A doua carte din seria *Imperiul fărâmițat*

MARK LAWRENCE

REGELE SPINILOR

MARK LAWRENCE

REGELE SPINILOR

Traducere din limba engleză ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA

Pentru fiul meu, Rhodri

PROLOG

Am găsit paginile împrăștiate și lipite de pietre din cauza vântului slab. Unele erau prea arse ca să se poată desluși ceva, iar altele mi s-au făcut praf și pulbere în mâini. Eu însă m-am chinuit să le strâng, de parcă în paginile acelea ar fi fost povestea mea, și nu a ei.
Povestea lui Katherine, mătușa Katherine, sora mamei mele vitrege, Katherine, pe care în ultimii patru ani o doream în fiecare clipă, Katherine, care în visele mele alege tot soiul de drumuri ciudate. Vreo șase pagini jerpelite, ce nu cântăresc nimic în mâinile mele, pe care se joacă fulgii de nea, prea reci ca să se lipească.
M-am așezat pe ruinele castelului meu din care încă ieșea fum, neluând în seamă mormanele de leșuri din care venea o duhoare respingătoare. Eram mici pe lângă munții ce se înălțau semeț, iar Bântuitul, berbecii și catapultele din jur parcă erau niște jucării, acum fără niciun folos. Și așa i-am citit amintirile, cu ochii înlăcrimați din cauza flăcărilor, cu frigul intrându-mi în oase.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

3 octombrie, anul 98 Interregn
Ancrath. Castelul Înalt. Sala Fântânii.
Sala fântânii este la fel de urâtă ca orice altă încăpere din castelul ăsta respingător. Nu există nicio fântână, ci doar o chiuvetă din care picură apă. Doamnele de onoare ale surorii mele mișună peste tot, cos, cos mereu și mă dojenesc că scriu, de parcă cerneala ar fi o pată care nu mai iese niciodată.
Mă doare capul și pelinul nu-mi alină deloc suferința. Am găsit o așchie de ciob în rană, deși călugărul Glen mi-a spus că a curățat-o. Ce om îngrozitor! Mama mi-a dat vasul când am venit cu Sareth. Gândurile mi se învălmășesc, mă doare capul, iar pana îmi tot tremură în mână.
Doamnele cos cu dibăcie și brodează modele. Acele sunt mici și ascuțite, însă ele sunt necoapte la minte. Le urăsc când mă dojenesc, când le văd degetele care se mișcă liber și când rostesc leneș graiul Ancrath.

M-am uitat să văd ce am scris ieri. Nu-mi amintesc să fi scris, însă citesc că Jorg Ancrath a încercat să mă ucidă după ce a omorât-o pe Hanna strângând-o de gât. Dacă ar fi vrut într-adevăr să mă răpună, cred că ar fi reușit dacă mi-ar fi dat una în cap cu vasul de la mama. Știe el cum să omoare, asta e sigur. Sareth mi-a zis ce a spus la curtea de judecată despre toți oamenii din Gelleth care au ars până s-au făcut scrum... E adevărat tot. Castelul lui Merl Gellethar nu mai există. L-am cunoscut când eram mică. Ce bărbat viclean și roșu la față! Parcă era dornic să mă mănânce cu fulgi. Nu-mi pare rău de el. Nu cred însă că toți oamenii ăia erau niște nelegiuiți.

Ar fi trebuit să-l înjunghii pe Jorg când am avut ocazia. Dacă mâinile m-ar asculta mai des... Dacă nu ar tremura când scriu, dacă ar învăța să brodeze, să ucidă cu sânge-rece nepoți atunci când le poruncesc... Călugărul Glen mi-a zis că băiatul mi-a sfâșiat aproape toată rochia. Acum sigur e o cârpă. Nici măcar femeile astea goale pe dinăuntru nu ar mai putea face nimic cu acul și cu ața lor.

Sunt prea răutăcioasă. Durerea de cap e de vină. Sareth cică să fiu drăguță. Fii drăguță! Maery Coddin nu știe numai să brodeze și să clevetească. Deși acum coase și mă dojenește alături de celelalte. Pun prinsoare că merită osteneala să vorbesc cu Maery între patru ochi. Asta e. Am fost suficient de drăguță pe ziua de azi. Sareth e tot timpul drăguță, și uite ce s-a ales de ea! Este căsătorită cu un bătrân neîngăduitor, rece și înspăimântător, iar acum e cu burta la gură și copilul va fi, probabil, la fel de nemilos ca Jorg Ancrath.

O să le cer s-o îngroape pe Hanna în cimitirul din pădure. Maery mi-a zis că acolo o să-și găsească liniștea. Toți servitorii din castel sunt îngropați în același loc, doar dacă familiile nu vor să-i îngroape în altă parte. Maery mi-a spus că o să-mi găsească altă servitoare, dar mi se pare cumplit s-o înlocuiesc pe Hanna ca și cum ar fi o dantelă ruptă sau o vază spartă. O să mergem mâine cu carul. Un bărbat îi face coșciugul acum. Mă doare capul de parcă mi-ar bate cineva cuie în el.

Ar fi trebuit să-l las pe Jorg să moară pe podeaua din sala tronului. Dar nu mi s-a părut firesc. Să fie blestemat!

Mâine o îngropăm pe Hanna. Era bătrână și se plângea mereu că o doare câte ceva, dar asta nu înseamnă că era gata să părăsească lumea asta. O să-i duc dorul. Era o femeie severă,

crudă uneori, dar niciodată cu mine. Nu știu dacă o să plâng mâine, când o îngroapă. Așa ar trebui. Dar nu știu dacă o să pot. Însă toate astea le las pe mâine. Azi avem un oaspete. Prințul Arrow cu fratele lui, Prințul Egan, și cu alaiul. Cred că Sareth ar vrea să mă căsătoresc cu el. Sau poate o fi bătrânul, Regele Olidan. Însă în ultima vreme Sareth mai ascultă și de alții. O să vedem noi.

Acum încerc să mă culc. Poate că de dimineață nu mă va mai durea capul. Și visele ciudate vor dispărea și ele. Poate că vaza mamei a reușit să mă scape de toate coșmarurile.

1

Ziua nunții

Deschide cutia, Jorg.

Mă uitam la ea. O cutie din aramă, gravată cu spini, fără lacăt sau încuietoare.

Deschide cutia, Jorg.

O cutie din aramă. Nu suficient de mare pentru un cap. Ar intra mâna unui copil.

Un pocal, o cutie, un cuțit.

Mă uitam la cutie și la lumina răspândită de focul care mocnea. Nu simțeam căldura. Am lăsat focul să se stingă. Soarele a apus, umbrele au năpădit încăperea. Eram cu ochii la tăciuni. Bătuse miezul nopții, și eu tot nu mă urneam, de parcă aș fi fost stană de piatră, de parcă aș fi comis un păcat dacă m-aș fi mișcat. Tensiunea mă copleșea. Obrajii mă pișcau, iar maxilarul mi-era încleștat. Simțeam lemnul mesei sub degete.

Luna era sus, pe cer și o lumină fantomatică se revărsa pe dalele de piatră de pe jos. Pocalul din argint, plin cu vin din care nu băusem strălucea în lumina lunii. Norii înghițeau cerul și ploua pe întuneric, iar vechile amintiri ieșeau la suprafață. Târziu în noapte, părăsit de foc, lună și stele, m-am întins după sabie. Mi-am pus lama rece de-a lungul venelor.

Copilul era tot în colț, țeapăn din cap până-n picioare, prea distrus pentru toți caii regelui și toți oamenii regelui. Uneori parcă vedeam mai mult fantome decât oameni, dar băiatul ăsta, copilul ăsta de patru ani, mă bântuie.

Deschide cutia.

Răspunsul este în cutie. Atâta lucru știam. Băiatul voia s-o deschid. Și eu voiam întru câtva, voiam să mă năpădească amintirile, oricât de întunecate, oricât de periculoase ar fi fost

ele. Te ispitea, ca marginea prăpastiei, din ce în ce mai puternică, făgăduind izbăvire.
– Nu.
Am întors scaunul spre fereastră, iar ploaia era de-acum ninsoare.
Am dus cutia dintr-un deșert care putea să te ardă fără soare. O am de patru ani. Nu-mi amintesc când am atins-o prima oară, nu-mi amintesc a cui era, nu știu decât că înăuntru e un infern care aproape că m-a înnebunit.
Focurile de tabără ardeau în depărtare, prin lapoviță. Atât de multe, că se zăreau ținutul din spate și piscurile munților. Oamenii Prințului de Arrow [1] ocupaseră trei văi. Una nu ar fi ajuns pentru oastea lui. Trei văi pline cu cavaleri și arcași, infanteriști, unii înarmați cu lănci, topoare ori săbii, care și căruțe, bombarde, scări, frânghii și smoală. Și acolo, într-un pavilion albastru, Katherine Ap Scorron, cu cei patru sute de oameni, rătăciți prin mulțime.
Ea, cel puțin, mă ura. Mai bine mor de mâna cuiva care vrea să mă ucidă ca să însemne ceva pentru ea.
Într-o zi ne vor înconjura, blocând și ultima vale, și drumul prin munți, spre răsărit. Apoi vom vedea. De patru ani stăpânesc peste Bântuitul, de când l-am luat de la unchiul. Patru ani rege de Renar. Nu mă dau bătut cu una, cu două. Va fi o luptă cruntă.
Copilul stătea lângă mine acum, alb ca o stafie și tăcut. Nu avea nicio lumină în ochi, dar mereu îl vedeam prin întuneric. Chiar și cu ochii închiși. Mă urmărea cu niște ochi ce semănau cu ai mei.
Am luat lama de la vene și mi-am atins dinții cu vârful sabiei.
– Să vină, mi-am zis. Va fi o ușurare.
Era adevărat.
M-am ridicat în picioare și m-am întins.
– Rămâi sau dispari, fantomă! Acum mă odihnesc.
Și asta era o minciună.

Servitorii au venit în zori și i-am lăsat să mă îmbrace. Pare o prostie, dar se pare că regii trebuie să se comporte ca atare. Chiar și regii cu coroane de aramă, cu un singur castel urât și cu pământuri care ori o iau în sus, ori se duc în jos, într-un unghi ciudat, pe care mișună mai mult capre decât oameni. Oamenii,

---
[1] 1 - „Săgeată“ în lb. engl. (n. red.).

se pare, sunt mai pregătiți să moară pentru un rege îmbrăcat în fiece dimineață de țărani cu degete muncite decât pentru unul care știe să-și pună straiele singur.
De dimineață am mâncat pâine caldă. Pajul mă așteaptă cu masa la ușa iatacului. Makin a venit în urmă când intram în sala tronului, tocurile zăngănindu-i pe dalele de piatră. Avea talentul de a face zarvă.
– Bună dimineața, Măria Ta!
– Du rahatul de-aci! Sunt firimituri peste tot. Avem necazuri.
– Aceleași douăzeci de mii de necazuri de aseară? a întrebat Makin. Sau altele?
L-am văzut pe copil în pragul ușii când am trecut. Fantomele n-au ce căuta la lumina zilei, dar asta își făcea apariția în orice umbră.
– Altele, i-am răspuns. Mă însor la prânz și nu am cu ce să mă îmbrac.

2

Ziua nunții

– Prințesa Miana este însoțită de Părintele Gomst și de maicile Sfintei Fecioare, i-a raportat Coddin, care nu părea să se simtă comod în costumul lui de șambelan, din catifea, uniforma de comandant potrivindu-i-se mai bine. Trebuie să facem verificări.
– Ce bine că nu trebuie să se asigure nimeni de castitatea *mea!*
M-am lăsat pe spate pe tron. Al naibii de confortabil: mătase și pene de lebădă. Oricum e o bătaie de cap să fii rege și fără scaunele alea de inspirație gotică.
– Cum arată? l-am întrebat.
– Un mesager a adus asta ieri, a ridicat el din umeri, ținând în mână o casetă din aur, cât o monedă.
– Așadar cum arată?
A dat din umeri iar, a deschis caseta cu unghia de la degetul mare și s-a uitat la miniatură.
– E mică.
– Poftim!
Am luat medalionul și am aruncat și eu o privire. Artiștii cărora le ia săptămâni întregi să le picteze cu o singură pensulă nu o să zugrăvească un tablou urât. Miana arăta acceptabil. Nu avea trăsăturile aspre ale lui Katherine, privirea aceea care îți spune

că persoana e într-adevăr vie și se bucură de fiecare clipă. La urma urmei, mie toate femeile mi se par atrăgătoare. La optsprezece ani, oare câți bărbați sunt pretențioși?
– Și? a întrebat Makin de lângă tron.
– Mică, am zis și am vârât medalionul în halat. Oi fi prea tânăr pentru căsătorie, mă întreb…
Makin și-a țuguiat buzele:
– Eu m-am căsătorit la doisprezece ani.
– Mincinosule!
Sir Makin din Tren nu adusese vorba în toți acești ani de nicio soție. Mă surprinsese. E greu să ții secrete pe drum, între frați, când bei bere în jurul focului, după o zi grea în care s-a vărsat sânge.
– Nu te mint, mi-a zis. Dar la doisprezece ani e prea devreme. Jorg, optsprezece ani este o vârstă potrivită pentru însurătoare. Ai așteptat deja prea mult.
– Ce s-a ales de soția ta?
– A murit. Am avut și un copil, a răspuns, apoi a tăcut.
E bine când afli că nu știi tot despre cineva. Mai ales când ar mai putea fi ceva.
– Așadar regina mea e aproape gata. Să mă duc la altar cu cârpa asta pe mine?
Am tras de gulerul de mătase, care îmi dădea mâncărimi. Nu-mi păsa, desigur, dar ceremonia este un spectacol pentru bogați și săraci deopotrivă, un fel de vrajă ce merită făcută cum trebuie.
– Înălțimea Voastră, mi-a zis Coddin, pășind nervos în fața podiumului. Această… nuntă… este nefastă. Avem o armată pregătită să atace.
– Și, ca să fim sinceri, Jorg, nimeni nu știa că o să vină până când n-a venit călărețul, a adăugat Makin.
– Nu știam că va veni noaptea trecută. Nu am puteri magice, să știți, am replicat eu, întinzând mâinile.

M-am uitat la copilul mort, prăbușit într-un colț îndepărtat. Trăsesem speranță că va ajunge înainte să se ducă vara. Oricum, oastea aia mai are de mărșăluit cinci kilometri, dacă vrea să ajungă la porțile mele.
– Atunci, poate că ar trebui să amânăm nunta…
Lui Coddin îi displăcea profund să fie șambelan. Probabil că de aia și era singurul în care aveam încredere.

– ...până când împrejurările vor fi mai puțin…vitrege? s-a încumetat el.
– Coddin, sunt douăzeci de mii pe pragul nostru. Și o mie înăuntru. Majoritatea afară, căci castelul meu e prea mic ca să încapă toți, m-am trezit eu zâmbind. Nu cred că situația se va îmbunătăți. Așa că nu e mai bine să-i dăm armatei un rege și o regină pentru care să se jertfească? Ce zici?
– Și ce facem cu armata Prințului de Arrow? m-a întrebat el.
– Iar te faci că n-ai un plan până în ultima clipă? l-a descusut Makin. Și apoi o să iasă la iveală că ai?
Totuși, în ciuda cuvintelor rostite, părea posomorât. M-am gândit că poate își vede copilul mort.
Înfruntase moartea cu mine și o făcuse cu zâmbetul pe buze.
– Fato, ia vino aici! am strigat la una dintre servitoarele din partea cealaltă a sălii. Du-te și spune-i femeii ăleia să-mi aducă un halat numai bun să mă însor în el. Să nu fie cu dantelă!
M-am ridicat în picioare și am dus mâna la mânerul sabiei:
– Patrulele de noapte ar trebui să se întoarcă de-acum. O să mergem în curtea dinspre răsărit să vedem ce au de zis în apărarea lor. I-am trimis pe Kent cel Roșu și pe Micul Rickey cu una dintre patrule. Să auzim ce părere au despre oamenii lui Arrow.
Makin era primul. Coddin începuse să se teamă de asasini. Știam că stă la pândă în umbrele din castelul meu și nu-mi făceam griji în legătură cu asasinii. Makin a cotit și Coddin m-a ținut de umăr ca să rămân la distanță.
– Prințul de Arrow nu vrea să fiu înjunghiat de un necunoscut într-o mantie neagră, Coddin. Nu vrea să-mi pună cucută în pâinea de dimineață. Vrea să ne strivească împreună cu cei douăzeci de mii de oameni și să ne toace în pământ. Deja se gândește să-mi ia tronul. Crede că a trecut de Poarta Aurită. Acum își clădește legenda și n-o să pună pe nimeni să mă înjunghie pe-ntuneric.
– Sigur, dacă ai avea mai mulți osteni, atunci ar merita osteneala să te înjunghie, s-a întors Makin și a zâmbit larg.
Am găsit patrula în așteptare, plimbându-se de colo colo prin frig. Câteva femei din castel se agitau pe lângă rănit, bandajându-l. L-am lăsat pe comandant să-i povestească lui Coddin ce se întâmplase, iar eu l-am chemat pe Kent cel Roșu lângă mine. Rike, care se ținea după el ca scaiul, hop și el. Pe

Rike patru ani petrecuți la castel nu-l îmblânziseră, așa că avea tot peste doi metri și o fire urâtă, cu un chip pe măsură, care să-i oglindească sufletul aspru, meschin și brutal.
– Micule Rikey, i-am zis, n-am mai vorbit cu tine de ceva vreme. De ani buni. Ce-ți mai face soața aia drăguță?
De fapt, eu nu o văzusem niciodată, dar sigur fusese o femeie de ispravă.
– A murit, a ridicat el din umeri.
I-am întors spatele fără să mai adaug nimic. Rike are ceva care mă face să-i sar la gât. E ceva din instinct, cu colți și gheare. Sau poate pentru că e așa de masiv.
– Kent, ia spune-mi veștile bune!
– Sunt prea multe, a scuipat el în noroi. Plec.
– Păi... i-am petrecut eu un braț pe după gât. Kent nu arată cine știe ce, dar e solid, e numai mușchi și oase, și iute tare. Mintea lui de ucigaș îl deosebește de restul. Nimic nu-l sperie: haosul, amenințarea, crimele sângeroase. Când e o situație de criză, ia în considerare toate unghiurile, armele, caută o ieșire, profită de ea.
– Așadar... l-am tras eu mai aproape, apucându-l de ceafă, iar el a tresărit, însă, din fericire, n-a pus mâna pe sabie, iar eu l-am dus mai departe de patrulă. Toate bune și frumoase, dar să ne prefacem că nu s-ar fi întâmplat. Ca idee. Să presupunem că erai doar tu aici și douăzeci de oameni acolo. Nu e altceva decât situația în care erai când te-am găsit pe malul lacului în Rutton, nu?
O clipă i-a mijit un surâs pe buze.
– Cum ai izbândi atunci, Kent cel Roșu? am continuat.
Îi spuneam „cel Roșu“ ca să-i amintesc de ziua când stătuse tremurând, cu zâmbetul lui larg și cu dinții lui albi, de lup, în roșul stacojiu al sângelui celorlalți.
El și-a mușcat buza, uitându-se, prin mine, în altă parte.
– Jorg, sunt înghesuiți în văile alea. Înghesuiți. Au un singur om la mai mulți, trebuie să atace repede, să se miște. Fiecare om e scutul împotriva următorului, a dat el din cap, uitându-se la mine. Dar nu poți folosi o armată ca pe un singur om.
Kent cel Roșu avea dreptate. Coddin instruise bine oastea, mai ales diviziile Regimentului Pădurii ale tatei, dar în iureșul bătăliei solidaritatea nu rezistă mult. Ordinele se uită, nu sunt auzite ori sunt pur și simplu ignorate, iar mai devreme sau mai târziu

oamenii încep să se sfâșie între ei, fiecare pentru el, iar numărul morților e grăitor.
– Înălțimea Voastră?
Era femeia de la garderoba regală, care aducea un fel de halat.
– Mabel! i-am depărtat brațele și i-am răspuns cu zâmbetul meu periculos.
– Mă cheamă Maud, sire.
Trebuia să recunosc că hoașca avea capul pe umeri.
– Maud să fie, i-am zis. Și o să mă căsătoresc îmbrăcat în ăsta?
– Dacă așa doriți, sire, a încuviințat ea și a făcut și o mică plecăciune.
I l-am luat. Era greu.
– E din blană de pisică? am întrebat-o. Multe pisici, se pare.
– E din samur, și-a țuguiat ea buzele. Samur și fir auriu. Contele… și-a mușcat buzele.
– Contele Renar a purtat veșmântul acesta când s-a căsătorit, nu? am întrebat-o. Dacă a fost suficient de bun pentru nevrednicul ăla, o să fie bun și pentru mine. Cel puțin pare călduros.
Renar, unchiul meu, îmi era dator pentru spini și se făcea vinovat de moartea mamei și a fratelui meu. Îi luasem viața, castelul, coroana, însă tot mi-era dator. Iar un halat îmblănit nu avea să încheie socotelile.
– Înălțimea Voastră, să vă grăbiți! a zis Coddin, tot uitându-se după asasini. Trebuie să verificăm temeinic fortificațiile, să vedem de câte provizii au nevoie arcașii Kennish și să ne gândim la condițiile pentru negociere.
Și, spre meritul lui, când a rostit ultimele cuvinte, s-a uitat fix în ochii mei.
I-am dat halatul lui Maude și am lăsat-o să mă îmbrace, cu garda care ne urmărea. Nu i-am răspuns lui Coddin. Arăta palid. Îmi plăcuse mereu, încă de când încercase să mă aresteze, chiar și atunci când îndrăznise să-mi sugereze să predăm armele. Curajos, cumpănit, descurcăreț, sincer. Cel mai bun.
– Hai să isprăvim cu șarada asta! am zis și am pornit spre capelă.
– Chiar trebuie să te căsătorești? m-a întrebat din nou Coddin, jucându-și perfect rolul pe care i-l dădusem. Vorbește-mi! Să nu te gândești că eu nu mă pot înșela! S-ar putea ca soția ta să

aibă o viață grea. Auzind, Rike a râs zeflemitor. Ca musafir, se va plăti o răscumpărare ca să ajungă la Coasta Calului.
Cumpănit, cinstit. Nu știu cum să mă prefac că aș fi așa.
– Da, trebuie.
Am ajuns la capelă pe o scară în spirală, am trecut de cavaleri cu platoșe pe ei, urmele Contelui Renar fiind încă vizibile sub ale mele pe platoșe, de parcă aș fi domnit aici de patru luni, nu de patru ani. Cei de viță nobilă, dar prea săraci, prea proști sau prea credincioși să plece, aveau să fie aliniați aici. În curtea de afară așteptau țăranii. Le simțeam mirosul.
M-am oprit în fața ușilor. Am ridicat un deget ca să-l opresc pe cavalerul care avea mâinile pe bară.
– În ce condiții?
L-am văzut din nou pe copil, sub drapelele agățate pe perete. Crescuse lângă mine. Cu ani în urmă fusese un bebeluș ai cărui ochi stinși mă urmăreau. Acum părea de vreo patru ani. Mi-am dus mâna la frunte, ciocănind repede cu degetele în tâmplă.
– În ce condiții? am repetat.
Am întrebat de două ori, dar suna ciudat, pierzându-și înțelesul tocmai din cauza repetiției. Mă gândeam la cutia de aramă din camera mea. Parcă simțeam cum mă trece transpirația.
– Nu va fi nicio capitulare.
– Atunci, ar fi bine ca Părintele Gomst să isprăvească iute, a zis Coddin, și să vedem cum ne apărăm.
– Nu, i-am răspuns eu. Nu o să ne apărăm, ci o să lansăm un atac.
L-am dat la o parte pe cavaler și am deschis larg ușile. În capelă, peste tot, o mulțime de trupuri neînsuflețite. Nobilii mei, se pare, erau mai săraci decât crezusem. Și în stânga, nuanțe de albastru și violet, domnișoare de onoare și cavaleri în armură, îmbrăcați în culorile Casei Morrow, culorile Coastei Calului.
Și la altar era mireasa mea, cu capul plecat sub o cunună de crini.
– La naiba! am exclamat.
Chiar că era mică. Părea de doisprezece ani.

Pe timp de pace, Fratele Kent redevine cum era înainte, un țăran bun la suflet, căutându-l pe Dumnezeu în case de piatră unde cei pioși jelesc.

Bătăliile însă rup aceste lanțuri. În vreme de război, Kent cel Roșu e aproape divin.

3

Ziua nunții

Căsătoria a fost întotdeauna cea care i-a ținut întru câtva uniți pe Cei O Sută, mângâierea care le-a adus din când în când momente de pace, un răgaz de la luptele sângeroase din Războiul Celor O Sută. Și de patru ani amenințarea plana asupra mea.
Mergeam pe intervalul din capelă, printre oamenii de vază ai lui Renar, niciunii de fapt de vază, ca să fiu sincer. Cercetasem hrisoavele și bunicii a jumătate din ei fuseseră păstori de capre. Eram surprins că rămăseseră. În locul lor, aș fi făcut precum Kent cel Roșu și aș fi traversat Munții Matterack cu o traistă în spinare.
Miana se uita la mine, proaspătă și plină de viață asemenea cununii de crini de pe creștet. Nu părea să o sperie deloc partea stângă și schimonosită a feței mele. Îmi venea să-mi trec degetele peste marginile cicatricei. O clipă m-a cuprins dogoarea dorinței, iar amintirea durerii m-a făcut să-mi încleștez bărbia.
M-am alăturat viitoarei mirese la altar și m-am uitat în urmă. Gândurile mi s-au limpezit și am înțeles. Oamenii ăștia se așteptau să îi salvez. Tot credeau că pot să păstrez castelul cu soldații mei și să izbândesc. Voiam să le spun ceea ce oricum știau. În sufletul meu e ceva fragil, care se va rupe înainte de a se îndoi. Poate că, dacă Prințul de Arrow ar fi adus o armată mai mică, aș fi fugit. Dar a întrecut măsura.
Patru muzicanți în livrea au ridicat cimpoaiele și au început să cânte.
– Părinte Gomst, să nu dureze mult, i-am zis în șoaptă. Am multe de făcut azi.
S-a încruntat, iar sprâncenele albe i s-au apropiat.
– Prințesă Miana, am plăcerea de a vi-l prezenta pe Înălțimea Sa Jorg Ancrath, Rege al Ținutului Ancrath, moștenitorul ținuturilor Ancrath și al protectoratelor.
– Încântat! i-am zis, plecând capul.
Era o copilă. Îmi ajungea până la brâu.

– Acum înțeleg de ce era din profil miniatura, mi-a zis și a schițat o plecăciune.
Am zâmbit larg. Poate va fi o căsnicie scurtă, dar nu plictisitoare.
– Miana, nu te temi de mine, nu-i așa?
Drept răspuns, s-a întins ca să mă ia de mână. Mi-am retras-o.
– Mai bine nu. Părinte, începem?
– Stimați oaspeți, a zis Gomst, ne-am adunat astăzi aici, cu voia lui Dumnezeu…
Și, cu aceste cuvinte străvechi, rostite de un om bătrân și fără ca nimeni să fie „prezent aici“ cu un motiv întemeiat sau cel puțin cu suficientă minte și curaj ca să o spună, micuțul Jorgy Ancrath s-a însurat.
Am scos-o pe mireasă din capelă în ropotele de aplauze și chiotele de veselie ale nobilimii din spatele nostru, care aproape acopereau zgomotul asurzitor al cimpoaielor. Acest instrument specific Scoției este pentru muzică ceea ce este mistrețul pentru matematică. Nu au nicio legătură.
Porțile principale duc la o scară de unde poți să admiri curtea cea mai întinsă a Bântuitului, în locul în care l-am omorât pe cel de dinainte. Câteva sute de oameni umpleau spațiul de la zidul exterior până la trepte, iar după poartă, sub hersă, pe când de sus cădeau fulgi de nea, erau și mai mulți.
Ieșind la lumină, am auzit chiotele de bucurie. Atunci am luat-o pe Miana de mână, în ciuda vrăjitoriei care îmi trecea prin degete, și am ridicat-o ca să ne vadă lumea. Încă mă uimea loialitatea supușilor față de conducător. Trăiam bine și mă îmbogățeam pe spinarea lor an după an, pe când ei abia trăiau de pe o zi pe alta. Și iată-i gata să țină piept morții, alături de mine. Totuși, chiar și credința oarbă în capacitatea mea de a învinge soarta potrivnică le va fi sădit îndoială în suflet.
Însă eu mă dumirisem acum câțiva ani. Fusese o lecție pe care nu o învățasem nici eu, nici frații mei pe drum. Puterea locului.
Prezența mea regală se impunea pentru a face dreptate în ceea ce numesc „sat“ în ținuturile înalte din Renar, deși aproape peste tot mulți ar fi zis că sunt doar trei case și câteva șuri. Satul este sus, pe munte. I se spune Gutting. Am auzit că se află un Gutting mai mic un pic mai sus, în vale, deși nu cred că e mai mare decât un butoi mai încăpător. Oricum, nu se înțelegea unde se termină pietrele unui țăran murdar și unde încep

celelalte. Urcasem cu Makin aproape o mie de metri pe munte ca să ne arătăm voința de a conduce ținutul. Potrivit martorilor, mai mulți săteni fuseseră uciși din pricina dihoniei, deși, când am ajuns, un porc murise și o femeie își pierduse urechea stângă. Cu puțină vreme în urmă aș fi ucis pe toată lumea și aș fi coborât pe munte cu capetelor lor într-o țepușă, dar poate că mă obosise urcușul. I-am lăsat pe țăranii jegoși să-și susțină cauza, ceea ce au și făcut cu însuflețire și pe îndelete. A început să se întunece și mă pișcau puricii, așa că i-am oprit.
– Gebbin te cheamă? l-am întrebat pe reclamant.
A dat din cap că da.
– Gebbin, am continuat, tu îl urăști de moarte pe omul ăsta de aici și nu văd pricina. Ideea e că m-am cam plictisit, mi-am recăpătat suflul și, dacă nu-mi spui de ce îl pizmuiești…
– Borron, a intervenit Makin.
– Da, Borron. Spune-mi pricina și fii sincer, sau o să moară toți, în afară de femeia asta bună, cu o ureche, pe care o s-o lăsăm să aibă grijă de porcul care a mai rămas.
A înțeles imediat că vorbesc serios, apoi a mormăit ceva și în cele din urmă a recunoscut adevăratul motiv, și anume că omul era „venetic“, ceea ce însemna străin, iar bătrânul Borron era străin pentru că se născuse și trăise în partea de la răsărit a văii. Cred că aceia care se bucuraseră când mă văzuseră pe mine și pe Miana, fluturând săbiile, lovind scuturile și chiuind până răgușiseră ar fi spus oricui întreba cât erau de mândri să lupte pentru rege și regină. Însă adevărul era că, la urma urmei, nu voiau ca oamenii Prințului de Arrow să mărșăluiască pe piețele lor, să se uite la caprele lor și poate să se uite cu poftă la muierile lor.
– Prințul de Arrow are o armată mult mai mare ca tine, mi-a zis Mina. Nu tu „Înălțimea Ta“, nu tu „Alteță“.
– Da.
Eu îi tot făceam cu mâna mulțimii, zâmbind larg.
– O să învingă, nu?
Părea de doisprezece ani, dar nu vorbea ca o fetișcană.
– Câți ani ai? am întrebat-o, aruncându-i o privire, încă făcând cu mâna.
– Doisprezece.
Fir-ar să fie!

– S-ar putea să învingă. Dacă un om de-ai mei nu omoară douăzeci de-ai lor, sunt toate șansele. Mai ales dacă ne încercuiește.
– Cât de departe sunt? m-a întrebat.
– Frontul e la cinci kilometri, i-am răspuns.
– Atunci, ar trebui să lansezi un atac acum. Înainte să ne încercuiască.
– Știu.
Începea să-mi placă de ea. Chiar și un soldat experimentat precum Coddin, un soldat bun, voia să se ascundă după zidurile Bântuitului și să își scoată pârleala, dacă îmi permiteți să mă exprim așa. Ideea e că niciun castel nu avea să reziste, așa sorți de izbândă aveam. Miana știa ce știe Kent cel Roșu, care a ucis șaptesprezece războinici într-o dimineață caldă de august. Ca să ucizi, îți trebuie spațiu. Trebuie să te miști, să avansezi, să te retragi și uneori să o iei la sănătoasa.
Am mai făcut cu mâna o dată, după care am întors spatele gloatei și am intrat cu pași mari în capelă.
– Makin, gărzile sunt pregătite?
– Da, Alteță, a dat el din cap.
Am scos sabia.
Un metru de oțel în casa Domnului i-a făcut pe câțiva să rămână mască.
– Să mergem!

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

6 octombrie, anul 98 Interregn
Ancrath. Castelul Înalt. Capelă. Miezul nopții.
Capela Ancrath este mică și înăuntru e curent, de parcă nu au avut mult timp să o ridice. Lumina de la lumânări pâlpâie și umbrele sunt mereu neliniștite. Când o să plec, o să le stingă ajutorul călugărului.
Jorg Ancrath e departe de aproape o săptămână. L-a scos din temniță pe Sir Makin. M-am bucurat, îmi place de el și nu pot să-l învinovățesc pentru ce i s-a întâmplat lui Galen: a fost tot vina lui Jorg. Cu o arbaletă! Nu l-ar fi învins pe Galen cu sabia. Flăcăul ăsta nu are pic de onoare.

Călugărul Glen mi-a spus că Jorg aproape mi-a sfâșiat rochia după ce m-a lovit. O țin în spatele dulapului mare, în cufărul miresei, pe care mi l-a dat mama înainte de a părăsi Scorron Halt. Îl țin acolo unde nu se uită slujnicele și îl găsesc pipăind cu mâinile. Îmi trec materialul jerpelit printre degete. Satin albastru. Îl ating și încerc să-mi aduc aminte. Îl văd stând acolo, cu brațele întinse, punându-mi cuțitul în mână, clătinându-se ca și cum ar fi prea obosit să stea în picioare, cu pielea de un alb cadaveric și cu o pată neagră în jurul rănii de la piept. Arăta atât de tânăr! Aproape un copil. Cu cicatrici brăzdându-i corpul acolo unde îl răniseră spinii. Sir Reilly zice că l-au găsit spânzurat, aproape fără pic de sânge în trup, după o noapte prin spini, pe furtună, cu mama zăcând fără suflare.

Și apoi m-a lovit.

Mă ating acolo. Tot mă doare. Crusta e încă tare. Mă întreb dacă se vede prin păr. Și apoi mă întreb de ce îmi pasă.

Și acolo, jos, am vânătăi. E neagră ca satinul. Aproape că desluşesc urmele degetelor pe coapsă, amprenta unui deget.

M-a lovit și apoi m-a folosit, m-a batjocorit. N-ar fi însemnat nimic pentru el, un mercenar, n-ar fi însemnat nimic, doar încă ceva pe care să pună stăpânire. N-ar fi însemnat mult, față de alte blestemății pe care le-a comis. Poate nici chiar cea mai gravă în ceea ce mă privește, întrucât mi-e dor de Hanna și chiar am plâns când am îngropat-o și mi-e dor de Galen, pentru că avea un zâmbet feroce și, ori de câte ori se apropia de mine, eu luam foc.

M-a lovit și apoi s-a folosit de mine? Băiatul ăsta mânuind cuțitul, care abia stătea în picioare?

11 octombrie, anul 98 Interregn

Ancrath. Castelul Înalt. Camerele mele.

L-am văzut pe Călugărul Glen în Sala Albastră. Nu mă mai duc la slujba ținută de el, dar îl văd pe hol. Mă uit la mâinile lui, la degetele lui noduroase. Mă uit la ele și mă gândesc la vânătăile care pălesc, acum galbene, mă duc la dulapul înalt și iată-mă cu satinul sfâșiat în mâini.

Fratele Gog e piele, os și răutate.

Născut monstru și crescut ca un monstru, însă nu se deosebește de Adam, cu excepția punctelor stacojii de pe fund, a ochilor

întunecați, a ghearelor ca de abanos de la mâini și de la picioare și a protuberanțelor ca niște spini de pe șira spinării. Uitați-vă la el cum se joacă, cum aleargă, cum râde și cum pare prea relaxat ca să fie crăpătura aceea prin care țâșnește tot focul iadului.
Însă uitați-vă la el cum arde și veți crede.

4

Cu patru ani în urmă

Am luat tronul de la unchiul meu când aveam paisprezece ani și mi-a plăcut. Aveam un castel, slujnice care mă serveau, puteam să explorez, aveam o curte cu nobili cărora le porunceam sau, mă rog, aveam ceea ce puteam considera nobili în ținutul Renar și o vistierie de răscolit. Trei luni cu asta m-am îndeletnicit.
M-am trezit lac de sudoare. De obicei mă trezesc brusc, cu mintea limpede, dar acum parcă mă înecam.
– E prea cald…
M-am rostogolit și am căzut din pat cu o bufnitură.
Fum.
Strigăte în depărtare.
Am găsit lampa și am stins fitilul. Fumul venea de la ușă, nu se strecura pe dedesubt sau prin ea, ci se ridica din lemnul negru și se prefăcea într-o perdea unduitoare.
– Fir-ar…
Întotdeauna mă temusem că o să ard de viu. Să spunem că am o slăbiciune. Unora le e frică de păianjeni. Mie mi-e frică să nu ard în flăcări. Și de păianjeni.
– Gog! l-am strigat.
Fusese în anticameră când mă dusesem la culcare. Am mers spre ușă dintr-o parte. De-acolo venea o căldură mistuitoare. Puteam să ies pe acolo sau să încerc să mă strecor printre barele de la una din cele trei ferestre înainte să mă arunc în gol de la o înălțime de treizeci de metri.
Am luat un topor de pe perete și am stat în picioare, cu spatele la perete, lângă ușă. Mă dureau plămânii și nu vedeam limpede. Când am ridicat toporul, era greu ca un om. Lama a intrat în ușă, care a explodat. Flăcări alb-portocalii s-au năpustit în încăpere, groaznic de fierbinți, ca niște limbi groase ce se bifurcau din când în când. Și aproape imediat s-au stins ca o

tuse care nu te mai chinuiește, lăsând în urmă doar o podea pârjolită și un pat arzând.
În anticameră era mai cald decât în dormitor, care era negru de la podea până în tavan, având în mijloc un cărbune care arde. M-am împleticit înapoi spre pat. Căldura mi-a uscat lacrimile și câteva clipe am văzut limpede. Cărbunele era Gog, ghemuit ca un nou-născut, cuprins de flăcări.
Pe ușa dinspre sala gărzilor s-a năpustit ceva mare. Gorgoth! L-a luat pe băiat cu mâna lui cu trei degete și l-a plesnit cu cealaltă. Gog s-a trezit plângând sfâșietor, dar flăcările l-au iertat, lăsând în urmă doar un copil moale, cu pielea roșie și neagră, mirosind a carne arsă.
Am trecut de ei fără să scot un cuvânt și le-am lăsat pe gărzi să mă ajute. Au trebuit să mă târască în sala tronului înainte să-mi recapăt puterile.
– Apă... am reușit să îngaim.
Și după ce am băut și am tăiat cu cuțitul părul ars, le-am spus tușind:
– Aduceți-i pe monștri!
Makin a intrat în sală zornăind din armură și încă trăgând de o mănușă.
– Alt incendiu? a întrebat.
– De data asta grav. Un infern, i-am zis. Măcar nu mai trebuie să mă uit la mobila unchiului.
– Nu poți să-l lași să doarmă în castel, a spus Makin.
– Știu. *Acum.*
– Jorg, gata!
Makin și-a scos mănușa. Până la urmă, n-am fost atacați.
– Nu poți să-l lași liber. Coddin a ajuns cu pungi sub ochi. E prea periculos. Cineva se va folosi de el.
Și asta era problema. Gog trebuia să moară.
După ce a bătut de trei ori în ușa principală, s-a deschis larg. Gorgoth a intrat în sala tronului cu Gog, flancat de patru dintre cavaleri care, pe lângă el, arătau ca niște copii. Printre oameni, cei doi leucrota arătau la fel de monstruos ca atunci când îi găsisem sub Muntele Honas. Ochii ca de pisică ai lui Gorgoth erau, în ciuda întunericului, ca două despicături. Albul ochilor era acum roșu-sângeriu, iar irisul era aproape negru, de parcă s-ar fi contopit cu noaptea.
– Câți ani ai acum, Gog? Opt? Și vrei să dai foc castelului meu.

L-am simțit pe Gog cum mă pironește cu privirea. Își încorda pieptul imens cu fiecare răsuflare.
– Cel mare o să se lupte, mi-a șoptit Coddin. O să fie greu de doborât.
– Opt ani, a repetat Gog.
Nu știa, dar îi plăcea să-mi dea dreptate. Tonul îi fusese ridicat și dulce când ne întâlniserăm sub Muntele Honas. Acum avea o iritare în glas și parcă se simțea trosnetul flăcărilor, ca și cum avea să scoată flăcări pe nări ca un afurisit de dragon.
– O să-l duc de aici, a zis Gorgoth, cu o voce din rărunchi, pe care abia am deslușit-o. Departe de aici.
Jorg, ai grijă ce mutare faci! S-a lăsat o tăcere adâncă.
N-aș sta pe tronul ăsta acum, dacă Gorgoth n-ar fi ținut poarta. Și nu aș fi aici, dacă Gog nu le-ar fi dat foc oamenilor contelui. Încă simțeam cum mă strângea pielea de pe față, încă mă dureau plămânii, iar mirosul de păr ars încă îmi umplea nările.
– Îmi pare rău pentru patul tău, frate Jorg, i-a zis Gog.
Gorgoth i-a atins umărul cu un deget noduros, de-ajuns să-l facă să se clatine.
– Rege Jorg, s-a corectat Gog.
Nu aș fi pe tronul ăsta acum, dacă nu m-ar fi ajutat atâția oameni, uneori mi-a surâs norocul, alteori mi l-am făcut cu mâna mea, și mulți s-au sacrificat pentru mine, unii mai de ispravă, alții nu. Nu te poți împovăra la tot pasul, căci ai ceda sub povară și n-ai mai putea să te miști.
– A fost cât pe ce să-l dai pe copilul ăsta la necromanți, l-am dojenit. Pe el și pe fratele lui.
Nu l-am întrebat dacă și-ar da viața apărându-l pe Gog, căci era limpede.
– Lucrurile se mai schimbă, mi-a răspuns Gorgoth.
– Mai bine să moară repede, așa ai spus, am continuat și m-am ridicat. Iar schimbarea va veni prea repede în cazul lor. Prea repede ca să fie suportabilă. Ai zis că schimbările o să-i dea peste cap.
– Să vedem ce se întâmplă, mi-a spus Gorgoth.
– În noaptea asta aproape că am murit în pat.
Am coborât de pe platformă, cu Makin lângă mine:
– Dormitorul regal s-a făcut praf. Și nu aveam în plan să mor în pat. Doar dacă aș fi fost un împărat zaharisit și sub mine ar fi fost o femeiușcă prea cu zvâc.

– N-am ce-i face, și-a încleștat Gorgoth mâinile uriașe. E în firea lui.
– În firea lui?
Am pus mâna pe mânerul sabiei. Mi-am amintit cum se luptase Gog să-și salveze fratele mai mic. Cât de pură fusese furia aceea! Și mie îmi lipsea o asemenea puritate. Parcă de ieri fiecare alegere e ușor de făcut. Iar acum? Nimic nu era clar. Și poți să te și îneci în atâta neclaritate.
– În firea lui. Povestea fiecăruia, scrisă în el însuși, ce e, ce va fi, așternută în sufletul fiecăruia.
Nu l-am auzit pe monstru înșirând atâtea cuvinte o dată.
– Gorgoth, am hăcuit mulți și, dacă e scris ceva, e scris cu roșu și miroase fetid.
– Înălțimea Ta, esența omului nu stă în măruntaie.
Mi-a susținut privirea cu ochii lui de pisică. Nu mi se mai adresase așa niciodată. Mai mult de atât nu m-ar fi implorat.
M-am uitat fix la Gog, care stătea pe vine, uitându-se când la Gorgoth, când la mine. Îmi plăcea băiatul. Pur și simplu. Amândoi aveam un frate mort pe care nu-l puteam salva, în amândoi ardea ceva, o forță distrugătoare, primitivă, care ne mistuia pe zi ce trece.
– Sire, mi-a zis Coddin, măcar acum citindu-mi gândurile. Asemenea lucruri nu trebuie să-l preocupe pe rege. Luați camera mea și mai vorbim în zori!
Pleacă și ne ocupăm noi de treburile necurate. Mesajul era foarte limpede. Și Coddin nu voia. Dacă îmi putea citi gândurile, și eu puteam. N-a vrut să-i ia gâtul calului când șchiopăta din cauză că se lovise de o piatră. Dar a făcut-o. Și o va face acum. Jocurile regilor erau necurate.
Ai grijă ce mutare faci!
– Jorg, nu se poate, a pus Makin o mână pe umărul meu și îmi vorbea calm. E prea periculos. Nu se știe în ce se va transforma.
Ai grijă ce mutare faci! Câștigă jocul! Fă mutarea cea mai grea!
– Gog... i-am zis și el s-a ridicat ușor, cu ochii la mine. Îmi spun că ești periculos. Că nu te pot păstra. Sau să-ți dau drumul. Ești un risc pe care nu mi-l pot asuma. O armă care nu poate fi mânuită.
M-am întors, apoi m-am uitat la sala tronului, la tavanele înalte și la ferestrele întunecate, la Coddin, la Makin și la cavaleri.

– Am deșteptat soarele unui Constructor de sub Gelleth și copilul ăsta e o problemă prea mare?
– Atunci erau vremuri crunte, Jorg, mi-a zis Makin, uitându-se în jos.
– Mereu sunt crunte, i-am răspuns. Crezi că aici, pe partea noastră de munte, suntem în siguranță? O fi mare castelul din interior, dar de la o milă depărtare îl poți acoperi cu degetul mare.
M-am uitat la Gorgoth.
– Poate am nevoie de altă perspectivă. Poate trebuie să găsim firea și poate povestea se scrie din nou.
– Puterea copilului a scăpat de sub control, Jorg, a zis Coddin, dând dovadă de curaj când eu sunt furios nevoie mare. E genul de om de care am nevoie. O să fie și mai sălbatic.
– Îl duc la Heimrift, i-am zis. Gog e o armă și o voi făuri acolo.
– La Heimrift?
Gorgoth și-a descleștat pumnii, iar articulațiile degetelor au trosnit tare.
– Un loc al demonilor și al flăcărilor, a mormăit Makin.
– Un vulcan. De fapt, patru. Și un vrăjitor al focului. Sau, cel puțin, așa mi-a zis preceptorul meu. Deci mă gândesc să pun la încercare avantajele unei educații nobile, nu? Cel puțin lui Gog o să-i placă acolo. Totul arde.

5

Cu patru ani în urmă

– Jorg, e o idee tare proastă.
– E o idee periculoasă, Coddin, dar asta nu înseamnă că e proastă.
Am pus cuțitul pe hartă ca să nu se mai răsucească.
– Oricare ar fi șansele de reușită, regatul va rămâne fără rege.
Și-a lăsat un deget pe hartă, în dreptul Bântuitului, de parcă voia să-mi arate unde sunt.
– Jorg, au trecut doar trei luni. Oamenii nu știu ce să creadă despre tine, nobilii o să înceapă să uneltească atunci când vei pleca și câți soldați o să iei cu tine? Dacă lași tronul gol, Piscurile Renar vor părea ușor de cucerit. Tatăl tău cel nobil s-ar putea să cheme Armata Porții. Dacă locul ăsta va trebui apărat cândva,

nu știu câte din trupele unchiului tău se vor strânge la chemarea ta.
– Tata n-a trimis oastea când mama și fratele erau uciși.
Degetele mi s-au strâns în jurul pumnalului fără să vreau.
– Nu cred că o să facă o mișcare împotriva Bântuitului acum, am continuat. Mai ales când armata lui se îndeletnicește să jefuiască ce a mai rămas din tărâmul Gelleth.
– Așadar câți soldați o să iei cu tine? l-a întrebat Coddin. Veghea n-o să fie suficientă.
– Nu iau pe nimeni, i-am răspuns. Aș putea să iau toată afurisita de armată și aș intra într-un război pe pământurile altcuiva.
Coddin a vrut să protesteze, dar l-am întrerupt:
– O să-i iau pe frații mei. O să le placă pe drum și am reușit să mergem liniștiți cu mulți ani în urmă, fără să ne oprim prea mult.
Makin s-a întors cu câteva hărți sub braț.
– Deghizați, nu? m-a întrebat și a zâmbit larg. Bine. Sincer să fiu, aș cam vrea să plec din locul ăsta.
– Frate Makin, tu rămâi! i-am spus. Îl iau pe Kent cel Roșu, pe Row, pe Grumlow, pe Tânărul Sim... și pe Maical, de ce nu? E cam netot, dar nu se lasă ucis cu una, cu două. Și pe Micul Rike, desigur...
– Nu pe el, a intervenit Coddin, pe al cărui chip se așternuse groaza. Nu e deloc loial. O să te lase mort într-un tufiș.
– Am nevoie de el, am insistat.
– O fi de folos în luptă, s-a încruntat Coddin, dar nu e deloc subtil, disciplinat sau deștept...
– Eu aș zice că Rike nu poate face o omletă fără să se umple până la genunchi de sângele găinilor și până la gât de mațele lor, a intervenit Makin.
– E un supraviețuitor, i-am zis. Și am nevoie de oameni ca el.
– Ai nevoie de mine, mi-a spus Makin.
– Nu poți avea încredere în el.
Coddin și-a frecat fruntea așa cum făcea mereu când îl copleșeau grijile.
– Makin, eu am nevoie de tine aici. Vreau să am un regat la care să mă întorc. Și știu că nu pot avea încredere în Rike, dar, după patru ani în pribegie, sunt sigur că el e cel mai de ispravă pentru ce trebuie să fac.
Am ridicat pumnalul și harta s-a rulat.

– Am văzut destul.
Makin a ridicat privirea și și-a pus hărțile nedeschise pe masă.
– Coddin, marchează și tu pe hartă un drum bun și pune-l pe scribul ăla să-l copieze.
M-am ridicat și m-am întins. Trebuia să găsesc ceva de îmbrăcat. Una din slujnice îmi arsese straiele vechi și ceva din catifea nu e prielnic pentru drum, căci atrage praful ca un magnet.

Părintele Gomst s-a întâlnit cu Makin, cu Kent și cu mine în drum spre grajduri. Venise într-un suflet de la capelă, roșu ca racul, având sub braț cea mai grea Biblie și în mâna cealaltă crucea altarului.
– Jorg…
S-a oprit să-și recapete răsuflarea.
– Rege Jorg...
– Părinte Gomst, veniți cu noi?
M-a făcut să zâmbesc, căci se făcuse alb ca o fantomă.
– Binecuvântarea, a zis, încă gâfâind.
– A, bun. Păi, binecuvântați!
Kent s-a așezat imediat în genunchi. Era cel mai pios ucigaș pe care l-am văzut vreodată. Makin l-a urmat, ciudat de grăbit pentru cineva care jefuise o catedrală. De când Gomst plecase din Gelleth, în lumina soarelui Constructorilor, fără o urmă de bronz, Frații credeau că era atins de mâna lui Dumnezeu. Nu-și dădeau seama că toți făceam la fel, cu mult mai puțin timp la dispoziție.
În ceea ce mă privește, în ciuda relelor făcute de Biserica Romei, eu nu puteam să-l disprețuiesc pe Gomst, așa cum făcusem odinioară. Era un bărbat slab și neputincios, incapabil să îndeplinească făgăduiala Domnului, să iubească întocmai ca Mântuitorul sau chiar să-i pună la jug pe credincioși cu prea multă convingere.
Am plecat capul și am ascultat rugăciunea. Nu strică niciodată să fii acoperit pe toate planurile.

Gașca mea pestriță se strânsese în curtea de vest și-și verifica echipamentul. Rike avea cel mai mare cal pe care îl văzusem vreodată.
– Rike, eu pot să alerg mai iute ca monstrul ăsta.

M-am uitat în spate.
– N-ai luat și plugul când l-ai furat, nu? l-am întrebat.
– O să fie suficient, a zis. Suficient pentru pradă.
– Maical nu aduce atelajul? m-am uitat eu în jur. Și unde e?
– S-a dus după ăla cenușiu, a răspuns Kent. Idiotul nu vrea să călărească altul. Zice că nu știe cum.
– Ăsta, clar, e semn de loialitate, l-am săgetat eu cu privirea. Și unde ți-e noua soață, frate Rikey? Nu vine să-și ia rămas-bun?
– E ocupată cu aratul, mi-a spus și și-a plesnit calul. Acum are o slujbă.
Gorgoth a intrat pe ușa de la bucătărie, ivindu-se amenințător în spatele lui. E descurajant să vezi pe cineva mai înalt și mai mare ca Rike. Gog s-a ivit din spatele lui. M-a luat de mână și l-am lăsat să mă ducă. Foarte puțini vor să mă ia de mână de când am necromanția în mine. În degetele mele e moarte, nu numai răceală. Florile se ofilesc și mor.
– Unde mergem, frate Jorg? Avea tot glas de copil, în ciuda unei asprimi.
– Să găsim un mag al focului. Ca să nu mai ardă paturi, i-am zis.
– O să doară? s-a uitat el la mine cu ochii lui mari și negri.
Am dat din umeri.
– Se poate.
– Mi-e frică, mi-a zis, strângându-mi mâna mai tare.
Simțeam cum din degetele lui iese căldură. Poate va topi răceala din ale mele. Frică.
– Ei bine, am răspuns, atunci, suntem pe drumul cel bun.
– Gog, trebuie să-ți înfrunți fricile. Să le înfrângi. Ele sunt inamicii tăi adevărați.
– Frate Jorg, ție nu ți-e frică de nimic, mi-a zis. Rege J…
– Mi-e frică să nu ard de viu, i-am zis. Mai ales în pat.
M-am uitat la frați, care încărcau arme și provizii.
– Am avut un văr căruia îi plăcea să dea foc la oameni, nu-i așa, frate Row?
– Așa e, a încuviințat.
– Marclos, vărul meu. Spune-i lui Gog ce a pățit.
Row a încercat vârful unei săgeți cu degetul mare.
– Jorg, te-ai dus la el și l-ai ucis în mijlocul a o sută de soldați.
M-am uitat la Gog.
– Și mie mi-e frică de păianjeni. De cum se mișcă. Și de cum stau nemișcați. De cum o iau la goană, am arătat eu cu mâna.

– Cum sunt cu păianjenii, Row? i-am strigat.
– Ciudat!
Row a scuipat și și-a pus ultima săgeată în tolbă.
– O să-ți placă povestea că ești un monstru fără Dumnezeu, Gog, a spus și a scuipat din nou. Fratelui Row îi plăcea să scuipe. Am stat odată o săptămână în niște hambare cu grâne. Ne ascundeam. N-am murit de foame. Grânele și șobolani fac o tocană pe cinste. Doar Jorg, aici, de față, nu voia să audă. Pentru că acolo era ticsit de păianjeni. De ăia mari și păroși.
Și-a depărtat degetele până când i-au trosnit încheieturile.
– Jorg i-a tot vânat o săptămână, a povestit mai departe. N-a mâncat decât păianjeni atunci. Și nici măcar făcuți. Nici măcar morți.
– Și tocana de șobolan mi s-a părut minunată după săptămâna aia, am intervenit.
Gog s-a încruntat, apoi a văzut că la încheietură îmi strălucește ceva.
– Ce-i asta? a arătat cu degetul.
Mi-am suflecat mâneca și le-am arătat tuturor.
– Am găsit două lucruri în vistieria unchiului meu care valorau mai mult decât tot aurul dimprejur. M-am gândit să le aduc, în caz că e nevoie.
M-am încredințat că Rike vede argintul de la încheietură.
– Micule Rikey, i-am zis, nu trebuie să-mi umbli noaptea prin desagi. Aici e comoara și, dacă crezi că poți să o iei, încearcă acum!
A pufnit și a mai legat o curea.
– Ce-i?
Gog se uita vrăjit.
– Constructorii l-au făcut. Are o mie de ani.
Row și Kent cel Roșu s-au apropiat să vadă.
– Cică i se spune ceas. Și vedeți de ce.
La drept vorbind, și eu îl fixam cu privirea. Avea o față în spatele cristalului, cu douăsprezece ore marcate și șaizeci de minute, două limbi negre care se mișcau, una încet, alta și mai încet, ca să arate timpul. Fascinat, l-am deschis la spate cu vârful pumnalului și m-am uitat în măruntaiele mașinăriei. Închizătoarea se ținea într-o mică balama, de parcă Constructorii ar fi știut că o să vreau să privesc înăuntru. Rotițe peste rotițe, zimțate, care se întorceau. Chiar nu-mi dădeam

seama cum de le făceau așa mici și atât de precise, însă pentru mine e o minune mai mare ca orice soare făcut de om sau ca orice lumină strălucitoare.
– Jorg, ce mai ai? m-a întrebat Rike.
– Asta.
L-am scos de la buzunarul adânc de la șold și l-am pus pe lespede. Un clovn din metal, cu urme de vopsea pe jiletcă, păr și nas.
Kent s-a dat înapoi:
– Pare malefic.
Am îngenuncheat, apăsând pe un mecanism din ceafa clovnului. Cu o smucitură și cu un zbârnâit, a început să calce apăsat cu picioarele lui de metal și să-și apropie mâinile de metal, zăngănind din talgere. S-a bâțâit în cerc, călcând apăsat și zornăind.
Rike a început să râdă. Nu „hă, hă, hă“, de furie, ci un râs plin, bonom.
– E ca… ca… Nu putea rosti cuvintele.
Nici ceilalți nu s-au putut abține. Sim și Maical au fost primii. Grumlow a pufnit în râs pe sub mustața de șobolan înecat. Apoi Kent cel Roșu și Row râdeau ca niște copii. Gog se uita uluit. Chiar și Gorgoth a zâmbit, dezvelindu-și dinții din spate ca niște pietre de mormânt.
Clovnul a căzut și tot dădea din picioare în aer. Rike a căzut odată cu el, izbind pământul cu pumnii și gâfâind.
Clovnul a încetinit și apoi s-a oprit. Înăuntru are un arc albastru, pe care îl întorci cu o cheie. Și, când nu mai dă din picioare și nu mai zăngăne, arcul e iar răsfirat.
– Burlow… Burlow ar fi trebuit să vadă.
Rike și-a șters lacrimile de la ochi. E prima oară când l-am auzit aducând vorba despre cineva căzut.
– Da, frate Rike, i-am zis. Da, ar fi trebuit.
Mi-l închipuiam pe fratele Burlow râzând cu noi și cu burta tremurându-i.
A fost momentul nostru prin care ne-am adus aminte de viață, frăția s-a reîntregit și s-a pregătit de drum. Era ultimul nostru moment bun.
– Să mergem! le-am zis.
Uneori mă întreb dacă nu cumva n-are fiecare dintre noi un arc albastru înăuntru, ca firea lui Gorgoth, făcută ghem în sufletul

lui. Mă întreb dacă nu călcăm apăsat, zăngănim în cercurile noastre mici și nu mergem nicăieri. Și mă mai întreb cine râde de noi.

6

Cu patru ani în urmă

Acum trei luni intrasem în Bântuit singur și plin de sânge care nu era al meu și mânuisem o sabie furată. Frații mă urmaseră. Acum am lăsat castelul pe mâinile altuia. Îmi dorisem să-mi ucid unchiul. I-am luat coroana pentru că alții ziceau că nu sunt în stare

Dacă acel loc îți amintește de un craniu – ca în cazul meu –, atunci orășelul fărâmițat de lângă porți ar putea fi voma uscată a ultimei răsuflări. O tăbăcărie ici, un abator colo, toate relele împuțite ale vieții moderne, așternute după ziduri, unde vântul le va împrăștia. Trecusem de ultima colibă înainte când ne-a ajuns din urmă Makin.

– Deja îți era dor de mine?

– Regimentul Pădurii îmi spune că o să avem parte de companie, mi-a zis Makin, trăgându-și sufletul.

– Chiar ar trebui să-i dăm alt nume Regimentului, am răspuns eu.

Tărâmurile lui Renar nu ofereau decât un pâlc de copaci într-o vale adâncă, cu toții răsuciți și cocoșați de la vânt.

– Cincizeci de cavaleri, a zis Makin. Care purtau flamura Prințului de Arrow.

– Arrow? m-am încruntat.

Ei bine, au făcut ceva progrese. Provincia era pe marginea hărții pe care tocmai o împăturisem.

– După toate relatările, sunt necopți.

– Cred că o să-i întâlnesc eu pe drum, am zis. S-ar putea să aflăm o poveste mai interesantă de la ei ca un grup de frați pe drum.

Adevărul era că nu voiam să mă îmbrac iar în mătăsuri și hermină și să trec prin toate formalitățile. Ar trebui să se îndrepte spre castel. Nu trimiți cincizeci de oameni cu platoșe în misiune secretă.

– Vin cu tine, a propus Makin.

De data asta nu avea de gând să accepte un refuz.

– Nu o să treci drept un frate de drumeție. Arăți ca un actor care a dat năvală prin cufărul cu recuzită ca să facă rost de ținuta cea mai potrivită pentru un cavaler.
– Rostogolește-l prin rahat! mi-a sugerat Rike. Atunci o să pară adevărat.
S-a întâmplat să fim chiar lângă grajdurile lui Jerring, unde era un morman de bălegar la îndemână. I l-am arătat.
– Nu diferă de viața la Curte, s-a strâmbat Makin și și-a aruncat roba în căruța pe care Maical, din obișnuință, o prinsese de calul sur.
Când căpitanul gărzii mele arăta mai degrabă a cavaler nepriceput și ghinionist, am luat-o din loc. Gog era în spatele meu, ținându-se strâns. Gorgoth alerga pe lângă noi pentru că niciun cal nu îl dorea, și nu din cauza greutății. Ceva din el îi speria.
– Ai fost vreodată la Arrow, Makin? l-am întrebat, strunindu-mi animalul.
– Nu, mi-a răspuns. E un principat mic. Însă, potrivit istorisirilor, se face o educație aspră. De ani întregi le cam dau de furcă vecinilor.
Ne-am continuat drumul fără să vorbim, auzindu-se doar boncănitul copitelor și scârțâitul căruței, care întrerupeau liniștea muntelui. Drumul sau cărarea, ca să fiu sincer, întrucât Constructorii nu făceau miracole în Tărâmurile lui Renar, cobora, șerpuind ca să nu facă povârnișul atât de abrupt. Pe când coboram, mi-am dat seama că în văile din depresiune avea să fie deja primăvară. Ici și colo se vedeau pomi înfrunziți și caii fornăiau.
L-am văzut pe călărețul cavalerilor peste o oră și, după încă o milă, am zărit și coloana principală. Row părăsea poteca.
– Frate Row, ție ți-e totuna dacă ne întoarcem sau dacă stăm fermi pe poziție, m-am uitat scrutător la el.
Frații începuseră să-l uite pe vechiul Jorg… prea leneviseră pe la Bântuit, prea mult timp fuseseră lăsați cu șmecheriile lor.
– Frate Jorg, sunt câtă frunză, câtă iarbă, mi-a zis Tânărul Sim, care era mai mare ca mine, bineînțeles, dar nu avea nevoie de lamă de ras, dacă nu cumva voia să taie beregate.
– Când te îndrepți spre castelul regelui, nu e frumos să-i răpui pe drumeți, am zis. Nici măcar pe unii cu reputație proastă ca noi.

Am mers mai departe. După un răgaz, au venit și ceilalți. După următoarea pantă erau mai aproape, doi în rând, la trap, cu două flamuri fluturând în vântul din tărâmul Renar. Nu erau oameni de rând, ci cavaleri de la o nobilă Curte, etalând așa o armonie a armelor și a armurii, că îmi făcea de râs propria gardă.
– E o idee proastă, a zis Makin, care duhnea a bălegar.
– Dacă îți tace melița, atunci o să mă îngrijorez.
Oamenii Prințului de Arrow se deplasau în continuare. Auzeam copitele pe pietre. Simțeam nevoia să mă așez în mijlocul potecii și să cer tribut. Ar fi fost o poveste pe cinste, dar poate prea scurtă. M-am hotărât să stau într-o parte și să îi privesc cum se apropie. M-am uitat la trupa noastră. Tare urâți eram cu toții, dar cei doi leucrota erau pe primul loc.
– Gorgoth, încearcă să te ascunzi în spatele bestiei lui Rike, i-am zis. Calul ăla de tras are să ne fie de folos.
Cu pumnalul de la cingătoare am început să scot mizeria de sub unghii. Gog și-a vârât ghearele sub platoșă când primii oameni au ajuns în dreptul nostru.
Cavalerii și-au strunit caii să meargă la pas când s-au apropiat. Câțiva au întors capul, dar majoritatea au trecut fără să arunce o privire, cu fața ascunsă după vizieră. În mijlocul coloanei, mi-au atras atenția doi sau mai degrabă armura lor lustruită, care strălucea. Cântau la fluier ca teutonii, sclipind în culorile curcubeului acolo unde metalul dat cu ulei se reflecta în lumina soarelui. Un ogar cu blană mică și piept bombat alerga printre caii lor. Cel din stânga dintre cei doi a ridicat mâna și coloana s-a oprit, chiar și cei din fața lui, deși nu ar fi avut cum să-l vadă.
– Ei bine... a început el, ambele cuvinte fiind rostite precis.
Și-a dat jos coiful, o prostie, întrucât ar fi putut fi amenințat de arbalete ascunse, și a clătinat din cap. Părul blond îi stătea lipit de frunte din cauza sudorii.
– Bună ziua, cavalere! l-am salutat cu o vagă plecăciune.
M-a cercetat din cap până în picioare cu ochii lui albaștri și blânzi. Îmi amintea de Sir Galen, campionul lui Katherine.
– Cât mai e până la castelul lui Renar, băiete? a întrebat.
Ceva îmi spunea că știa exact cât mai e, la fel cum cioara zboară și șchiopul se târăște.

– Castelul Regelui Jorg e la zece mile de aici, i-am arătat eu drumul, făcând un gest cu pumnalul. Cam o milă în sus, pe culme.
– E rege?
A zâmbit. Arătos ca Galen cu bărbia lui rotundă și părul blond, care le făcea pe fete să întoarcă imediat capul.
– Bătrânul Renar nu se considera rege, a continuat.
Am simțit că-l urăsc. Și nu din joacă.
– Contele Renar deținea doar zona muntoasă. Regele Jorg a moștenit Ancrath și ținuturile Gelleth. E suficient pământ ca să devii rege, cel puțin prin părțile astea.
M-am uitat pe furiș la platoșa lui. Pe ea erau gravați dragoni roșii, fiecare violent și cu o săgeată în gheare, mai mare ca el, îndreptată în sus. Bună treabă!
– Dumneata ești din Arrow? l-am întrebat.
M-am întors spre Makin fără să mai aștept un răspuns:
– Tu știi de ce tărâmul se numește Arrow?
El a dat din cap și a cercetat cu privirea șaua. Îi venea să zică „e o idee proastă“.
– Se spune că se numește Arrow pentru că poți să tragi o săgeată de la coasta de nord până în sud, i-am răspuns. Din ce am auzit, ar fi putut să se numească Strănut. Mă întreb cum se numește cel care domnește acolo.
– Știi multe despre blazoane, băiete.
Ochii încă îi erau blânzi. Cel de lângă el a dus mâna la sabie, mănușa zăngănindu-i când s-a atins de plăsele.
– Acolo domnește Prințul de Arrow, a zâmbit. Dar poți să-mi spui Prințul Orrin.
Părea necumpănit să călărești pe tărâmul altuia cu cincizeci de oameni, chiar și cincizeci ca ei. Exact ce nu voisem să fac în peregrinările mele.
– Nu-ți faci griji că Regele Jorg va profita de ocazie ca să mai răpună din oameni în Războiul Celor O Sută? l-am întrebat.
– Poate dacă aș fi fost megieș cu el, a răspuns prințul. Dar, dacă m-ar ucide sau ar pune un preț pe capul meu pentru dușmani, vecinii ei ar fi mai la adăpost și capabili să-i facă rău. Am auzit că regele nu-și irosește șansele. Și oricum nu ar fi ușor.
– Credeam că ai venit să cauți un conte, dar se pare că știi deja de Regele Jorg și de privirea lui ageră, i-am zis. Ai venit pregătit, n-am ce zice.

Prințul a ridicat din umeri. În clipa aia a părut tânăr. De douăzeci de ani. Nu mai mult.
– Ce sabie frumoasă! a remarcat. Arată-mi-o!
Înfășurasem plăselele în piele veche și apoi le mânjisem cu noroi. Teaca era mai bătrână decât mine, și totuși strălucea. Oricât de arătoasă o fi fost cândva sabia unchiului meu, acum nu mai era cazul. Nu până când n-am scos-o și am dat la iveală metalul. M-am gândit să arunc pumnalul. Blondul nu ar mai vedea limpede, dacă îi ieșea prin orbite. Poate avea acasă un frate care ar fi vrut să fie noul Prinț de Arrow și să-mi rămână îndatorat. Vedeam cu ochii minții. Prințul cel chipeș cu pumnalul meu în față, și noi gonind peste versanți.
Nu prea sunt genul care are regrete. Dar ar fi trebuit să fiu.
În schimb, am pus pumnalul la loc și am scos sabia unchiului, moștenire de familie, din oțel de Constructor, lama reflectând orbitor lumina zilei.
– Ei bine, a zis iar Prințul Orrin, ce sabie neobișnuită ai, băiete! De la cine ai șterpelit-o?
Vântul de munte sufla rece, găsind fiecare loc liber din armură și, în ciuda căldurii lui Gog, care era în spatele meu, tremuram.
– Mă întreb de ce ar veni Prințul de Arrow până în tărâmul Renar doar cu cincizeci de cavaleri.
Am descălecat. Prințul a făcut ochii mari când l-a văzut pe Gog în șa, pe jumătate gol și dungat ca un tigru.
Stăteam pe una din pietrele mai mari de pe marginea drumului ca să arăt că nu vreau s-o iau la sănătoasa.
– Poate că nu astea sunt motivele unui copil hoț, care ține în mână o sabie furată, mi-a zis, încă înnebunitor de calm.
Nu puteam să mă revolt împotriva furtului, dar apelativul de „copil“ putea să nu-mi fie pe plac.
– La paisprezece ani, în ținuturile astea ești bărbat, iar eu mânuiesc sabia asta mai bine decât alții înaintea mea.
Prințul a râs pe înfundate, blând și deloc fals. Nici dacă ar fi studiat arta de a mă înfuria nu ar fi putut face o treabă mai bună. Slăbiciunea mi-a fost mereu mândrie și uneori putere.
– Atunci, îmi cer iertare, tinere.
Vedeam cum se încruntă chiar și sub vizieră.
– Eu călătoresc ca să văd pământurile peste care o să domnesc ca împărat, ca să cunosc oamenii și orașele, ca să vorbesc cu nobilii, cu baronii, conții… și chiar cu regii, care mi se vor

supune când voi sta pe tronul imperiului. Le voi câștiga supunerea prin înțelepciune, vorbe ticluite și fapte, nu prin sabie și foc.
Ce vorbe pompoase, dar o aducea bine din condei. O, frații mei, cum le vorbea! Un giumbușluc nou! Mai subtil decât capcanele blânde ale lui Sageous – chiar și vrăjitoarea aia păgână care tot țesea povești l-ar fi invidiat, că era tare convingător. Îmi dădeam seama de ce-și scosese Prințul coiful. Vraja nu stătea numai în cuvinte, ci și în privirea, sinceritatea și în încrederea pe care le afișa, de parcă oricine îl auzea era demn de prietenia lui. Un talent îndoielnic, poate chiar mai puternic decât forța lui Corion, de care s-a folosit ca să mă facă să gonesc prin imperiu și să-l manevreze pe unchiul meu, care era atunci pe tron.
Ogarul s-a așezat și și-a lins scuipatul. Părea suficient de mare ca să înghită un miel mic.
– Și de ce te-ar asculta, Prințe de Arrow? l-am întrebat, simțind în propria voce o iritare care mi-a displăcut.
– Războiul de O Sută de Ani trebuie să ia sfârșit. Și se va sfârși. Dar câți trebuie să se mai înece în sânge ca să se facă pace? Să ridice cineva pretenții la tron. Nobilii să-și păstreze castelele, să-și stăpânească pământurile, să-și strângă aurul. Nimic nu se va pierde, nimic nu se va termina, doar războiul.
Și iată-l din nou. Giumbușlucul. Îl credeam. Chiar fără s-o spună, știam că își dorea pace într-adevăr, că va domni drept, că îi păsa de oameni. Avea de gând să-i lase pe fermieri să are pământul, pe meșteșugari să facă troc și pe învățați să caute secrete.
– Dacă ți s-ar oferi tronul, m-a întrebat, uitându-se doar la mine, l-ai accepta?
– Da. Deși l-aș lua fără mi se ofere.
– De ce? m-a întrebat. De ce îl vrei?
Prințul ăsta de poveste, cu ochii lui blânzi, parcă mi-a luminat cele mai întunecate unghere ale minții. Voiam să câștig. Tronul era doar dovada care să arate victoria. Și voiam să câștig întrucât ceilalți mi-au spus că s-ar putea să nu izbândesc. Voiam să lupt pentru că așa mi-era firea. Îmi păsa mai puțin de oameni și mai mult de grămada de bălegar în care îl tăvălisem pe Makin.
– E al meu.
Altceva nu știam ce să răspund.
– Serios? E al tău, Steward?

Și, dintr-o singură mișcare, și-a arătat atuul. Și m-a făcut de rușine. Ar trebui să știți că aceia care luptă în Războiul Sutei sunt cu toții bărbați, mai puțin Regina de Roșu, și cu toții sunt din nouă părți ale aceleiași familii. Neamul Steward, cum ne spun dușmanii, are cea mai clară succesiune la tron, dar sămânța imperiului a dat greș cu Marele Steward, Honorous, care a domnit cincizeci de ani. Și Honorous a stat *înaintea* tronului, nu pe el. Dar să pretinzi că ești moștenitorul cuiva care a fost împărat prin altceva decât prin nume tot e mai bine ca să iei tronul decât să pretinzi fără convingere că ești moștenitorul ultimului împărat. Cel puțin așa consideră neamul Steward. Oricum mi-aș croi drum până la tron chiar dacă vreun văcar născut din flori mi-ar fi fost tată și chiar dacă mamă mi-ar fi o curvă săracă – genealogia îmi poate fi de folos sau pot despica arborele familiei să fac un berbece din el. Oricum e bine.
Mulți dintre cei care se trag din Steward sunt ca mine: slabi, înalți, bruneți, cu ochi negri și ageri la minte. Chiar și dușmanii noștri spun că suntem vicleni. Originea împăratului e neclară, rătăcită prin biblioteci în flăcări, murdărită de nebunie și vicii. Și mulți din urmași ori din cei care se dau urmași sunt de un leat cu Prințul Orrin: blonzi, cu brațe puternice, uneori masivi ca Rike, însă arătoși.
– Deci, Steward? mi-am suflecat mâneca și sabia dansa.
Ogarul s-a ridicat repede și a început să mârâie.
– Jorg, pune-o la loc! m-a îndemnat. Te cunosc. Arăți ca un Ancrath. O ramură tare întunecată a arborelui Steward. Tot vă mai ucideți între voi?
– Regele Jorg pentru tine, i-am zis, știind că sunt ca un copil răzgâiat, incapabil să mă abțin.
Ceva din calmul și din lumina lui mă umbrea.
– Rege? A, da, datorită ținuturilor Ancrath și Gelleth. Dar știu că tatăl tău l-a desemnat moștenitor pe tânărul prinț Degran. Așa că poate…
A întins brațele și a zâmbit.
Zâmbetul parcă era o palmă arsă peste față. Așadar tata îl numise pe noul său fiu făcut cu târfa de Scorron. Și îi acordase dreptul meu din naștere.
– Și vrei să-i dai și Tărâmurile lui Renar? l-am întrebat.
Aveam un zâmbet sălbatic pe chip, deși tare aș fi vrut să dispară.

– Să știi că printre stânci o sută din străjerii mei stau gata să tragă cu săgeți printre golurile din armura ta împopoțonată, prințe.
Ar putea fi adevărat. Știam că cel puțin câțiva aveau să se țină după cavaleri.
– Mai degrabă douăzeci, a zis Prințul Orrin. Nu cred că sunt oameni de la munte. I-ai scos din Ancrath, Jorg, atunci când ai fugit? Sunt pricepuți, dar, dacă ar fi oameni de la munte, ar fi mai greu de zărit.
Prințul ăsta știa cam multe. Începea să mă calce pe nervi. Și, cum știți, când mă înfurii, e vai și-amar.
– Oricum, a continuat el, de parcă nu eram pe cale să izbucnesc, de parcă nu voiam să-mi înfig sabia în el, n-o să te omor din același motiv pentru care nu mă omori nici tu. Două regate slabe ar fi înlocuite de unul mai puternic. Când drumul spre tronul imperiului, spre tronul meu, mă aduce aici, vreau ca tu și prietenii tăi ciudați să-i bage pe țărani în sperieți și să se îmbete, nu să facă ordine tatăl tău sau baronul Kennick. Și sper că, până ajung, te vei fi deșteptat, nu numai înălțat, atât cât să-ți cedezi pământurile imperiului meu.
Am sărit de pe piatră și ogarul stătea în fața mea mai iute ca gândul. Nu mârâia încă, dar își dezvelise prea mulți colți, toți strălucind de la bale. M-am uitat în ochii lui, ceea ce ar putea să te lase fără față, dar voiam să ameninț bestia. Ținând sabia de plăsele și lamă, cu partea netedă în față, am făcut un pas și am scos și eu un sunet gutural. Am avut și eu odată un ogar de nădejde, pe care l-am iubit, și nu voiam să-l ucid pe cel din fața mea. Dar o voi face.
– Înapoi!
Mai mult un mârâit decât vorbe. Cu ochii pironiți.
Și, cu urechile lipite de cap, bestia a schelălăit și s-a dat înapoi între picioarele calului. Cred că a simțit moartea din mine. Ceva amar, inima necromantului. Un alt pas departe de lume. Uneori mi se pare că sunt cu trei pași în urma altora. Unul pentru inimă. Altul pentru tufișul cu spini. Și poate primul pentru câinele pe care mi-l amintesc din vise.
Spun că e al meu, dar ogarul a fost al fratelui meu, William, și al meu. Un câine-lup, mai mare ca noi doi, potrivit pentru doi tineri cavaleri. Putea să-l ia în spinare pe William, care avea doar

patru ani, dar, dacă mă aruncam și eu în spinarea lui, ne dădea jos pe amândoi și mă mușca de picior. Îi spuneam Dreptate.
– Impresionant! mi-a răspuns Prințul Orrin, absolut DELOC impresionat. Dacă ai terminat cu câinele, pornim la drum. Vreau să trec în Orlanth prin Trecătoarea Înaltă sau prin Trecătoarea Luna Albastră, dacă e senin, și să mă opresc pe la Contele Samsar.
– Pornești când zic eu! m-am opus, încă dorindu-mi… ceva.
Poate frică? Poate doar o brumă de respect.
– Și pe unde zic eu! am continuat.
Nu-mi plăcea că îmi știa ținutul mai bine decât mine.
A ridicat din sprâncene, stăpânindu-se să nu zâmbească, ceea ce m-a iritat mai mult decât dacă ar fi zâmbit.
– Și atunci, ce crezi, rege Jorg?
Îmi doream din tot sufletul să rănesc. Pentru altcineva, vorbele ar fi sunat a aroganță și îngâmfare, însă pe cărarea asta rece, de munte, cuvintele păreau sincere. Îl uram că era, într-un fel atât de clar, cel mai bun. I-am întâlnit privirea și în clipa aceea am înțeles. Mă compătimea.
– Frate Orrin, hai să ne luptăm! i-am zis. Ai dreptate să vrei pace. De ce să sufere ciobanii mei sau porcarii tăi într-un război ca să vedem care din dosurile noastre lustruiește mai bine tronul imperiului? Luptă-te cu mine și, dacă cedez, atunci când vei veni să pui stăpânire pe imperiu, n-o să mă împotrivesc. Hai, scoate sabia! Sau pune-l pe campionul tău să-și încerce norocul! am arătat eu spre cel de lângă el.
– O! a făcut Orrin. N-ai vrea să te lupți cu el. E fratele meu, Egan. Dumnezeu l-a făcut să se bată cu sabia. Uneori mă sperie! Și, pe deasupra, voi doi semănați prea mult. Egan crede că toată vorbăria asta e pierdere de vreme. I-ai asmuți pe fermierii noștri împotriva ciobanilor lui și ai îneca lumea în sânge, nu-i așa, Egan? Am un vis pentru imperiul ăsta. Pentru imperiul meu. Un vis strălucitor. Dar mă tem că visele lui Egan sunt de culoarea purpurei.
Egan a mormăit ceva, parcă plictisit.
Prințul a descălecat.
– Fă loc și să nu intervină nimeni!
– E…
– Știu, Makin. L-am întrerupt. E o idee proastă.

Makin s-a dat jos de pe cal și a venit lângă mine, iar oamenii lui Orrin s-au dat în spate.
– Ar putea fi foarte priceput, a zis.
– E în regulă. Dar eu sunt *grozav.*
– Jorg, nu contest că ești maestru în arta de a ucide, mi-a șuierat Makin. Dar aici vă loviți doar și doar în săbii.
– Atunci, trebuie să intru în horă, i-am spus. Prințul nu m-a întrebat ce cer dacă câștig. M-a cam lăsat cu un gust amar.
Am pășit împreună, doi din cei o sută, descendenții împăratului și vechilii pregătiți de luptă.
– Jorg, am putea fi isteți, mi-a zis. Știa cum sunt și nu a adus vorba despre calea ușoară. Ajută-mă! Împăratul va avea nevoie de un nou vechil.
Am scuipat pe pietriș.
– Nu știi ce vrei sau de ce, Jorg. N-ai văzut nimic din imperiul pe care vrei să îl stăpânești. Ai fost la răsărit, până la zidul lui Utter? Ai văzut malurile Africii întunecate? Ai vorbit cu jarlii care navighează din miazănoapte când se topește gheața? Dacă te-ai fi născut în pustietatea ținutului Arral, atunci toate milele din anii tăi de rătăcire nu ți-ar fi arătat decât pajiști. Jorg, doar pe navă, pe navă. Doar așa se vede imperiul. Ai văzut vreodată marea?
Calul sur a tras un vânt, scutindu-mă să dau un răspuns. Dintotdeauna îmi plăcuse.
Ne-am învârtit. Ca și în viață, o bătaie cu săbiile, mai ales una cu săbii lungi, se rezumă la alegerea momentului. O lovitură e un angajament, uneori pe viață. Aștepți cel mai bun prilej, apoi îți riști viața cu șansa oferită. Împotriva unuia cu armură trebuie să ai putere. Să folosești toată forța. Să rănești cu metalul ca să nu profite când te dai înapoi să ataci din nou. O săritură înainte poate fi și mai periculoasă. Trebuie să fie precisă. Să găsești și să străpungi spațiul liber din armură înainte să îl găsească celălalt.
Am dat primul, dar nu ca să-l lovesc, ci ca să ni se întâlnească săbiile. Sabia lui părea fumurie, un aliaj mai întunecat decât oțelul Constructorilor. Ciocnirea a răsunat dur pe cărări. El a răsucit sabia imediat ce s-au ciocnit și aproape mi-a luat-o pe a mea. Nu mi-a plăcut deloc. L-am presat cu lovituri scurte ca să-l țin ocupat, ca să-i obosească mâinile și să nu mai fie așa

viclene. Parcă aș fi încercat să dărâm un stâlp de piatră, iar palmele mă dureau, încheieturile pulsându-mi de durere.
– Ești mai priceput decât mă așteptam, mi-a zis.
Apoi a venit spre mine, a sărit, a rotit spada și iar a sărit. Prea rapid ca să pot reacționa.
Ne antrenăm ca să învețe mușchii. Ca ochii să comunice cu brațele și cu mâinile, lăsând la o parte creierul și nevoia de a decide și de a judeca. Ca și cum ai învăța notele la harpă. Întâi te gândești, la, do, do, re.... Și, cu timpul, degetele învață și ai uitat notele.
Brațul cu sabia a făcut mișcările fără să mă întrebe.
– Nu-i rău deloc, a comentat.
Dar, când vrei să cânți mai repede, apoi și mai repede, și mai repede, la un moment dat degetele nu te mai ascultă. Ce urmează? vor ele să știe. Ce urmează?
Urmează o bară grea de metal în cap. Cel puțin așa am simțit partea neascuțită a sabiei. Am zis ceva – pe jumătate înjurătură, pe jumătate vaiet –, iar sângele a țâșnit, apoi am căzut la pământ de parcă mi-ar fi tăiat toate sforile.
– Predă-te!
Parcă vorbea din capătul unui tunel lung.
– Pe naiba!
Mai mult sânge, poate niște bucăți de dinte.
– Jorg, ultima șansă!
Marginea sabiei mi se sprijinea rece de gât.
– Se predă.
Makin era la același capăt îndepărtat al tunelului.
– Se predă.
– Pe dracu'!
Distanța între cer și pământ începea să se micșoreze. M-am concentrat pe ceva întunecat, care putea fi Orrin.
– Predă-te! mi-a poruncit din nou.
Simțeam un pârâiaș cald de sânge acolo unde mă tăiase puțin.
Am reușit să râd.
– Mi-ai zis deja că n-o să mă ucizi. Nu e în interesul tău. Așa că de ce să mă predau? am scuipat din nou. Dacă ajungi la granița mea cu o armată, o să văd atunci ce o să fac.
S-a întors dezgustat.

– Trecătoarea Înaltă, i-am zis. Te las să treci prin Trecătoarea Înaltă și poți să-l deranjezi pe conte cu predicile tale. Ți-ai câștigat dreptul.
Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Makin m-a ajutat. I-am văzut cum avansează. Prințul Egan, fratele lui, m-a privit răutăcios când a trecut pe lângă mine. Orrin nici măcar n-a întors capul.
Ne-am uitat până a dispărut după culme și ultimul cal.
– O să avem nevoie de o armată mai mare, am zis.

Sir Makin e aproape cavalerul cel chipeș din legendă, cu părul lui negru și cârlionțat, e înalt și are statură de spadasin, ochii îi sunt ca smoala, armura îi e mereu lustruită, iar lama, gata de atac. Doar buzele groase și nasul ascuțit nu-l fac visul unei fecioare pline de dorință. Gura prea expresivă, privirea ca de șoim. Și în alte privințe Sir Makin e „aproape". Aproape onorabil, aproape cinstit. Însă în privința prieteniei nu există nicio îndoială.

7

Cu patru ani în urmă

Merseserăm două ore de când plecase Prințul de Arrow spre Trecătoarea Înaltă. Două ore învăluiți într-o liniște diferită de cea din prima parte a călătoriei. Mă durea capul atât de tare, încât părea o idee bună să mi-l reteze cineva. Orice idiot și-ar fi dat seama că nu mi-ar lua mult să le frâng gâtul.
– Au!
Ei bine, nu orice idiot.
– Da, Maical, am zis. Au!
Mă uitam cu ochii întredeschiși și cu dinții încleștați din cauza durerii de cap. Uneori nu-ți dădeai seama dacă bătrânul Maical era stricat. Nu era întotdeauna evident dacă îi lipsește vreo piesă. Acum era pregătit pentru orice, era de încredere, chiar viclean. Dar peste o clipă gura îi părea slabă, se încrunta și avea ochii goi.
Maical se întorsese în frăție la câteva săptămâni de la izbânda noastră din Tărâmul lui Renar. Dumnezeu știe cum, dar bănuiesc că și porumbeii își găsesc drumul spre casă, deși au capul mic și creierul cât o nucă. În lunile după ce Bântuitul

devenise casa mea, fusese grăjdar, ajutor de grăjdar, strânsese bălegarul sau ceva de genul. Am ținut să fie hrănit și să aibă unde să doarmă. Până la urmă, îi omorâsem fratele. Lui Gemt nu prea-i păsa de el. Îl bătea și îl trimitea pe jos să îndeplinească ambele sarcini. Dar se asigura că Maical mănâncă și are unde să doarmă.

– Te-a cam bumbăcit, Jorg, mi-a zis Maical.

Părea cam netot când vorbea, cu buzele mereu umede și strălucitoare.

L-am văzut pe Makin tresărind și pe Row făcând un pariu cu Grumlow.

– Da, Maical, cam așa ceva.

Nu mi-a părut rău că l-am înjunghiat pe Gemt. Nici măcar o clipă. Dar mă durea că Maical suferea prea tare ca să mă urască, cu mintea pradă unor demoni, văzând, dar fiind în capcană. M-am gândit la ceasul care îmi ticăia la încheietură. Tot mecanismul inteligent, rotițe peste rotițe care se învârteau, cu dinții mușcând, și, dacă intra un pic de pietriș sau un fir de păr unde nu trebuie, se oprea, era distrus și nu mai valora nici cât o ceapă degerată. Mă întrebam ce o fi intrat în mintea lui Maical. Oare ce îi luase mințile?

– Spune-i lui Makin să vină încoace! i-am cerut.

Maical a tras de frâie și calul sur a încetinit. L-am văzut pe Row că se încruntă. Pierduse pariul.

Munții erau ba roșii, ba verzi, pe când durerea mergea de la frunte în moalele capului, din spatele ochilor în ceafă.

– Cred că uneori îl ții pe lângă tine ca să-l faci fericit pe calul sur, mi-a zis Makin.

Nu l-am auzit venind lângă mine.

– Vreau să mă înveți să mânuiesc sabia, i-am zis.

– Dar știi…

– Credeam că știu, dar acum o s-o iau în serios. Ce s-a întâmplat acum… Mi-am dus mâna la cap și degetele mi-erau pline de sânge… nu se va mai întâmpla niciodată.

– Cel puțin așa își petrec regii timpul, mi-a spus. Te va ajuta să fii ager. Ai mânuit vreodată o sabie de când am luat Bântuitul?

Am ridicat din umeri și mi-a părut rău. Am scrâșnit din dinți, care au scos un scârțâit neplăcut.

– Ți-am spus că am încercat să am un bastard cu aproape fiecare servitoare din castel. Zâmbea larg.

E bine să fii rege.
Însă nu când ești lovit în cap cu sabia.

– E un efort de repopulare. Calitate și cantitate, mi-am dus eu o mână la cap. Au și futu-i! De unele dureri te poți îndepărta, numai că o durere de cap e acolo unde trăiești.

Makin tot zâmbea larg. Cred că îi plăcea să mă vadă răpus.

S-a apucat să caute ceva în desagă, a răscolit temeinic și a scos o punguță din piele, pe care mi-a aruncat-o. Aproape am scăpat-o din mâini. Așa e când ai vederea dublă.

– Cuișoare, mi-a zis.

– Sir Makin, ai ținut-o bine. Ai putea să dai un cal bun la schimb, și tot nu ai primi suficiente cuișoare ca să-ți intre în palmă. Sunt minunate pentru durere. De la prea multe mori, dar e ca și cum ai pluti spre moarte, purtat de un râu cald.

Aproape am deschis punguța.

– Ia-o! i-am aruncat-o înapoi.

Devine o obișnuință să apelezi la anumite lucruri. Am făcut din durerea de cap un dușman cu care am început să mă lupt.

Am mers mai departe. Mi-am umplut mintea cu venin, am scos ura pentru Contele Renar. Nu prea aveam cum s-o îndrept pentru că nu mai era în apropiere. Durerea care îmi pulsa în spatele ochilor făcea ca durerea de la dintele rupt să pară o furnicătură.

Rike și-a prins din urmă calul uriaș și a ținut ritmul. S-a uitat la mine ceva vreme. Makin s-ar fi distrat să mă vadă căzând, dar Rike crezuse că zilele bune veniseră toate odată.

– Rike, știi de ce te țin prin preajmă? l-am întrebat.

– De ce?

– Ești cea mai rea parte din mine.

Sunetul smalțului când am scrâșnit din dinți. Fir-ar! S-a mai domolit.

– Nu am un înger pe un umăr și un diavol pe celălalt, ci un diavol pe ambii. Dar tu ești ăla rău. Cum aș fi eu, dacă mi-aș pierde farmecul și frumusețea.

Mi-am dat seama că trăncănesc și n-am mai zâmbit larg.

– Cară-te, Rike!

Era iar Makin. Nu l-am văzut întorcându-se.

– Tata a avut dreptate, Makin, i-am zis. Să ia banii fratelui său pentru William și mama. Și-ar fi pierdut jumătate din armată doar până la Bântuit.

Makin s-a încruntat. Mi-a întins din nou punguța în care erau cuișoare.
– Ia-o!
– Tata știa ce e sacrificiul. Și Corion. Drumul pe care m-a pus. Cel corect. Nu-mi plăcea să fiu împins de la spate.
Abia îl vedeam pe Makin cu ochii mijiți pentru că îmi zvâcnea capul de durere.
Makin a dat din cap că nu.
– Unele crime cer răzbunare. Corion a încercat să-ți ia asta. Am trecut prin trei țări ca să-i găsesc pe cei care mi-au ucis fata.
Părea îngijorat.
– Idiotule! am murmurat eu cu buzele amorțite.
– Jorg, plângi, ia afurisitul ăsta de condiment! a zis, tot în șoaptă.
– O să avem nevoie de o armată mai mare.
Totul s-a întunecat și am simțit că o să mă prăbușesc. Apoi am căzut la pământ.

8

Cu patru ani în urmă

M-am trezit într-o cameră întunecată. O muscă bâzâia pe lângă mine. Cineva, undeva, era bolnav. Lumina pătrundea acolo unde era scorojită vopseaua. Mai multă lumină printre obloane, aplecată printre ele. O casă țărănească. Nu mai auzeam un gâlgâit, ci plânsete fără cuvinte. Un copil.
M-am ridicat în capul oaselor. O pătură subțire a căzut. Paiele mă înțepau. Îmi trecuse durerea de cap. Dintele mă durea ca naiba, dar, în comparație cu durerea de cap, era o nimica toată. Am pipăit prin jur după sabie și nu am găsit-o.
O durere de cap care a trecut are ceva magic. Ce păcat că bucuria trece și nu poți aprecia faptul că nu te doare mereu capul! Nu fusese o durere de cap obișnuită, evident. Bătrânul Jorgy avea creierul harcea-parcea. Văzusem înainte. Când fratele Gains căzuse de pe cal și se lovise la cap, o luase razna mai rău decât Maical mai bine de două zile. „Am căzut de pe cal?“ probabil că întrebase de o mie de ori. Când plângea, când râdea. Noi, bărbații, suntem foarte fragili.
Mi-am regăsit echilibrul, deși încă tremuram. Ușa s-a deschis, iar lumina a conturat profilul întunecat al unei femei.
– Ți-am adus supă, a zis.

Am luat strachina și m-am așezat din nou.
– Miroase bine.
Așa era. Stomacul îmi chiorăia.
– Prietenul tău, Makin, a adus iepuri pentru tocană. N-am mai avut parte de carne de când s-au furat porcii.
Am dus strachina la gură: aici nu erau linguri. A plecat când eu sorbeam și mă frigeam, dar nu-mi păsa câtuși de puțin. Multă vreme am tot sorbit și m-am uitat la cum dansează praful acolo unde intrau puncte de lumină prin obloane. Am molfăit la bucățile de iepure, am mestecat zgârciurile și am înghițit grăsimea. E bine să mănânci cu mintea golită de gânduri.
În cele din urmă m-am ridicat în picioare și mă simțeam mai cu capul pe umeri. M-am căutat prin buzunare. Pumnalul meu vechi era la brâu, iar în desaga de la curea era o umflătură care s-a dovedit a fi săculețul de cuișoare de la Makin. M-am uitat împrejur după sabie și m-am dus spre ușă. Părea însorit, vântul era rece, iar în aer se simțea mirosul neplăcut de ars. M-am întins și am clipit. Pe lângă casa de unde venise, care părea un grajd pentru animale, totul era în ruine. Două case cu zidurile prăbușite și bârnele înnegrite, niște garduri rupte și cotețe prin care parcă trecuse un cal greu. Am văzut-o pe femeia aia ghemuită în dreptul casei mai apropiate, cu spatele la mine.
Am simțit nevoia să mă ușurez. M-am dus în spatele casei și am scos un jet lung, fierbinte și acid, care părea să nu se mai termine.
– Iisuse, am dormit o săptămână?
Un mare învățat a spus odată „Să nu te ușurezi acolo unde mănânci“. Parcă Aristotel. Când ești pe drum, e o regulă bună. Găsește-ți loc de ușurare unde o fi. Mișcă-te și lasă rahatul în urmă, oricare ar fi. În castel am o garderobă, o gaură în perete prin care să te caci. În castel chiar te ușurezi unde mănânci și trebuie să te gândești bine prin ce rahat vrei să scormonești. Asta am învățat în cele trei luni de când sunt rege.
În cele din urmă, am isprăvit. Cred că nu mai făcusem de o săptămână.
Mă simțeam mai bine. Bun. Am căscat și mi-a trosnit fața. Înspre nord era câmpie, iar munții Matterack se înălțau la sud. Părăsiserăm tărâmul Renar. M-am întins și m-am dus spre femeie.
– Au făcut oamenii mei una ca asta?

M-am încruntat și m-am uitat din nou împrejur:
– Unde naiba sunt?
S-a întors cu fața obosită și cu groază în privire:
– Soldații din Ancrath.
În brațe avea o fetiță de șase sau șapte ani, nemișcată, pământie la față.
– Din Ancrath? am ridicat eu o sprânceană.
Ochii mi se tot întorceau la fetiță.
– Suntem aproape de graniță? am întrebat.
– La cinci mile. Ne-au spus că nu putem trăi aici. Pământul era anexat. Au început să dea foc locuințelor.
Anexate. Mi-am dat seama. Era o dispută la graniță. După hărțile cele mai vechi, pământurile Lordului Nossar se întindeau până aici.
Simțeam acum mirosul de vomă, acru în aerul dimineții. Fetița avea părul mânjit de vomă sângerie.
– Ți-au ucis bărbatul? am întrebat-o.
M-am mirat de mine însumi. Nu-mi pasă de așa ceva ca să întreb. Am dat vina pe faptul că am fost lovit în cap.
– Ne-au ucis băiatul, a zis, uitându-se peste bârnele înnegrite, peste mine, peste cer. Davie a venit urlând și înecându-se, orbit de fum. S-a apropiat prea mult de un soldat. Cu o lovitură rapidă, de parcă ar fi tăiat o plantă, mi-a despicat băiatul. Mațele… a clipit și s-a uitat la fetiță. Davie țipa. Nu se putea opri. Alt soldat i-a băgat o săgeată în gât.
– Și soțul tău?
Nu o întrebasem de băiat. Nu voiam să aud așa ceva. Și fetița se tot uita la mine fără interes, fără speranță.
– Nu știu.
Avea o voce stinsă. Ca atunci când nu mai simți nimic.
– Nu s-a dus la Davie, nu l-a luat în brațe, era prea speriat că o să-l ucidă și pe el soldații.
Fetița a tușit.
– Iar acum plânge tot timpul și stă cu ochii-n pământ.
– Și copila?
M-am blestemat de cât sunt de nătâng. Doar mă gândeam la o întrebare, și ea îmi ieșea din gură.
– E bolnavă. Are ceva la stomac. Dar cred că și în sânge. Cred că oftică.
A strâns-o mai tare în brațe.

– Te doare, Janey?
– Da. S-a auzit o șoaptă stinsă.
– Tare sau puțin?
– Tare.
Vocea-i era tot o șoaptă. De ce să pui întrebări dacă nu e nimic de făcut?
– A făcut bine bărbatul tău. Uneori e bine să stai deoparte. Să aștepți.
Spinii mă ținuseră în spate când conta, ei hotărâseră pentru mine.
– A făcut bine.
Cuvintele care mi se păreau adevărate înainte să cad de pe cal păreau fără sens în fața casei lor în ruină. O lovitură la cap te poate face să-ți pierzi judecata.
Am văzut călăreți pe pajiște. Doi oameni, trei cai. Makin și Rike veneau spre mine în pas lejer.
– Ce bine să te vedem pe picioare, Jorg!
Makin mi-a zâmbit larg, ca de obicei. Rike doar s-a încruntat.
– Doamna Sara și domnul Marten au avut grijă de tine.
Așa era Makin. Mereu își făcea prieteni, își aducea aminte nume, era jovial.
– Sara?
Ei erau, până la urmă, oamenii mei. Și micuța Janey. O clipă am văzut altă Jane, zdrobită sub pietre, cu lumina stingându-i-se din ochi. Acea Jane mi-a zis odată că avem nevoie de motive mai bune. Motive mai bune, dacă vreau să câștig sau orice aș vrea.
– Du-o înăuntru! E prea frig aici.
M-a cuprins un sentiment de vină că făcusem pipi pe unul din cei patru pereți care le rămăseseră.
Sara s-a ridicat în picioare și a intrat cu fetița.
– Makin, m-ai lăsat să mor aici? l-am întrebat. Unde sunt ceilalți?
– Sunt la o milă depărtare, a arătat el spre nord. Se mai uită după alte patrule.
Mi se părea ciudat că bătrânul Nossar cel vesel era în spatele atacurilor. Amintirile frumoase se cam ștergeau. Mi-l aminteam în sala de ospețe, cu hărțile șterse întinse pe masă, cât de absorbit era. Nossar pe scaunul lui din stejar, în fortul Elm, cu barba căruntă și ochii calzi. Will și cu mine ne jucam în sala aia pe vremea când eram cât copilașul pe care îl ținea Sara în brațe.

Nossar și liniile de pe hartă. Gruff, care vorbea despre „băieții lui“, care să le ofere o ascunzătoare băieților lui Renar.
– Ești gata să călărești? m-a întrebat Makin.
– În curând.
M-am dus la cal. „Brath“, așa îl botezase grăjdarul și nu mi s-a părut potrivit să-i schimb numele. Suficient de viguros, dar nu se compară cu Gerrod, care a căzut sub muntele pe care l-am cucerit în Gelleth. Mi-am luat câte ceva din desagi și am urmat-o pe Sara.
Lumina m-a orbit când am ieșit, iar întunericul m-a orbit când am intrat. În boxă puțea. Nu-mi dădusem seama când mă trezisem, dar acum m-a izbit. Vomă stătută, transpirație, balegă. Îl crezusem pe Prințul de Arrow când îmi zisese că va apăra oamenii și le va aduce pace. O crezusem pe Jane când spusese că aveam nevoie de motive mai bine pentru cele hărăzite de soartă. Crezusem tot. Tot, doar că însemna ceva pentru mine.
M-am lăsat pe vine lângă femeie. Deja uitasem cum o cheamă.
– Nu te-a apărat noul rege?
– E rege? a întrebat fără interes, dorindu-și să plec.
– Bună, Janey! am zis, hotărându-mă să o farmec pe fetiță. Ai văzut că l-am adus pe cel mai mare și cel mai urât bărbat din lume să ți-l arăt?
Un zâmbet i-a înflorit pe buze.
– Ce vrei tu, micuță Janey?
Nu știam ce caut aici, ghemuit în duhoarea asta, cu țăranii. Poate că voiam să îl bat pe Prințul de Arrow la ceva. Sau poate era doar urmarea loviturii la cap. Poate că Maical fusese scăpat în cap când era mic și asta îl afectase toată viața.
– Îl vreau pe Davie.
A rămas ciudat de nemișcată. Doar gura i se mișca. Și ochii.
– Ce vrei să fii, ce vrei să te faci?
M-am gândit la copilăria mea. Aș fi vrut să fiu moartea înaripată. Aș fi vrut să distrug lumea până când îmi dădea ce era al meu.
– Prințesă, a răspuns Janie și s-a oprit. Sau sirenă.
– Domnule, îi spun povești, a zis mama, pe jumătate înfricoșată și acum distrusă, pe culmile disperării.
Mă întrebam ce o fi crezând că o să-i iau. Bunica mea citea. Și familia păstrează poveștile. I-a mângâiat părul lui Janey.
– Îi spun povești când o doare ceva. Ca să nu se gândească. Îi umplu capul cu prostii. Nici măcar nu știe ce-i aia o sirenă.

Mi-am mușcat limba. Trei dorințe imposibile în atâtea momente. Mă dusesem după ele, crezând că sunt rege, gândindu-mă la coroana și la tronul meu, la armate, aur și ziduri.
Îl vrea pe fratele ei, vrea să fie prințesă, vrea să fie sirenă. Și oftica o va răpune, urlând în brațele mamei, de unde va ajunge într-o groapă rece în pământ. Și toți caii și oamenii regelui nu pot face nimic.
Atunci am atins ușor fruntea lui Janey. Avea suficientă moarte în ea și nu mai trebuia să pun și eu paie pe foc. Dar am atins-o doar ca să simt boala pulsându-i sub piele, mâncându-i măduva și oasele. Boala din ea parcă a chemat necromanția din mine, făurind o legătură. Îi simțeam inima bătând sub a mea.

– Ești gata de drum, Jorg?
– Da.
M-am suit pe Brath. Am pornit la pas.
– Frate Jorg, mai ai din cuișoare? m-a întrebat Makin.
– Cred că le-am înghițit pe toate de durere, i-am răspuns, pipăind punguța de la brâu.
El a dat ochii peste cap. S-a uitat în urmă la ferma în ruine.
– Cât sânge vărsat! A fost îndeajuns…
Sunetul de cimbal l-a întrerupt. Zgomotul talgerelor, zumzăitul oamenilor, pașii și un copil râzând.
– Ai lăsat ceva în urmă, Jorg? m-a întrebat.
– Kent cel Roșu avea dreptate, am zis. Era bântuit. Malefic. Mai bine să se abată durerea asupra țăranilor, nu?
La câmpie te pot ustura urechile din cauza vântului.
Rike a tras de frâie și s-a dus în spate.
– Nu face asta! i-am zis.
Și m-a ascultat.

În noaptea aceea am adormit greu. Poate că în lunile bune petrecute la Bântuit mă obișnuisem cu patul confortabil de acasă. Am adormit greu și visele m-au copleșit, trăgându-mă în adâncuri.
Stăteam într-o cameră întunecată, în care persista o duhoare de vomă și animale. Nu vedeam decât licărul din ochii ei, ochii fetiței. Auzeam doar ticăitul ceasului de la încheietură și respirația ei îngreunată, caldă, uscată și rapidă.

Am zăcut multă vreme cu ticăitul, respirația și licărul din ochii ei.
Zăceam și un râu călduț ne purta învăluiți în mireasma cuișoarelor.
Tic, respirație, tac, respirație, tic, respirație.
Apoi m-am trezit deodată icnind.
– Ce e? a murmurat cineva.
Poate era Kent pe sub pături.
– Nimic.
Visul încă mă ținea în mrejele sale. Iar eu am crezut că s-a oprit ceasul.
Dar nu era ceasul.

În lumina cenușie a zorilor, Makin s-a trezit alături de mine, a căscat și i-a trosnit fața, a scuipat și și-a masat mijlocul.
– Vai, ce mă doare!
S-a uitat somnoros la mine.
– Puțin praf de cuișoare va rezolva tot.
– Copila a murit ieri-noapte, i-am zis. Mai ușor decât mai greu.
El a strâns din buzele groase și n-a mai zis nimic. Poate se gândea la propriul copil, care murise cu mulți ani în urmă. Nici măcar n-a întrebat de unde știu.

Povara anilor nu pare să-l doboare pe fratele Maical, de parcă neputința de a număra trecerea lor l-ar feri de asta. Se uită la lume cu ochii lui blânzi și cenușii. Are pieptul zdravăn și membrele groase. Fratele Grumlow îl tunde, îi lasă o coadă la spate și îi rade barba până are obrajii curați. Și, dacă nu ți-ar spune nimeni că gândurile îi trec prin mintea goală, ai crede că fratele Maical este ca toți ceilalți care călăresc alături de Frați. Însă în luptă mâinile îi sunt iscusite și ai crede că-i întreg, până când zgomotul se topește, morții cad secerați și Maical rătăcește pe câmp, plângând.

9

Cu patru ani în urmă

Tărâmul lui Renar are și câmpii, deși pământul e pietros și parcă cresc și mai multe pietre când e lucrat. De când sunt rege, de trei luni, am rămas în munți. Doar acum, când drumul m-a

purtat la Heimrift, am descoperit marginile regatului meu, aproape de Ancrath și de Mlaștinile Ken.

Am plecat departe de ferma în ruine, de țărani, de Marten și de Sara, ale căror nume mi le aminteam de data asta, și de Janey, fata care a murit, care și-a dat ultima suflare într-o noapte de primăvară, înainte să facem un drum de douăzeci de mile. Am rămas pe pământurile de la graniță, unde drumeții călătoresc și există prilejuri la tot pasul. Cu cât mai adânc se încumetă o șleahtă de bandiți într-un regat, fără să întâmpine rezistență, cu atât mai mult iese la iveală slăbiciunea regatului. Thurtan a fost mereu o provincie prost apărată, iar mlaștinile Ken și mai și. Ancrath, am putea spune, e un ținut mai tare în care să-ți rupi dinții.

– De ce ne-am oprit? a întrebat Makin.

Eram la o răspântie. O răscruce nemarcată, un drum de pământ ce o lua pe lângă niște dealuri șterse, unde Ancrath se întâlnea cu Mlaștinile și cu Tărâmul lui Renar. Orice loc în care se întâlnesc trei neamuri va crește, dacă i se dă șansa. Sângele face pământul reavăn.

– Avem două posibilități. Să o luăm pe drumul care nu duce la Ancrath, a zis.

Am închis ochii.

– Makin, ai auzit?

– Ce?

– Ascultă! i-am spus.

– Ce? a întors el capul într-o parte. Păsări?

– Mai atent!

– Țânțari? a întrebat încruntat.

– Gog aude, i-am zis. Nu-i așa, flăcăule?

L-am simțit mișcându-se în spatele meu.

– E un clopot?

– Clopotul de la Jessop, unde duce mlaștina morții. Are o voce atât de adâncă, încât parcă se cațără peste smârcuri cu fiece milă.

Clopotul acela mă mai chemase o dată acasă. Îmi dăduse de veste că am un frate nou pândind în pântecele unei străine, întrupându-se sub fustele demne de o regină. Sub mătase și dantelă. Iar acum îmi amintea de cuvintele Prințului de Arrow. De cuvintele pe care lovitura de sabie aproape că mi le scosese

din cap. Fratele meu mai mic ieșise la joacă, iar jucăriile pe care i le dăduse tata întâi fuseseră dreptul meu la moștenire.
– O luăm pe aici, am zis și am apucat-o pe drumul mai greu.
– Heimrift e pe *acolo*, mi-a precizat Makin, arătând spre luminiș. Nu mă cert cu tine. Vreau doar să aduc vorba, să nu zică lumea că n-am scos o vorbă când om zăcea secerați la pământ și sângerând.
Se certa, dar avea temei și nu l-am oprit.
Am călărit cam o oră, lăsând în urmă mlaștinile dezolante. Primăvara trece prin Ancrath înainte de a se încumeta în sus, înspre Tărâmul lui Renar. Am ajuns la pădure, iar frunzele cădeau de pe fiecare creangă, de parcă o singură adiere a primăverii le-ar fi făcut să înflorească. I-am luat pe Frați de pe drum și am urmat cărarea până în pădure. Dacă nu vrei să te întâlnești cu nimeni, ia-o prin pădure, mai ales în Ancrath, de când i-am furat tatei Regimentul Pădurii.
Căldura primăverii, verdele strălucitor al frunzelor noi, trilurile sturzilor și ale ciocârliilor, bogăția codrului… Ancrath are un farmec necunoscut în Tărâmul lui Renar, dar începusem să apreciez sălbăticia din regatul meu, bolovanii duri, piscurile greu de cucerit, chiar și vântul care bătea neobosit de la răsărit la apus.
Grumlow s-a aplecat și a luat ceva din părul Tânărului Sim.
– O căpușă.
A strivit-o între degete. Chiar și în Paradis erau șerpi.
Căruța se agăța de tufișuri și de crengile de jos, iar cărările se îngustau. Rike înjura mai mult și mai disperat, îndemnat de crengile care îi tot șfichiuiau fața.
– Micule Rikey, n-ar trebui să călărești atât de sus, i-am zis.
Makin a venit în dreptul meu, cu Kent în spate și cu Row râzând pe înfundate la o glumă pe care le-o spusese.
– O să mergem în curând pe jos?
S-a ferit de ramurile care atârnau mai jos.
Am oprit la un pârâu peste care era un podeț care era deja vechi pe vremea când Iisus învățase să meargă. Mi-am amintit de podeț, probabil punctul cel mai îndepărtat unde ajunsesem de unul singur înainte să plec pentru totdeauna de la Castelul Înalt.
– O să lăsăm caii aici, le-am zis. Grumlow, îi păzești tu, căci tu ai azi privirea ageră.

Și nu era singurul lucru ager la Grumlow. O fi arătând el ca un nătărău din pricina mustăţii, dar se pricepea de minune să mânuiască pumnalul și avea câteva ascunse la el.
M-am gândit să-i las pe Gog și pe Gorgoth. Mai ales pe Gorgoth, că nu era genul care să fie dus undeva nesupravegheat. Când l-am adus prima oară la Bântuit, după ce am stat cu fundul pe tron o zi sau două, i-a nedumerit pe mulţi. Chiar și rănit de săgeţile primite cât lăsasem poarta deschisă, arăta ca un monstru de temut. L-am pus pe Coddin să-l aducă prin curtea de vest într-o zi de piaţă. Ai fi crezut că cineva a scăpat un stup de albine, la câtă hărmălaie era. O hoașcă a ţipat, a dus mâna la piept și a căzut. Am râs. Și, când am auzit că nu s-a mai ridicat... ei bine, atunci și asta mi s-a părut amuzant. Poate îmbătrânesc eu prea repede, căci nu mi se mai pare așa de distractiv. Însă, ce-i drept, a căzut într-un fel haios.
În cele din urmă, i-am luat pe amândoi. De Gorgoth ai nevoie dacă sunt probleme, iar cu Gog e mai ușor să aprinzi focul de tabără.
Nu e prea greu să te deplasezi prin frunziș fără să te vadă lumea, dacă știi calea și dacă nu-i consideri oameni pe cei care ard cărbuni. Sunt singuratici și nu vor să clevetească. Așa că Rike nu a trebuit să-i ucidă.
Așadar am intrat ușor în Ancrat, mergând pe cărările căprioarelor. Chiar și regatele bine apărate au punctele lor slabe.
– N-ar trebui să fie așa de ușor, a remarcat Makin. Nu era așa pe vremea mea. Coddin și ai lui nu i-ar fi lăsat pe bandiţi să treacă așa de ușor pentru nimic în lume, a clătinat el din cap, deși părea ciudat să se plângă de așa ceva.
– Armata tatălui tău dă semne de slăbiciune? a întrebat Gorgoth, strivind crengile de pe jos când călca.
– Jumătate din efective sunt în mlaștină sau în cazarme, în orașele de lângă smârcuri, am răspuns. Tot timpul mai iese câte o mortăciune, în ultima vreme. Și alţii au aceleași necazuri. Aveam un negustor la Curte care mi-a spus că Insulele Înecate au ajuns la mâna Regelui Mort. Toate. Date unor cadavre, strigoi ai mlaștinilor, necromanţi.
Makin și-a făcut cruce și a iuţit pasul.
Nu aveam multe la noi, am căutat un adăpost bun în pădure și hrană. Tânărul Sim a vânat iepuri, iar eu puteam să omor cu

piatra o veveriță sau un porumbel de pe o cracă. E ușor să prinzi animale primăvara, căci sunt prea pline de căldură, prea vrăjite de noi posibilități și nu se uită la pietrele care ies din umbre.
Ancrath te vrăjește cel mai tare în pădure, unde ziua curge ca mierea și razele arămii ale soarelui se pătrund cu întunericul. Mergeam în șir, în trilurile sturzilor și vrăbiilor, îmbătați de mirosul de păducel și ceapă sălbatică. Visam cu ochii deschiși și aroma aceea m-a purtat pe cărarea amintirilor până la William. Într-o noapte, fratele meu era bolnav, mama plângea amar, iar cavalerii nu-și întorceau fețele lor aspre spre mine. Țin minte rugăciunile șoptite în capela întunecată când toți preoții erau în pat, promisiunile pe care le făcusem. Pe-atunci nu erau primejdii. Abia mă târguiam cu Atotputernicul pe vremea aceea. Și, când m-am furișat în camera noastră, m-am suit în pat, lângă William, și i-am ținut capul în mâini. Călugărul îi dăduse poțiuni amare și îl tăiase un pic pe picior, ca să se scurgă sângele rău. Mama îi pusese pe piept o tinctură din miere și ceapă. Stăteam în pat, înconjurați de zgomotele nopții, de respirația greoaie a lui William, de ogarul nostru, Justice, care sforăia pe la ușă, de sunetul acului de cusut al slujitoarei și de liliecii care erau aproape prea sus ca să-i auzi când dădeau roată Castelului Înalt, în bezna fără lună.
– La ce te gândești? m-a întrebat Makin.
Am ridicat capul tresărind, aproape împiedicându-mă.
– Azi gândurile mele nu fac nici cât o ceapă degerată.
Fusesem un copil nesăbuit.
Uneori îmi doream să îmi scot din cap amintirile vechi și să le las purtate de vânt. Dacă un cuțit ascuțit ar putea să îndepărteze slăbiciunea din zilele acelea, aș spinteca până nu ar rămâne decât învățămintele grele.

Ne-am croit drum ușor, până când am ajuns la capătul pădurii. Nu sunt copaci în jurul Castelului Înalt, iar pământul e bun de lucrat ca să-l hrănească pe rege și ca să-și vadă dușmanii cum înaintează.
M-am rezemat de trunchiul unui fag arămiu, unul dintre ultimii arbori falnici înainte de o suprafață de doi acri de pământ arat, din care se ițea un verde ce putea fi orice, de la morcovi la

varză. Mai multe câmpuri la stânga și la dreapta, mai multe în depărtare. O sperietoare solitară se uita la noi.
– Continui drumul singur, am zis.
Mi-am dat jos platoșa.
– Unde? m-a întrebat Makin. Jorg, nu poți să te duci acolo. Nimeni n-ar putea. Și pentru ce? Ce o să obții?
– Omul are dreptul să-și vadă familia din când în când, Frate Makin, i-am răspuns.
Mi-am scos apărătorile pentru antebrațe, platoșa și protecția pentru gât. Îmi place să am fier la gât, m-a ocrotit când era cât pe ce să fie tăiat o dată sau de două ori, dar acolo unde mă duceam armura nu avea să mă salveze.
Mi-am dat jos teaca de la brâu.
– Kent, ai grijă de asta, te rog!
A făcut ochii mari, de parcă n-ar fi știut că, primind încredere, oamenii deveneau devotați unui conducător.
– O sabie ca asta… Sir Makin…
– Ți-am dat-o ție, l-am întrerupt.
– Jorg, ai nevoie de o sabie, mi-a zis Maical, care se uita la mine buimac.
În spatele lui era Sim, care mă privea fără să zică o vorbă, scoțând harpa. El cel puțin știa să stea liniștit și să aștepte.
Cu ajutorul magiei, pumnalul mi-a apărut în mâini, truc pe care îl învățasem de la Grumlow.
– Frate Maical, ajunge pentru ce am în minte.
– Dați-mi două zile, le-am zis. Dacă nu mă întorc până atunci, trimiteți-l pe Rike să asedieze castelul.
Am schițat o plecăciune și i-am lăsat să se uite la morcovi cum cresc. Sau la varză.

Pe la marginea pădurii, m-am îndreptat spre drumul Romei. De pe el nu poți ieși, zice-se, până n-ajungi la ușa papei. Eu însă plănuiam să merg în partea cealaltă.
Acolo e un cimitir, în mare parte înghițit de pădure și uitat. Ajungeam în ținutul acela când eram mici, printre mausoleele în ruine, năpădite de iederă și de mușchi, zdrobite de copaci. Cimitirul se întinde pe zeci de metri, neștiut, ca o necropolă pierdută. În cărțile prăfuite i se zice Perechaise. Pentru mine, cuvintele cioplite nu înseamnă nimic. *Dragii mei, 1845. Celor care au părăsit lumea aceasta, 1710. Aici este sufletul meu,*

1908. Aproape că nu se pot citi. A trecut atâta vreme, că nici calendarul nu mai are nicio noimă.
Pietrele de mormânt sunt făcute cu o rășină deschisă la culoare, mai tare ca sticla, ceea ce le protejează cu un strat subțire ca un fir de păr. Mi-a luat ani buni să observ. Descompunerea suferită a avut loc cu mult timp în urmă. Acum nu le-ar strica nicio lovitură de ciocan. Constructorii au considerat că însemnele acestea sunt prețioase și le-au păstrat de-a lungul secolelor.
Mi-am făcut loc printre plăcile funerare căzute la pământ, aproape de drum. Multe fuseseră furate. Mai la apus, o casă de țăran, construită în întregime din pietre de mormânt cu semne de granit și cu scris șters de trecerea vremii, amintind de țăranii acei răposați, neștiutori de carte. O casă din povești, clădită pentru a adăposti un om care nu știe să citească.
Am găsit-o la marginea drumului, cu părul trandafiriu de la florile căzute. Anotimpurile îi estompaseră trăsăturile. Dar frumusețea era tot acolo, pomeții înalți, brațele lungi și grațioase, pieptul ușor umflat, de copil, câțiva licheni pe față. Nu are nevoie de rune care să-i istorisească viața. Aici mi-am îngropat copila. Un mesaj pentru care nu e nevoie să citești. A murit în iarna unui an pierdut, fiica unui om cu stare, care și-ar fi dat toată averea și chiar mai mult ca să mai o aibă lângă el până la primăvară.
Am văzut-o prima oară într-o toamnă, acum multă vreme, când cădeau frunzele și erau atât de mari, că acopereau câinele de piatră după care se ținea. În timp ce mă uitam la ea, alți călători treceau grăbiți pe drum, gârboviți de vântul aspru. Unii se opreau să se întrebe ce o fi urmărind, se îmbrățișau și mijeau ochii în ploaie. Mergeau mai departe. Eu m-am oprit. Poate că se întrebau ce urmăresc chiar *ei.*
Ea se ținea după câine. Un terier mic, imortalizat în piatră, care murise în toamna aceea, înghițit de puhoaie. O urmărire de o sută de ani, în urma căreia muriseră toți cărora le păsase. Muriseră toate sufletele care știau cum îl cheamă pe terier. O urmărire care oprise fiecare mână din atingerea copilului, pierderea tuturor viețilLor care îi împărtășeau lumea.
Odată cu zăpada din prima zi de iarnă am venit din nou să-mi văd fata statuie. Poate prima mea iubire. Mă uitam și fulgii de nea cădeau în cristale mici, perfecte, care aproape scoteau un

clinchet când cădeau la pământ. Se înnopta devreme, iar vântul era sălbatic, viscolind zăpada și adunând-o ca pe o vată de zahăr de-a lungul drumului spre Roma când gheața șuiera pe pietre. S-a lăsat gerul în urma căruia rămâneau cristale argintii pe rochia ei, pe care doar eu le vedeam.
Anotimpurile vin și pleacă, eu sunt aici, iar ea tot așteaptă primăvara.
Aici sunt îngropați lorzi de rang înalt și doamne de vază. Poeți și barzi. Acum e un loc pentru servitori. Suficient de aproape de Castelul Înalt ca doamnele sentimentale să-și viziteze doicile și suficient de departe ca să fie așa cum se cuvine. Aici sunt îngropați și servitori bătrâni, uneori câini credincioși în jurul fetiței mele care așteaptă primăvara. Doamne bune la suflet vin de la Curte cu jucăriile lor parfumate, care nu mai scot niciun sunet. Și odată un băiețel de șase ani, ud până la piele și pe jumătate înghețat, târa ceva ce poate fusese cândva un lup.
– Bună, Jorg!
M-am întors și iat-o pe Katherine plimbându-se printre mormintele vechi, cu soarele jucându-i prin păr.

10

Cu patru ani în urmă

Bună, Jorg! Doar atât mi-a zis? Katherine, acolo, în Pădurea Rennat, printre pietrele de mormânt. Bună, Jorg?
Încerc să mă trezesc. Poate că tot timpul am încercat. Mă înec în haos, undeva, sus, deasupra mea lumina dansează pe o întindere și mai sus așteaptă boarea. Mă așteaptă să trag aer în piept.
Nu prea o cunosc pe Katherine, dar o doresc cu o forță de netăgăduit. Ca o boală, ca o sete covârșitoare. Așa cum Paris o dorea pe Elena, mă simt îngenuncheat de o dorință irezistibilă.
Îi studiez din amintiri lumina de pe față, în spatele luminii de la Castelul Înalt, în spatele copacilor din cimitir. Cât invidiez razele de soare care îi ating părul și se joacă pe corpul ei, pe pomeți!
Țin minte tot. Țin minte cum respiră. Țin minte cum, în căldura din bucătăria lui Drane, picătura de sudoare i se prelingea pe gât, peste tendoane și apoi în jos. Am omorât mulți și i-am uitat. Am nesocotit gestul de a-i lua viața cuiva. Dar picătura aceea de sudoare este, în ochii minții mele, un diamant.

„Bună, Jorg!“ Și cuvintele mele ticluite mă părăsesc. Îmi simt cele paisprezece primăveri, mai degrabă băiat decât bărbat.
În pofida oricărei rațiuni, o doresc. Trebuie să posed, să mistui, să ador, să devorez. Ce am plăsmuit din ea în mintea mea nu poate trăi. E doar o ființă, o fată, dar stă la poarta unei lumi vechi și, deși nu mă pot întoarce... ea poate trece și aduce cu ea o mireasmă, ideea acelei călduri risipite.
Sentimentele astea sunt prea profunde ca să dureze. Nu pot decât să mistuie, făcându-ne scrum.
O văd în vis. O văd în fața munților. Înaltă, rece ca zăpada, pură ca zăpada, de neatins. Urc și pe vârful gol îi rostesc numele în vânt, dar vântul îmi ia cuvintele. Și pe mine. Cad în gol.
„Bună, Jorg!“
Mă furnică pielea. Îmi frec obrajii și degetele îmi sunt sângerii, despicate. Fiecare parte din mine arde de parcă m-ar înțepa ace. Adevărate. Urlu și, întocmai ca bobocii de pe creangă, fiecare furnicătură erupe, o mie de spini îmi despică pielea, ieșind din os. Sunt animale trase în țeapă, înjunghiate ca niște exponate pe pereții din casa unui vânător. Șobolani, nevăstuici, dihori, vulpi, câini... bebeluș. Moale, privește.
Urlu din nou și mă învârtesc în întuneric. O noapte doar cu o șoaptă care să o contureze. O incantație șoptită, care se aude din ce în ce mai tare.
Topologie, tautologie, torsiune, tortură, tachinare, tensionat, strâmt, luat, luat... luat... ia... ce încearcă să ia?
Cineva bâjbâie prin dreptul brațului, nu e suficient de îndemânatic să desfacă mecanismul ceasului. O mișcare iute, și l-am înșfăcat de încheietura foarte groasă și puternică. Mi-am afundat degetul într-un punct de presiune. Mi-a arătat Lundist într-o carte.
– Auuu! se aude vocea lui Rike. Pax!
M-am ridicat în capul oaselor, la suprafață, am tras aer în piept și înlătur întunericul din mintea mea. Topologie, tautologie, torsiune...
Pax. Cuvânt de drumeție. *Pacea îmi stă în fire.* O scuză pentru orice fărădelege în care ești prins. Uneori mă gândesc că ar trebui să am cuvântul ăsta scris pe frunte.
– Unde naiba suntem? îl întreb.
M-a cuprins o senzație de gol ce se ridica din stomac și ajungea în creier.

– La dracu’ în praznic, a zis Kent cel Roșu, apropiindu-se.
Am ridicat mâna. Aveam nisip pe ea. Nisip peste tot, de fapt.
– Într-un deșert?
Două dintre unghiile de la mâna dreaptă erau smulse. Nu mai erau. Au început să mă doară. Și celelalte erau smulse și crăpate. Aveam vânătăi peste tot.
Gog a apărut de după un tufiș cu spini, mișcându-se încet, de parcă l-aș fi mușcat.
– Eu… am dus mâna la cap, iar nisipul mi se atingea de piele. Eram cu Katherine…
– Și pe urmă? se aude glasul lui Makin în spate.
– Eu…
Nimic. Liniște. De parcă micul Jorgy fusese prea plin de căldura și de ocaziile aduse de primăvară, apoi îl lovise din umbră o piatră și-l doborâse de pe cracă.
Mi-am amintit spinii. Mâncărimea și usturimea încă persistau. Am ridicat brațele. Nu aveam răni, dar pielea era roșie și cu cruste. Și Ken era la fel, după cum îi e și numele. M-am întors și-am dat de Makin, și el plin de răni, care își plimba calul. Animalul părea într-o stare mai jalnică decât el, cu un șuvoi de muci la bot și cu bube pe limbă.
– Nu-i un loc prielnic pentru noi.
Am căutat să văd dacă mai am un pumnal, dar nu mai era.
– Ce căutăm noi aici?
– Am venit după un bărbat, Luntar, mi-a răspuns Makin. Un alchimist din Orientul Îndepărtat. Locuiește aici.
– Adică unde?
– În Thar.
Știam numele. Pe hartă, cuvântul era de-a lungul pășunilor Thurtan. Pe hartă era o pată neagră și nu se vedea ce reprezenta numele. Dar poate că nu fusese o scăpare.
– E un tărâm otrăvit, a zis Makin. Unii spus că e făgăduit.
Cum veacuri în urmă aici fusese un soare de Constructor. Făgăduința era că într-o bună zi tărâmul va fi din nou sigur. Mi-am băgat din nou degetele în nisip. Nu pe cele fără unghii. Aici puteam să ating moartea. Puteam să o învârt între degetul mare și arătător. Fierbinte. Moarte și foc deopotrivă.
– Locuiește aici? am întrebat. Nu arde?
Makin s-a înfiorat.
– Da, aici.

Makin nu se înfioară cu una cu două.
Golul pe care îl simțeam mă rodea și aveam nevoia arzătoare de a pune o întrebare.
– Și ce vrem de la acest mag din Orient? am întrebat.
Makin mi-a întins ce avusese tot timpul la el.
O cutie. O cutie din cupru, cu spini incrustați pe ea, fără închizătoare. O cutie din cupru. Nu suficient de mare pentru un cap. Ar încăpea, în schimb, pumnul unui copil.
– Ce e în cutie?
Nu voiam să știu.
– Jorg, era o nebunie în tine, a clătinat el din cap. Când te-ai întors.
– Ce este în ea?
– Luntar a pus nebunia acolo.
A băgat cutia la loc în desagă.
– Te ucidea.
– Mi-a pus memoria în cutie? l-am întrebat fără să-mi vină a crede. L-ai lăsat să-mi ia memoria?
– L-ai implorat s-o facă, Jorg.
Nu voia să se uite la mine. Dar Rike se uita lung.
– Dă-mi-o!
M-aș fi întins după ea, dar mâna nu mă lăsa.
– Mi-a zis să nu te las, mi-a răspuns Makin cu tristețe în glas. Mi-a zis să te pun să aștepți o zi. Dacă o mai voiai și atunci, puteai să o iei.
Și-a mușcat buza. Prea o molfăia.
– Jorg, a continuat, ai încredere în mine! Nu vrei să ajungi iar cum erai.
– Atunci, pe mâine! am ridicat eu din umeri.
Pentru că un conducător își ține oamenii uniți dacă are încredere în ei. Și pentru că mâinile mele nu voiau cutia. Mai degrabă ar arde.
– Și-acum, unde mi-e blestematul de pumnal?
Makin se uita doar la cer.
– Mai bine uită de el!

Am continuat pe jos, ducând caii de căpăstru, căci ne regăsiserăm. Mergeam spre est și, când bătea vântul, nisipul ne înțepa ca urzicile. Doar Gog și Gorgoth păreau neafectați.
Gog stătea în spate, de parcă nu voia să fie lângă mine.

– Așa e tot drumul? l-am întrebat, doar ca să se uite la mine. Chiar și acolo unde locuiește Luntar?
A dat din cap că nu.
– Nisipul se face sticlă în jurul casei lui. Sticlă neagră. Îți taie picioarele.
Am înaintat mai departe. Rike era lângă mine și îmi mai arunca câte o privire. În felul în care mă privea ceva se schimbase. De parcă am fi fost egali.
Țineam capul în jos și încercam să-mi aduc aminte. Mă tot chinuiam să umplu golul din mintea mea. „Bună, Jorg!“ așa îmi spusese. Suntem doar amintiri. Clipe și sentimente prinse în chihlimbar, atârnate pe filamente de rațiune. Dacă îi iei cuiva amintirile, atunci nu mai e nimic. Ia-i câte o amintire pe rând, și îl distrugi de parcă i-ai bate în țeastă cui după cui. Voi lua înapoi ce e al meu. Voi deschide cutia. „Bună, Jorg!“, îmi spusese. Eram lângă statuia cu fetița și câinele, lângă mormântul ei, unde doamnele sentimentale și copiii nesăbuiți își îngroapă animalele. Nimic.
Am învățat acum multă vreme că, dacă nu poți să obții ce vrei pe ușa din față, trebuie să găsești o altă cale. Știu o altă intrare prin cimitir. Nu e o cărare pe care vreau s-o apuc, dar oricum o s-o iau pe acolo.
Când eram foarte mic, poate pe când aveam șase ani, un duce a venit în vizită la tatăl meu. Era din nord, avea păr blond și o barbă până la piept. Alaric din Maladin. Ducele i-a adus mamei un dar, o minune din lumea veche. Ceva strălucitor, care se mișca într-un recipient de sticlă. Prima oară nu se vedea în mâna imensă a ducelui, apoi în faldurile de la rochia mamei.
Voiam lucrul acela văzut pe jumătate și neînțeles. Dar asemenea daruri nu erau pentru tinerii prinți. Tata l-a luat și l-a dus în vistierie, să se aștearnă praful pe el. Am auzit asta, ascultând fără să vorbesc.
Vistieria din Castelul Înalt e în spatele unei uși de fier, ferecată cu trei zăvoare. Nu e făcută de un Constructor, ci de turci, fier negru, bătut cu sute de ținte. Când ai șase ani, majoritatea ușilor închise sunt o piedică. Asta înseamnă mai multe piedici.
Dintre toate amintirile, cea mai veche pe care o am este despre cum atârnam de pe un parapet înalt, în iureșul unei furtuni, pe când ploaia mă biciuia, și râdeam. Apoi îmi amintesc niște brațe care m-au tras înapoi.

Dacă ești hotărât și îți pui mintea la contribuție, nu există suficiente mâini să te tragă înapoi. Până la șase ani știam Castelul Înalt pe dinăuntru și pe dinafară. Constructorii nu prea lăsaseră nimic de care s-ar putea folosi un cățărător, dar, după secole în care neamul Ancrath a tot făcut reparații și având înainte Casa lui Or, un copil avea la dispoziție destule locuri suficient de adânci.
În vistieria regală e o singură fereastră înaltă, amplasată într-un perete, la treizeci de metri deasupra pământului, prea îngustă pentru un om și cu bare atât de apropiate, că și un șarpe s-ar strecura cu greu. În partea îndepărtată a castelului, aproape de sala tronului, este o gaură care duce la capul unui gargui de pe un zid exterior. Dacă ușa de la vistierie se deschide, atunci aerul care circulă prin castel face garguiul să vorbească. În zilele liniștite, geme, iar când bate vântul cu putere, șuieră. Vorbește și dacă vântul bate cu putere dinspre răsărit sau dacă la o fereastră din bucătărie nu sunt trase obloanele. Când se întâmplă, se creează confuzie și toată lumea e șfichiuită de funii și fire. Fără fereastra înaltă de la vistierie, garguiul nu ar vorbi și regele nu ar ști niciodată când e deschisă ușa de la vistierie.
Într-o noapte fără lună, m-am ridicat din pat. William dormea în pătuțul lui. Nimeni nu m-a văzut plecând, doar ogarul nostru, Justice. Doar a scâncit în chip de reproș, apoi a încercat să se țină după mine. I-am poruncit să tacă și am închis ușa după el.
Barele astea par puternice, dar, ca multe lucruri de care depindem în viață, în adâncul lor sunt putrede. Le-a mâncat rugina. Chiar și cele care mai au oțel în mijloc se îndoaie, dacă pui suficientă presiune. Într-o noapte, când doica mea dormea și trei gărzi care păzeau zidurile se certau ca să hotărască a cui era moneda de argint găsită pe trepte când se schimbase tura, am coborât pe o frânghie cu noduri și am pășit prin averea tatălui meu. Mi-am șters rugina de pe tunică, am scuturat ce aveam în păr și am pus pe podea felinarul acum neacoperit.
Tot ce furase neamul Ancrath din aproape toate colțurile imperiului se afla pe rafturi din piatră, se revărsa din cufere, în mormane alandala. Armuri, săbii, monede de aur în cutii din lemn, mecanisme care arătau ca niște părți de insecte, strălucind în lumina felinarului și umplând aerul cu mirosuri străine, aproape de lămâie, aproape de metal. Eu mi-am găsit trofeul lângă un coif plin de zimți și cenușă.

Darul de la duce nu era o dezamăgire. Sub un dom de sticlă, care nu era din sticlă, închis cu un disc de culoarea fildeșului, care nu era fildeș, se afla o biserică în miniatură, împrejmuită de căsuțe și ici-colo erau oameni. Când am ținut-o în lumină și am întors-o ca să văd detaliile, s-a iscat o furtună de zăpadă de la pământ, până când fulgii care zburau au ascuns totul privirii, cufundând peisajul într-o mantie albă. Am pus înapoi globul de zăpadă, o clipă îngrijorat să nu fi stricat ceva. Și... minune! A început să se aștearnă neaua!
Acum nu mai are nimic magic. Știu că meșteșugarii potriviți ar face ceva asemănător în câteva săptămâni. Ar folosi sticlă și fildeș și nu știu cum ar fi zăpada, dar, așa cum sunt minunile antice, nu prea există mari minuni, dacă nu mai ai șase ani. Dar pe-atunci era magie din cea mai bună. Magie furată.
Am scuturat iar globul de zăpadă și viscolul s-a dezlănțuit iar, haos urmat de calm, de neaua care se așternea și lumea de dinainte se întorcea. L-am scuturat din nou. Părea ceva greșit. Toată furtuna și toată furia nu însemnau nimic. Toată lumea întoarsă pe dos și pentru ce? Același bărbat care mergea cu greu spre aceeași biserică, aceeași femeie care aștepta la aceeași ușă a casei. Aveam o lume în mână și, oricum o scuturam, oricum se aranjau piesele, oricum o făceam, nu se schimba nimic. Bărbatul nu avea să ajungă niciodată la biserică.
Chiar și la șase ani știam de Războiul Celor O Sută de Ani. Puneam soldații din lemn să mărșăluiască pe hărțile tatei. Am văzut trupele întorcându-se prin Poarta Înaltă, însângerate și împuținate, femeile plângând în umbră, pe când altele se aruncau în brațele soților. Am citit povești despre bătălii, înaintări și retrageri, victorii și înfrângeri în cărți pe care nu aș fi avut voie să le deschid, dacă ar fi știut tata. Am înțeles tot și știam că țin toată lumea în mâna dreaptă. Nu vreo biserică de jucărie și bărbați făuriți de antici. *Toată lumea mea.* Și, oricât scuturam globul, nu se schimba nimic. Aveam să ne lovim unii de alții, să ne batem, să ne ucidem, să cădem, să ne revenim și, pe măsură ce ceața se risipea, războiul avea să fie acolo neschimbat, așteptându-mă pe mine, pe fratele meu, pe mama mea.
Când nu poți câștiga un joc, schimbă-l! Am citit asta în cartea lui Kirk. Fără să mă gândesc, am ridicat globul de zăpadă deasupra

capului și l-am izbit de pământ. Din bucățile ude am ales un bărbat, mic cât spic de grâu, între degetul mare și arătător.
– Ești liber acum, am zis, apoi i-am dat un bobârnac într-un colț ca să-și găsească drumul spre casă, pentru că nu aveam *toate* răspunsurile nici atunci și nu le am nici acum.
Am ieșit din vistierie, nu am luat nimic cu mine, aproape dat în vileag de coborârea pe funie. Mă simțeam obosit, dar fericit. Ce făcusem mi se părea nimerit, credeam că și celorlalți o să li se pară la fel și că încălcarea regulilor nu o să mă urmărească. M-am întins peste parapet cu brațele care mă dureau, pline de rugină și zgârieturi.
– Ce se întâmplă aici?
O mână mare m-a înșfăcat de gât și m-a ridicat de jos. Se pare că gărzile nu se certaseră așa de mult pe monedă cât sperasem eu.
Am ajuns repede în fața sălii tronului, cu un paj somnoros, care aprindea torțele. Fără ulei de balenă în felinarele argintii în noaptea asta, doar torțe cu smoală, care trosneau și fumul se înălța până în tavanul înnegrit. Sir Reilly mă ținea de umeri. Mănușa era prea grea și îmi intra în carne. Am așteptat în încăperea goală și ne uitam la umbre cum dansează. Pajul a plecat.
– Îmi pare rău, am zis, deși nu-mi părea.
Sir Reilly părea neclintit.
– Și mie îmi pare rău, Jorg.
– Nu mai fac, am promis, deși nu era adevărat.
– Știu, a zis Sir Reilly aproape cu blândețe. Dar acum trebuie să-l așteptăm pe tatăl tău, care nu e un om îngăduitor.
Parcă am așteptat jumătate de noapte și, când ușile s-au trântit cu zgomot de pereți, am tresărit, cu toate că îmi promisesem să nu tresar.
Tata, în halatul lui purpuriu și cu coroana de fier pe cap, deloc somnoros, s-a dus singur până la tron cu pași iuți. S-a așezat și și-a rezemat brațele de spătar.
– Să-l aducă cineva pe Justice! a zis, suficient de tare să audă o curte întreagă, deși eram doar eu cu Reilly.
Din nou.
– Îl vreau pe Justice!
Se uita la ușile impunătoare.
– Îmi pare rău. Și de data asta vorbeam serios. Pot plăti…

– Justice!
Nici măcar nu mi-a aruncat o privire.
Ușile s-au deschis din nou și într-un car în care se aduceau prizonierii din temniță se afla ogarul meu, al meu și al lui Will, cu lanțuri la fiecare picior și împins de un servitor blând, pe nume Inch, un bărbat cu brațe vânjoase care odată îmi dăduse pe furiș o gogoașă, într-o zi de sărbătoare.
Am dat să fac un pas în față, dar Reilly m-a ținut pe loc.
Justice, cu ochii mari, tremura atât de tare în car, încât abia putea sta în picioare, deși avea patru, iar eu două. Părea ud și, când Inch l-a împins mai în față, am simțit un miros de ulei care se folosește la lămpile servitorilor. Inch a băgat mâna în car și a scos un ciocan urât și mare, cu care se spărgeau cărbunii în bucăți mai mici ca să se facă focul.
– Du-te! i-a poruncit tata.
După privirea din ochii lui blânzi, Inch ar fi vrut să rămână, dar a pus jos ciocanul și a plecat fără să crâcnească.
– Astăzi trebuie să înveți o lecție, mi-a spus tata. Jorg, te-ai ars vreodată? m-a întrebat.
Da. Odată am luat un vătrai care fusese lăsat cu o parte în foc. Durerea îmi tăiase respirația. Nu putusem nici să țip. Doar șuierasem când îmi apăruseră bășicile, iar pe urmă urlasem așa de tare, că mama a venit într-un suflet din turn, ajungând când slujnicele și infirmiera năvăleau din camera cealaltă. Mâna îmi dogorise o săptămână și supurase, provocându-mi junghiuri de durere de-a lungul brațului dacă mișcam puțin degetele. Pielea îmi căzuse, iar carnea de dedesubt era jupuită, udă și mă durea la cea mai mică pală de vânt.
– Jorg, ai furat de la mine, mi-a zis tata. Ai furat ce era al meu.
Știam că nu trebuie să spun că era al mamei.
– Am văzut că-ți iubești câinele, a continuat el.
Chiar și cuprins de teamă cum eram, m-am mirat. Mă gândeam că, de fapt, îi zisese cineva.
– Jorg, asta e o slăbiciune, mi-a spus tata. Să iubești orice e o slăbiciune. Să iubești un ogar e o prostie.
N-am scos o vorbă.
– Să dau foc câinelui?
Tata s-a întins după torța cea mai apropiată.
– Nu! Un urlet îngrozit a ieșit din mine.
S-a rezemat.

– Vezi cât de slab te-a făcut câinele ăsta?
S-a uitat la Sir Reilly:
– Cum o să domnească în Ancrath, dacă nu e stăpân nici măcar pe el?
– Nu-i da foc!
Vocea îmi tremura implorator, dar era în ea și o amenințare ascunsă, chiar dacă niciunul nu o recunoștea.
– Poate că există o altă cale. O cale de mijloc.
S-a uitat la ciocan.
Eu nu înțelegeam. Nu voiam.
– Schilodește-ți câinele! mi-a poruncit. O lovitură rapidă, și se va face dreptate.
– Nu, am înghițit în sec, aproape înecându-mă. Nu pot.
Tata a dat din umeri și s-a aplecat, întinzându-se iar după torță.
Îmi aminteam de durerea pricinuită de vătrai. Groaza voia să mă cuprindă și știam că o pot lăsa până deveneam isteric, plângeam, mă dezlănțuiam și puteam sta acolo până când fapta era săvârșită. Puteam să fug, să mă ascund plângând și să-l las pe Justice să ardă.
Am luat ciocanul până să pună tata mâna pe torță. A trebuit să fac un efort doar să-l ridic, căci era greu în multe feluri. Justice tremura și se uita la mine scheunând, cu coada între picioare, fără să înțeleagă nimic, doar înfricoșat.
– Lovește cu putere! a zis tata. Dacă nu, va trebui să lovești din nou.
M-am uitat la piciorul lui Justice cel lung și rapid, la blana plină de ulei peste oase și tendoane, la cătușele de fier luate din Camera Întrebărilor, care îi țineau strâns glezna din care curgea sânge pe metal.
– Îmi pare rău, tata, nu mai fur!
Și vorbeam serios.
– Băiete, nu-mi pune răbdarea la încercare!
Am văzut răceala din ochii lui și m-am întrebat dacă mă urâse dintotdeauna.
Am ridicat ciocanul, brațele fiindu-mi aproape prea slăbite, tremurând aproape la fel de tare ca Justice. L-am ridicat ușor, așteptând ca tata să spună: „Gata, ai dovedit ce trebuia“.
Dar el nu a spus.
– Ologește-l sau dă-i foc! Asta mi-a zis.
Iar eu, cu un țipăt, am lăsat ciocanul să cadă.

Piciorul lui Justice s-a rupt cu un zgomot asurzitor. O clipă nu s-a mai auzit nimic. Membrul părea într-o poziție greșită, partea superioară și inferioară într-un unghi care îți întorcea stomacul pe dos, osul alb fiind într-o baltă de sânge roșu și blană neagră. Apoi s-a auzit urletul, furia. Trăgea de lanțuri de parcă ar fi vrut să se lupte cu ceva ca să alunge durerea.
– Încă o dată, Jorg! a poruncit tata, vorbind încet, dar l-am auzit peste schelălăieli.
O vreme cuvintele lui n-au avut niciun înțeles.
Am zis „nu“, dar nu l-am făcut să se întindă după torță. Dacă o făcea din nou, nu avea să se dea înapoi. Știam.
De data asta, Justice a înțeles de ce ridicam ciocanul. A gemut, a scâncit și a implorat cum numai câinii pot să implore. Am lovit cu putere, dar am ratat, fiind orbit de lacrimi. Carul a huruit, iar Justice a tresărit și a urlat, sângerând din toate cătușele, piciorul rupt întinzându-se cu tendoanele expuse. L-am lovit a doua oară și i-am fracturat cealaltă labă din față.
Voma m-a luat prin surprindere. Fierbinte, acră, țâșnindu-mi din gură. M-am târât prin ea, înecându-mă și respirând greu. Aproape că nici nu l-am auzit pe tata când a spus:
– Încă o dată!
Cu al treilea picior ologit, Justice nu putea sta în picioare. A căzut în car, cu labele rupte, în propria mizerie. Era ciudat, dar acum nu mai mârâia și nici nu mai scheuna. În schimb, pe când eu plângeam în hohote și respiram cu lăcomie, și-a frecat nasul de mine cum și-l freca de William când își julea genunchiul sau nu reușea ceva. Frații mei, atât de proști sunt câinii. Și așa de prost eram și eu la șase ani pentru că lăsam slăbiciunea să mă cuprindă, dând astfel lumii o pârghie cu care să îndoaie fierul din sufletul meu.
– Încă o dată! a zis tata. Sir Reilly, mai are un picior în care să se sprijine, nu-i așa?
Și, pentru prima oară, Sir Reilly nu i-a răspuns regelui.
– Încă o dată, Jorg!
M-am uitat la Justice cum se chinuiește, lingându-mi lacrimile și mucii din mână.
– Nu.
Și, spunând acestea, tata a luat torța și a aruncat-o în car.
M-am dat înapoi de la flacăra mare ce se iscase. Orice mi-o fi zis inima, trupul mi-a amintit lecția vătraiului și nu m-a lăsat să stau

cu mâinile în sân. După scheunatul din car părea că tot ce se întâmplase o să pălească. I-am spus „scheunat“, dar era un urlet. Om, câine, cal. Când suferim, toți scoatem același sunet.
În acel moment de claritate, deși aveam doar șase ani și mâinile mele nu aveau experiență, am luat ciocanul care păruse așa de greu și l-am aruncat fără efort în linie dreaptă. Dacă tata s-ar fi mișcat un pic mai încet, acum aș fi rege pe două tărâmuri. În schimb, i-a atins coroana, care s-a mișcat un pic, apoi s-a izbit de peretele din spatele scaunului și a căzut la pământ, lăsând o urmă pe piatra de Constructor.
Tata avusese dreptate, desigur. În noaptea aceea am avut o lecție de învățat. Câinele era o slăbiciune, iar cu o asemenea slăbiciune Războiul Celor O Sută de Ani nu se putea câștiga. Nici nu-l poate câștiga un om care se supune răului mai mic. Dacă îi dau un deget cuiva, o să auzi în continuare: „Încă unul, Jorg, încă unul!“ Și ce iubești se va mistui, în cele din urmă. Lecția tatei a fost una adevărată, dar, dacă știi asta, tot nu pot să-i iert felul în care mi-a dat-o.
O vreme i-am urmat învățăturile: putere în toate. Pe drum am aflat cu convingere de copil că tronul imperiului va fi al meu doar dacă voi respecta lecțiile dure cu Justice și cu spinii. Slăbiciunea e o boală, dacă inspiri doar o dată te va perverti pe de-a întregul. Acum, cu tot răul din mine, nu știu dacă aș putea să-l învăț pe fiul meu aceleași lecții.
William nu a avut nevoie de asemenea lecții. Avea o duritate în el încă de la început, era întotdeauna cel mai isteț, cel mai sigur pe el, cel mai feroce, deși eu eram cu doi ani mai mare. Mi-a zis că ar fi trebuit să arunc ciocanul imediat ce l-am ridicat și n-ar fi trebuit să ratez. Aș fi fost rege și am mai fi avut câinele.
Peste două zile am fugit de infirmieră și de strājer la mormanele de gunoi din spatele grajdurilor cavalerilor. Un vânt din nord mai aducea puțină iarnă cu ploaie aproape înghețată. Am găsit rămășițele câinelui meu, un leș care duhnea, negru, moale, dar greu. A trebuit să-l târăsc, dar îi spusesem lui William că-l îngrop, nu-l las să putrezească. L-am târât două mile prin ploaia înghețată pe drumul spre Roma, pe care n-a trecut decât un negustor cu o căruță și cu capul în jos. L-am dus pe Justice la fata cu câinele și l-am îngropat lângă ea, în noroi, cu mâinile amorțite și dorindu-mi ca restul trupului să fie la fel. „Bună, Jorg!“, a zis Katherine. Iar apoi, nimic.

Nimic? Dacă mi-aș aminti. Dacă mi-am amintit cărarea întunecată spre cimitirul Perechaise și n-am uitat atâția ani… oare ce naiba o fi în cutia aia și cum aș putea să-mi mai doresc lucrul ăla?

Mulți nu arată cum sunt de fapt. Înțelepciunea se poate ascunde după un zâmbet tâmp, curajul poate fi în spatele ochilor înfricoșați. Însă fratele Rike e o creatură rară, un bărbat al cărui chip îi spune întreaga poveste. Trăsăturile grosolane de sub o frunte grea, cicatricile urâte, ochii mici și negri, care privesc lumea cu răutate, părul negru, scurt și murdar, zbârlindu-se pe craniul cel mai tare. Chiar dacă l-ar fi făcut mai plăpând, și nu un uriaș cu mușchi, chiar dacă Dumnezeu i-ar fi dat slăbiciune, și nu forță animalică, Rike tot ar fi cel mai rău pitic al creștinătății.

11

Ziua nunții

Munții reduc făpturile la unul și același nivel. Nu le pasă cine ești sau cât de numeroși sunteți.
Potrivit unora, Constructorii au clădit Munții Matterack când au băut sângele roșu al pământului ca să-i fure puterea și vârfurile s-au ridicat când pietrele s-au răsculat și i-au dat afară pe Constructori. Dumnezeu a pus munții aici, în argila umedă, când a făcut lumea cu ambele mâini, așa zice Gomst. Oricine a făcut-o, îi mulțumesc. Munții Matterack reprezintă punctul cel mai înalt al tărâmului Renar. Se întind de la est la vest, boțind harta și prin alte regate, dar Tărâmurile fac cea mai bună treabă. Aici Munții Matterack îți spun unde poți și unde nu poți să te duci.
S-a spus de câteva ori că sunt încăpățânat. În orice caz, nu am fost niciodată de acord că unui rege i se poate arăta pe unde nu poate să meargă prin regatul lui. Așa că, de când am venit aici, necopt, apoi învățând cântecul sabiei, arta bărbieritului și cum să fac dreptate cu un vârf ascuțit, mi-a plăcut să mă cațăr pe munte.
Pasiunea aceasta, se pare, era ceva nou pentru cei din Tărâmuri, ca și pentru mine. Știau tot când era vorba să urce în locuri în care trebuiau să ajungă. Pășunile de sus sunt pentru caprele care dau lână, vara e pentru negoț, stânca Eiger e

pentru a căuta opal. Însă, în ceea ce privește locurile în care n-au voie să se ducă… ei bine, cine are vreme de așa ceva, când îți chiorăie mațele sau trebuie să faci bani?
– Jorg, ce naiba faci? m-a întrebat Coddin o dată, când m-am întors plin de sânge și cu încheietura care trosnea la fiecare mișcare.
– Ar trebui să vii cu mine, i-am zis, doar ca să-l văd tresărind. Urc singur. La drept vorbind, nu prea e loc de doi pe un vârf de munte.
– Atunci, îți spun altfel, a continuat el.
Îi vedeam firele albe prin păr. Câteva la tâmple.
– De ce o faci?
Mi-am răsfrânt buzele, apoi am zâmbit larg:
– Munții mi-au spus că nu pot.
– Îl știi pe regele Canute? m-a întrebat. Nu e o cale pe care să te încumeți, te previn, dacă tot mă plătești să te îndrum.
– Ei…
M-am întrebat dacă Katherine o urca pe munte. Da, m-am gândit, dacă o avea ocazia.
– Coddin, am văzut marea care poate să înghită munții. Poate nu ne potrivim la părere despre un munte–doi, dar, dacă mă vezi punând la încercare oceanul, te las să arunci un bou pe mine.
I-am spus că eu urc din încăpățânare, tot ce se poate, dar asta nu e tot. Munții nu au memorie și nu te judecă. A ajunge în vârf e un țel care are ceva pur. Îți lași lumea în urmă și iei doar ce ai nevoie. Pentru o creatură ca mine, ceea ce fac e cel mai aproape de mântuire.

„La atac!“ spusese Miana și un bărbat nu trebuie să-și refuze soția în ziua nunții, bineînțeles. Desigur, era de ajutor că mă hotărâsem să atac de mult. Eu eram în față, căci foarte puțini cunosc poternele și tunelurile. Sau mai degrabă mulți știu de ele, dar sunt ca un preot cinstit: puțini ar putea să îți arate unul.
Am mers patru în șir, cel mai înalt plecându-și capul ca să nu-și zgârie creștetul de piatra neșlefuită. Din zece în zece oameni era unul cu o torță cu smoală și la capătul coloanei aproape se înecau de la fum. Cu torța mea, nu vedeam prin tunel peste zece metri în față și mă învârteam ca să profit de golurile naturale și de fisuri. Pașii, la început un sunet hipnotic, s-au stins, devenind imperceptibili, apoi s-au oprit brusc. M-am întors

și flăcările arătau umbra mea care se legăna. Niciunul dintre ai mei, nicio șoaptă.
– Ce crezi că faci aici, Jorg?
Cuvintele vrăjitoarei din vis pluteau în jur, un pârâu ce curge ușor, purtând doar o mică aluzie la moștenirea sarazină.
– Eu te urmăresc tot timpul. Cunosc planurile tale înainte să le pui în aplicare, mi-a zis.
– Atunci, știi ce caut aici, Sageous. Mă uit după el.
– Știi că glumim pe seama ta, Jorg? m-a întrebat Sageous. Pionul care crede că joacă propriul joc. Chiar și Ferrakind râde în spatele focului și Kelem, încă în minele de sare. Doamna Albastră te are pe tabla de safir, Skilfar îți vede viitorul pe gheață, la Mathema te pun în ecuații, un mic termen aproximat la zero. Jorg, în umbra din spatele tronurilor nu prea contezi, ei râd de cum mă slujești și habar n-au. Sora Tăcută doar zâmbește când îți aude numele.
– Atunci, mă bucur că sunt întru câtva de ajutor.
În stânga, umbrele de pe perete se deplasau încet, în funcție de cum mișcam torța. Eu am înaintat și am luminat în cel mai întunecat loc, scoțând tăciuni aprinși la contactul cu piatra.
– E ultima ta zi, Jorg, a fluierat Sageous când flacăra a înghițit umbra și întunericul se scurgea de pe piatră.
Mă încânta nespus să-i aud durerea.
– O să mă uit la tine cum mori.
Și dus a fost.
Makin aproape a intrat în mine din spate.
– Vreo belea?
Am încercat să uit de mrejele visului și am iuțit pasul.
– Nu!
Lui Sageous îi plăcea să tragă de fire atât de ușor, că nu-ți dădeai seama că te manevrează. Dacă îl enervezi pe Sageous, îl faci să urască și atunci îi nimicești puterile subtile la care recurge. Prima mea victorie pe ziua de azi. Prima victorie a zilei. Și, dacă simțea nevoia să mă șicaneze, atunci, sigur îi dădeam bătaie de cap cumva. Credea că am o șansă, fiind mai optimist decât mine.
– Nicio belea. De fapt, dimineața aduce vești bune!
După încă cincizeci de metri și o scară, am ajuns pe cărări printr-un spațiu îngust, sub un bolovan imens, cunoscut și ca Bătrânul Bill.

Când ieși din Bântuitul, ajungi imediat în munți. Te simți pitic, așa cum numai zidurile sau turnurile înalte te pot face să te simți. În mijlocul piscurilor semețe și în fața puterii Munților Matterack, noi toți, Bântuitul și nici măcar cei douăzeci de mii de oameni ai Prințului de Arrow nu reprezentam nimic. Furnici care se luptau pe un leș de elefant.
Pe cărări, în bătaia rece a vântului, înconjurați din toate părțile de munții înalți și tăcuți, era bine că sunt în viață și, dacă așa îmi era scris, era o zi bună în care să mor.
– Marten să-și ia trupele și să apere Runyard, am zis.
– Runyard? a făcut Makin, înfășurându-și mantia zburătăcită de vânt. Vrei ca cel mai iscusit căpitan să apere o vale fără ieșire?
– Jorg, avem nevoie de oamenii ăia, mi-a zis Coddin, îndreptându-se de spate după ce se târâse. Nu ne putem debarasa de zece soldați, darămite de o sută dintre cei mai buni.
Chiar când se certa cu mine, i-a făcut semn cuiva să ducă la îndeplinire ordinele mele.
– Nu crezi că poate s-o apere? l-am întrebat.
Și asta l-a făcut pe Makin să abordeze altă strategie.
– S-o apere? Ți-ar ține și porțile raiului omul ăla. Sau pe ale iadului. Dumnezeu știe de ce.
Am ridicat din umeri. Marten va apăra valea pentru că-i dădusem ceea ce el numea mântuire. O a doua șansă de a-și apăra familia. Patru ani nu învățase decât despre război, de la săgeți la armată. De patru ani venise cu Sara la castel. În cele din urmă, va apăra valea, fiindcă în urmă cu mulți ani, printre ruinele fermei sale, îi dădusem fetiței lui un clovn cu cheiță și cuișoarele lui Makin. O jucărie făcută de Constructori ca să zâmbească și cuișoarele ca să îi alunge durerea și să-i ia viața. Mai bine cuișoarele decât boala. A murit zâmbind, visând plăcut, în loc să se înece cu propriul sânge.
– De ce Runyard? a întrebat Coddin, care nu putea fi abătut așa de ușor.
– Prințul de Arrow nu are asasini în castelul meu, dar are iscoade. Îți spun ce trebuie să știi, ce va conta în faptele tale. Restul, presupunerile, bănuielile, cel mai bine le ții ferecate. Mi-am atins o parte a capului. O clipă cutia din cupru mi-a atins fierbinte șoldul și spinii mi-au invadat mintea.

– Aș fi mai fericit călare, mi-a zis Makin.
– Eu aș fi mai fericit pe o capră de munte uriașă, i-am răspuns. Una care se cacă diamante. Până găsim câteva, mergem pe jos.
În spatele nostru erau trei sute de oameni. Oștile merg de obicei, dar în Tărâmurile lui Renar îți poți rupe picioarele ușor. Trei sute de suflete din regiment în munți. Ieșind din poternă prin câmpul plin de bolovani, la vest de Bântuit, unde tunelul se înălța printre pietre. Nu erau tunici de zale stacojii pe-aici sau împletituri aurii, lei, dragoni ori broaște încoronate, doar haine sfâșiate la umbra stâncilor. Nu venisem la parada uniformelor. Eu venisem să câștig.
În spatele nostru zburau rachete, aruncând scântei pe cerul mohorât al dimineții și lăsând fuioare de fum sulfuros deasupra castelului. Un fel de a-i distra pe localnici, dar și o atracție pentru cei aflați la nord de noi, musafirii nepoftiți.
Armata prințului se deplasa în poziție de atac, cei cu sulițe în față, rânduri de arcași în spate, oamenii lui Belpan, cu arcuri mari, înalte aproape cât ei, unități cu arbalete din Ken, bărbi împletite, flamuri maronii fluturând deasupra celor care băteau la tobe, fiecare om având în față un băiat care să-l apere. Arcașii erau pregătiți să plece și să-și găsească loc pe culmile aflate la est de noi, iar cavaleria Orlanth, inutilă, era în spate. Avea să vină și ziua lor mai târziu, după ce a stat iarna acasă la mine, după ce trecătorile de sus aveau să fie deblocate și prințul avea să înainteze ca să crească numărul de regate cucerite. Cu siguranță urmau thurtanii. Apoi Germania și cele douăsprezece tărâmuri teutone.
Am coborât pe povârniș, la vest de Bântuit, ca un val cenușiu de săbii, pumnale și arcuri. Cheltuisem mare parte din aurul scumpului meu unchi pe respectivele arcuri. Cei din Regimentul Pădurii le știau, iar cei noi din Tărâmurile lui Renar învățau foarte repede. Trei sute de arcuri încovoiate, făcute de sciți. Zece monede de aur bucata. Pentru atâta bănet, aș fi putut pune un om pe o mârțoagă mai acătării.
Iscoadele Prințului ne-au zărit. Era limpede ca bună ziua că așa o să se întâmple. Unul cu ochi de vultur de pe liniile frontului n-ar fi văzut de-a lungul milei care ne mai rămăsese. Dar de ce se uitau? Aveau iscoade.

Am iuțit pasul. Munții te aduc în stare să fugi. Când ajungi în munți, totul e greu. Chiar și aerul e greu de respirat. Trec anii și ai mușchi de fier. Mai ales dacă urci.
Ne mișcam repede. Să mergi în viteză pe poteci e o artă. Prințul de Arrow nu era prost. Comandanții lui aleseseră ofițeri care, la rândul lor, luaseră iscoade care știau munții. Erau rapizi, dar puținii care cădeau nu se mai ridicau înainte să-i prindem.
Ce bine e să iei prin surprindere! Prințul nu se așteptase să-i atac zecile de mii cu cei trei sute ai mei. De aceea am reușit să ajungem doar cu câteva secunde înainte să se afle despre înaintarea noastră și cu mult înainte să se poată face ceva.
Trei sute e un număr magic. Regele Leonida a ținut piept unui ocean de perși la Porțile Fierbinți cu doar trei sute de ostași. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc pe spartani. Povestea asta dăinuiește de veacuri. Regele Leonida a înfruntat un ocean, dar Canute nu a fost în stare.
Simțeam că-mi ard picioare, iar suflarea rece intra și cea caldă ieșea din mine. Pe sub armură asudasem, iar sub platoșă eram lac. Erau din piele groasă, tratată și fiartă în ulei, cu in pe dedesubt, fără placaje sau lanțuri în zilele noastre. Acum trebuia să ne mișcăm.
Am strigat, ne-am oprit pe terenul pietruit și ne-am împrăștiat pe cărare, la două sute de metri de ei, aproape cât să-i mirosim.
Pe flancul ăsta, departe de arcașii ce se încumetau pe culme, soldații Prințului formau cel mai mare contingent, unități de oameni cu sulițe dispuși în cerc, spadasini cu armuri grele, printre ei cavaleri cu pământuri care luaseră ostași de la ferme, din sate ori dintre gărzile de la castel, aflate în slujba prințului. Și toți sau cel puțin cei pe care îi vedeam înainte ca munții să ascundă numeroasele lor șiruri mărșăluiau fără grabă, încrezători, unii glumeau, uitându-se la scânteile și la fumul ce se înălțau de deasupra Bântuitului. Catapultele scârțâiau printre ei, trase de catâri.
Nu trebuia să le spun celor din regiment. Au scos imediat săgețile. Primele țipete au transmis mesajul atacului nostru cu mult mai multă forță decât ar fi făcut-o iscoadele care încă gâfâiau.
Dacă ținteai spre cei mai vânjoși, era greu să nu dai de piele.
Am reușit să aruncăm a doua oară înainte ca primele rânduri de dușmani să pornească atacul. Arcașii Prințului, strânși în partea

îndepărtată a coloanei, la un sfert de milă, nu au putut riposta. *Cunoaște-te pe tine însuți*, așa a zis Pitagora. Dar el era un om de cifre și nu te poți baza pe el. *Cunoaște-ți dușmanii,* ne spune Sun Tzu. Pierdusem oameni pe care nu-mi permiteam să-i las să patruleze pe poteci, dar îmi știam adversarul și felul cum își dispune oștenii.

Arcașii Prințului ne-ar fi considerat ținte grele oricum, răsfirați printre bolovani și umbrele dimineții.

Altă aruncare și apoi încă una. Sute de oameni uciși sau răniți de fiecare dată. E bine să fie răniți. Uneori să fii rănit e mai bine decât să mori. Răniții îți dau bătaie de cap. Dacă îi lași.

Infanteriștii au venit spre noi câte unul sau câte doi, apoi mai mulți și în spatele lor s-a ivit un noian, ca un val care se sparge și care apoi se mișcă repede pe nisip.

– Alegeți-vă țintele! am țipat.

Altă aruncare. Un om dintre cei care alergau a căzut, având coapsa găurită.

– Fir-ar să fie! Alegeți-vă țintele!

Încă o aruncare, dar niciunul dintre alergători nu a căzut. În schimb, cei din iureș, nedumeriți, au fost striviți de ceilalți. Unul de-ai mei la douăzeci de-ai lor. Slabe șanse. Dacă izbuteam să aruncăm de zece ori înainte să ajungă la noi, ucideam trei mii de oameni. Am reușit șase.

12

Ziua nunții

– Să fiți pregătiți s-o luați la sănătoasa! am strigat.

– Ăsta-i planul tău, Jorg?

Surprinderea de pe chipul lui Makin era mereu altfel. Asta, datorită sprâncenelor.

– Fiți pregătiți! am repetat.

De fapt planul meu era doar un fir, pe care îl tot întindeam, puțin câte puțin. Și firul îmi spunea *Să fiți pregătiți să o luați la sănătoasa!* Iar Sun Tzu zice așa: *Dacă dușmanul te depășește în toate privințele, evită-l!*

– Dacă ăsta era rahatul de plan, ar fi trebuit să începem acum două săptămâni.

Primii soldați ai Prințului de Arrow au ajuns în dreptul meu, purpurii la față de la cât urcaseră pe munte.

Katherine Ap Scorron îmi umple nopțile. Mai mult decât e normal. Și toate visele sunt tenebroase. Chella apare în câteva, venind direct de pe coridoarele necromanților din spatele Muntelui Honas, e rea și încântătoare. Zâmbetul ei parcă spune că mă știe până în adâncul sufletului meu putred, iar fața lui Katherine se va zvârcoli pe a ei cum se zbârcește pielea întinsă.
Copilul răposat va hoinări prin visele mele, ținând cutia incrustată cu spini în mâinile sale stacojii. Are diferite nume. De cele mai multe ori, William, deși nu e fratele pe care l-am cunoscut. Dar o urmează pe Katherine ori de câte ori o chem în pat; uneori tocmai a fost ucis, încă îi curge sânge, alteori e cenușiu din pricina putreziciunii.
Să descifrezi vise este plictisitor, dar să trăiești visele unui străin este cu totul altceva. Să născocești coșmaruri ca arme ori piedici și să le eliberezi ca să-ți bântui victimele ar putea fi amuzant. Cred că o anumită vrăjitoare a viselor e tare ocupată.
Tata a avut impresia că Sageous e creatura lui. Poate crede că a alungat-o după ce i-am pus capăt puterii în Castelul Înalt și poate că Prințul de Arrow consideră că are la dispoziție serviciile lui Sageous. Însă, ca și Corion, Sora Tăcută și alții împrăștiați prin imperiu, Sageous se vede ca pe un jucător din spatele tronurilor, dându-i la o parte pe regi, conți și prinți. Mie nu mi-a plăcut niciodată să fiu dat la o parte. Prințul de Arrow mi se părea genul pe care vrăjitoarea viselor l-ar fi urnit cu greu, dar o să vedem.
Sageous și-a învățat lecția de două ori, adică să nu trimită creaturi care să mă prindă în capcană în somn. Fiecare eșec îi răpește ceva vital. Cu siguranță nu a mai insistat. Copilul nu e creația lui. Aș fi știu, dacă ar fi fost.
Însă păgânul mă urmărește. Stă la marginea viselor mele, e tăcut, sperând să nu fie văzut. L-am urmat până la trezie și am căzut din pat strângând perna. O dată mâna mea a dat de pumnal prin somn. Pene peste tot. Caută să mă călăuzească, încercând să mă împungă blând. Chiar și o atingere ușoară, dacă o faci cu suficient timp înainte de evenimentul crucial, poate avea un mare impact. Sageous caută să ne călăuzească pe mine, pe noi toți, cu degetele lui rapide și ușoare ca păianjenii, trăgând de fire delicate, până când puterea pe care o vrea îi va cădea în poală ca din întâmplare.

După Sun Tzu ar trebui să mă călăuzesc în război, așa a zis tutorele Lundist. L-o fi executat tata la o săptămână după ce am fugit din Castelul Înalt, dar ce m-a învățat el va rămâne în mine mult mai multă vreme decât orice lecție pe care i-a dat-o Olidan Ancrath fiului său.

Toate războaiele sunt o farsă, scrie Sun Tzu pe paginile galbene ca icterul, uscate ca nisipul. Toate războaiele sunt o farsă, dar unde-mi sunt șansele de a trage pe sfoară? Am iscoade pe holuri, am gărzi în vis. Mormântul este, chipurile, un loc bun și intim, dar bănuiesc că și acolo se țin greu secretele în aceste zile frânte.

Așa că folosesc ce am. O cutie din cupru, care păstrează amintiri. Una care păstrează o amintire atât de îngrozitoare, că n-am putut s-o țin în mine. Am cutia și o folosesc. Cu atâta vreme în urmă, că, dacă o apăs de frunte suficient de tare încât să las incrustația de spini să intre în piele, va fura o amintire, un gând, un plan, orice te macină. Planul se pierde, dar e în siguranță față de cei ca Sageous și rămân numai amintirea că ai avut o idee bună și locul unde să o găsești când ai nevoie.

Dacă ții cutia strâns în mâini, simți cum marginile întunecate ale groazei dinăuntru te taie și de ard. Durerea se scurge afară, nu mai știi care e pricina ei, e crudă și rece, iar, dacă ești deștept, dacă mintea ta are degete pricepute, poți să tragi firul unei stratageme de dinainte dintr-un loc ferit de iscoade. Și, dacă îți poți surprinde dușmanul, atunci să te surprinzi pe tine însuți e un preț mic pe care-l plătești.

13

Ziua nunții

Primul om pe care l-am ucis, când aveam optsprezece ani, a fost floare la ureche. Să alergi două sute de metri pe o pantă abruptă și stâncoasă cu armura pe tine nu e deloc floare la ureche. Soldatul părea gata să se prăbușească întocmai ca bătrâna din piață care nu s-a mai ridicat după ce l-a văzut pe Gorgoth pentru prima și ultima oară. L-am lăsat să se înfigă în sabia mea și așa s-a sfârșit tot.

Cu următorul a fost cam la fel, numai că a trebuit să fiu un pic mai iute și să-l împing, nu să-l las să se înfigă el. În bătălie, înjunghierea e o moarte mai sigură decât tăietura. Doar dacă e

la mațe și atunci trece mult până putrezești și mori în chinuri după câteva zile.
Al treilea, înalt și cu barbă, a înțeles când a văzut cele două cadavre de la picioarele mele și a încetinit pasul ca să mă înfrunte. Ar fi trebuit să-și aștepte prietenii, care erau în spate, pe pantă, însă m-a atacat cu sabia, încă gâfâind de la cât gonise. M-am dat în spate ca să evit tăișul, apoi am rotit sabia și i-am tăiat beregata. S-a întors, împroșcându-i cu sânge pe tovarășii pe care ar fi trebuit să-i aștepte, apoi s-a împiedicat și a căzut printre stânci. Până nu vezi, nu crezi cât sânge țâșnește dacă tai unde trebuie. E un miracol că nu simțim presiunea în noi tot timpul, e un miracol că nu explodăm uneori.
Ar fi trebuit să mă întorc și s-o iau la goană în clipa aia. În definitiv, așa era planul. Planul meu. Iar regimentul se retrăsese complet în spatele meu. Însă eu am avansat, mișcându-mă repede între cei doi soldați plini de sânge care au țâșnit spre bărbos când a căzut. Am făcut o tăietură în opt, lovind dintr-o parte în alta, doborându-i pe amândoi. Aveau zalele rupte, clavicula ruptă și mușchiul pieptului despicat. N-ar fi trebuit să-i hăcuiesc pe amândoi, dar așa a fost și mi s-a părut că patru ani de antrenament cu spada nu fuseseră în van.
Amândoi se zvârcoleau pe jos, urlând de durere din pricina rănilor când eu îl tăiam pe al șaselea, altul care se împleticea pe-acolo, istovit de cât alergase. Odată ce am isprăvit, m-am întors și am fugit, întrecându-i pe urmăritori și făcând un efort ca să prind regimentul.
Oamenii Prințului nu aveau cum să ne depășească, dar nu puteau să oprească urmărirea și să ne lase să tragem cu arcul, așa că au continuat. Căpitanii care îi conduceau luau deciziile corecte, dată fiind situația. Însă ar fi trebuit să se retragă spre forța principală și să se bazeze pe simțurile comandantului de a-și folosi arcașii ca apărare împotriva noastră. Deși Prințul poate că era mulțumit să trimită câteva mii de soldați sus, pe munte, ca să țină amenințarea la distanță și armata concentrată pe Bântuit.
L-am prins pe Makin din urmă peste câteva minute, trecând peste oamenii regimentului, care aveau mai puțină forță decât mine. Comandantul Hobbs fugea cu el, cu căpitanii lângă el, Harold, Stodd și bătrânul Keppen, care luase o hotărâre înțeleaptă și refuzase să sară pentru un Comandant, cu ani în

urmă, la cascada Rulow. Am spus că Comandantul alerga, dar poate că „mergea iute“ ar fi fost o exprimare mai aproape de realitate.

– Puneți patru trupe pe culmile alea! am zis. Să mai tragem niște săgeți.

– Și când ajunge dușmanul? a întrebat Hobbs.

– Fugim din nou, i-am răspuns.

– Cel puțin, se mai odihnesc, a zis Keppen și a tras o flegmă pe stâncă.

– Știi, bătrâne, am zâmbit eu larg, mă gândeam că trupele tale ar trebui să rămână.

– Ar fi trebuit să sar, a mormăit.

A clătinat din cap, a ridicat din sprâncene, iar funda roșie a fluturat în vânt. Oamenii lui au început să se strângă în spatele lui pe când el gonea spre culmi.

– Fuga e sănătoasă, a comentat Hobbs, mergând cu pași mari, dar n-o să mai avem munți până la urmă sau o să fim izgoniți cu totul de pe Tărâmurile lui Renar.

– Și asta e… a gâfâit Makin… cea mai bună opțiune la spartul târgului.

Dintre toți, el arăta cel mai rău. Calul alergase prea mulți ani. S-a urcat pe-un bolovan uriaș și s-a așezat, uitându-se în josul văii.

– Vreo trei mii de ticăloși sunt pe urmele noastre. Poate patru mii.

– Prințului îi place să lase sorții în favoarea noastră, a zis Hobbs.

S-a scărpinat în creștet, unde era cărunt și părul i se rărea.

– Rege Jorg, sper că ai un plan belea, a spus apoi.

Și eu speram. Dacă nu ar fi fost Norwood și Gelleth, regimentul ar fi dat bir cu fugiții de mult. Ce iute se prefac faptele în plăsmuire, iar, ciudat, când faptele devin legendă, oamenii par mai dispuși să le creadă. Și poate că era bine să fie încrezători, căci îl nimicisem pe Lordul Gelleth, cu castelul lui impunător și cu oastea lui. Poate că aveau dreptate și eu mă înșelam, dar mi se părea greu să cred în trucurile pe care le zăvorâsem într-o cutiuță din cupru.

Cutiuța era tot ce aveam, fie că credeam, fie că nu. Așa că am lipit-o de frunte cu putere, de parcă aș fi putut să împing amintirea prin os. Era ca atunci când, brusc, îți stă pe limbă un nume uitat, când ești gata să-l rostești, după ce ți s-a învârtit atât prin minte. Numai că, în loc de un cuvânt, sunt o mulțime

de cuvinte, urmate de imagini, atingeri și gusturi. O parte din viața ta se întoarce.
Amintirile m-au năpădit, purtându-mă înapoi în timp, departe de crestele friguroase. Regimentul, strigătele și țipetele au dispărut cu totul.
Am sărit ca să mă prind din nou, aruncându-mi trupul după braț și mână, relaxând strânsoarea înainte să mă apuc cu degetele de următorul punct de sprijin, înainte să pierd avânt. Să urci e o formă de credință, nu poți avea rețineri sau rezerve. Degetele mi-au înțepenit în crăpătură, marginea ascuțită mă mușca, degetele de la picioare se încleștau pe piatra aspră, pielea catifelată găsind tracțiune când începeam să alunec.
În Munții Matterack există un vârf care arată spre cer de parcă ar fi arătătorul lui Dumnezeu. Nu știu cum de a ajuns acolo și cine l-a săpat în muntele dur. Într-o carte pe care o am eu scrie că vântul, râurile și gheața ar fi făcut lumea în ceață demult, tare demult, dar pare o poveste de adormit copiii, una plictisitoare. Mai bine vorbim despre demonii vântului, zeii râurilor și giganții de gheață din Jotenheim. Povestea e mai interesantă și la fel de probabilă.
Brațul mă durea, piciorul la fel, căci era îndoit într-o poziție ciudată pe piatra plesnită. Am inspirat aerul rece de munte. Să nu te uiți în jos, ți se cere, dar mie-mi place să mă uit în jos. Îmi place să văd bucățile desprinse căzând și pierzându-se în hău. Mușchii-mi ardeau, iar căldura o furase vântul. Mă simțeam prins între gheață și foc.
Vârful este într-o culme întinsă, unde unul dintre munți despică două văi adânci. De la pantele cu pietriș de pe vârf până la platoul întins unde s-ar putea face o căsuță sunt cam o sută douăzeci de metri de piatră sfărâmată, în cea mai mare parte pe verticală, dar în anumite locuri atârnând.
Treizeci de metri mai jos vedeam stânca unde dădusem nas în nas cu capra. Mă va uimi mereu înălțimea la care urcă o capră de munte ca să pască iarbă. Sigur folosesc ele un truc de magie ca să se suie, căci ele n-au degete. Urcasem și am dat nas în nas cu animalul cu față lungă, încadrată de două coarne întoarse. Ochiul de capră are ceva străin, ceva ce nu vezi la cai, câini sau păsări: pupila dreptunghiulară. De parcă ar veni din iad ori ar fi căzut din Lună. Ne-am așezat împreună, neîncrezători,

în timp ce eu îmi recăpătam suflul și așteptam ca mâinile, picioarele și extremitățile să-mi revină la viață.
Am găsit stâlpul de piatră în primul an ca rege în Renar și, cât timp am stat pe tron, poate că a fost singurul munte care aproape m-a ucis. N-am izbândit de șapte ori și nu sunt genul care se lasă bătut cu una, cu două.
Coddin m-a întrebat odată de ce îmi place să urc pe munte și i-am îndrugat niște minciuni sfruntate. Adevărul, cel puțin pentru ziua de azi, este că, atunci când eram mic, mama ne cânta mie și lui William la un instrument dintr-o cameră ascunsă din castelul înalt. Era un pian. Ceva magic, cu multe clape albe și negre. Will și cu mine eram doi ștrengari. Ne băteam, complotam, scoteam ce era mai urât din nou, dar, când cânta mama, eram tăcuți și ascultam. Îmi amintesc fiecare clipă, degetele ei lungi mișcându-se pe clape atât de repede, încât ele se amestecau, țin minte mișcarea corpului ei, părul prins într-o singură coadă împletită între umeri, lumina care cădea pe lemnul pianului. Dar n-o aud. Cântă în spatele sticlei, închisă de anii care au trecut, pierdută în clipa când am fugit de toate, de ea, de trăsura aia nenorocită și de spini.
O văd, dar n-o aud.
Doar atunci când urc pe culmea tuturor lucrurilor aud note disparate. Ca niște cuvinte rămase fără noimă… muzica ajunge la mine. Și pentru asta m-aș încumeta să escaladez orice munte.
La începutul verii am făcut a opta încercare să atac vârful, atunci când Prințul de Arrow a trecut granița cu armatele lui încărcate cu ce furaseră din expedițiile în Normardy și Orlanth. Pradă și recruți, căci stăpânii acelor pământuri nu erau iubiți și Prințul a câștigat simpatia oamenilor înainte ca morții să fie puși în sicrie și îngropați.
Să urci pe munte înseamnă că ai o răspundere. În vârf sunt locuri atât de abrupte, încât trebuie să renunți complet la punctul de sprijin, aruncându-te asupra unei întinderi de piatră care nu-ți oferă nicio siguranță. În asemenea momente cazi, deși în sus, și, dacă îți scapă următorul punct de sprijin, atunci te prăbușești până la pământ. Nu prea există jumătăți de măsură când te încumeți la așa un urcuș: fiecare hotărâre depinde de cine ești și de ce vei fi. Așa îți poți trăi viața, dar nu recomand. În cele din urmă însă toți murim, nu toți trăim, însă

cel care urcă pe munte, chiar dacă poate muri tânăr, și-a trăit viața.
După un urcuș lung urmează un moment când știi că trebuie ori să te dai bătut, ori să-ți pierzi viața. Altă cale nu există. Mă țin de piatra rece, la cincisprezece metri sub vârf, slăbit de puteri ca un copil, mort de foame, cu mâinile și picioarele pline de bășici, cu brațele urlând de durere. Arta supraviețuirii pe munte e să știi când să renunți. Arta de a ajunge în vârf e să știi când să n-o faci.
„Dacă mor aici“, îi șoptesc pietrei, „dacă o să cad și mor, o să consider că mi-am trăit viața, poate nu bine, dar din plin. Nicio carte n-o să-mi știe sfârșitul, dar cel puțin o să mor luptând.“
Și, adunându-mi puterile, urc din nou.
Ca și în cazul regelui scoțienilor, cu vestitul lui păianjen, a opta încercare a avut sorți de izbândă.
Cu voma în gât și scuipând pe piatră, am înaintat încet peste ultimul colț, orizontal în ultima parte. Zăceam tremurând, gâfâind, plângând, aproape la capătul puterilor, cum nu mai fusesem până atunci.
Când urci, dacă nu ai absolută nevoie, nu iei nimic cu tine. E o disciplină bună, iar muntele te învață fără să-ți ceară nimic. Timpul e un profesor excelent, se spune, însă din păcate își omoară toți elevii. Și munții sunt profesori buni, chiar mai buni, căci își lasă câțiva elevi să trăiască.
Ei te învață să fii pregătit pentru schimbare. Printre piscuri vremea se poate schimba cât ai zice pește. Acum urci pe pantă molcomă, iar în clipa următoare te trezești că te agăți de ea de parcă ar fi maică-ta, căci un vânt de la răsărit încearcă să-ți ia leșul înghețat cu el.
Am învățat să mă țin cu vârfurile degetelor când am urcat pe Degetul lui Dumnezeu. Înainte să ajung în vârf, obosit și tremurând, mi-am dat seama că m-am ținut de degete toată viața.
M-am lăsat pe spate. Zăceam pe stâncă și între mine și cerul albastru nesfârșit nu vedeam nimic. Urcasem luând la mine numai strictul necesar, căci pe piscul îngust nu era loc pentru nimeni altcineva, fantome sau altele, Katherine sau William, mama și tata erau la o sută douăzeci de metri mai jos, prea departe ca să mă audă. Nimic măcar umbra unui copil pe stâncă sau strălucirea cutiei de cupru în amintire. Nu pericolul sau

provocarea mă îndeamnă să fac alpinism, ci puritatea și concentrarea. Când poți cădea în cinci secunde, prefăcându-te într-o mare de mațe și oase pulverizate, când toată greutatea ți se sprijină în opt degete, apoi șapte, apoi cinci, alegerile sunt clare, le faci din instinct, fără bagaj emoțional.
Când urci din greu și ajungi pe un vârf imposibil sau pe un platou, ai o nouă perspectivă, vezi altfel lumea. Nu se schimbă doar unghiul de unde privești. Te schimbi și tu. Nu te poți întoarce, se zice, și am învățat asta când m-am întors la Castelul Înalt, după patru ani pe drumuri. Am mers pe coridoarele mici, am văzut aceiași oameni, dar nu mă întorsesem, venisem la un castel nou, văzut cu alți ochi. E la fel și dacă urci suficient de sus, numai că, atunci când faci alpinism, nu trebuie să fii plecat de ani. Urci un munte, vezi lumea din cel mai înalt punct, iar în ziua următoare alt om va coborî într-o lume care, într-un mode subtil, e altfel.
Lăsând filozofia deoparte, dintr-un punct înalt ai multe de văzut. Dacă stai cu picioarele atârnând peste cel mai mare hău din lume, iar vântul îți joacă prin păr și umbra cade atât de jos, încât s-ar putea să nu ajungă niciodată la pământ… observi lucruri noi.
Pe drum folosim anumite expresii. Spunem „pax“ dacă suntem prinși cu mâna în desaga altuia. „Vizitează localnicii“, când un frate face treburi necurate după o bătălie. Unde e Fratele Rike? Vizitează localnicii. În Înălțimile Renar e o zicală pe care n-am auzit-o decât după ce m-am chinuit să ajung în satul Gutting, cu Sir Makin după mine: „S-a dus să plimbe o piatră, Înălțimea Voastră“. Atunci nu i-am dat atenție, avea doar ceva culoare locală, puțin verde în balegă. Am mai auzit vorba asta de câteva ori în anii următori, în general când pleca cineva într-o misiune misterioasă. Să plimbi o piatră. Odată ce auzi ceva, brusc acel ceva apare peste tot. „Și-a pierdut turma“, altă expresie. O auzeam de la recruții din partea locului în zona de antrenament. „John al lui Bryn mi-a ținut coarda arcului cât am stat de pază la zid!“ „Ce o să faci?“ „N-ai grijă, s-a întâmplat deja. Și-a pierdut turma.“
Sus, într-un loc de la înălțime, mai ales într-unul la care se ajunge greu, ai o perspectivă nouă. Uitându-mă la vârfurile, la stâncile și la cărările știute, am băgat de seamă ceva nou. Umbrele le-au dat de gol, călăuzind ochiul ici-colo, unde

pământul nu era drept. Mi-a luat ceva să mă uit în gol, cu picioarele atârnând, cu gândurile învălmășindu-mi-se ca fulgii de zăpadă în lumea largă. Totul s-a așternut și am văzut clar aceeași scenă, dar cu amănunte noi.
Cu excepția câtorva trecători înalte, la marginea văii stâncile erau prea strânse, prea cocoțate. Mai întâi ochiul se obișnuiește cu farsa. Trebuie să arate normal. Ți-ar lua o mie de vieți să muți atâtea pietre și cu ce scop?
Să iei piatra la plimbare e o activitate națională în Tărâmurile lui Renar, atât de cunoscută, încât nimeni nu simte nevoia să spună mai mult. Generații întregi, bărbații care urcau cu caprele și așteptau să mai treacă timpul cărau pietrele desprinse dintr-o parte a pantei în altă parte, mai sus, construind încetișor aceleași grămăjoare pe care clădiseră fratele și bunicul.
Dacă un om din Renar riscă și hotărăște să lase turma de capre să pască pe terenul altuia, sunt șanse să se desprindă niște pietre și omul să piardă turma. Dacă nu e de-acolo, ar putea pierde mai mult.

Când alergi, e greu să întinzi un fir, mai ales când firul e un plan și îl întinzi dintr-o cutie și urci cu o mie de soldați după tine. Dar chiar și dușmanii noștri spun că oamenii din Ancrath sunt vicleni și eu sunt de părere că suntem isteți. Așa că am mai tras un pic și, deodată, am văzut din altă perspectivă pantele pe care alergam. Sau mai degrabă dintr-o perspectivă mai veche, de care uitasem.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

25 octombrie, anul 98 Interregn
Ancrath. Castelul Înalt. Din nou în camera mea. Întotdeauna acolo.
Iar am avut visul acela. Cu Jorg. Am cuțitul ca de obicei, are treizeci de centimetri și e subțire ca un deget. Stă acolo cu brațele deschise și râde de mine. Râde. Eu stau în rochia sfâșiată, în mână am cuțitul, el râde și îl înfig în el, cum s-a înfipt și el în mine... Bătrâna Hanna se uită și zâmbește. Dar zâmbetul ei nu e de bun augur și acolo unde cade Jorg are vânătăi. Pe gât.

Vânătăi închise la culoare și mari. Și eu aproape că văd degetele și degetul mare.
Pipăi cu degetele satinul sfâșiat și mă simt și eu sfâșiată. Amintirile se luptă cu visele. În fiecare zi. Și nu știu cine câștigă și cine pierde. Nu-mi amintesc.

7 noiembrie, anul 98 Interregn
Ancrath. Castelul Înalt. Clopotnița.
Am găsit un loc unde să fiu singură, locul cel mai de sus din Castelul Înalt, doar eu, ciorile și vântul. Turnul are numai un clopot uriaș, din fier. Nu se bate niciodată. Acum are un scop: să mă apere de vânt.
Vreau să fiu singură. Toate femeile mă calcă pe nervi, chiar și cele cu intenții bune. Nu e liniște în castel – doar sentimentul că ceva nu e în regulă, ceva ce nu pot numi sau atinge.
Am găsit inițialele O.J.A., se văd în partea îndepărtată a turnului, unde se sprijină de zidul exterior. Nu știu cum să ajung acolo. Spune ceva despre Onorabilul Jorg Ancrath, dacă nici numele nu-i la îndemână.
Sageous s-a înființat la mine în odaie astăzi. Doar până la ușă. Prințul de Arrow a venit din nou. Prințul și fratele lui, Orrin și Egan. Sareth a zis că se întorc. Mi-a zis că se întorc să adulmece din nou. Așa s-a exprimat. De parcă ei ar fi fost câini și eu, o cățea în călduri.
Nu cred că sunt. În călduri. Oi fi cățea. Pot fi cățea în fiecare zi. Azi am făcut-o pe Maery Coddin să plângă, dar n-am vrut.
Chiar și așa, e ceva cu Orrin și cu Egan. Bunica mi-ar spune că amândoi ard la flacără prea mare. Prea strălucitor pentru oamenii obișnuiți, ar spune ea. Dar nu m-am considerat niciodată obișnuită. Și, dacă ard cu flacără mare – ori sunt eu în călduri –, ce? Cred că am pus niște căldură în ei. Altfel, de ce s-au întors la Castelul Înalt după o lună de la prima vizită? Nu cred că de dragul companiei regelui Olidan. Nu cred că farmecul lui Orrin sau amenințarea lui Egan au avut cine știe ce putere asupra bătrânului aceluia înspăimântător. Nu cred că diavolul l-ar împinge pe Olidan să facă o pauză. Nu cred că și-ar pleca capul nici dacă însuși Dumnezeu i-ar trimite un înger la ușă.
Sareth spune că ambele Săgeți sunt îndreptate spre mine. Are o gură spurcată. Cică o să-mi ceară mâna amândoi. Chiar dacă nu sunt prima fiică a lui Scorron și tata a promis deja alianță și

pământ lui Olidan. Cică amândoi o să-mi ceară mâna, dar nu le pasă de asta și nici de zestrea mea. A spus multe, dar gura ei e mai spurcată ca pana mea, deși e plină de cerneală neagră. Și, dacă mi-ar cere-o, ce aș zice? Nu prea cred că o să se înțeleagă frații. Sir Galen e așa de isteț și așa de bun, iar celălalt, întunecat și ispititor ca Jorg, care l-a ucis.
Am visat din nou noaptea trecută. M-am trezit rostind cuvintele din vis și acum nu-mi amintesc. Îmi amintesc un cuțit, un cuțit lung. Știu că trebuie să-l folosesc. Țin minte că Jorg m-a rănit. Ar trebui să mă întorc să citesc jurnalul, dar mâinile nu mă lasă să dau paginile înapoi, doar în față. Și despre asta am visat.
Iar e Sageous la ușă. Prinții așteaptă.
Nu-mi place privirea acelui om.

Ca Gorgoth nu e nimeni. Niciunul ca leucrota. Sluțit de otrăvurile Constructorilor, cade frânt din pântece și, crescând, urmează o cale ciudată. Coastele care-i străpung carnea și se întind de o parte și de alta sunt negre și groase, fundul e mai roșu ca sângele, iar mușchii de dedesubt îi ies în relief când merge. Și, deși e făcut pentru război și groază, acordul puținilor urmași ai lui Adam ar însemna atât de mult pentru mine, și că mai mulți dintre ei și-au dat duhul.

14

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

La o zi după ce am părăsit nisipurile din Thar, îndreptându-ne prin pășunile din Thurtan, am luat cutia de la Makin. Am simțit marginile ascuțite ale amintirilor pierdute prin pereții din cupru și otrava dinăuntru. Makin mi-a zis odată că, dacă nu ți-e frică, înseamnă că îți lipsește un prieten. Ținând nesigur în palmă cutia incrustată cu spini, mă gândeam că poate găsisem în cele din urmă acel prieten. Am întors-o într-o parte, apoi în cealaltă. Nu avea nimic bun – doar pe mine. Și unui om sigur trebuie să-i fie teamă de el însuși, nu? De ce ar putea face. Trebuie să fie tare plictisitor să te cunoști! Am pus cutia nedeschisă la fundul desagii. N-am întrebat de Katherine. Am luat alt pumnal de la Gumlow și am mers călare spre Heimrift, unde aveam treabă.

Am înaintat spre nord, de-a lungul unei întinderi mari, unde vântul șfichiuia iarba primăverii înspre o mare învolburată, iar verdele se unduia. Era un ținut pentru cai, galop și urmăriri între marginile întunecate ale pădurilor. L-am lăsat pe Brath să gonească mai iute și ne-am sleit de puteri de parcă diavolul însuși ar fi fost pe urmele noastre. Frații țineau pasul cât puteau ei de bine, fiecare dorind să se îndepărteze de Thar. Încă mai ardeau nevăzute focurile acolo. Poate că peste o mie de ani Muntele Honas, locul unde am aprins soarele unui Constructor, ar fi ca Thar, un tărâm binecuvântat ce se va întoarce la oameni, dar acum nu prea ne îndrăgea.

În noaptea aceea, adormit fiind, am văzut bebelușul prima oară, zăcând fără suflare în iarba înaltă de lângă tabăra noastră. M-am dus spre el, care era păzit de Gorgoth și Gog, care dormeau acum lângă el. Locul în care stătuse era acum gol. Am simțit o mireasmă, poate mosc alb. M-am întors în pat ridicând din umeri. Unele lucruri e mai bine să le uiți.
În a doua și a treia zi am călătorit de-a lungul fluviului Rhyme, care se întinde între Thurtan și vecinii lui de la est. Rhyme a fost odinioară grădina imperiului și pământul era îngrijit. Însă, dacă tot muți granițele unui stat peste o grădină de zeci de ori, în urmă rămân doar noroi și prăpăd.
La un moment dat am trecut printr-un câmp cu pietre vechi, sute, dispuse în șir, blocuri nu mai înalte decât un om, un pic mai late, toate dispuse una după alta, pline de mușchi și iarbă. Existaseră încă dinaintea sosirii Constructorilor, dinaintea grecilor, așa mi-a zis Lundist. O putere incomodă pulsa între monoliți și i-am dus pe Frați mai repede decât era prudent ca să ieșim de acolo.
În a patra zi a plouat răzleț, dar necontenit din zori și până pe înserat. Mergeam călare lângă Maical, care se legăna în șaua surului. Mereu călărea de parcă ar fi fost pe mare, aplecându-se ba în față, ba în spate, fără niciun pic de grație.
– Maical, îți plac câinii? l-am întrebat.
– Vita-i mai bună, mi-a zis el, sau mielul.
– Ei, asta e ceva nou! am zâmbit eu. Credeam că îți plac pentru că sunt idioate.
Habar n-am de ce îl tachinam pe Maical. Îmi plăcea oarecum de el.

Mi-am amintit cum mă întorsesem odată în tabără, după ce cercetasem orașul Mabberton de pe culmea domoală a mlaștinilor Ken. Urcasem de pe cărare, iar Gerrod își croia drum prin stufăriș și bumbac. La început crezusem că țipă o fată din sat, suficient de prostuță să fie prinsă de Frați, dar erau, de fapt, doi flăcăi aplecați deasupra unui câine legat, pe care îl împungeau cu ceva ascuțit ca să-l facă să schelălăie.
O luasem iute pe lângă Gerrod și-i apucasem de păr, unul era brunet și altul roșcat. Îi târâsem în spate, folosindu-mă de greutatea corpului. Amândoi țipau și unul chiar se întinsese furios după mine. I-am despicat palma cât ai zice pește.
– Frate Jorg, n-ar fi trebuit să faci una ca asta! mă luase Gemt, ținându-și mâna tăiată, din care curgea sânge cu nemiluita. N-ar fi trebuit.
– Nu? îl întrebasem când Frații începeau deja să se adune în jurul nostru. Și unde am fost, Frate Gemt, cât timp tu îți exersezi tacticile de luptă pe potaia asta fără rost?
Jobe era lângă Gemt și se freca acolo unde îi smulsesem părul. M-am uitat la câine, iar el a îngenuncheat ca să taie funia cu care era legat.
– Ai stat cu ochii pe oraș, a zis Gemt, acum roșu ca racul.
– Da, am fost în recunoaștere la Mabberton. Ca să mergem acolo cu elefantul surprizei, cum a zis cretinu’ de frate-tău. Și eu v-am zis doar să nu atrageți atenția.
Gemt scuipase și se folosea de mâna stângă ca să apese pe tăietura de la dreapta.
– V-am zis să nu atrageți atenția, și voi ați trezit tot căcatul ăsta de mlaștină, de la mormoloci la broaște râioase, cu un afurisit de câine care schelălăie. Bașca, am adăugat, întorcându-mă încet ca să văd pe toată lumea, știe oricine că e ghinion să chinui un câine prost. Dacă n-ați fi atât de proști și ați ști să citiți, v-ați da seama.
Makin fusese printre primii care se alăturaseră și zâmbea larg.
– Eu știu literele, a răspuns, uimindu-i pe mulți Frați. Și în ce carte-i aiasta, Frate Jorg?
– Marea carte a lu’ du-te în mă-ta, i-am zis.
– Deci e ghinion să le faci rău la câini? tot zâmbea el sfidător.
– Da, în preajma mea, da, i-am replicat.
Am clipit acum și ploaia încă îmi scălda fața pe drumul lung de lângă Rhyme. Am încercat să uit amintirea.

– Frate Maical, mai ții minte câinele pe care l-a găsit fratele tău înainte să ajungem la Mabberton? l-am întrebat. Cu siguranță nu.
Maical nu prea ținea minte nimic.
– Era pentru fratele tău. A avut un accident a doua zi.
El s-a încruntat nedumerit și a dat ușor din cap:
– Toată lumea știe să nu pună durere în mâncare. Se acrește carnea.
– Altă perspectivă nouă, Frate Maical, am oftat. Știam că e un motiv pentru care te țin aproape.
Câinele s-a întors în dimineața următoare, înainte să ajungem în Mabberton, de parcă ar fi fost prietenul lui. Nu a plecat până nu l-am lovit bine. E o lecție gratuită ca să vadă cum merge lumea.
Maical doar a zâmbit absent și și-a văzut de drum.

Heimrift se află în ducatul Maladon, un ținut unde mările flămânde udau puținul din Danemarca pe care nu îl puteau înghiți. Din Înălțimile Renar e o cale bătătorită și, cum trebuia s-o luăm pe căi ocolite, urma să dureze săptămâni. Pe drum deprinzi obiceiuri. Al meu era să mă duelez cu sabia alături de Sir Makin în fiecare seară, înainte de apus. Arta de a mânui spada era de interes pentru mine. O provocare nouă este soluția pentru a nu te mai întoarce în trecut.
Văzusem sabia ca pe un fel de a semăna moarte într-o mulțime. Cu Frații mă regăseam adesea în mijlocul unui dușman nepriceput, mai interesat să fugă decât să se lupte, și mă foloseam de sabie ca să-l răpun. Sigur că mă mai confruntasem și cu adversari mai buni, cu soldați trimiși să ne oprească, cu mercenari iscusiți, puși să păzească căruțele negustorilor și alți bandiți cu frații lor, dorindu-și ce aveam.
Când l-am văzut pe campionul lui Katherine luptându-se cu Sir Makin și mai târziu, când m-am duelat cu Prințul de Arrow, am înțeles diferența dintre truditor și artist. Desigur, există un timp când trebuie să fii artist și să nu-ți faci griji că un fermier se furișează în spatele tău și îți bagă o furcă în gât când tu te fălești cu fentele și paratul loviturilor.
Așa că mă antrenam cu Makin în fiecare zi, călindu-mi mușchii, învățând să simt diferențele subtile prin tăiș chiar și atunci când e lovit atât de tare, că-ți dorești doar să lași sabia din mână. Și,

ori de câte ori progresam, folosea alte mișcări, mai abile. Începeam să-l urăsc un pic.
După ce ai lovit de multe ori cu sabia, după ce ai trecut adesea prin lupte, poți să sesizezi un anumit ritm. Nu ritmul adversarului, ci cum să spinteci și cum să forțezi, de parcă ochii tăi ar citi primele indicii ale fiecărei acțiuni și ar preface-o într-o muzică pe care să dansezi. Am auzit doar șoapte ale refrenului, dar, ori de câte ori se întâmpla, Makin devenea brusc atent și începea să transpire ca să mă țină la distanță. Auzeam doar părți șoptite din cântec, dar îmi doream să fac un efort, știind că e acolo.
Dacă o iei la nord și apoi la est dinspre Înălțimile Renar, trebuie să treci fluviul Rhyme. Fiindcă apa are o lățime de patru sute de metri la toate punctele de trecere unde ajungi fără armată, ai nevoie de luntraș.
Există o alternativă. Un pod în orașul liber Remagen. E o minune cum un pod se poate întinde pe un curs de apă așa de lung și am hotărât să văd cu ochii mei, în loc să mă tocmesc cu proprietarul vreunei bărci șubrede din amonte.
Am ajuns în Remagen prin dealurile Kentrow, șerpuind prin numeroase văi înguste – ravene pline de pietre, unde caii se pot lovi. Plictiseala de pe drum nu mă deranja când mergeam mile întregi ca să facem rele și să furăm sau și una, și alta. Însă, de când am ajuns în Thar, tăcerile lungi mi se par o corvoadă. Mintea mi-o lua pe cărări întunecate. Nu știu în câte feluri poate fi recompusă Katherine, cu un pumnal lipsă și un bebeluș mort, dar cred că am ținut cont de toate și pe îndelete. Știam unde e răspunsul și îmi dădeam seama că nu vreau să îl aflu. Cel puțin nu atât de mult încât să deschid cutia.

Fratele Maical este înțelept pentru că știe că nu e deștept și se lasă condus.
Lumea e neghioabă că nu face la fel.

15

Cu patru ani în urmă

Gog a avut un vis urât în canionul pârjolit al dealurilor Kentrow. Atât de urât, că ne-a alungat de acolo, împiedicându-ne de păturile ce ardeau mocnit când focul se întețea în jurul nostru.

În timp ce bâjbâiam după cai pe întuneric și ne împiedicam de fiecare stâncă și de fiecare tufiș, la capătul îndepărtat al canionului strălucea o căldură roșie, aprinsă.
– Mergem după un monstru crocant când ne întoarcem acolo, sus, a zis Rike, focul luminându-i oasele feței în tonuri demonice.
– N-a mai avut niciodată o arsură, a zis Grumlow, părând mic pe lângă Rike.
În fața noastră, mai aproape decât am fi vrut de căldură, mai aproape decât *am putea* ajunge la ea, Gorgoth a așteptat să se întoarcă. Conturul ce se profila în lumina focului avea o formă înspăimântătoare, ca de păianjen, iar coastele care îi ieșeau de pe ambele părți erau întinse ca niște picioare.
Tânărul Sim s-a întors cu Brath și cu propria mârțoagă.
– E mai de folos iarna.
A schițat un gest spre flăcări și a dus caii. Sim se pricepea la cai. Fusese grăjdar la un lord cu multă vreme în urmă. Stătuse și într-un bordel când era mic, câștigând bani, nu cheltuind.
Am instalat o tabără nouă și am așteptat să vedem ce-a mai rămas din cea veche.
Când m-am întors cu Gorgoth, cerul era de culoarea perlei. Pietrele scârțâiau când se răceau și simțeam căldura prin tălpile cizmelor. A venit și Maical cu noi. Părea că-i place leucrota.
L-am găsit pe Gog dormind liniștit într-o parte înnegrită, ce părea un foc de tabără stins. L-am luminat pe băiat cu singurul felinar pe care îl aveam, apoi el a închis ochii și mai mult, înainte să se întoarcă pe partea cealaltă.
– Scuze pentru deranj! am pufnit eu atunci și m-am așezat, însă ridicându-mă brusc din nou, cu fundul pârlit.
– Se transformă, mi-a zis Gorgoth.
Observasem și eu. Punctele roșii și negre de pe piele erau acum de un stacojiu-cenușiu și în formă de flăcări, de parcă focul îi rămăsese întipărit pe dos.
Apoi ne-am culcat, noi la noua tabără, iar Gorgoth și Gog pe ce mai era din cea veche. De dimineață ni s-au alăturat, iar Gog a venit iute spre focul de mic dejun, de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva. Flăcările erau stacojii când s-a apropiat, iar apa din străchinile lui Row fierbea, deși era proaspăt adusă de la pârâu.
– Nu-i vezi? a întrebat când Gorgoth l-a tras înapoi.

– Nu, am răspuns, luându-mă după ei și părăsind tabăra. Și mai bine să nu-i vezi nici tu pe „ei“! O să ne vedem cu cineva care știe tot despre lucrurile astea. Până atunci… doar păstrează-ți calmul.
M-am așezat cu ei în partea de jos a canionului. Am aruncat pietre și bețe. Se pare că, atunci când ai opt ani, poți să uiți orice, cel puțin pe termen scurt. Gog râdea când câștiga și zâmbea când pierdea. Nu-mi amintesc când nu am jucat ca să câștig, dar nu l-am pisălogit, că era așa de relaxat. Când ambiția își înfige colții în tine, uiți să te bucuri de ce ai în față.
– Bun băiat!
Maical i-a dat lui Gog bețele pe care le-a strâns, un snop mic în mâna lui bătătorită. Vise urâte.
M-am încruntat. Gorgoth bodogănea.
– Ne-am trezit greu cu toții… Ar fi putut să iasă urât.
Simțind căldura, mi-am amintit mirosul de ars și cum luptam să scap de propriile coșmaruri.
Gorgoth și cu mine am găsit răspunsul în același moment, dar el a vorbit primul:
– E Sageous.
Am dat din cap că da, înțelegând ce prost fusesem. Coddin avusese dreptate: mulți vor încerca să pună mâna pe o armă ca Gog. Vrăjitoarea viselor întorsese de două ori puterea asupra mea. Poate că nu va reuși să mă ucidă cu propriile vise, dar încercase cu ale lui Gog.
– Cu atât mai mult trebuie să continuăm drumul.
Aș fi putut adăuga „a treia oară chiar o să meargă“, dar n-are rost să ispitești soarta – dacă nu cumva ai o sabie mare cu care s-o dobori.

După micul dejun, ne-am continuat drumul, apropiindu-ne de Remagen. Există un mic fort pe o culme, nu departe de-un râu, când ieși din dealurile Kentrow. Astfel ai vedere la drumul spre oraș. Rhyme semăna cu o fundă strălucitoare din spatele fortului și zăream și un pic din turnurile podului.
Kent și Maical mă flancau în față și ne-am apropiat de fort mergând la trap, Gog se ținea strâns de spatele meu, iar Gorgoth ținea aproape. Makin și Rike călăreau în spate și chicoteau. Makin putea să-l facă pe Rike să râdă, dacă voia. Apoi Grumlow, Sim și Row. Poate că Gorgoth i-ar fi speriat pe

oamenii de la fort, deși de la distanță ei nu puteau vedea clar. Oricum, acum Kent era în dreapta mea și Maical în stânga, iar șaua de pe calul sur a rămas goală cât ai zice pește.
Am tras de frâie și am coborât iute chiar când ceilalți înaintau nedumeriți. Trebuie să fi fost o lovitură norocoasă. La distanța dintre noi și zidurile fortului, unui arcaș i-ar fi fost greu să nimerească o casă. Dar iată-l cu o săgeată cu pene în gât, cu vârful ascuțit roșu, picurând și ieșind jumătate de metru pe partea cealaltă. Maical mi-a aruncat o privire foarte limpede când m-am așezat într-un genunchi lângă el.
– Frate Maical, a sosit clipa morții.
Nu voiam să-l mint. L-am luat de mână.
Când ceilalți se întorceau călare și începeau să strige, m-a privit drept în ochi:
– Rege Jorg... a zis, numai că fără să scoată un sunet, căci sângele i se prelingea pe la colțurile gurii.
Părea ciudat cu coiful într-o parte și cu o lumină în el, de parcă tot ce mersese anapoda în viața lui se rezolvase doar căzând de pe cal. Nu-mi mai spusese niciodată „rege“, ca și cum „frate“ ar fi fost singurul cuvânt pe care îl știa.
– Frate Maical, am pierdut mulți frați, dar nu când mă uitam în ochii lor.
Mâna lui nu mai avea putere. Scuipa sânge și își dădea ultima suflare.
– Ce naiba? a sărit Makin de pe cal.
Săgeata strălucitoare mi-a atras atenția. O picătură de sânge atârna de vârf, iar imaginea unui copilaș se oglindea pe lungimea ei. Am văzut un pumnal roșu și pe Katherine mergând printre morminte.
Bună, Jorg! îmi spusese.
– A murit.
Kent a îngenuncheat lângă Maical.
– Poftim?
Săgeata era destul de evidentă, dar nu părea să-i răspundă la întrebare.
M-am ridicat în picioare și am mers pe lângă calul lui Makin, scoțând scutul din desagă. Am continuat să înaintez. M-a trecut un fior rece, care îmi înțepa obrajii. Am luat arcul Nubanezului din spinarea lui Brath și i-am verificat încărcătura dublă.
– Jorg? s-a ridicat în picioare Kent.

– Intru, i-am zis. Nimeni nu iese viu. S-a înțeles? Dacă mă urmărește cineva, îl omor!
Fără să aștept niciun răspuns, am pornit.
Am mers o sută de metri înainte să cadă altă săgeată departe, în stânga. Cea care îl ucisese pe Maical sigur fusese una aruncată la plesneală, fără vreo speranță că-și va atinge ținta. Mi-am pus arbaleta Nubanezului pe umăr. Legăturile slăbite țin șuruburile în loc.
Vedeam patru oameni pe parapeți. Peste cincizeci de metri au aruncat o ghiulea. Am ridicat scutul. O săgeată l-a lovit, cu vârful vizibil pe partea mea, celelalte izbindu-se de pietre.
Nu era un fort mare, ci mai degrabă un turn de observație. Treizeci de oameni ar fi intrat în el și cred că nu se mai plasaseră toate garnizoanele de mulți ani.
Când am ajuns în vizorul lor, cei de pe ziduri își făcuseră curaj. Un singur luptător se apropia de ei mergând susținut și nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Încă trei li s-au alăturat în spatele parapeților, nu tu soldați, nu tu uniforme, doar un grup fistichiu, mulți uitându-se prin hersă.
– Nu mă lăsați să intru? le-am strigat.
– Ce mai face prietenul tău? mi-a strigat un grăsan de la zid.
Ceilalți râdeau.
– E bine, am răspuns eu.
Calul i s-a speriat și a căzut.
– O să-și revină imediat ce-și recapătă răsuflarea, am explicat.
M-am uitat peste scut și am scos săgeata din el:
– O vrea cineva înapoi?
Mă simțeam foarte calm și senin, dar în același timp mă copleșea ceva, ca o vijelie ce se abate asupra pajiștilor când cerul se întunecă.
– Desigur.
Unul dintre cei șase din spatele porții a pufnit și a început să învârtească roata, ridicând hersa puțin câte puțin. De la atâta efort, mușchii proeminenți îi străluceau pe brațele murdare.
Doi dintre cei de pe ziduri s-au uitat unul la altul. Nu voiau să-mi ia doar săgeata. Am pornit înainte ca să ajung la poartă când o să se ridice atât cât să trec pe sub ea fără să mă aplec. Duhoarea din locul ăla, după atâtea nopți în aer liber, îmi înțepa ochii.

Furtuna ce mă răscolise, venind dintr-o pustietate ascunsă din capul meu, s-a dezlănţuit când am intrat în fort. I-am dat săgeata celui de mai aproape, un tip uscat, cu un topor în mână. A întins mâna după ea şi i-am înfipt-o în ochi.
Totul parcă îngheaţă o fracţiune de secundă în clipa când se întâmplă aşa ceva, când o săgeată iese dintr-o orbită şi victima încă n-a urlat de durere. Cei care acţionează în asemenea momente de încremenire trăiesc mai mult. Din mulţimea din spatele porţii, doar unul s-a mişcat înainte ca bărbatul să ţipe, însă eu am fost mai rapid. L-am prins de încheietură când s-a întins după mine şi i-am dat cu scutul lui Makin peste cot. Apoi l-am învârtit ca să se izbească de altul înainte să dea cu capul de zid. Cei mai rapizi trăiesc mai mult, dar uneori sunt primii la coadă.
M-am tras înapoi, aproape în dreptul hersei care cădea, şi mi-am dat jos arcul Nubanezului de pe umăr, lăsând greutatea să ajungă sub braţ. Am eliberat ambele săgeţi fără să mă obosesc să ţintesc. Ambele au lovit acelaşi om, din păcate, dar el avea mai multă armură decât toţi, iar arbaleta Nubanezului i-a făcut două găuri în ea.
Hersa s-a trântit în spatele meu. Curentul iscat mi-a gâdilat gâtul pe când s-a strecurat. Mai rămăseseră patru în vizor. Cel uriaş aflat la roată îşi căuta sabia, celălalt, neatins, de pe jos se ridica în picioare. Doi care ar fi putut fi fraţi, amândoi cu spate mare, cu păr neîngrijit şi dinţi putreziţi, veneau ameninţător spre mine. Au făcut alegerea corect. Când numerele sunt de partea ta, înşfacă-ţi duşmanul înainte să scoată sabia.
M-am împins în poartă ca să accelerez atacul. Cei doi din faţa mea aveau avantajul greutăţii, dar, dacă te avânţi cu puterea din spatele unui scut, mai ales dacă te asiguri că partea de fier loveşte un punct nevralgic, cum ar fi gâtul, poţi obţine un avantaj, oricât ai cântări.
Nu mi-era deloc teamă, doar voiam să ucid, ceva se mişca pe mine, în mine, ceva ce putea fi îndepărtat cu suficient sânge.
Unul dintre cei doi hâzi mi s-a prăbuşit atunci la picioare, împroşcându-mi faţa cu sânge, scuipat şi dinţi. Celălalt trona deasupra noastră când am scos cuţitul lui Grumlow de la cizmă.
Fraţilor, să mânuieşti un cuţit e o treabă sângeroasă. Cu el spinteci carnea până la os şi apoi înoţi în ce ţâşneşte. Strigătele sunt în urechea ta, suferinţa tremură prin lama scurtă. Îmi

amintesc tot, aș putea spune, dar nu e cazul. M-a apucat furia să zugrăvesc tot într-un roșu-închis și, în timp ce ucideam, zbieram. Văd clipa când am părăsit curtea, scoțând sabia prima oară, pe când cei rămași din garnizoană coborau grăbiți pe cele două șiruri de trepte înguste dispuse, la dreapta și la stânga. Primii pe care i-am zărit au încercat să dea înapoi, iar ceilalți s-au îngrămădit în spatele lor, împingându-se.

Nu pentru Maical i-am ucis, nici de dragul de a măcelări și nici ca să păstrez vie legenda mândrului Rege Jorg. Ca și Gog, și eu am propriul foc mocnit și uneori scânteia potrivită îl poate face să ardă necontrolat. Iată, poate, principalul motiv pentru care venisem aici, peste șase tărâmuri, ca să-l găsesc pe acest vrăjitor al focului pe care să mi-l fac monstru personal. Poate că voiam să știu că aceste incendii se pot ține sub control. Că nu trebuie să ne mistuie pe amândoi.

În ciuda neghiobiei, am supraviețuit, deși paisprezece oameni au pierit și iar am pășit pe poartă istovit. Frații și-au părăsit posturile din perimetrul fortului și m-au urmat spre cai.

– Jorg, mi-a zis Makin.

M-am întors și s-au oprit.

– Jorg cel Roșu, mi-a spus Kent cel Roșu și și-a lovit mâna de piept.

– Jorg cel Roșu, a mormăit Rike, bătând din picior.

Gorgoth bătea din piciorul lui mare. Makin a scos sabia, pe care a lovit-o de platoșă. Ceilalți au început și ei să scandeze. M-am uitat în jos și am văzut că eram plin de sânge. Pe mine picura sângele celorlalți, roșu cum era Kent în ziua în care l-am găsit. Și atunci am știut de ce nu voia să vorbească.

M-am dus la Maical și i-am luat toporul din harnașamentul surului.

– O să ridicăm un monument în cinstea lui. Și o să punem capetele oamenilor de la fort în jurul lui ca să îl păzească.

I-am aruncat toporul lui Rike. El l-a prins și a pornit spre fort, fără să se plângă. A fost prima oară când mi s-a părut că nu se gândea doar să jefuiască.

Am construit monumentul. Gorgoth a adus pietrele pe care niciun om n-ar fi putut să le rostogolească. Nu știu dacă Maical ar fi vrut capetele, dacă i-ar fi păsat sau dacă ar fi avut vreo părere, dar i-am făcut o gardă de onoare oricum. Nu știu ce ar fi

vrut Maical, l-am cunoscut abia în ultimele lui secunde, când trăgea să moară. M-am mirat că îmi pasă atât de moartea lui.

16

Cu patru ani în urmă

Sângele omului are șapte nuanțe. Sângele din artere e stacojiu, cel din vene e purpuriu, cel din dreptul bilei e ca iarba proaspăt tunsă, maroniu de la mațe, dar când se usucă are o culoare între rugină și smoală. Era vremea ca Jorg cel Roșu să se ducă la un pârâu și să se curețe de sângele celor care păzeau fortul. M-am uitat cum se scurge murdăria, care acum avea o culoare rozalie în apă.

– Ce a fost? m-a întrebat Makin, venind spre mine cu pași mari.

– I-au venit de hac idiotului meu.

Tăcere. Makin amuțea mereu cu mine, de parcă eram o enigmă pentru el.

– Ți-am zis din Norwood că a murit, și nu te-ai gândit o clipă la el, a zis Makin. Așa că de ce acum? Jorg, adevărul!

– Ce e adevărul? l-am întrebat, curățându-mă de ultimele urme de sânge de pe mâini. Știai că așa a zis Pilat? „Ce e adevărul?“

– Bine, nu-mi spune! a replicat el. Dar trebuie să trecem podul acum, până nu se află.

M-am îndreptat și mi-am scuturat apa din păr.

– Sunt pregătit. Să mergem.

Cu frații în șa și pe drum, m-am gândit o clipă la movila de piatră. Necromanția îmi pulsa în piept când mă apropiam, ecou al durerii simțite când mă crestase tata cu pumnalul. Amintire a tuturor durerilor ce mă potopeau atunci, înjunghiat, trădat, puterea mă părăsea, fierbinte și roșie. Corbii și-au luat zborul de pe capete când m-am apropiat. Am rămas mut în fața movilei de pietre seci, absent, neștiind ce simt. Cu privirea urmăream lichenii îngălbeniți, o nervură de culoarea cuarțului printr-un bolovan imens, stropii negri de sânge de pe piatră. Parcă mă priveau capetele, de parcă ochii scoși de corbi erau întorși spre mine. Și apoi nu mi s-a mai părut. Când m-am întors, toate capetele s-au întors să mă urmărească. Ucisesem primul om cu o săgeată în ochi. A tresărit când a încercat să îndrepte ochiul spre mine. Iar eu m-am uitat fix în singurul ochi cu care se putea uita la mine.

– Jorg!
Buzele mi-au pronunțat numele.
– Chella? am întrebat.
Cine altcineva putea fi?
– Credeam că te-am îngropat demult.
O clipă am văzut-o căzând în săgeată, târându-l pe Nubanez după ce-i săgetasem pe amândoi cu arcul lui.
Pe buzele fiecărui bărbat înflorea același zâmbet.
– Te găsesc eu, javră! i-am zis în șoaptă.
Avea suficiente urechi ca să mă audă.
Zâmbetele li s-au lățit ca să-și dezvelească dinții. Buzele li se mișcau. Parcă murmurau „Regele mort“.
– Bucurați-vă de corbi! am dat eu din umeri.
Și i-am lăsat. Indiferent de puterea de aici, mă îndoiam că îl va deranja pe Maical sub o piatră așa de grea.

Am continuat drumul cu provizii noi de la fort, înlocuind ce arsese Gog seara. Remagen era un orășel înconjurat de ziduri pe ambele părți ale râului Rhyme. Din coșurile caselor frumos aliniate se înălța fum. Însă podul mi-a atras atenția. Înainte podurile nu mi se păreau grațioase, dar cel de aici atârna strălucind între două turnuri de argint, mai înalte decât Bântuitul, suspendat de fire strălucitoare, care sigur erau cabluri groase cât un om.
În doar o jumătate de oră eram deja aliniați la porțile orașului, așteptându-ne rândul după negustorii ambulanți, după neguțătorii cu căruțe și fermierii care mânau vaci sau transportau rațe sau găini. Am ascuns armele pe cap, dar tot păream un grup înfricoșător.
Gorgoth atrăgea multe priviri, însă oamenii nu țipau și n-o luau la sănătoasa, cum se întâmpla de obicei.
– Ți-ar fi mai bine la circ, i-a zis fermierul cu rațele din cotețe din răchită.
A dat din cap de parcă ar fi fost de acord cu ce zisese.
– Păi, cu circul suntem, am răspuns eu înainte ca Rike să mormăie ceva. Eu jonglez, am adăugat și i-am zâmbit.
Oamenii de la porți erau la fel de fistichii ca ăia de la fort. Orășelul liber nu avea soldați, potrivit lui Row, ci doar o miliție formată din locuitori, aflată în slujba primarului o lună sau două, după care oamenii puteau să se întoarcă la îndeletnicirile lor.

– Foarte bine.
Mi-am pus mâinile pe umerii celui care ar fi trebuit să fie căpitanul porții într-un oraș decent. Am zâmbit larg, de parcă am fi fost prieteni de-o viață. Jorg cel Roșu și interpreții lui care își prind din urmă colegii de la circ.
– Eu fac jonglerii. Vrei să vezi?
– Nu, mi-a răspuns, încercând să se elibereze din strânsoare.
A răspuns bine, întrucât nu jonglez.
– Ești sigur? l-am întrebat, dându-i drumul în cele din urmă. Prietenul meu face trucuri cu cuțite. Și Micul Rickey e vestit pentru că e hâd.
– Mișcați-vă! ne-a zis și s-a întors la căldărarul din spatele nostru.
Am trecut pe lângă gărzi.
– Vreți să vedeți o jonglerie? Nu?
Și apoi pe porți.
– Podul e pe acolo, a zis Makin, arătând din nou ca atunci, la răscruce, de parcă n-ar fi avut șaizeci de metri înălțime și n-ar fi strălucit în soarele dimineții.
– Într-adevăr, am remarcat. Dar noi suntem cu circul.
Și am luat-o la dreapta, fără să arăt spre pavilionul multicolor ce se ridica deasupra acoperișurilor.
– Eu jonglez!
A trebuit să începem cu coatele ca să ne croim drum înainte să fim în raza pavilionului. Oamenii din Remagen erau cu sutele pe străzi și în jurul circului, ieșind din taverne și ducându-se câtă frunză, câtă iarbă în corturile mici și în jurul tarabelor, care erau atracția principală.
– Trebuie să fie duminică, a zis Sim, zâmbind larg ca un copil, ceea ce și era.
Rike s-a dus în față, împingându-se ca să ajungă la cort. Părea la fel de nerăbdător ca Sim, avea în ochi o lumină ca atunci când văzuse clovnul la Bântuit. Nu eram singurul care își amintea.
– E Taproot? a întrebat Makin, încruntându-se.
– Trebuie să fie.
– Excelent! a răspuns Kent.
Șterpelise trei pachețele de zahăr de undeva și încerca să le mănânce pe toate în același timp.
Am ajuns la intrarea în pavilion amestecându-ne printre ceilalți. Am văzut și intrarea mai mică din lateral. Un bărbat și un copil

stăteau în țărână înainte să se strâmbe ușa peste o bârnă de lemn, pe care erau litere albe și negre, de diferite mărimi.
– Spectacolul începe abia la apus, mi-a zis bărbatul când umbra îmi cădea pe panou.
Nu s-a uitat deloc.
– Poți să joci mancala în trei, i-am zis.
Și-a ridicat privirea ascuțită, iar capul chel îi stătea pe cel mai gros grumaz.
– Pe toți sfinții! E micul Jorg!
A venit și m-a luat în brațe, ridicându-mă un metru de la pământ, dându-mi drumul și apoi prinzându-mă, ca la carte.
– Ron, i-am zis, pe vremuri erai puternic.
– Fii corect! Ești de două ori mai înalt.
Am dat din umeri.
– Și armura cântărește puțin. Dar te apără la coaste.
Le-am făcut semn celorlalți să înainteze.
– Îl mai ții minte pe Micul Rikey?
– Desigur. Makin, îmi pare bine să te văd. Grumlow. Ron l-a văzut pe Gorgoth. Și cine e uriașul?
– Arată-i-l! a zis Rike, vorbind ca un copil. Arată-i-l.
– Mai târziu, a zâmbit Ron. Greutățile sunt puse bine acum. Oricum, cred că prietenul tău mă poate scoate din circuit.
Ron ori, ca să-i fac dreptate, fantasticul Ronaldo avea numărul în care își arăta forța. A câștigat respectul lui Rike pe veci doar ridicând o greutate mai mare ca el. E adevărat că natura l-a înzestrat pe Ron cu o masă musculară enormă, dar cred că tot Micul Rike e cel mai puternic. Bineînțeles, aș paria pe Rike, nu pe Ron, într-o bătaie la tavernă. Însă, dacă ridici greutăți, intră în joc strânsoarea, sincronizarea și dăruirea, iar Rike șovăia, pe când Ron nu se dădea bătut.
– Așadar unde îl găsim pe bunul doctor Taproot? l-am întrebat.
Ronaldo ne-a condus printr-o intrare în lateral, lăsând caii în grija băiatului care se dovedise un pitic suficient de bătrân ca să încărunțească. Am luat arcul Nubanezului. Nu aveam încredere că piticul o să pună pe fugă hoții și oricum voiam să împușc vreo doi clovni de circ. Doar ca să fac ceva haios.
Am ocolit inelul din mijloc, răscolind rumegușul și uitându-ne la acrobații care exersau tumbele acolo unde soarele strălucea prin deschizătura cortului. În spatele cortului mare, mai multe camere erau separate de pânze. Aici se insinua duhoarea

animalelor și auzeai mormăituri peste zgomotele înfundate și strigătele acrobaților.
Taproot era cu spatele la mine când l-am urmat pe Ron. Două dansatoare erau în fața lui, pe jos, plictisite și dând ochii peste cap.
– Ia uitați-vă la mine! a vorbit Taproot. Șolduri și țâțe. Așa se vând biletele. Și prefaceți-vă că vă simțiți bine, pentru Dumnezeu! Uitați-vă la mine!
Taproot vorbea prin gesturi și ridica tot timpul mâinile cu degetele mari deasupra capului.
– Mă uit, i-am răspuns. Cică Taproot are obiceiul de la jocul cu trei cupe. Uitați-vă la mine! Și băiatul vă face la buzunare.
S-a întors cu mâinile în aer.
– Și pe cine ai adus să mă vadă, Ronaldo? Ce tânăr arătos, cu prieteni afară?
Taproot știa cine sunt. Nu uita niciodată un chip, o întâmplare sau o slăbiciune.
– Sunt Jorg cel Roșu, am zis. Fac jonglerie.
– Serios?
Și-a trecut degetele peste maxilar până la vârful bărbiei.
– Și cu ce faci tu jonglerie, Jorg cel Roșu?
Am zâmbit larg.
– ?
– Uită-te la mine!
A pescuit o sticlă neagră din adâncurile mantiei în culori spălăcite.
– Vino încoace, ia loc și adu-i și pe frații tăi, dacă încap, a fluturat el din mâini, iar dansatoarele au plecat.
Taproot s-a dus după un birou din colț și a luat câteva pahare din dulap. M-am așezat pe singurul scaun când ceilalți au intrat după Makin.
– Jorg, bănuiesc că încă jonglezi cu viețile altora, a zis Taproot, deși acum în locuri mai curate.
A turnat un lichid verde în cinci pahare dintr-o mișcare, fără să verse o picătură.
– Ai auzit de situația mea că s-a schimbat?
Am luat paharul. Lichidul parcă era urină, doar un pic mai verde.
– E absint. Ambrozia zeilor, mi-a zis Taproot. Uită-te la mine!
A dat pe gât băutura, strâmbându-se un pic.
– Absint? Nu înseamnă otravă în greacă?

L-am mirosit.
– Doi galbeni sticla. Trebuie să fie bun la banii ăștia, nu?
Am sorbit din licoare. Avea genul ăla de amăreală care îți ia câteva straturi de piele de pe limbă. Am tușit fără să vreau.
– Jorg, ar fi trebuit să-mi spui că ești prinț. Întotdeauna am știut că ai ceva special.
A dus două degete înspre ochi.
– Uită-te la mine! a continuat.
Mai mulți Frați au intrat. Gorgoth s-a aplecat și s-a dus în față cu Gog, grăbindu-se. Taproot nu s-a mai uitat la mine și s-a legănat în scaun.
– Pe-ăștia doi aș putea să-i angajez. Chiar dacă nu fac jonglerie.
Apoi a făcut semn spre cele trei pahare goale:
– Serviți-vă, domnilor!
Pe drum există o ierarhie care ajută și e bine de știut cum funcționează. Poate că la suprafață pare că Taproot face bani din rumeguș și sărituri, dansatoare și urși dansatoare, dar avea și alte îndeletniciri în afară de divertisment. Doctorului Taproot îi plăcea să știe lucruri.
A trecut o clipă. Multora le-ar fi scăpat, dar nu și lui Taproot. Frații au înțeles că Makin nu era interesat. Rike a luat primul pahar, Kent cel Roșu pe următorul, altă secundă, apoi Row l-a înșfăcat pe ultimul, pe care l-a dat pe gât și și-a țuguiat buzele. Putea bea acid fără să se plângă.
– Ron, ia-i pe Rike și Gorgoth și arată-le chestia cu butoiul! l-am rugat.
Rike a băut cu lăcomie, s-a strâmbat și l-a urmat pe Ron afară, apoi leucrota, lăsându-l pe Gog ultimul.
– Și voi, restul, puteți să plecați. Poate învățați trucuri noi în ring.
Am mai luat o gură. Ar fi groaznic la douăzeci de galbeni sticla.
– Makin, poate afli ceva de podul ăla strașnic.
Au plecat, lăsându-ne pe mine și pe Taproot să ne uităm unul la altul peste birou, în lumina difuză a soarelui ce se profila prin pânza cortului.
– Jorg, prinț? Uită-te la mine!
Taproot a zâmbit, dezvelindu-și dinții ce-i încadrau fața slabă:
– Și acum ești rege?
– Mi-aș fi făcut un tron din orice femeie m-aș fi tras. Mi-aș fi făcut și dacă aș fi fost fiu de tâmplar sau m-aș fi născut în grajd.
– Nu mă îndoiesc!

Din nou zâmbea cu un amestec de căldură și reținere.
– Jorg, mai ții minte prin ce clipe frumoase am trecut?
Da. Zilele fericite sunt rare când ești pe drum. Zilele în care fuseserăm călare cu trupa circului fuseseră minunate pentru un băiat de doisprezece ani.
– Mai povestește-mi despre Prințul de Arrow, i-am zis.
– E mare în toate cele, așa zic toți.
Și-a încovoiat degetele, care arătau ca o turlă, și le-a dus la buze.
– Și tu ce părere ai? l-am întrebat. Nu-mi spune că nu l-ai văzut!
– I-am văzut pe toți. Știi bine. Uită-te la mine!
Niciodată nu știam dacă îmi place Taproot ori ba.
– L-am cunoscut și pe tatăl tău.
Rar sunt nesigur în asemenea privințe, dar Taproot cu „uită-te la mine“ și cu mâinile lui care vorbesc, cu viața lui întreagă ca un spectacol și căile lui misterioase? E greu să cunoști pe cineva care știe prea multe.
– Prințul de Arrow.
– E om bun, s-a încumetat Taproot în cele din urmă. Vorbește serios și vorbește bine.
– Lumea mănâncă oamenii de ispravă la micul dejun, i-am pus eu în vedere.
– Poate, a ridicat din umeri Taproot. Dar Prințul e un gânditor, planifică lucrurile. Și e bogat. Clanurile de bancheri florentini îl îndrăgesc tare mult. Pacea este o afacere bună.
Își așază piesele și continuă:
– Fenlands a căzut înainte să vină iarna. O să-și mai adauge tronuri în curând. Uită-te la mine! O să bată la porțile tale în câțiva ani, dacă nu-l oprește nimeni. Și la porțile tatălui tău.
– Să vină întâi în Ancrath!
Mă întrebam ce părere ar avea tata despre acest „om de ispravă“.
– Fratele lui, Egan? a făcut Taproot.
Știa și voia să se asigure că știu și eu. Doar mă uitam la el, căci tot asta îmi spunea să fac.
– Fratele lui e un ucigaș. Un spadasin de legendă, foarte agresiv. Cu un an mai mic decât Orrin și așa va fi mereu, slavă Domnului. Mai vrei absint?
– Și câtă susținere are Bunul Prinț printre Sută?

Am făcut semn că nu mai vreau. Cu Taproot, aveai nevoie de o minte limpede.
– Ei bine, ar ucide toți pentru el pe jumătate de florin.
– Desigur.
– Dar e milos și asta îi dă putere.
Taproot își mângâia pieptul, de parcă își imagina că va avea și el parte de milă.
– Nu există niciun lord, a adăugat, care să nu știe că, dacă și-ar deschide porțile pentru Arrow, și-ar păstra capul pe umeri și mare parte din ce e în spatele porților. Până la următoarea adunare s-ar putea ca prietenii lui să-l aleagă pe tronul imperiului. Și, dacă va continua așa, s-ar putea alege unic succesor la tron.
– Ce plan iscusit! Mila ca armă.
– Mai mult, uită-te la mine!
Taproot a sorbit și și-a trecut limba peste dinți.
– Așa e el, a explicat mai departe. Și n-o să aibă nevoie de prea multe victorii ca să i se deschidă mai multe porți care îi sunt închise.
S-a uitat la mine cu o privire întunecată și subtilă.
– Cum vor rezista porțile tale, Jorg de Ancrath?
– Vom vedea, nu?
Mi-am trecut un deget umed pe buza paharului, iscând o melodie.
– Sunt cam tânăr, am continuat, ca să renunț la ambiție, nu? Oricum, uneori o poartă deschisă înseamnă că vrei ca *ei* să meargă. Dar ceilalți? l-am întrebat.
– Ceilalți?
Privirea lui inocentă era artă pură, perfecționată de-a lungul anilor. M-am uitat la el. Își mai păstrase puțină nevinovăție pe chip. M-am scărpinat la o ureche și m-am uitat la el.
– Aaa… ceilalți, a zâmbit el iute. Există sprijin pentru Orrin. Prințul de Arrow e prevestit. Sunt multe profeții. Prea multe pentru a fi ignorate de oamenii deștepți. Sora Tăcută este, desigur…
– Tăcută?
– Chiar și așa. Dar și alții sunt interesați. Sageous, Doamna Albastră, Luntar din Thar, chiar și Skilfar.
În timp ce rostea fiecare nume, mă cerceta curios, dându-și seama imediat dacă mi-erau cunoscute. În asemenea momente

nu prea lăsam să se ghicească mare lucru, dar unul ca Taproot are nevoie de foarte puțin ca să priceapă ce gândești.
– Skilfar?
Era convins că habar n-am.
– Vrăjitoarea gheții, a zis Taproot, îi asmute pe conți unii împotriva altora. Mulți sunt cu ochii pe Prințul de Arrrow, Jorg. Steaua lui n-a răsărit încă, dar sigur se înalță pe cer! Cine știe cât de sus va ajunge și cât va străluci până la adunare?
Dacă știa cineva, atunci acel cineva era directorul circului din fața mea. Am întors vorbele lui Taproot pe toate fețele. Următoarea adunare avea loc peste doi ani și următoarea, peste încă patru. Ca lord al Renar, aveam locul rezervat, un singur vot, iar Garda Gilden avea să mă ducă la Vyene. Nu vedeam Suta să aleagă un împărat care să domnească peste ei. Nici măcar pe Orrin Arrow. Dacă lăsam Garda Gilden să mă ducă cinci sute de mile ca să arunc o bilă în urnă, aveam să mă votez.
– Îmi pare rău de Kashta, a zis Taproot.
Și-a umplut paharul și l-a ridicat.
– De cine?
El s-a uitat la arcul de lângă mine.
– Nubanezul.
– A!
Taproot știa multe. Kashta. L-am lăsat să-mi umple paharul din nou și am băut în cinstea Nubanezului.
– Alt om de ispravă. Mi-a plăcut.
– Ție îți place de toți, Taproot, mi-am lins eu buzele. Dar era om de ispravă. Duc monștri la Heimrift. Spune-mi de vrăjitorul de acolo!
– Ferrakind. E periculos, uită-te la mine! Am pus piromanții să se antreneze cu ei. Nu magicieni, nu mai mult de mâncători de flăcări, aruncători de flăcări, ai putea să faci asta și cu o lumânare.
A ridicat din nou paharul, continuând:
– Oameni fum și scânteie. Nu cred că îi lasă pe cei buni să plece. Dar toți cei care s-au întors se temeau de el. Puteai sfârși orice discuție cu ei doar dacă îi rosteai numele. El e cel adevărat. Călit în flăcări.
– Cum așa? l-am întrebat.

– Focul e în el. În cele din urmă, îl va cuprinde. Era jucător. Știi despre ce vorbesc, se juca cu tronurile și oamenii. Dar focul i-a luat prea multe și nu-l mai interesăm.
– Vreau ajutorul lui.
– Și asta e oferta ta? și-a atins Taproot încheietura.
Nici nu l-am văzut uitându-se la ceasul meu, dar părea să știe deja tot.
– Poate că da. Ce altceva l-ar interesa? l-am întrebat.
El și-a răsfrânt buzele.
– Îi plac rubinele. Dar i-ar plăcea copilul tău cu model de flăcări. Cred că ar vrea să-l păstreze, Jorg.
– Poate că vreau să-l țin pentru mine.
– Jorg, te-ai îmbunat la bătrânețe? m-a întrebat Taproot. Uită-te la mine! Știam pe unul de doisprezece ani, dur ca oțelul și cu o minte de două ori mai ascuțită. Poate c-ar trebui să lași monștrii cu mine. Se fac bani frumoși în cortul cu ciudățenii.
M-am ridicat în picioare. Am ridicat și arcul Nubanezului.
– Al lui Kashta, nu? Chiar și așa…
– Doctore, trebuie s-o iau din loc. Trebuie să trec un pod.
– Rămâi! mi-a zis. Poate înveți să jonglezi?
– Mă mai uit o dată, de dragul vremurilor trecute.
– Un rege știe cel mai bine, a răspuns, întinzând brațele.
Și am plecat.
– Vânătoare plăcută! mi-a aruncat-o când deja mă întorsesem cu spatele la el.
Eu mă întrebam dacă îmi luase suficient cât să vândă cu profit. Mă întrebam cât pot să-și dosească unii în minte.
Am trecut de dansatoare. Nu se duseseră departe.
– Jorg, mă mai ții minte? mi-a zâmbit Cherri.
Cealaltă a rămas într-o poziție. Amândouă îi urmau sfatul lui Taproot. Șolduri și țâțe.
– Desigur, am schițat eu o plecăciune. Dar, din nefericire, nu am venit să dansez, doamnelor.
Pe Cherri o țineam minte, căci își deschidea culoarea părului cu lămâi și și-l ondula cu niște clești fierbinți în fiecare dimineață, avea nasul cârn și ochii vicleni. S-au apropiat amândouă, pe jumătate jucăușe, pe jumătate serioase, dând din mâini încoace și încolo, cu respirația fierbinte și mișcând din șolduri pline de dorință. Pe prietena ei brunetă, cu piele albă și sculptată de vise, nu mi-o aminteam, deși aș fi vrut.

– Vii să ne jucăm? mi-a șoptit prietena.
Mirosea banii. Uneori însă motivele nu contează. E greu să refuzi așa o ofertă când ești tânăr și toate fierb în tine, dar paisprezece capete din jurul unui monument din piatră îmi spuneau s-o iau din loc și aproape că luasem ce-mi trebuia de aici.
Le-am lăsat și m-am furișat pe la o ieșire din spatele cortului. În stânga, într-un luminiș, îl vedeam pe Thomas înghițind o sabie, urmărit de niște puști de la circ. Nu avea nevoie de antrenament, dar așa era Thomas, îi plăcea să încânte publicul. Ce ciudați erau țiganii și talentul, care trebuie să trăiască în ring, simțind că sunt vii doar când sunt sulemeniți de sus până jos! Jur că, fără aplauze, unii dintre ei ar dispărea și ar muri într-o săptămână!
Zgomotele venind din cuști mă atrăgeau. Câteva erau stivuite în partea de est a taberei, unde vântul mai alunga din duhoare. Încă îi aveau pe cei doi urși pe care mi-i aduceam aminte, care se plimbau înnebuniți în cercuri strâmte, cu blana lor lățoasă și spălăcită, inelele de bronz fiind suficient de mari ca să încapă un braț prin ele. Țestoasa uriașă – Taproot pretindea că are două sute de ani – stătea nemișcată și era interesantă ca o piatră uriașă; nu era în cușcă, ci legată de un țăruș. Capra cu două capete era nouă, părea bolnavă, dar ar fi trebuit să se nască moartă, așa că era mai sănătoasă decât te-ai fi așteptat. Din când în când cele două capete se vedeau și se speriau de parcă ar fi fost luate prin surprindere.
– Vezi ceva ce-ți place? am auzit o voce blândă în spate.
– Acum da.
M-am întors să mă uit la ea. Arăta bine.
– Jorg, a zis Serra, scumpul meu Jorg! Și rege, pe deasupra!
Am dat din umeri.
– N-am știut niciodată când să mă opresc.
A zâmbit.
– Nu. Întunecată și adorabilă.
– L-am văzut pe Thomas dându-se în spectacol.
Serra s-a bosumflat când am adus vorba de soțul ei.
– N-o să înțeleg niciodată de ce oamenii vor să vadă așa ceva.
– De aia circul merge mai departe. Totul devine plictisitor repede. O zi sau două, să înghiți săbii, să scuipi foc înseamnă să faci minuni…

– Și eu am devenit neinteresantă atât de repede, m-a întrebat, Rege Jorg al Tărâmurilor Renar?
– Niciodată, i-am răspuns. Dacă păcatele carnale se vor demoda vreodată, nu vreau să trăiesc cât să apuc una ca asta. O fată ca tine nici n-am mai găsit.
„Fată“ era cam exagerat, dar era cu cel puțin zece ani mai mică decât Thomas și cine ar fi fost mai potrivită decât o contorsionistă să inițieze un băiat în plăcerile carnale?
Serra s-a apropiat cu șalul strâns pe umeri, ca s-o apere de briza rece. Se mișca unduios, toți cei care o priveau închipuindu-și că poate să-și ducă gleznele pe după umeri. Chiar și așa, pudra albă de pe obraji se mai crăpa pe ici, pe colo, iar în jurul ochilor lumina nemiloasă a dimineții mai găsea riduri. Încă își ținea părul în funde și cozi, dar acum nu-i mai stătea așa de bine, căci un fir argintiu sau două se întrezăreau printre cele negre.
– Jorg, câte camere are palatul tău?
Părea să aibă o voce răgușită. Și în spatele zâmbetului parcă se simțea un fel de disperare.
– Multe, i-am zis. Majoritatea reci, cu pietre și umezeală.
Nu voiam să mă implore și să întineze amintirile frumoase. Nu știu ce căutam în tabăra circului; desigur că poveștile lui Taproot, dar nu acum, nu aici, în realitatea asta mizeră, din spatele măștii ringului. Habar n-aveam de ce venisem, dar nu așa, nu cu Serra, care își arăta vârsta și nevoia.
După o clipă de tăcere s-a auzit un mormăit prea adânc pentru un urs, ca un răgușit asurzitor.
– Ce naiba…
– E un leu, a zis ea și s-a învârtit, luminându-se la față, apoi m-a luat de mână. Vezi?
După colț, la cuști, doctorul Taproot chiar avea un leu. Am ridicat arcul Nubanezului ca să văd fierul din jurul trăgaciului. Bestia din cușcă era cam ogârjită, parcă i se vedeau prea multe coaste, dar coama murdară amintea de unul care încadra fața ce mârâie de pe arcul Nubanezului.
– Iată un lucru.
Nubanezul îmi spusese că în tinerețe cutreierase pajiștile arse de dogoare, unde leii vânau în haită și, deși nu mințea niciodată, îl credeam doar pe jumătate. Iată un lucru. De data asta, cuvintele îmi lipseau.

– Îl cheamă Macedon, mi-a zis Serra, lipindu-se de mine. Oamenii îl adoră.
– Ce mai are Taproot prin cuști?
Mă așteptam la un grifon, apoi la un inorog și la un dragon, la tot blazonul!
– Ce prostie!
Bătrână sau nu, magia ei începuse să funcționeze.
– Dragonii nu sunt reali.
Zâmbetul de pe buzele rujate, gura mică și ademenitoare.
Mi-am revenit. Circul era plin de atracții pe care voiam să le cercetez în amănunt. Dar aveam fantome pe urmele mele și Gog putea lua foc în orice moment…
– Pare înfometat, am spus. Circul nu-și poate hrăni principala atracție?
– Nu vrea să mănânce. Taproot își smulge părul din cap din cauza asta. Nu știe cât o mai duce așa.
Leul se uita la noi, stând ca un sfinx, cu labele imense în paiele din față. I-am întâlnit ochii ca ambra și mă întrebam ce vede. Poate o halcă de carne pe două picioare, care nu e făcută să alerge.
– Vrea să vâneze, i-am zis.
– Îi dăm carne. Run îi taie bucăți mari de vită, care încă sângerează. Abia dacă le amușină.
– Trebuie să și le ia, nu să i se dea.
– Ce prostie!
Degetele ei treceau pe lângă ale mele, scoțând flăcări.
– Așa e firea lui, am răspuns.
M-am uitat în altă parte. Nu credeam că pot câștiga o competiție de uitat în ochii lui Macedon, chiar dacă aveam timp să încerc.
– Ar trebui să-l lași liber, i-am zis.
Serra a râs un pic cam prea strident.
– Și ce ar vâna? Să-l lăsăm să mănânce copii?
Un strigăt îndepărtat m-a scutit de răspuns. Un țipăt îndepărtat și o limbă de foc se întindeau deasupra corturilor. Un foc de la gătit s-a aprins brusc în apropiere. Flacăra s-a ridicat, s-a dat în spate și a devenit un omuleț din foc, un omuleț nu mai mare decât o găină. S-a uitat în jur o clipă și apoi a luat-o în direcția strigătului, lăsând în urmă groapa neagră fumegând și pași pârliți.

Serra a dat să țipe, dar s-a hotărât că nu e cazul și a pornit după omul de flăcări.
M-am uitat la leu, care nu părea interesat de agitație.
– Crezi că Taproot îl mai vrea pe Gog în numărul cu ciudățenii? am întrebat.
Animalul n-a răspuns, doar s-a uitat la mine cu ochii lui de culoarea ambrei.
Leii despre care îmi zisese Nubanezul erau bestii maiestuoase, lorzi ai câmpiilor. A înțeles de ce oamenii care nu văzuseră așa ceva ar putea să lupte. Când vorbeam despre lei, în serile friguroase în care stăteam pe marginea drumului, îmi jurasem că voi cutreiera pe aceleași câmpii arse de soare și îi voi vedea cu ochii mei. Nu mi-i închipuiam în cuști, ogârjiți, plini de purici, lângă o capră cu două capete.
Ușa cuștii se ținea într-un cui și era legată cu sârmă.
Cu ani în urmă, scosesem un singur ac ca să îl eliberez pe Nubanez. Am scos un ac și am luat două vieți într-o secundă.
Acel Jorg ar face același lucru. Acel Jorg ar fi scos acul și nu s-ar fi gândit o clipă la copiii strânși în jurul înghițitorului de săbii, la viața dansatoarelor și a acrobaților. La localnici sau la răzbunarea lui Taproot. Dar nu mai sunt acel Jorg. Nu mai sunt, pentru că murim un pic în fiecare zi și renaștem în alți oameni mai în vârstă, cu aceleași haine și aceleași cicatrici.
Nu am uitat copiii, dansatorii sau acrobații. Dar am tras acul. Fiindcă îmi stă în fire.
– Pentru Kashta! am zis.
Am deschis larg ușița și am plecat. Leul va sta sau va pleca, va vâna sau va muri, nu contează, dar măcar avea de ales. Însă eu aveam un pod de trecut.
Am plecat după Serra ca să văd ce stricăciune făcuse Gog.

Fratele Sim are un aspect plăcut, e frumușel, un pic delicat, dar și tăios. Sub vopsele, părul e de un blond care atrage soarele, ochii îi sunt albaștri, dacă bea, nu mai știu pe altcineva mai secretos sub soare, mai secretos în privința părerilor, mai mortal într-o clipă liniștită.

17

Cu patru ani în urmă

Când te încumeți spre nord, după râul Rhyme, intri în Tărâmul Danezilor, regiuni încă nerevendicate, de lângă mare, unde pe vremuri vikingii au venit la mal pentru a cuceri ținutul și pentru a se stabili printre popoarele care se înclinau în fața toporului. Puțini sunt danezii care să nu pretindă că au sânge de viking, dar nu-ți vine a crede decât abia atunci când marea-ți taie calea și începi să te simți în pielea ta printre oamenii din sălbăticie și din nordul înghețat.

Am traversat podul la Remagen, arătându-le drumul cailor, căci partea de metal din punte avea găuri pe ici-colo, unele cât sulița de late, altele mari cât să înghită un om. Nicăieri nu mâncase rugina mai mult metalul argintiu și nu se știa cine făcuse găurile. Mi-am amintit de țăranul din casa cu pietre de mormânt de la Perechaise, care nu putea să citească nici măcar o singură legendă de pe ele. Nu ar fi trebuit să pufnesc în râs. Trăim într-o lume făcută din mormintele Constructorilor și nu putem citi sau înțelege aproape niciun mesaj de pe ele.

Am plecat din Remagen fără probleme și am mers călare susținut pe Calea Nordului, ca să nu ne prindă belelele din urmă, dacă se țineau după noi. Peste tot, ferme, păduri, sate neatinse de război, pământ bun, pe care să mergi cu soarele arzându-ți spatele. Mi-am amintit de Ancrath, cu casele galbene, acoperite cu paie, cu livezile înflorite, toate atât de fragile, atât de ușor de șters de pe fața pământului.

– Îți mulțumesc, Gog, că n-ai dat foc la prea mult din circ, i-am zis.

– Iartă-mă pentru foc, Jorg, mi-a răspuns din spate.

– Nu face nimic. Oricum, poveștile pe care o să le spună o să atragă și mai mult popor la spectacole.

– I-ai văzut pe oamenii mici? m-a întrebat Gog.

– Pe pitici? am întrebat.

Și-a înfipt ghearele în spatele meu.

– Oamenii mei mici din flăcări.

– I-am văzut. Parcă încercau să te tragă în foc.

– I-a oprit Gorgoth. Nu mi-am dat seama dacă era fericit sau trist.

– N-ar trebui să te duci. Trebuie să înveți mai multe. Să știi cum să fii în siguranță. Să știi că te poți întoarce. De asta mergem în Ferrakind. Te poate învăța lucrurile astea.

– Cred că l-am văzut, a zis Gog.

La început mi s-a părut că n-aud bine, cu toate bufniturile și zgomotele făcute de copite.
– Pot să mă uit într-un foc și să văd altul. Chestii din astea.
A chicotit și o clipă parcă era William, care râdea în dimineața când ne-am suit în trăsură.
– *Te-a văzut?* l-am întrebat.
L-am simțit cum dă din cap în spatele meu.
– Atunci, să mergem! N-are rost să ne mai ascundem de el. Mai bine aflăm ce are de zis.
Am plecat mai departe și a început să plouă, ca primăvara. Ba ploua, ba se oprea, ploaia era rece, venise din senin și împrospăta aerul.
Heimrift e în Danelore, unde călare se ajunge greu din zona Rhyme. Am băgat viteză și am stabilit ritmul, prinși în valul ce aducea trezirea la viață a naturii, de parcă am fi adus primăvara cu noi.
Gorgoth alerga pe lângă mine neobosit, zdrobind pământul cu picioarele lui imense, ce păreau aproape copite. Vorbea atât de rar, că-ți doreai să deschidă gura, ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost nespus de prețios. Judecata-i era adâncă, așa mi s-a părut, deși nu citise nicio carte niciodată și nu-l învățase nimeni nimic.
– De ce pui atâtea întrebări? m-a întrebat odată, în timp ce alerga cu brațele mișcându-i-se încontinuu, de parcă ar fi fost motorul imens de la York.
– Viața necercetată nu merită trăită, i-am zis.
– Socrate?
– De unde naiba știi?
– De la Jane, mi-a răspuns.
Am mormăit. Copila aia putea să iasă din holurile întunecate ale leucrotelor fără să facă un pas din peșteri. Pășisem pe cărările pe care umblase, iar cărările minții te pot duce oriunde.
– Ce a însemnat pentru tine? l-am întrebat.
– Era sora mea mai mare. Doar noi doi am supraviețuit din neamul mamei. Ceilalți... s-a uitat la Gog. Ceilalți au fost prea puternici.
– Și ea a fost călită prin foc? Mi-am amintit eu de focul-fantomă care dansa prin ea.
– Călită prin foc, lumină și minte.
Privirea lui Gorgoth, fixată pe mine, s-a îngustat. Jane a murit din cauza faptelor mele, pentru că nu mi-a păsat de crapă sau

nu. Muntele Honas s-a prăbușit pe Jane și pe necromant. Și a supraviețuit cine nu trebuia. Încă îi rămăsesem dator Chellei pentru Nubanez și alți Frați, dar, și cu toată setea de răzbunare, tot n-aș fi făcut săpături în pământul pârjolit din Gelleth ca s-o caut pe ea.
– Fir-ar să fie!
Brusc, mi-am dat seama că ar fi trebuit să îl întreb pe Taproot de Regele Mort. Atracțiile circului însă mă făcuseră să uit de el. Cum peste douăsprezece capete tăiate rostiseră numele Regelui Mort, rumegușul și vopseaua chiar aveau putere, e limpede.
Gorgoth a întors capul, dar nu a întrebat.
– Cine e Regele Mort? l-am întrebat eu.
Avusese multe confruntări cu necromanții și cine să știe mai bine decât ei despre cineva care vorbește prin cadavre?
– Nu știu *cine* e, mi-a zis Gorgoth fără a se opri din alergat. Pot să-ți spun *ce* e.
– Da?
– O nouă putere, născută în zonele secate din spatele vălului, în ținuturile moarte. Le vorbește celor care își iau puterile de acolo.
– A vorbit cu Chella? l-am întrebat.
– Cu toți necromanții, a dat el din cap. Nu au vrut să asculte, dar i-a forțat.
– Cum?
Chella mi se părea greu de constrâns.
– Prin frică.
M-am rezemat în șa și m-am gândit. Gorgoth alerga în tăcere, la unison cu galopul lui Brath și multă vreme am crezut că n-o să mai zică nimic. Dar pe urmă a spus așa:
– Regele Mort vorbește cu toți care trec de moarte.
– Și ce să fac când vorbește cu tine?
– Fugi.
Sora lui Gorgoth îmi dăduse odată același sfat. M-am hotărât să-l urmez de data asta.

Am ajuns la timp și în fiecare seară m-am luptat cu Makin, tot timpul învățând câte ceva și arătându-i și eu, la rândul meu, câte un truc. L-am învățat un giumbușluc nou în prima zi când ne-am cunoscut și antrenam paji la Castelul Înalt. Însă de-atunci rolurile se cam inversaseră. Cu timpul, Makin nu mai era salvatorul meu trimis de tata să mă găsească, ci discipolul meu

și de când se hotărâse să mă urmeze mă învățase câte ceva. Nu din cărți sau din hărți, ca tutorele Lundist, ci în stilul viclean și indirect al Nubanezului, metoda aceea care îți intră pe sub piele și te schimbă încetișor prin puterea exemplului.

La patru zile după ce părăsisem Remagen ne-a prins o furtună în câmpie, o vijelie rece și crudă cum numai primăvara poate aduce. Biciuiți de ploaie, ne-am făcut loc spre orașul Nesfârșit pe drumuri care deveniseră pârâuri umflate. Sigur există vreun lord care pretinde că Nesfârșitul e al lui, dar oamenii pe care i-a pus să aibă grijă de el găsiseră lucruri mai bune de păzit în noaptea aia. Ne-am deplasat cu grijă de el, cu zalele zuruind pe strada principală pietruită și am găsit un grajd luminat de un singur felinar atârnat în spatele torentului ce se revărsa din streașină. Grăjdarul i-a lăsat pe Gog și pe Gorgoth să stea cu caii. Ar fi o invitație la măcel să-i ia pe cei doi printre oamenii din Nesfârșit.
– În zori plecăm, i-am zis grăjdarului, un flăcău slab, cu fața brăzdată de pojar, însă doar pe un obraz, de parcă boala nu găsise susținere în stânga. Dacă mă întorc și văd oameni care se holbează la monștrii mei, îl pun pe ăla mare să-ți rupă picioarele. Ai înțeles?
A înțeles.
Ne-am dat jos mantiile jilave într-o tavernă fără nume și am stat lângă un șemineu rece, iar o servitoare ne-a adus bere. În local erau oameni uzi și transpirați, majoritatea tăietori de lemne, unii duhneau a băutură, alții doar puțeau. Am atras privirile – cele mai multe ostile –, dar niciuna care să reziste mult când îi priveam în ochi.
Sim avea harpa cu el, cam veche, dar bună, furată dintr-o casă foarte bogată pe vremuri. O scosese din desagă și o dezvelise cu grija pe care o avea de obicei pentru arme. Când au venit băuturile, a început să cânte. Avea degete pricepute, care se mișcau iute, iar notele se succedau cu repeziciune ca să creeze un șuvoi.
Până să mă bag în pat la hanul de peste drum, furtuna trecuse. Sim și Makin îi făcuseră pe localnici să răcnească pe acordurile din *Zece regi,* iar vocea lui Sim, înaltă și limpede, m-a urmat pe ușă, ridicându-se peste refrenul mai grav, interpretat baritonal de Makin. De la fereastră am auzit bucăți din *Domnița*

neserioasă când îmi trăgeam plapuma pe mine și lăsam puricii să se așeze. Cel puțin, era uscat. Am adormit în sunetele discrete ale poeziei absurde *Plăcinta americană.*
M-am trezit mai târziu în liniștea nopții, încă prins în mrejele cântecului, deși totul era cufundat în tăcere, doar că sforăiau frații.
Chevylevy era uscat.
Razele lunii intrau în cameră și ele mi-au luminat două siluete în prag, una sprijinindu-se de cealaltă. Makin s-a oprit ca să închidă ușa după el. Sim venea șchiopătând.
– Probleme? m-am ridicat eu în capul oaselor, cu berea încă învârtindu-mi-se în cap.
Vai, vai, plăcinta americană.
Nu-mi dădeam seama exact de ce doi frați beți, care veneau împleticindu-se, erau motiv de pericol, dar știam că așa era.
Makin s-a întors, dând acoperitoarea de pe felinarul pe care îl adusese cu el.
– L-am găsit pe stradă. L-am lăsat acu’ o oră cu cinci localnici, era ultimul în tavernă.
Sim a ridicat privirea. Îl bătuseră măr, avea buza ruptă și umflată, un dinte ciobit și un ochi plin de sânge. După cum se mișca, m-am gândit că o să facă pipi cu sânge o săptămână. De fapt mi-am dat seama că suferise răni mai grave.
– Frate, mi-au luat harpa.
Mi-a arătat mâinile goale. Trecuse ceva vreme de când nu-mi mai spusese așa. Mă întrebam ce altceva mai furaseră.
I-am dat una-n cap lui Rike.
– Scularea!
Kent și Grumlow se ridicau deja de pe jos.
– Scularea! am zis din nou.
– Probleme? a întrebat Kent, repetând întrebarea.
Stătea nemișcat în întuneric, cu razele lunii făcându-i ochii două puncte negre. Kent cel Roșu era mereu pregătit pentru belele, deși nu o căuta niciodată cu lumânarea.
Grumlow și-a recăpătat echilibrul și l-a luat de braț pe Sim. Băiatul s-a tras, dar Grumlow l-a prins mai tare și l-a dus la fereastră.
– Makin, adu felinarul! Trebuie niște copci.
– Erau cinci? am întrebat.
Sim a dat din cap când a trecut pe lângă mine.

– Nu pot să las lucrurile așa, am răspuns.
Makin a lăsat felinarul să cadă câțiva centimetri când a auzit.
– Jorg…
– Au luat harpa. Asta e o jignire pentru Frăție. Am pus înainte mândria Frăției: Sim s-ar rușina, dacă aș zice că o fac pentru el.
Makin a dat din umeri.
– Sim l-a tăiat pe unul cel puțin. Sunt urme de sânge pe stradă.
– Erau înarmați? am întrebat. Cunoaște-ți dușmanul.
Makin a dat din cap că nu.
– Doar pumnale. Poate că acum au și topoare. Și ăla scund avea un arc. Spunea că îi place să vâneze.
Vai, vai.
Am aruncat păturile spre Rike și m-am dus la ușă.
– Să mergem! Frate Sim, vino să vezi și tu!
L-am lăsat pe Rike să iasă primul pe stradă și l-am urmat, uitându-mă la ferestrele întunecate, la acoperișuri. Makin a găsit stropii de sânge, negri în lumina rece a lunii, și m-am dus și eu, am trecut de biserică, de fântână, până la aleea dintre tăbăcărie și grajduri. Gorgoth sforăia înăuntru mai ceva decât sforăie caii. Am trecut de o magazie, de un zid jos, apoi am ajuns într-o pajiște dintre oraș și pădure. Ne-am așezat cu spatele la un hambar, ultima clădire înainte de pădure. Nimeni nu trebuia să știe – dacă inamicul are arc, stai cu spatele la o clădire ca să nu te dea de gol lumina.
– Sunt în pădure, a zis Grumlow.
– N-o să fie departe.
Makin a pus felinarul într-o parte, cu lumina ascunsă.
– De ce nu? a întrebat Grumlow, uitându-se la șirul întunecat de copaci.
– Luna nu ajunge acolo. Nu e un loc unde să cutreieri orbește.
Apoi am ridicat tonul suficient de mult ca să mă audă cei din pădure.
– De ce nu ieșiți? Vrem doar să vorbim.
O săgeată s-a înfipt în peretele hambarului, la câțiva metri de capul meu, după care s-a auzit un hohot de râs.
– Trimite-o pe prietena ta după noi, dacă mai vrea!
Grumlow a făcut un pas în față, dar nu era netot să mai facă unul. Însă Rike a făcut doi pași și ar mai fi continuat, dacă nu l-aș fi strigat pe nume. Era fratele lui Rike, Price, care cu multă vreme în urmă-l luase pe Tânărul Sim, pe-atunci mic, din

bordelul din Belpan. Frații nu mi-au zis de ce alesese doar un copil să salveze și pe restul îi măcelărise, împreună cu prostituatele bătrâne și cu stăpânul lor, dar pentru Rike contase. Și iată dovada că, deși Dumnezeu modelează lutul și ne face vânjoși pe unii, pe unii puternici, pe alții arătoși, sufletul ni-l făurim noi din lucruri prostești, ușor de stricat, fragile: spinii, câinele, speranța că Katherine o să mă facă mai bine decât sunt. Chiar și dorințele clare ale lui Rike proveneau din lipsurile pe care probabil că și le amintea doar în vis. Cu toții eram zdrobiți, frânturi ciudate de experiențe înfășurate bine, ca să arătăm lumii un chip de apărat. Și suntem oameni pentru că uneori cedăm. Și atunci suntem mai aproape de zei decât credem. I-am spus lui Rike că n-are rost, dar nicio parte din mine nu voia să intre în pădurea aia.

– O lăsăm pe dimineață, a sugerat Makin.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar avea dreptate. Așa aș fi lăsat lucrurile, însă l-am văzut pe Gorgoth venind pe aleea de lângă hambar. Ce amestec de istețime și prostie avea în el! Era o țintă bună și mare, cu luna strălucindu-i în spate. Am auzit șuieratul unei săgeți și apoi mormăitul lui adânc.

– Aici, idiotule! i-am strigat și a venit cu greu spre mine, Gog luând-o la goană printre picioarele lui.

Makin a ridicat felinarul, dar nu l-am lăsat să dea jos acoperitoarea.

– N-a murit. Poate aștepta.

– O săgeată nu ajunge, a bombănit Rike.

Chiar și așa, lumina strălucea și vedeam capătul săgeții ieșind din umărul lui Gorgoth, cu vârful înfipt doar cu câțiva centimetri, de parcă pielea leucrotei ar fi fost din stejar.

– Makin! Am zis că nu…

Dar nu era Makin. Lumina era din ochii lui Gog, fierbinte și galbenă.

I-aș fi putut replica lui Gog că nu trebuie, l-aș fi pus la colț și m-aș fi ocupat de tăietorii de lemne până dimineață, dar focul care ardea în Gog când l-a văzut pe Gorgoth rănit evoca un foc mai rece, care mă mistuise pe mine când îl văzusem pe Sim că intră șchiopătând pe ușă. Mă obosisem să spun nu. În schimb, l-am luat de mână pe Gog, deși fantomele flăcărilor i se profilau pe piele.

S-a uitat la mine și avea ochii albi ca stelele.

– Să ardă toți! i-am zis.
Ceva fierbinte m-a străbătut în sus, pe brațe, de-a lungul coloanei, fierbinte ca o promisiune, furie lichidă ce se dezlănțuia.
– Ce se gătește?
Replica acidă s-a auzit dinspre copaci, undeva după un staul vechi și dărăpănat.
Gog și cu mine am mers încet în direcția sunetului. Pământul sfârâia acolo unde picioarele-i goale atingeau iarba udă.
– Ce naiba?
Glasurile se auzeau îngrijorate în întunericul pădurii. O săgeată a zburat în noapte, departe de țintă, copilul strălucitor fiind o țintă derutantă, păcălind ochiul.
N-am mers nici zece metri, că am auzit șuieratul, o mie de șerpi șuierau în întuneric… sau poate că era doar aburul ce ieșea din copaci când seva începe să fiarbă. Un hohot de râs a ieșit din mine la fel, ca un val de căldură. Furia mi-a luat foc, devenind prea mare pentru trupul meu, detașându-se de bărbații care l-au bătut pe Sim și devenind un țel în sine, care mistuia tot, un extaz minunat de furie.
O flacără s-a ridicat din Gog și m-a străbătut ca un val cald. În pădure a explodat primul copac, iar bucățile lui luau foc când dădeau de aer. Focul se înălța din trunchiurile intacte, ridicându-se spre frunziș, făcând din fiecare frunză o umbră de moment. Și mai mulți copaci au explodat, apoi tot mai mulți, până când totul a devenit un zgomot continuu. Staulul a luat foc, deși era la douăzeci de metri de cea mai apropiată flacără.
O parte din el s-a prefăcut într-un foc portocaliu lichid. Am văzut un arcaș fugind de la marginea pădurii cu hainele în flăcări. Apoi torțele umane se împleticeau și cădeau.
Fraților, puterea asta e un drog. O bucurie mai mare decât semințele de mac, o bucurie care te golește. Dacă Gorgoth nu m-ar fi dat în lături și nu l-ar fi înșfăcat pe Gog, niciunul dintre noi nu s-ar fi oprit până n-ar mai fi rămas niciun copac, nicio scândură sau nicio grindă din Nesfârșit. Poate nici atunci.
Zorii ne-au găsit în iarba udă din spatele hambarului, iar pădurea era ca o gaură fumegândă în fața ochilor noștri, pe hectare întregi. Gog s-a dus să vâneze printre tăciuni și s-a întors cu o încâlceală de strune – era harpa lui Sim, care se

deformase de la căldură. Le-a luat cu un zâmbet ciudat, strâmb de la bătaia încasată.
– Gog, îți mulțumesc.
Le-a ridicat și le-a mișcat, scoțând un zgomot. Un cântec mai simplu, dar tot gingaș.
Și cu asta am plecat din Nesfârșit.

Văzusem fumul cu multe zile înainte să ajungem la destinație, aflându-ne la granița regatelor teutone. Un stâlp cenușiu se întindea până la munți și mai sus, de parcă Satana ar fi încercat să scoată îngerii din rai.
Kent cel Roșu a devenit curios.
– Ce e un vulcan, Jorg?
– Sângerează pământul.
Sim și Grumlow au venit mai aproape ca să audă.
– Sângele clocotește, a continuat. Rocă topită ca plumbul topit pentru asediu, turnat roșu și lichid din adâncuri.
– Era o întrebare serioasă, a întors calul Kent, părând rușinat.
După câteva zile, simțeam miros de sulf în aer. Din loc în loc era un praf negru și fin pe frunzele ce se desfăceau și pâlcuri de copaci erau morți, hectare întregi de pomi maronii, așteptând focul verii.
Știi că intri în Danelore după pietrele trolilor. Le vezi la răscruci, lângă pâraie, apoi în cercuri, pe dealuri. Blocuri de piatră mari, așezate cu rune vechi, ce amintesc de zeii morți, de ciocanul tunetului și de bătrânul chior care a văzut tot și a spus puțin. Localnicii, zice-se, aleg o piatră deasupra alteia pentru pietrele trolilor fiindcă văd urnele de trol în unele, dar nu și în următoarea. Tot ce pot spune e că trolii trebuie să arate ca niște bucăți de piatră, în cazul ăsta.
Nu văzuserăm atâtea pietre de troli înainte ca un călăreț să ni se alăture pe drum. Venea în galop de la miazăzi și când ne-a prins din urmă a încetinit.
– Bine v-am găsit! a strigat, ridicându-se în șa.
Era localnic, avea părul împletit în două cozi, fiecare vârf era într-un înveliș pe care erau desenați șerpi, purta un coif rotund, din fier și avea o mustață sub care răsărea o barbă scurtă.
– Bine v-am găsit! i-am răspuns când a ajuns în fața coloanei.
Avea un arc în spate și un topor legat de desagi, un cuțit la șold, cu un mâner lustruit, din os. L-a ocolit cu grijă pe Gorgoth.

– Ar trebui să mă urmezi, a zis.
– De ce?
– Stăpânul meu, Maladon, vrea să te vadă. Și-ar fi mai ușor așa, nu? mi-a zâmbit el larg. Apropo, eu sunt Sindri.
– Arată-ne drumul!
Poate că un grup de războinici se uita la noi din pădure sau, chiar dacă nu, Sindri merita recompensat pentru curajul lui.
L-am urmat câțiva kilometri pe o potecă din ce în ce mai aglomerată, plină de căruțe, oameni pe jos sau călare. Uneori auzeam câte un mormăit în depărtare, nu chiar ca al leului ținut de Taproot în cușcă, iar pământul se cutremura.
Sindri ne-a purtat pe lângă două sate cenușii și la marginea unui lac îngust. Când munții se cutremurau, apa clipocea de la un mal la altul. Fortăreața de la capătul îndepărtat părea făcută din lemne și verdeață și se vedea doar câte un bloc de piatră deasupra fundației.
– E marele castel al Ducelui de Danelore, a zis Sindri. Alaric Maladon, al douăzeci și șaptelea la tron.
Rike a pufnit în spatele meu. Nu m-am obosit să-i zic să tacă. În creier îmi șoptea o voce, un geamăt scăzut sau un urlet… un chip de piatră mi-a trecut în dreptul ochilor, un chip de gargui.
Se strânseseră oameni în fața castelului, unii la muncă, alții se pregăteau să patruleze, fiecare înarmat cu topor și suliță, ducând un scut mare și rotund, din lemn pictat și piele. Grăjdarii au venit să ne ia caii. Ca de obicei, Gorgoth a atras toate privirile. Când am trecut, am auzit pe unii șoptind:
– E neam cu Grendel.
Sindri ne-a dus până la treptele dinspre intrarea în castel. Tot locul avea ceva trist. Praful negru acoperea tot cu o peliculă fină. Îți gâdila gâtul ca o pană. Caii de patrulă păreau slabi și neîngrijiți.
– Ducele vrea să ne vadă așa murdari cum suntem, abia sosiți? l-am întrebat, sperând la ceva apă caldă și la un scaun, după atâta timp de stat în șa.
Ar fi fost excelent dacă am fi avut un răgaz. Voiam să-mi amintesc de unde știam numele.
Sindri a zâmbit larg. În ciuda bărbii, nu era mult mai mare decât mine.
– Ducele nu prea le are cu politețurile. Nu suntem prea împopoțonați aici, în nord. Vara e prea scurtă.

Am dat din umeri și am urcat scările. Doi războinici masivi flancau poarta, cu mâinile pe topoarele cu două capete, ale căror lame de fier se sprijineau de podeaua dintre picioarele lor.
– Doi ar trebui să fie de ajuns, a zis Sindri.
Nu costă nimic să ai încredere în cineva, mai ales când nu ai deloc de ales.
– Makin, am zis.
Makin și cu mine l-am urmat pe Sindri în întunericul și în fumul din sala mare. Nu era nimeni acolo, erau doar mese din lemn închis la culoare și lustruit, plus o carafă lăsată acolo și un os. Mirosul de lemn și de bere mai temperau duhoarea de câine și transpirație.
În capătul îndepărtat, pe un podium în blană, într-un scaun înalt, de stejar, ne aștepta cineva. Sindri ne-a condus. Pe drum, am atins masa, simțind lemnul neted.
– Jorg și Makin, i s-a adresat Sindri stăpânului. Duce Alaric, i-am găsit îndreptându-se spre nord, pe drumul tău.
– Bine ați venit în nord! a zis Ducele.
Eu doar m-am uitat la el. Era un om masiv, cu părul blond-alb și cu o barbă până la piept.
Tăcerea s-a prelungit.
– Au un monstru cu ei, a adăugat Sindri rușinat. Un trol sau ceva înrudit cu Grendel, mare cât să gâtuie un cal.
În mintea mea urla un gargui.
– Ai adus un glob de zăpadă, am zis.
Ducele s-a încruntat.
– Te cunosc, băiete?
– Ai adus un glob de zăpadă, o jucărie străveche. Și l-am spart.
Fusese un dar rar, avea să-și aducă aminte de glob și poate și de lăcomia cu care un băiețel îl fixase cu privirea.
– Ancrath? s-a încruntat și mai mult Ducele. Jorg Ancrath?
– Unul și același, am făcut eu o plecăciune.
– A trecut ceva vreme, tinere Jorg.
Alaric a bătut din picior și câțiva războinici au intrat în sală dintr-o odaie din spate.
– Am auzit tot soiul de povești despre tine. Îți mulțumesc că nu mi-ai ucis fiul cel netot, a arătat spre Sindri.
– Sunt sigur că poveștile sunt exagerate, am zis. Nu sunt violent.
Makin a trebuit să-și acopere gura cu mâna, Sindri s-a încruntat, uitându-se rapid de la mine la Makin și apoi din nou la Duce.

– Și ce te aduce aici, Jorg de Ancrath? a întrebat cel din urmă.
Nu pierdea vremea, nu ne oferea vin sau bere, sau daruri.
– Aș vrea niște prieteni în nord, i-am zis.
Nu mă gândisem la asta, dar uneori îmi place cineva imediat cum îl văd. Îmi plăcuse Alaric Maladon cu opt ani în urmă, când îi adusese mamei un dar. Îmi plăcea și acum.
– Se pare că aici s-a sărit peste o recoltă sau două. Poate ai nevoie de un prieten în sud?
– Vorbești așa, pe șleau?
Îi vedeam zâmbetul larg prin barbă.
– Unde-ți sunt cântecul din sud și dansul? Nu tu un „rogu-vă“, nu tu un „sănătate“?
– Cred că am scăpat de politețuri pe drum.
– Așadar ce vrei, de fapt, Jorg de Ancrath? m-a întrebat Alaric. N-ai călătorit sute de kilometri ca să înveți dansul toporului.
– Poate că am vrut doar să văd vikingii. Dar, rogu-vă, ce năpăstuiește pământul? Vă implor!
– Vikingii adevărați, a râs el sănătos, au sare în barbă și gheață în blană. Ni se spune *fit-firar*, oameni ai uscatului, și nu prea ne îndrăgesc. Strămoșii mei au venit aici de mult, Jorg. Aș fi vrut să stea pe la malul mării. N-am eu sare în barbă, dar e în sânge. Am gustat-o.
A bătut din nou din picior și o femeie zdravănă, cu păr cârlionțat a adus bere, un corn pentru el și două carafe pentru noi.
– Când o să mă îngroape – a reluat –, fiu-meu va trebui să cumpere barca, să navigheze și s-o aducă din Osheim. Vecinul meu a pus localnicii să i-o construiască. S-ar fi scufundat până să iasă din port, dacă ar fi văzut vreodată oceanul.
Am băut berea cam amară și sărată, de parcă totul trebuia să le amintească de mările pierdute. Am pus carafa pe masă și pământul s-a cutremurat și mai tare, de parcă ar fi fost vina mea. Praful a căzut de pe grindă, luminat de razele soarelui ce intrau pe ferestrele înalte.
– Dacă nu poți îmblânzi vulcanii, Jorg, nu prea ai ce să faci pentru Maladon, mi-a zis Alaric.
– Nu-i poate adormi Ferrakind pentru tine? l-am întrebat.
Citisem că vulcanii dorm uneori o viață de om, alteori mai mult.
Alaric a ridicat o sprânceană stufoasă. În spatele nostru, Sindri râdea.
– Ferrakind îi întărâtă, a zis. Putrezi-i-ar oasele!

– Și l-ai lăsat să trăiască, l-am întrebat.
Ducele de Maladon s-a uitat la cămin de parcă ar fi stat un inamic pe vine prin cenușă.
– N-ai cum să ucizi un vrăjitor al focului, nu unul adevărat. E ca incendiul vara, în pădure. Dacă stingi flăcările, răsar din nou din pământul fierbinte.
– De ce o face?
Am dat pe gât ultima picătură de bere sărată și m-am strâmbat. Era aproape la fel de proastă ca absintul.
– Așa e firea lui, a dat din umeri Amaric. Când oamenii se uită prea mult în foc, și el se uită înapoi. Mistuie ce îi face oameni. Cred că vorbește cu jötnar în spatele flăcărilor. Vrea să aducă un al doilea Ragnarök.
– Și o să-l lași? l-am întrebat.
Nu prea-mi păsa de jötnar și nici de alt spirit.
– Dacă treci de orice, fie foc, cer sau moarte, găsești creaturile care au sălășluit întotdeauna acolo. Spune-le cum vrei.
Am auzit că nu există problemă pe care danezul să n-o rezolve cu toporul. E periculos să pui sub semnul întrebării curajul unui bărbat în castelul lui, mai ales al unui viking, însă locul acesta trebuia să se trezească la realitate.
– Jorg, vezi-l înainte să ne judeci! mi-a zis Alaric și a sorbit din bere.
Mă așteptasem la un răspuns mai înflăcărat, poate la unul violent. Ducele părea istovit, de parcă ceva se stinsese în ființa lui.
– De fapt, am venit să-l întâlnesc.
– Te duc eu, mi-a zis Sindri fără ezitare.
– Nu, a izbucnit tatăl lui la fel de iute.
– Duce Maladon, câți fii ai? l-am întrebat.
– Uite-l în fața ta! a arătat Alaric spre Sindri. Am avut patru. Primii trei au ars în Heimrift. Jorg Ancrath, ar trebui să te duci acasă. Aici, în munți, nu e nimic pentru tine.

18

Cu patru ani în urmă

Sindri ne-a prins din urmă înainte să ne îndepărtăm cinci mile de castelul tatălui său. Îl lăsasem pe Makin cu Ducele Alaric. Makin știa să găsească lucruri în comun cu oamenii și să clădească

prietenii. L-am lăsat și pe Rike, pentru că s-ar fi plâns că trebuie să urce pe munte și, dacă cineva trebuia să le arate danezilor ce înseamnă un spirit înfuriat, atunci Rike era acela. L-am lăsat și pe Kent cel Roșu datorită sângelui său nordic din partea tatălui și pentru că voia să i se facă un topor strașnic.
– Bine te-am găsit! i-am zis când Sindri a apărut călare printre pini.
Era limpede că va veni în galop. Ne-a găsit când lăsam în urmă pantele mai domoale și pădurea deasă.
– Ai nevoie de mine, mi-a spus. Știu munții ăștia.
– Chiar avem nevoie de tine.
Sindri a zâmbit larg. Și-a dat jos coiful și și-a șters sudoarea de pe frunte.
– Se zice că ai nimicit jumătate de Gelleth.
Nu părea convins.
– Mai degrabă o cincime, am răspuns. Legendele cresc pe măsură ce se povestesc.
– Câți ani ai? s-a încruntat Sindri.
I-am simțit pe frați cum se crispează. Poate fi supărător să ai alături oameni care cred că o să ucizi pe cineva care se uită urât la tine.
– Sunt suficient de mare să mă joc cu focul, i-am zis, apoi i-am arătat cel mai înalt munte din față. E un vulcan. Fumul îl dă de gol. Dar restul?
– Ăla-i Lorgholt. Ceilalți trei au vorbit în timpul vieții mele. Loki, Minrhir și Vallas, i-a arătat eu unul câte unul.
Vallas avea câteva rotocoale de fum și abur care se ridicau de pe flancul de vest.
– Încă din cele mai vechi scrieri se spune că Halradra era tatăl și ceilalți patru erau fiii lui, a arătat Sindri baza Halradra. Dar doarme de secole.
– Atunci, să mergem acolo! i-am sugerat. Aș vrea să văd un uriaș care doarme înainte să înțep unul treaz.
– Jorg, nu sunt oameni, mă lămurise Makin înainte să plecăm. Nu sunt dușmani, nu te poți lupta cu ei.
Habar n-aveam ce-am putea obține cutreierând ținutul. Nici eu, dar întotdeauna merită să arunci o privire. Dacă mă gândesc la victoriile mele, adesea am izbândit pentru că am pus la un loc două fapte fără nicio legătură între ele și am făcut o armă. Am distrus Gelleth cu două fapte care, așezate una peste alta, creau

ceva periculos. Așa e și cu armele Constructorilor, două părți de magie, inofensive, dacă le iei separat, dar, dacă le unești, formând o masă critică.

Halradra nu e la fel de înalt ca fiii lui, dar nu e scund. Pantele mai domoale sunt îndulcite de trecerea anilor, în general e pietriș negru, care scrâșnește sub copitele cailor, pietrele sunt putrede și ți se fărâmițează în mâini, iar focul nu mai e de mult și nu mai simți deloc mirosul. Prin cenușă și piatră ciobită au crescut multe plante, *Chamaenerion angustifolium,* cum scrie în tomurile maestrului Lundist. Prima care răsărise după foc. Nici măcar după patru sute de ani nimic nu mai voia să străpungă nisipul negru.

– Vezi? mi-a mormăit Gorgoth în dreptul umărului, vocea groasă luându-mă prin surprindere, ca de fiecare dată.

– Dacă te referi la munți, da, îi văd. Altfel, nu.

Mi-a arătat cu un deget gros aproape cât antebrațul lui Gog.

– Peșteri.

Nu le vedeam încă, dar apoi le-am văzut. Erau la baza unei pante abrupte. Nu foarte diferite de vechea casă a lui Gorgoth, de sub Muntele Honas.

– Da. Sunt.

Gorgoth ar trebui să se țină de cuvintele alea prețioase câteodată, m-am gândit.

Am continuat. Mai sus e foarte abrupt și periculos pentru cai, așa că i-am lăsat cu Sim și Grumlow. Am continuat, deci, pe jos, mișcându-ne cu greu printr-un strat subțire de zăpadă înghețată. Vârfurile fiilor lui Halradra păreau ciuntite, crestate, făurite prin violență. Bătrânul putea trece drept un munte normal, craterul ghicindu-se doar când te cațări, ajungi în văi năpădite de zăpadă și vezi brusc lacul așternut în fața ta.

– Acum ești mulțumit?

Sindri urca lângă mine și a găsit un loc înalt, unde vântul spulberase zăpada de pe o piatră. În ciuda tonului, părea fericit.

– E o priveliște superbă, nu?

Gorgoth a escaladat cu Gog pe umăr.

– Îmi place muntele ăsta, a zis Gog. Are suflet.

– Lacul e de un albastru ciudat, am remarcat. E contaminată apa?

– E gheață, a zis Sindru. Apa se topește la un metru în sus și cade de pe panta craterului. Lacul e înghețat dedesubt tot anul.

– Ei, asta e ceva.
Și aveam două fapte. Ne-am așezat pe niște pietre de sub marginea craterului și ne-am uitat la albastrul ciudat al apei în timp ce mâncam ceva rece din bucătăria lui Alaric.
– Gog, ce fel de inimă are muntele?
Aruncam oase de pui pe cărare și îmi lingeam grăsimea rămasă pe degete. El s-a oprit și și-a închis ochii ca să se gândească.
– Bătrână, înceată, caldă.
– Bate? l-am întrebat.
– De patru ori, a zis Gog.
– De când urcăm?
– De când am văzut fumul, când veneam călare dinspre pod, a zis Gog.
– Uite un vultur! a arătat Row spre cerul cețos și albastru și s-a întins după arc.
– Row, ai o privire ageră, ca de obicei, l-am apucat eu de braț. Lasă pasărea să zboare!
– Așadar, a zis Sindri ghemuit, cu cozile fluturând în vânt, ce urmează?
– Aș vrea să văd peșterile, am răspuns eu.
Observația lui Gorgoth mi se părea brusc mai importantă. Chiar prețioasă.
Am început să coborâm, ceea ce era mai greu decât să urci, de parcă Halradra ar fi vrut să ne țină în gheare. Pietrele parcă se fărâmițau sub fiecare pas greoi, iar gheața parcă voia să te ajute să aluneci. L-am prins pe Sindri de cot o dată, când i-a fugit pământul sub călcâi.
– Mulțam, mi-a zis.
– Alaric n-ar vrea să mai piardă un fiu aici, a zis Sindri râzând.
– M-aș fi oprit la baza muntelui.
Apoi a urmat Gorgoth, care distrugea punctele de sprijin la fiecare pas; Gog cobora singur, ca să nu riște să fie zdrobit, dacă uriașul avea să cadă.
I-am găsit pe Sim și Grumlow împărțind o pipă, întinși pe pietre, la lumina soarelui, fără nicio grijă.

Apropiindu-ne, peșterile deveneau și mai greu de văzut. Peșterile întunecate pe o stâncă întunecată, iar înăuntru beznă. Am văzut trei intrări, una mare cât să crești un stejar.
– Ceva trăiește aici, a zis Gorgoth.

M-am uitat după semne, oase sau balegă la gura peșterii.
– Nu-i nimic. Ce te face să fii așa de sigur?
Gorgoth nu avea o față tare expresivă, însă ridurile și crestăturile i s-au mișcat atât cât să-i arate cuiva care se uită atent că îl nedumerește ceva.
– Auz ascuțit și ochi ageri. Nu aud nimic. Doar vântul.
M-am oprit, am închis ochii, ca pe vremea când Lundist mă învăța lucruri, și am lăsat vântul să bată. Sunetele muntelui mă răscoleau. Am numărat bătăile inimii și respirația. Nimic.
– Îi aud, a zis Gorgoth.
– Atunci, să călcăm cu grijă! am zis. Frate Row, e timpul să scoți arcul. Bine că n-ai irosit o săgeată pe pasărea aia!
Am priponit caii și ne-am pregătit. Am luat sabia. Sindri și-a luat toporul din spate – era o armă bună, cu volute argintii pe lamă, înainte de tăiș. Și ne-am apropiat mai mult. Eu eram în față, venind din direcția vântului, un vechi obicei de-al meu, care ne costa o oră să parcurgem pante. La cincizeci de metri distanță, vântul ne-a adus mirosul celor de dinăuntru, parcă miros de animal, vag, dar puternic.
– Prietenii noștri țin pragul curat. Nici urmă de urși sau pume. Îi mai auzi, Gorgoth?
A dat din cap că da.
– Vorbesc de mâncare și bătălii.
– Ce ciudat! am zis.
Nu auzeam nimic.
Am intrat cu pași mici în peștera mare, flancată de două guri mai mici și de câteva spărturi prin care un om putea să cadă. Stând acum în fața peșterii, mi se părea imposibil să o fi ratat de pe potecă. În afară de un os rupt, prins între două pietre, nu era niciun semn că ar locui cineva. Doar duhoarea.
Gorgoth a intrat primul. Avea un bici la cingătoare, trei lanțuri groase, cu un mâner de lemn și cu metal ascuțit. Pentru că avea o bucată de piele la lanțuri, acestea n-aveau cum să-i julească picioarele când alerga. Nu îl văzusem niciodată luând arma în mână și, cumva, părea mai înspăimântător neînarmat. Gog mergea în spatele lui, cu Sindri și cu mine de o parte și de alta, apoi urmau Sim și Grumlow, iar în spate venea Row, care se uita bănuitor.
– Nu putem să ne îndepărtăm, a zis acesta din urmă. E prea întunecos.

Nu părea supărat. Gog și-a ridicat mâna și i-au ieșit flăcări din deget. Row și-a reținut o înjurătură. M-am uitat înapoi la crestele munților. Pietrele și pământul ce se întindeau din gura peșterii îmi aminteau de ceva. În cap mi se amestecau la întâmplare gânduri, luptându-se să prindă formă și să creeze cuvinte care să dea un sens.
– Intrăm, am zis. Un pic. Vreau să aud ce aude Gorgoth.
În definitiv, în privința peșterilor avusese dreptate.
În spatele peșterii erau câteva tuneluri spre munte. Cel mai mare coridor ducea la o pantă.
– Aia.
Am intrat. Sub noi erau pietriș și pietricele, însă zidurile erau netede, aproape lucioase. Umbrele se mișcau și dansau în vreme ce Gog îl urma pe Gorgoth, cu mâna lui arzând aruncând umbra lui Gorgoth în fața noastră. După cincizeci de metri, am ajuns într-o încăpere rotundă, cu un tunel în spate, aproape la fel de abruptă ca pantele de afară. Strălucirea focului îmi amintea de catedrala din Chartres, umbrele profilându-ni-se, de o parte și de alta, pe pietrele netede.
– La o asemenea peșteră a ajuns Platon, am zis. Și a văzut toată lumea pe zidurile ei.
– Poftim? a făcut Sindri.
– Vezi aici? i-am arătat eu o parte dintr-o piatră de lângă, de parcă un uriaș își înfipsese degetul mare în ea și lăsase o amprentă.
– Ce e? a întrebat Gog.
– Nu știu, am răspuns. Dar arăta cunoscut. Ca o groapă în albia unui râu.
M-am dus la tunelul din spate și am rămas în fața intrării. Oamenii nu făceau asemenea culoare, nici trolii sau grendelii, elfii, spiridușii ori fantomele. Aerul era aproape nemișcat, dar tot circula, târându-se din tunel. Aer rece. Foarte rece.
– Jorg, a zis Row.
– Mă gândesc, i-am aruncat, neuitându-mă în urmă.
– Jorg! a zis din nou.
Și m-am întors. În gura tunelului prin care intrasem erau doi troli. Le spuneam troli pentru că arătau ca trolii din închipuirea mea, nu ca cocoloașele stâncoase pe care danezii le foloseau ca să înfrumusețeze peisajul, ci creaturi periculoase, cu spatele întunecat, mușchi ca nodurile de frânghie, dispuși de-a lungul

unor membre lungi, care se terminau în gheare negre. Ghemuiți fiind, era greu să-ți dai seama cât de înalți erau, dar am estimat în jur de douăzeci–douăzeci și cinci de centimetri. Se mișcau rapid, îmbrățișând pietrele.

– Ține săgeata! i-am spus lui Row.

Nu credeam că i-ar fi încetinit o săgeată decât dacă le-ar fi intrat în gât sau în ochi.

Le-aș fi spus monștri, leucrota, greșeli ca Gorgoth, numai că erau doi. O pereche înseamnă un plan, nu un accident.

– Zi bună! am zis.

Suna stupid, o voce firavă într-o încăpere mare, dar nu-mi venea altceva și nu voiam să mă lupt cu el. Singura alinare era că ambele perechi de ochi erau pironite asupra lui Gorgoth, nu asupra mea.

– Nu-i auzi? a întrebat Gorgoth.

– Nu, i-am răspuns.

Trolul din stânga a sărit fără vreo fentă sau vreun mârâit. S-a năpustit pe Gorgoth ca să-l zgârie pe față. Gorgoth însă l-a luat de încheieturi și l-a oprit. S-au oprit amândoi, prinși unul într-altul, aplecându-se, cu mușchii zvâcnindu-le. Trolul gâfâia. Gorgoth urla. Nu-l mai văzusem luptându-se de când ținuse poarta la Bântuit. Nu mai transpirase la nimic de-atunci, fie că trebuia să descarce butoaie, să mute pietre, orice.

Row a ridicat din nou arcul. Pentru a doua oară, l-am apucat de braț.

– Așteaptă!

Se țineau cu putere, iar uneori poziția picioarelor se schimba. Ghearele trolilor râcâiau pe piatră. Degetele lui Gorgoth îi apăsau. Mușchi peste mușchi, oasele trosneau de la efort, la gură aveau scuipat pe când răsuflau greoi. Clipele deveneau minute. Unghiile mele intrau în palme, degetele îmi albiseră pe mânerul sabiei, ceva trebuia să se întâmple. Și deodată trolul a intrat în podea, apoi s-a lăsat o clipă de tăcere, Gorgoth a scos un urlet puternic, pe care l-am resimțit în piept, iar lui Row i-a țâșnit sânge din nas.

– O să ne asculte, a zis primul, umflându-se în piept.

– Ce? De ce?

Trolul de pe podea s-a rostogolit și s-a ridicat, dându-se înapoi.

– Sunt soldați. Vor să ne slujească. Pentru asta sunt făcuți.

– Făcuți? am întrebat, încă uitându-mă la troli, pregătit să mă apăr.
– E scris în dena, a zis Gorgoth.
– De Ferrakind?
– De mult, a zis Gorgoth. Sunt o rasă. Nu știu când au fost schimbați.
– I-au creat Constructorii? am întrebat.
– Poate atunci. Poate după, a ridicat Gorgoth din umeri.
– Sunt copiii lui Grendel, a zis Sindri, care parcă visa. Au fost făcuți pentru război în cenușa Ragnarök. Așteaptă aici bătălia finală.
– Știu ce a creat tunelurile astea? am întrebat. Și unde duc?
Gorgoth a făcut o pauză.
– Știu să se lupte.
– E bine, am zâmbit eu larg. Vorbești cu ei în gând, nu?
Gorgoth a părut uimit:
– Da, cred că da.
– Și acum? a făcut Sindri, încă uitându-se de la un trol la altul și încercând muchia toporului cu degetele.
– Ne știm de mult, am zis.
Trebuia să cuget și e mai bine să cugeți sub acoperișul unui duce decât pe un vulcan bătut de vânt sau îngropat în peșteri fetide.
– Gorgoth, zi-le trolilor că ne întoarcem și să nu mai spună nimănui de vizita noastră!
M-am uitat la ei pentru ultima oară. Mă întrebam ce ravagii ar face pe câmpul de luptă. Cred că unele pe cinste.
– Să ne întoarcem! le-am propus. Și să vedem dacă după urcuș ni s-a schimbat perspectiva.

19

Cu patru ani în urmă

Pădurile din Danelore sunt unice, căci pinii sunt deși, drept care ziua lumina e ca la asfințit, iar noaptea e beznă, chit că e lună sau nu. Acele lor uscate înăbușesc fiecare pas și fiecare copită, iar zgomot se face doar atunci când te zgârii de crengile moarte. Într-așa un loc nu trebuie să ai o imaginație bogată ca să crezi în poveștile cu spiriduși de la castel. Și, când ajungi în luminiș,

înțelegi că pădurarul a pus stăpânire pe aceste pământuri cu toporul, nu cu toporișca.
Ne-am întors devreme la castelul ducelui Alaric când cântau cocoșii și fiecare umbră se întindea peste iarbă de parcă ne-ar fi arătat calea. Ceața încă atârna în jurul copacilor și se învolbura când pășeau armăsarii. Câțiva servitori se agitau de colo colo, între sala mare și bucătării, grăjdarii pregăteau caii pentru drum, iar un brutar dintr-un sat învecinat avea pâine caldă în căruță.
Doi flăcăi de la grajduri ne-au luat caii. I-am tras lui Brath una peste coapsă când l-au dus. A început o ploaie răzleață. Dar nu-mi păsa.
Ploaia făcea construcțiile din piatră să strălucească, întețindu-se în fiecare clipă. Există un cuvânt. *Strălucire.* Lanțurile din argint din copacii sfinți, luciul de pe buze, roua de pe pânzele de păianjen, sudoarea de pe sâni. Peste tot, strălucire. Repetă până-și pierde sensul. Chiar și fără înțeles, tot e adevărat. Ploaia făcea piatra cenușie să strălucească. Nu lucea, ci pietrele ude licăreau un pic, un gâlgâit din jgheaburile pe unde trecea mizeria, și frunzele se învălmășeau iute, ajungând în gâtlejuri întunecate și înfometate, sfâșiate de dinți de piatră. Un pai mi-a trecut pe la picioare, arătându-mi calea cea mai dreaptă, un caiac plutind pe apă care plonja, se înălța, ajungea la scurgere, se învârtea de două ori și dispărea.
Uneori lumea încetinește și observi fiecare amănunt, de parcă ai fi între două clipe ale eternității. Mi se părea că mai simțisem așa ceva înainte cu Corion, cu Sageous, chiar și cu Jane. Până și atmosfera era grea de mireasma metalică a ploii. Dacă stau în potop, mă întrebam, oare ploaia și-ar croi o viață și-ar străluci? Să stau în picioare cu brațele întinse și să-mi ridic chipul spre cer? Să mă spele. Sau, oare, petele mele erau prea adânci?
Ascultam răpăitul, picăturile căzând din cer. Ceilalți se mișcau pe lângă mine, își dădeau frâiele, lua desagile de parcă nu m-ar fi auzit pășind în afara acestor lucruri.
De parcă n-ar fi simțit.
Rike a ieșit nesigur pe el din sala mare și s-a frecat la ochi de somn.
– Rike, am fost plecați o zi. Cum de ți-a crescut barba?
A dat din umeri și a dus mâna la tuleiele în care aproape nu i se mai vedeau degetele.

– Când ești la Roma…
Am trecut cu vederea ignoranța lui în ale geografiei și faptul că știa expresia, așa că i-am pus o întrebare care se impunea.
– De ce ești treaz?
Pe drum el venea mereu ultimul și nu se trezea niciodată, dacă nu era vreo amenințare sau nu era îmboldit.
S-a scărpinat în cap. Sindri s-a întors de la grajd și mi-a pus mâna pe umăr:
– O să-i stea bine cu barbă. Îl facem viking!
– A zis să ne întâlnim la capătul lacului, s-a încruntat Rike.
– Cine?
S-a încruntat din nou, a dat din umeri și s-a întors în castel.
M-am uitat de-a lungul lacului. În capătul îndepărtat, prin ploaia deasă, se întrezărea un cort, o iurtă îngălbenită de vreme, iar pe sus se înălța un fir subțire de fum, ceea ce era ciudat. Aștepta acolo.
S-a uitat și Sindri.
– E Ekatri, o völva din nord. Nu vine des. Când eram tânăr, a venit doar de două ori.
– O völva? am întrebat.
– Știe multe. Poate citi viitorul, a zis Sindri. E vrăjitoare. Așa le ziceți? S-a încruntat iar. Da, vrăjitoare. Mai bine te duci la ea. Nu e bine s-o lași să aștepte. Poate-ți citește viitorul.
– Mă duc acum, am zis. Uneori aștepți și te uiți, alteori te duci direct. Nu prea ai ce să afli uitându-te la un cort.
– Ne vedem înăuntru, a arătat Sindri spre castel, a zâmbit larg și și-a șters ploaia din barbă.
Își va trezi tatăl înainte să ajung la capătul lacului, îi va spune de troli și de Gorgoth. Mă întrebam ce o să zică bunul duce de toate astea. Poate că-mi va dezvălui vrăjitoarea.
Pământul s-a cutremurat o dată în timp ce mergeam pe lângă lac, iar apa clipocea. Simțeam fumul din cortul vrăjitoarei. Acum aveam un gust acru în gură, care îmi amintea de vulcani. Vântul se întețea, iar ploaia îmi biciuia fața.

Bătrânul Tudor Lundist mă învățase odată despre prezicători, făpturile acelea care ne liniștesc și ne citesc soarta în stele, în funcție de rotația planetelor.

– De câte cuvinte ar fi nevoie ca să-ți spui povestea vieții? a întrebat. De câte ca să ajungi la punctul acesta, de cât mai e nevoie ca să ajungi la capăt?
– De multe? am zâmbit eu larg și m-am uitat în altă parte pe fereastra îngustă care dădea în curte, la porți, la câmpurile de după zidurile orașului.
Mă mâncau picioarele și eram dornic să alerg după ceva cât încă strălucea soarele.
– Ăsta-i blestemul nostru.
Lundist a dat din picioare și s-a ridicat gemând.
– Omul e blestemat să-și repete tot timpul greșelile, pentru că învață doar din experiență.
A netezit un sul vechi de pe birou, plin de pictogramele ținutului său de baștină. Avea și imagini luminoase și era interesant.
– E zodiacul, mi-a zis.
Am pus degetul pe dragonul surprins în câteva tușe de roșu și auriu.
– Ăsta, i-am spus.
– Viața ți-e așternută de când te-ai născut, Jorg, și nu ai de ales. Toate cuvintele poveștii tale pot fi înlocuite de o dată și de un loc. Felul în care planetele atârnă atunci, cum își întorc fața și care se uită spre tine... Configurația aia e o cheie, iar cheia descuie ceea ce va fi un om, a zis.
Nu mi-am dat seama dacă glumește sau nu. Lundist își pusese mereu întrebări, avea logică și judeca, era răbdător și subtil. Totul pare cam fără noimă, dacă mergem pe un drum neted de la naștere spre orice sfârșit e scris în stele.
Ajunsesem la iurtă fără să-mi dau seama. M-am oprit brusc și am reușit să nu intru. Am dat roată ca să găsesc intrarea și am băgat un cap, fără să anunț. Până la urmă, ea știa deja viitorul.
– Ascultă! mi-a zis când am intrat în cort, unde putea a piei și mortăciuni agățate. Ascultă! mi-a zis din nou când am vrut să deschid gura.
Așa că am stat cu picioarele încrucișate sub semințele care atârnau, am ascultat și n-am scos o vorbă.
– În regulă, a spus, ești mai bun decât mulți. Mai bun decât băieții curajoși și gălăgioși care vor să fie bărbați, să audă cuvintele din propriile lor guri.
Ascultam șuieratul uscat al respirației, cortul care flutura și scârțâia, ploaia neîncetată și șuieratul vântului.

– Mă asculți, dar mă și auzi? a întrebat.
O priveam. Îmbătrânise urât, iar întunericul nu ascundea asta. Și ea mă privea cu un ochi, celălalt fiind afundat în pliurile cenușii ale pielii. Din el îi curgea ceva pe obraz.
– Ar trebui să arăți mai bine după nouăzeci de ierni, a zis batjocoritor.
Avea nevoie doar de un ochi ca să-mi descifreze expresia.
– Primele cincizeci sunt grele pe tărâmul focului și al gheții, unde trăiesc adevărații vikingi.
Aș fi ghicit două sute doar uitându-mă la ea, la cum îi atârnau fața, negii și bărbia. Doar ochiul părea tânăr și eram dezamăgit, căci venisem după înțelepciune.
– Aud, am zis.
M-am abținut să pun întrebări, pentru că oamenii veneau la ea doar ca s-o întrebe. Dacă știa cu adevărat răspunsurile, poate că nu trebuia s-o întreb nimic.
A băgat mâna în cârpele și în blănurile de la brâu. Duhoarea s-a întețit imediat și am făcut eforturi să nu mă înec. Când i-am văzut mâna – mai degrabă cu gheare decât cu degete suple –, ținea strâns un borcan de sticlă, în care părea a fi un lichid.
– E sticlă de Constructor, a zis, umezindu-și buzele cu o limbă rozalie ce părea obscenă în gura ei veștejită.
Ținea sticla în brațe.
– Cum de-am pierdut măiestria? Nu e om la care să ajungi după cinci săptămâni călare și care să facă acum așa ceva. Și, dacă aș scăpa-o pe piatră… s-ar spulbera într-o mie de bucăți fără valoare.
– Cât de veche e? am întrebat-o fără să vreau.
– De zece secole, poate douăsprezece, a răspuns. De-atunci s-au prăbușit palate. Statuile împăraților sunt ruine. Și ăsta…
A ridicat-o. Era un ochi ce se învârtea în lichidul verzui. Încă întreg.
– E ochiul tău? am întrebat-o.
– Da.
Se uita cu ochiul ei strălucitor și pe celălalt l-a pus pe covor, în sticla Constructorilor.
– L-am sacrificat pentru înțelepciune. Ca Odin la Mimir.
– Și ai avut parte de înțelepciune? am insistat.

Câtă impertinență de la un băiat de paisprezece ani, dar ea a vrut să mă vadă, nu eu pe ea, și, cu cât stăteam mai mult, cu atât arăta mai bătrână și mai împuținată.
A zâmbit larg, dezvelind un singur dinte putrezit.
– Mi-am dat seama că ar fi fost mai înțelept să-mi păstrez ochiul lângă celălalt.
Ochiul s-a așezat pe fundul borcanului și era îndreptat spre stânga mea.
– Văd un copil cu tine, mi-a zis.
M-am uitat într-o parte. Copilul zăcea mort, cu creierul scurgându-i-se din craniul spart. Nu era mult sânge, însă scalpul alb ca laptele era năclăit de lichidul roșiatic. Nu mi s-a mai părut niciodată atât de limpede, atât de aievea, dar în iurta lui Ekatri erau umbre ce invitau fantome. N-am zis nimic.
– Arată-mi cutia! a întins ea mâna.
Am scos-o de sub platoșă. I-am întins-o, ținând-o strâns. A întins mâna mai repede decât ar fi făcut-o o bătrână și și-a tras-o înapoi icnind.
– E puternică.
Îi curgea sânge din degete, de la rănile apărute. Pe mine m-a uimit că poate curge sânge din degetele alea bătrâne și osoase. Am pus cutia la loc.
– Țin să te anunț că nu mă dau în vânt după astrologie.
Și-a lins din nou buzele și n-a zis nimic.
– Dacă ții morțiș să știi, sunt capră, i-am spus. Da, o afurisită de capră. Sunt o mulțime de oameni în spatele Zidului din est care susțin că m-am născut în anul caprei. N-am timp pentru niciun sistem care-mi zice să sunt capră. Nu-mi pasă cât de veche e civilizația lor.
A învârtit un pic borcanul.
– Vede în alte lumi, mi-a zis, de parcă n-aș fi scos o vorbă.
– Și e bine? am făcut.
Și-a atins ochiul viu.
– Și ăsta vede în alte lumi. Și e mai limpede.
A scos o desagă din piele de sub cârpe și a pus-o lângă borcan. Rune de piatră.
– Dacă te duci la răsărit și te sui pe marele zid, o să fii capră. Aici, în nord, runele o să-ți depene povestea.

Am tăcut, amintindu-mi jurământul. Avea să-mi dezvăluie viitorul sau nu. Ar putea fi adevărat ce-mi spune fără întrebări la care e nevoie de-un răspuns.
A luat din desagă un pumn de pietre cenușii, care se izbeau unele de altele.
– Onorabile Jorg Ancrath...
Mi-a rostit numele în pietre, apoi le-a lăsat să cadă. Parcă a durat o veșnicie să ajungă pe covor, fiecare rostogolindu-se încet dintr-o parte în alta, runele de pe ele apărând și reapărând. Se loveau ca nicovalele. Și acum simt cutremurarea. Îmi răsună în oase.
– Runa Perth, *inițiere*, a zis. Thurisaz. Uruz, *putere*.
Le dădea deoparte, dacă nu erau importante. A mai întors o piatră:
– Wunjo, *bucurie*, fața în jos. Și aici, Kano, runa *deschiderii.*
Am pus un deget pe Thurisaz, iar völva a tras aer în piept peste gingiile gri. S-a încruntat și mi-a dat peste mână ca s-o mișc, piatra era rece la atingere, mâna vrăjitoarei și mai și, pielea îi era ca hârtia. Nu rostise numele runei în limba imperiului, dar știam limba veche a nordului din cărțile lui Lundist.
– Spinii, am zis.
S-a întins iar să-mi dea una, dar am tras mâna. Și-a trecut repede degetele peste celelalte, numărând. Le-a dat la o parte și le-a pus peste celelalte, care erau în desagă.
– Văd săgeți înaintea ta.
– Voi fi rănit?
– Vei trăi fericit, dacă nu rupi săgeata.
A luat sticla și s-a uitat cu ochiul la celălalt. A tremurat.
– Deschide-ți porțile!
În mâna cealaltă avea runa Wunjo, de parcă n-ar fi pus-o în desagă. *Bucurie.* A întors-o cu partea goală deasupra. Sau nu.
– Iar Ferrakind? am întrebat-o.
Nu mă interesau săgețile.
– El!
A scuipat ceva negru în blănuri.
– Să nu te duci acolo! Jorg, să știi cu inima ta întunecată și mintea puțină. Nu te apropia de omul ăla! Are.
– Bătrâno, câte pietre ai în desaga aia?
– Douăzeci și patru, mi-a zis și a pus ghearele încă sângerânde pe desagă.

– Nu-s multe cuvinte ca să spui povestea vieții unui om.
– Viața omului este simplă.
I-am simțit mâinile pe mine, chiar dacă una era pe desagă și cu cealaltă ținea sticla. Le-am simțit pișcându-mă, înghiontindu-mă, întinzându-se să-mi prindă amintirile.
– Nu, i-am răspuns.
Am lăsat necromanția să mă cuprindă, simțind ceva acid în gâtlej. Lucrurile moarte de deasupra noastră se mișcau, o labă uscată zvâcnea, mațele negre ale unui om trosneau de parcă s-ar fi încordat ca niște șerpi.
– Cum dorești.
Din nou și-a dat cu limba rozalie peste buze și s-a oprit.
– Ekatri, de ce ai venit aici? am întrebat-o.
M-am mirat că i-am reținut numele. De obicei nu le rețin numele, probabil pentru că nu-mi pasă de ei.
Ochiul ei m-a găsit, de parcă ar fi văzut pentru prima oară.
– Când eram tânără, suficient de tânără ca să mă vrei, Jorg de Ancrath, o, da, când eram tânără, runele au fost aruncate pentru mine. Douăzeci și patru de cuvinte nu ajung ca să depene povestea unei femei, mai ales când unul e irosit pe un băiat pe care va trebui să-l aștepte până îmbătrânește. Te-am chemat aici pentru că mi s-a spus de mult s-o fac, chiar înainte să mă îndemne bunicile tale.
A scuipat din nou, de data asta găsind pământul.
– Băiete, nu-mi place de tine, ești prea... țepos. Îți folosești farmecul ca pe o armă, dar cu vrăjitoarele bătrâne nu merge! Noi vedem esența ta, care e putredă. Dacă a mai rămas o urmă de decență, ea e îngropată mai adânc decât vreau să mă uit și probabil că ești blestemat. Dar am venit pentru că runele au fost aruncate pentru mine și mi-au zis să fac la fel pentru tine.
– Ce cuvinte frumoase de la o hoașcă ce miroase de parcă ar fi murit acum zece ani și nu a avut decența să nu mai putrezească!
Nu-mi plăcea cum se uita la mine și nu mă simțeam mai bine acum, când o jigneam. Mă făcea să mă simt de paisprezece ani. Am încercat să-mi amintesc că îmi spuneam rege și am ridicat degetele, care mi se tot plimbau pe pumnalul de la șold:
– Așa că de ce te-ar trimite runele să mă scoți din sărite, dacă n-am nicio șansă, bătrâno? Dacă sunt o cauză pierdută?
A ridicat din umăr și cârpele i s-au mișcat.

– E speranță pentru toți. Una mică. Deșartă. Chiar și unul rănit la burtă are o fărâmă de speranță.
Aproape că am scuipat la auzul cuvintelor, dar scuipatul regal ar fi îmbunătățit lucrurile. Oricum vrăjitoarele pot face tot felul de rele cu puțină flegmă și o șuviță de păr. Eu însă m-am ridicat în picioare și am făcut o scurtă plecăciune.
– Mă așteaptă micul dejun. Dacă o să am poftă de mâncare.
– Joacă-te cu focul și o să te arzi! mi-a zis aproape în șoaptă.
– Îți câștigi existența spunând banalități? am întrebat-o.
– Nu sta în fața săgeții!
– Ce sfat important!
M-am dus cu spatele înspre ieșire.
– Prințul de Arrow va lua tronul, mi-a zis prin buzele pecetluite, de parcă o durea să spună pe șleau. Înțelepții știu încă de când s-a născut bunicul tău. Skilfar mi-a zis când a aruncat runele.
– Nu m-am dat niciodată în vânt după ghicitul viitorului.
Am ajuns la marginea cortului și am ridicat-o.
– De ce nu rămâi?
A netezit pieile de lângă ea, cu limba umezindu-și buzele uscate.
– S-ar putea să-ți placă, a adăugat și o clipă am văzut-o pe Katherine, cu rochia ei din satin albastru pe care o purtase atunci în cameră. Când am lovit-o.
Am rupt-o la fugă prin ploaie, urmărit de râsul lui Ekatri, iar curajul mi-o luase înainte. Și nu am avut poftă de mâncare la micul dejun.
Cât timp ceilalți mâncau, am stat pe întuneric, în fața unui cămin rece și m-am legănat în scaun. A venit și Makin cu mâna plină cu miel rece, cenușiu și uleios.
– Ai găsit ceva interesant? m-a întrebat.
Nu i-am răspuns, dar am deschis palma. Thurisaz, spinii. Nu e mare izbândă să furi de la o femeie cu un singur ochi. Piatra a fost înghițită de umbră și n-a oferit nimic. Runa era cioplită pe ea. Spinii. Trecutul și viitorul mi se odihneau în palmă.

20

Cu patru ani în urmă

Makin îi vrăjește pe oameni. Dacă își petrece chiar și jumătate de oră cu el, o să-l placă. Nu trebuie să facă nimic deosebit. Nu are niciun truc și nici nu pare să depună vreun efort. Tot ce face

e de fiecare dată altfel, dar rezultatul e același. E un ucigaș, un dur, și va face rău dacă e într-un cerc de ticăloși, dar în jumătate de oră vei vrea să-ți fie prieten.
– Bună dimineața, duce Maladon! i-am zis când străjerii m-au poftit în sala mare.
Mi-am stors apa de ploaie din păr. Makin stătea pe un scaun, mai jos decât podiumul unde era ducele. Tocmai îi dăduse o carafă lui Maladon și sorbea din berea lui când m-am apropiat. Ai crede că, de zece ani, stăteau așa în fiecare dimineață.
– Rege Jorg...
Din fericire, nu a ezitat să-mi spună „rege“, deși îmi picura apă din hainele de drum.
În sală era întuneric, în ciuda dimineții mohorâte ce se profila pe ferestrele înalte și pe torțele ce încă ardeau la fiecare stâlp. Pe tronul lui, Alaric Maladon părea impozant. Parcă era din legendele de la începuturi.
– Sper că Makin nu te-a plictisit cu poveștile lui. Îndrugă niște minciuni sfruntate.
– Deci nu l-ai împins pe ceasornicarul tatălui tău într-o cascadă? m-a întrebat ducele.
– Poate….
– Și n-ai decapitat un necromant și nu i-ai mâncat inima?
Makin și-a șters spuma de la mustață și s-a uitat la unul dintre câini, care rodea un os. Tuturor Fraților părea să le fi crescut părul pe față. Cred că danezii îi făceau să se simtă nelalocul lor.
– Nu toarnă doar minciuni. Dar să ai grijă cu el!
– Și Ekatri ți-a spus vorbe bune? a întrebat ducele.
Nordicii ăștia treceau direct la subiect.
– Nu rămâne între mine și ea? Nu e ghinion, dacă zic?
Alaric a dat din umeri.
– Cum să știm dacă e bună de ceva, dacă nimeni nu spune ce a zis?
– Cred că mi-a transmis un mesaj vechi de o sută de ani, prin care mi-a cerut să mă întind și să-l las pe Prințul de Arrow să-mi tăbăcească fundul.
Makin a râs în gura mare și unii nordici au zâmbit, deși habar n-am de când au o barbă așa de mare.
– Și eu am auzit ceva asemănător, a vorbit Alaric. Un prezicător din fiorduri, cu gheață în vene și care știe să citească în intestinele calde. Mi-a spus că zeii și Iisus cel alb sunt de acord.

A venit vremea pentru un nou împărat, care se va trage din cel dinainte. Printre Cei O Sută se zvonește că va fi Prințul de Arrow.
– N-are decât să-mi pupe toporu’! a zis Sindri.
Nu l-am văzut în umbră, în spatele gărzilor tatălui său.
– Fiule, nu l-ai cunoscut, i-a zis Alaric. Am înțeles că e impresionant.
– Duce Maladon, porțile tale rezistă, dacă prințul vine în nord? l-am întrebat.
– Îmi placi, băiete, a zâmbit larg ducele.
Iar eu am decis să nu reacționez la apelativ.
– Eu am crezut întotdeauna că sângele imperiului e în nord, a zis Alaric. Am crezut întotdeauna că un danez ar trebui să ocupe tronul imperiului prin forță și foc și că eu aș fi cel care s-o facă.
A luat o gură de bere și și-a ridicat una din sprâncenele stufoase:
– Cum ar rezista porțile tale, a adăugat, dacă ar veni Prințul într-o bună dimineață?
– Asta depinde de cât de bună e dimineața. Dar nu mi-a plăcut niciodată să fiu îmboldit, mai ales de prezicători sau de vrăjitoare, de cuvintele morților, de viitorul citit în rotația invizibilă a planetelor, pe tăblițe sau în mațele oilor nefericite.
– Pe de altă parte, a intervenit Alaric, prezicerile sunt foarte vechi. Calea pentru un nou împărat a fost pregătită de peste sute de ani. Poate că acest Prinț de Arrow este cel despre care se tot vorbește.
– Bătrânii sfințesc cuvintele vechi. Eu zic că sunt uzate și ar trebui puse deoparte. Du o mireasă frumoasă în pat, nu o hoașcă! i-am replicat, gândindu-mă la Ekatri. Poate că un nebun scrijelește ceva pe o tăbliță și, dacă nimeni nu are minte să șteargă o mie de ani, atunci mesajul devine înțelept.
Războinicii încuviințau din cap, zâmbind larg.
– Mesajul lui Ekatri vine de la Skilfar, din nord.
Zâmbetele s-au topi imediat.
– O vrăjitoare a gheții, în nord, a scuipat Alaric, un vrăjitor al focului în prag. Vikingii s-au născut pe tărâmul gheții și al focului și și-au găsit puterea opunându-se ambelor elemente. Jorg, scrie-ți povestea!
Îmi plăcea de el. Dacă ar fi vrut să-l mute pe Ducele Maladon pe tablă, jucătorii ascunși s-ar fi trezit cu câteva degete lipsă.

Podeaua s-a cutremurat, vibrația mi-a făcut dinții să clănțănească și ne-a amuțit pe toți până a trecut. Felinarele nu se mișcau, ci se bâțâiau, iar umbrele deveneau neclare.
– Și cum ai găsit Heimrift? m-a întrebat Alaric.
– Mi-a plăcut foarte mult. Am îndrăgit dintotdeauna munții.
În căminul mare din fața noastră cenușa focului de noaptea trecută fumega ușor. Îmi amintea de Muntele Vallas, cu fumul care se ridica de pe margini.
– Și ești pregătit să-l găsești pe Ferrakind? m-a întrebat Alaric.
– Da.
Simțeam că Ferrakind mă va căuta în curând, dacă nu mă duceam eu la el.
– Povestește-mi de troli! m-a rugat Alaric.
Ducele ăsta mă mira cu felul lui de a fi mai de demult, cu zeii lui, cu topoarele și blănurile lui, de parcă ar fi fost un instrument tocit, pregătit pentru război și nimic altceva și gândurile i se învârteau așa de repede, încât deschidea gura, sărind de la un subiect la altul, ca să poată ține pasul.
– Trolii și tovarășii tăi ciudați!
Ca la un semnal, ușile mari s-au deschis în capătul îndepărtat al sălii și a intrat Gorgoth, uriașul întunecat și plouat. Războinicii ducelui și-au strâns mai tare topoarele când s-a apropiat de noi, doar pașii lui grei auzindu-se în încăpere. Gog venea într-un suflet în spatele lui, cu ploaia curgând de pe el, fiecare felinar luminând mai tare pe când trecea.
Pământul s-a cutremurat de parcă ar fi căzut în apropiere un ciocan de uriaș. Lângă mine un felinar a ieșit din cârlig și s-a făcut țăndări de dalele de piatră, împrăștiind ulei într-un cerc strălucitor. Câteva picături mi-au căzut pe pantalon și a luat foc, deși pânza era prea udă. Gog s-a mișcat rapid. A pus o mână cu gheare pe mine și una în cămin. A scos un strigăt și uleiul de felinar s-a stins. Acum în cămin ardea un foc vesel, de parc-ar fi fost acolo lemne uscate, nu cenușă.
Cei de lângă noi au slobozit înjurături. Nu știam dacă din cauza cutremurului sau a felinarului căzut sau doar ca să se răcorească după ce a trecut Gorgoth prin sala întunecată.
– Ce truc isteț!
M-am ghemuit ca să fiu la același nivel cu Gog și i-am făcut semn să vină la mine.
– Cum ai făcut?

Am atins locul unde arsese focul, atât pantalonul, cât și podeaua, și era rece și uleios.
– Ce anume să fac? a întrebat el, ridicând vocea, uitându-se la duce și la strălucirea topoarelor din jur.
– Stinge focul! i-am zis și m-am uitat la cămin. Mută focul! m-am corectat apoi.
Gog se tot uita la Alaric, în scaunul lui înalt.
– E doar un foc, prostuțule, i-a răspuns, uitând de regi și duci. Doar l-am strâns.
M-am încruntat. Eu îl înțelegeam, dar uneori nu reușeam. Îmi displăcea.
– Spune-mi! l-am întors eu de umeri până ni s-au întâlnit privirile.
– Este doar un foc, a zis.
Avea ochii întunecați, negri ca de obicei, dar în privirea lui era ceva fierbinte, ceva incomod, de parcă ar fi vrut să-ți dea foc, ca unui fitil.
– Un foc, i-am zis. Și toate astea… i-am arătat felinarele. Au ferestre?
– Da.
Gog a oftat exasperat și voia să se întoarcă pentru alt joc. Cu ochii minții, vedeam un covor. Un covor cu o încrețitură. Mi-l aminteam din zilele mai blânde, din zilele când dormeam într-o lume ce nu se cutremura sau ardea, într-o odaie unde mama venea mereu să-mi spună noapte bună. Un covor cu o încrețitură și o slujitoare încercând să-l netezească cu piciorul. Și, când reușea să-l netezească, se mai forța o încrețitură în apropiere. Dar niciodată două. Pentru că se înfășura doar o dată.
– Poți să iei focul dintr-un loc și să-l pui în altul.
Gog a încuviințat.
– Pentru că e doar un foc și vedem părți din el. Strângi un colț și tragi altul.
Gog a făcut semn că da și făcea eforturi să se elibereze.
– Și doar asta o să faci.
Gog nu a răspuns, de parcă ar fi fost prea evident să mai zică ceva. I-am dat drumul și s-a dus sub masa cea mai apropiată ca să se joace cu un câine roșcat.
– Trolii? a repetat Alaric cu aerul omului ce-și pierdea răbdarea.
– Am întâlnit câțiva. Gorgoth poate vorbi cu ei. Par să-l placă.

Alaric a așteptat. E un truc bun. Dacă nu spui nimic și oamenii se simt obligați să umple tăcerea, deși unele lucruri ar fi trebuit să rămână secrete. E un truc bun, dar îl știu și nu am zis nimic.
– Ducele Maladon știe de troli, a răspuns Gorgoth.
Danezii au tresărit când a vorbit, de parcă îl credeau incapabil și se așteptau să mârâie.
– Trolii i se supun lui Ferrakind. Ducele vrea să știe de ce aceia pe care i-am descoperit nu sunt în slujba vrăjitorului focului.
Alaric a dat din umeri.
– E adevărat.
– Trolii i se supun lui Ferrakind de frică, a zis Gorgoth. Pielea lor arde la fel de ușor ca a omului. Câțiva se ascund de el.
– De ce nu pleacă din Heimrift, dacă vor să trăiască liberi? l-am întrebat.
– Oamenii, a replicat.
O clipă nu am înțeles. Mi-e greu să cred că aceste creaturi sunt victime. Mi-am amintit de mâinile lor cu gheare negre, care putea să smulgă și capul cuiva.
– Pe vremuri erau foarte mulți, a zis Gorgoth.
– Mi-ai spus că sunt făcuți pentru război, soldați, așa că de ce se ascund? l-am întrebat.
– Făcuți pentru război, a recunoscut Gorgoth. Să fie supuși. Să nu fie vânați. Să nu fie împrăștiați și vânați în ținuturi necunoscute.
M-am ridicat în picioare, ajungând acum la un metru optzeci.
– Cred…
– Makin, tu ce crezi? m-a întrerupt Ducele.
– Cred că toate lucrurile sunt viziuni ale aceluiași foc, mi-a răspuns el, zâmbind. Totul ne duce la Ferakind. Copacii morți, boala vacilor, recoltele compromise, distrugerea castelului cu fiecare cărămidă, fronton, căprior, trolii, șansele ca voi să cereți tronul imperiului, tot, iar Ferrakind arde în mijloc.
Magia are întotdeauna altă cauză. Astăzi, ea se datora istețimii lui. Dar, în cele din urmă, voiai ca Makin să-ți fie prieten.

21

Cu patru ani în urmă

Danezii sunt în mare parte vikingi așezați la casele lor. Sângele hoților, amestecat cu al fermierilor pe care i-au cucerit. Fiecare

danez își are obârșia în nord, se trage dintr-un războinic sângeros, care a sărit din vasul lui, însă oamenii neîmblânziți ai fiordurilor îi disprețuiesc pe danezi și le spun fit-firar, o greșeală din cauza căreia o mulțime de vikingi au fost măcelăriți.
– Îmi ești mai de folos aici, Makin.
– Ești nebun dacă te duci acolo! mi-a replicat Makin.
– De asta am venit.
– Ori de câte ori aud ceva nou despre Ferrakind, nu vreau să mă apropii de el.
– Suntem aici pentru că l-a cruțat pe micul monstru, a zis Row din prag.
Nu fusese invitat la discuție. Niciunul nu fusese. Dar pe drum orice ton ridicat e ca o invitație pentru public. Deși nu eram pe drum, ci în încăperile pentru oaspeți dintr-o sală mai mică, paralelă cu sala mare a ducelui Maladon.
– Sau dimpotrivă.
Rike s-a sprijinit de pragul de sus uitându-se chiorâș. De când am luat cutia din cupru, simțea că are voie să spună ce gândește.
M-am întors spre prag.
– Frații mei, trebuie să țineți minte două lucruri.
Grumlow, Sim și Kent și-au făcut apariția din spatele lui.
– Mai întâi, dacă mă contraziceți, vă jur pe fiece preot din infern că n-o să ieșiți de aici vii. În al doilea rând, vă amintiți când voi și sărmanii noștri frați muream în afara Bântuitului. Și soldații Contelui Renar vă omorau. Pe Elban, pe Liar, pe Burlow cel Gras… Iar Gog le dăduse foc celor din garda personală a Contelui. Celor care nu muriseră le era prea teamă să se miște. Și avea șapte ani. Prin urmare, cel ce va deveni sau dacă va mai deveni mă preocupă mai mult decât dacă mai apucați voi ziua de mâine. Rike, pentru mine există mai multe întrebări mai importante decât dacă îmbătrâniți cu o zi, dar asta e în capul listei.
– O să tot ai nevoie de mine, mi-a zis Makin.
Mă păzea de prea mulți ani, iar datoria se transformase în obișnuință, în ceva imperios necesar.
– Dacă lucrurile merg bine, n-o să mai am nevoie de voi, le-am răspuns. Și, dacă merg prost, o sabie sau două în plus n-o să ajute. Are la cheremul lui o mică armată de troli și poate să le

dea foc oamenilor doar gândindu-se la asta. Nu cred că o sabie o să fie de vreun folos.
L-am lăsat pe Makin vorbind și pe ceilalți furișându-se ca niște câini bătuți. Nu și Kent cel Roșu însă. El avea un topor nou. Nu nou, dar bun, făurit în nord și cumpărat de pe navele din Karlswater. Kent a ridicat toporul când am plecat, a dat din cap și n-a scos o vorbă.
Gorgoth și Gog mă așteptau la magaziile Ducelui. Între ei erau un sac de provizii și pături impermeabile, în caz că am nevoie de adăpost pe munte.
Am pornit spre Heimrift când primăvara își intra în drepturi. Am plecat cu toții. Mă obișnuisem cu Brath și nu voiam să-l las nesupravegheat pe marginea vulcanului. Din câte știam, trolilor le place carnea de cal. Și mie îmi place.
Sindri ne-a prins din urmă după o jumătate de milă, cu cozile săltându-i pe spate pe când mergea în galop.
– De data asta, nu, Sindri, doar eu cu flăcăii ăștia arătoși, i-am zis.
– Nici n-o să ieși din pădure, c-o să mă vrei pe lângă tine.
– Din pădure? N-am mai avut probleme până acum.
– V-am urmărit. Dacă ați fi luat-o greșit, v-aș fi călăuzit. Dar ați avut noroc.
– Și de ce să mă tem în pădure? l-am întrebat. De troli verzi? De spiriduși? De Grendel? Voi, danezii, aveți mai mulți balauri decât restul imperiului la un loc.
– Oamenii pinilor, a zis.
– Cum ard? l-am întrebat.
A râs, apoi zâmbetul i s-a stins.
– E ceva în pădure care îi face pe oameni să sângereze și îi înlocuiește cu sevă de pin. Nu mor, dar se schimbă, a arătat spre ochii lui: Albul se face verde. Nu sângerează. Topoarele nu au efect.
– Poți să ne îndrumi, mi-am țuguiat eu buzele. Azi am treabă. Oamenii pinilor trebuie să vină în Tărâmurile lui Renar și să stea la coadă, dacă vor să aibă de-a face cu mine.
Și am mers mai departe, cu Sindri călare în față, pe potecile pe care le considera sigure, iar noi ne uitam bănuitori la copaci.
Până la prânz s-au tot rărit și au lăsat loc mlaștinilor. Am înaintat prin ferigi până la mijloc, arbuștii ne zgâriau și peste tot erau

buruieni care parcă voiau să ne împiedicăm, iar norii de polen ne luminau calea.
Nu a trebuit să-i spun lui Sindri să plece.
– Aștept aici! a zis și s-a înfundat din nou în ferigi, pe o cărare unde strălucea soarele. Sper să izbândiți cu Ferrakind. Dacă îl omori, o să ai cel puțin un prieten în nord. Poate o mie!
– Nu am venit aici ca să-l omor, i-am răspuns.
– Poate că așa e cel mai bine, a replicat el.
M-am încruntat. Dacă mi-ar fi murit trei frați în Heimrift, aș fi avut de reglat niște socoteli cu cel care domnea acolo. Însă danezii aveau aceeași părere despre Ferrakind ca despre vulcani. Să-i contrazici ar fi ca și cum te-ai lua la bătaie cu o stâncă pentru că un prieten a căzut de pe ea.
Ne-am întors la Halradra pe potecile și pantele pe care o luaserăm prima dată. Pe când urcam, vântul se întețea și ne usca sudoarea. Soarele tot strălucea și părea o zi frumoasă. Dacă urma să fie ultima, atunci fusese una bună până atunci. Ne-am croit drum printr-o vale întinsă, cu cenușă neagră și lavă, curenții din vechime fiind încă vizibili în roca înghețată. Deasupra noastră era căsuța unui cioban, parcă strivită de înălțimea munților din jur, construită în zilele când iarba găsise o cale de a crește acolo. Un nor a trecut nevăzut pe cerul albastru, în dreptul soarelui, iar umbra i s-a răsfrânt pe pietrele tăcute, dispuse de la est la vest. Gorgoth a scos un oftat adânc. Îmi plăcea să călătoresc cu el. Era scump la vorbă, așa că nu-i știai gândurile, dar nu-i scăpa niciodată nimic, nici măcar rarele ocazii când părțile lumii noastre murdare și istovite se aranjează cumva și zugrăvesc o frumusețe atât de mare, încât te doare când o privești.
Dacă Gorgoth era tăcut, Gog vorbea cât pentru doi. În general, nu-l băgam în seamă. Așa pălăvrăgeau copiii. E în firea lor și pe mine nu mă deranjează. Însă după ce a străbătut Halradra a doua oară, Gog n-a zis nimic. După atâtea săptămâni de „De ce au caii patru picioare, Frate Jorg?“, „Din ce culoare e făcut verdele, Frate Jorg?“, ați crede că m-aș bucura de liniște, însă de fapt mă supăra mai mult când nu scotea o vorbă.
– Gog, azi n-ai întrebări? m-am interesat.
– Nu.
Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte.
– Nimic? am insistat.

Am urcat mai departe, fără să vorbim. Știam că nu tace doar de frică. Când ești mic, e groaznic să descoperi limitele celor pe care îi iubești. Atunci când afli că mama nu te poate apăra, că profesorul a făcut o greșeală, că trebuie s-o iei pe-un drum greșit pentru că adulții n-au puterea de-a o lua pe cel drept… cu fiecare clipă ți se fură copilăria, fiecare e o lovitură care ucide o parte din copilul care erai, lăsând expusă o altă parte a omului, o ființă nouă, mai dură, dar temperată de amărăciune și dezamăgire.
Gog nu voia să pună întrebări, pentru că nu voia să-i îndrug minciuni.
Am ajuns la peșterile pe care nu le văzusem înainte, am strâmbat din nas de la duhoarea trolilor și am intrat în beznă.
– Gog, lumină, te rog!
A întins mâna și focul a răsărit de parcă-l ținuse în pumn.
Am înaintat prin coridorul din peșteră, de-a lungul pasajului neted ce se întindea pe cincizeci de metri, până la peștera-catedrală aproape rotundă, plină de gropi pe jos și de pereți sculptați.
De data asta trolii au venit repede, cam șase dintre ei intrând în cercul de umbră din jurul flăcării lui Gog. Gorgoth era pregătit să se ia la luptă cu cei noi, care se îndoiau de el, dar s-au ghemuit și s-au uitat la noi, îl priveau pe Gorgoth și nu au schițat niciun gest de atac.
– De ce suntem aici? a întrebat Gorgoth în cele din urmă.
Mă întrebasem dacă va ceda vreodată.
– Mi-am ales terenul, am răspuns. Dacă trebuie să te întâlnești cu leul, e mai bine să fie în vizuina lui.
– Nu te-ai uitat în altă parte, mi-a replicat Gorgoth.
– Am găsit aici tot ce aveam nevoie.
– Mai exact, ce? m-a întrebat.
– O fărâmă de speranță.
Am zâmbit și m-am lăsat pe vine, ca să fiu la același nivel cu Gog.
– Trebuie să-l întâlnim la un moment dat. Problema ta, focurile, o să te doboare mai devreme sau mai târziu și nu pot face nimic, nici măcar Gorgoth nu poate să te ajute, data viitoare o să fie mai grav, iar data următoare și mai și.
Nu îl mințeam. Nu voia să mă audă mințind.

O lacrimă i-a curs pe obraz, apoi a ieșit abur. L-am luat de mână, foarte mică față de a mea, și i-am apăsat runa furată în palmă, închizându-i pumnul.
– Gog, tu și cu mine suntem la fel. Niște luptători. Frați. O să intrăm împreună acolo și o să ieșim împreună.
Și, în ciuda minciunilor pe care i le îndrugam, eram la fel. Dacă dădeam la o parte bunătatea din el și răul din mine, aveam o legătură. Trebuia să îl văd izbândind. Nu era nimic altruist. Dacă Gog putea supraviețui lucrului care îl devora din interior, de ce să nu reușesc și eu? Ce naiba? N-am străbătut jumătate de imperiu ca să salvez un copil schilod. Am venit să mă salvez pe mine.
– O să-l chemăm pe Ferrakind, i-am zis.
M-am uitat la troli. Mă priveau cu ochii lor negri și umezi, fără să reacționeze la numele lui Ferrakind.
– Înțeleg ce le vorbesc?
– Nu, mi-a răspuns Gorgoth. Se gândesc dacă ești bun de mâncat.
– Întreabă-i dacă se mai poate ieși și prin altă parte, mai sus, pe munte.
– Ne pot duce, a zis Gorgoth.
– Spune-le că vine Ferrakind. Să se ascundă în apropiere, dar să fie pregătiți să ne ducă pe una din cărări.
Îmi dădeam seama când gândurile lui Gorgoth ajungeau la ei. Într-o clipă erau în picioare, cu gurile lor negre întinse în timp ce mormăiau și răgeau, cu limbile negre trecând peste dinții ascuțiți. S-au făcut nevăzuți într-o clipită, pierduți în întuneric.
– Bun. Atunci, o să-l chemăm pe Ferrakind. O să încerc să-l conving să ne ajute.
I-am întors fața lui Gog de la intrare spre mine:
– Dacă merge prost, faci trucul pe care l-am văzut în castelul Ducelui. Dacă Ferrakind încearcă să ne dea foc, iei focul și să-l pui unde o să-ți arăt eu.
– O să încerc, a zis Gog.
– Să încerci din greu!
Toată viața mi-a fost frică de arsuri de la vătrai, poate chiar dinainte. M-am gândit la Justice cum schelălăia când ardea în lanțuri. Simțeam voma în gât. Puteam să plec. Pur și simplu.
– Frate Jorg, cum îl facem să vină aici?
Era prima întrebare a lui Gog pe ziua de azi.

Imaginea cu mine coborând pe pantă era foarte vie. Aș fluiera în soarele primăverii și aș zâmbi. Transpiram la subsuori, însă la coaste eram rece. Dacă ar fi aici, Makin ar zice că are presimțiri negre. Și ar avea dreptate.

Puteam să plec. Puteam să plec pur și simplu.

Dacă Coddin ar fi aici, ar zice că e un risc prea mare, fără un câștig sigur. Ar zice asta, dar, de fapt, ar vrea să zică „Pleacă naibii de aici, Jorg!“, pentru că n-ar vrea să ard.

Și dacă ar fi tata aici... Dacă m-ar vedea pășind în lumina soarelui. Luând-o pe calea ușoară. Ar zice atât de încet, încât aproape n-ai auzi: „Încă o dată, Jorg. Încă o dată!“ Și la fiecare răscruce aș alege din nou cea mai ușoară cale. Și ce iubeam tot va arde, în cele din urmă.

– Fă un foc, Gog! i-am cerut. Fă cel mai mare foc din lume, fir-ar să fie!

El s-a uitat la Gorgoth, care a dat din cap că da și s-a tras înapoi. Nu s-a întâmplat nimic o vreme, doar Gog a respirat încet, de șase ori. Firav la început, de parcă imaginația ți-ar fi jucat feste, flăcările de pe spatele lui au prins să licărească și să se miște. Culoarea a devenit mai tare. S-a făcut stacojiu, iar cenușiul a pălit. Căldura a ajuns la mine și am pășit în spate, apoi din nou. Umbrele fugiseră din peșteră, dar nu aveam timp să văd ce dezvăluiau. Gog pulsa de căldură ca un tăciune aprins în focul fierarului, cu fiecare mișcare a foalelor. Gorgoth și cu mine ne-am retras în tunelul ce ducea în sus, din spatele peșterii-catedrală.

Stăteam, căldura focului lui Gog ne ardea fețele, iar aerul care intra prin spatele nostru ne îngheța ceafa.

Flăcările s-au iscat fără sunet și întreaga catedrală s-a umplut cu un foc portocaliu. Ne-am dat în spate, nevăzând peștera, dar încă încălziți de infern. Respiram cu greu, de parcă focul a ars oxigenul din aer.

– Cum o să ne ajute? a întrebat Gorgoth.

– E doar un foc.

Am tras în piept aer cald și nefolositor. Am început să văd puncte negre. Iar Ferrakind se uita prin el de parcă ar fi fost o fereastră spre altă lume.

Gorgoth m-a luat de umăr și m-a ținut să nu cad. Nu părea să fi făcut niciun efort și n-am simțit ranchiună, deși alunecam într-un loc întunecat, unde mâna lui nu mă putea sprijini. N-auzeam

nimic în afară de icnetele mele și de sunetul scos de călcâiele care se târau pe când mă trăgeam mai în spate și în sus. Mă simțeam suficient de fierbinte ca să iau foc deodată, numai că picioarele îmi înghețau.
Focul, care nu scosese niciun sunet, a făcut poc! când s-a stins. S-a oprit când am leșinat de tot, iar apa rece m-a trezit la viață și iată că scot o înjurătură printre dinți:
– Ce naiba?
Eram într-un pârâiaș rece. Tunelul fusese uscat înainte, însă acum trecea un pârâu, ducând pietrele după el. M-am tăvălit în apa rece, apoi m-am folosit de perete ca să mă ridic în picioare.
Gorgoth m-a adus înapoi. Își petrecuse o viață în întuneric, sub Muntele Honas și cu ochii lui ca de pisică a găsit o poziție bună, în timp ce eu veneam din spate împleticindu-mă. Pârâul ne-a urmat în camera-catedrală, unde bolborosea și scotea aburi de la pietrele fierbinți.
Gog ne aștepta unde îl lăsasem, strălucind în continuare, iar Ferrakind stătea la gura tunelului dinspre camera de la intrare.
Mă gândisem că găsesc un om cu foc în el. Ferrakind era un foc cu o rămășiță de om în el. Avea formă de om, dar parcă era din fier topit, ca vasele din Barrow și Gwangyang. Fiecare parte din el ardea și silueta îi licărea când își schimba poziția corpului. Când ochii lui ca niște stele albe și calde i-au întâlnit pe ai mei, privirea lui parcă mi-a ars pielea.
– Gog, la mine!
Mă durea să țip, dar aburul din apa topită de la picioarele mele m-a ajutat un pic.
– Copilul e al meu.
Ferrakind vorbea în trosnetul flăcărilor. Gog a venit spre noi împleticindu-se. Ferrakind a înaintat un pic.
– Și de ce l-ai vrea? i-am strigat.
Nu puteam să mă apropii, pentru că mi s-ar fi topit pielea.
– Focul mare îl mistuie pe cel mic. Unde-s doi, puterea crește, a zis Ferrakind.
Parcă vorbea din amintiri, folosind părți din omul care încă nu arsese de tot.
– Am venit să-l salvăm de așa ceva, i-am explicat. Nu poți să iei focul din el și să lași copilul?
Ochii ăia fierbinți i-au întâlnit din nou pe ai mei și s-au uitat cu luare-aminte, ca și cum m-ar fi văzut prima oară.

– Știu cine ești.
Nu știam ce să mai adaug. Îmi simțeam buzele prea arse pentru cuvintele prostești pe care le-aș fi găsit în alte împrejurări.
– Ai trezit un foc străvechi, care n-a mai ars de o mie de ani, a zis Ferrakind.
– A, da, asta.
– Ai adus soarele pe pământ.
Croncănitul lui Ferrakind s-a înmuiat, copleșit parcă de amintirea armei Constructorilor. Pe față îi treceau umbre.
Gog a ajuns la noi, nu mai avea căldură în el, însă pe spate, pe piept și pe brațe avea noi urme, flăcări aprinse, portocalii.
– Poți să-l schimbi? Poți să iei focul din el sau suficient ca să poată trăi cu el? l-am întrebat.
Încă mă durea când respiram și din cauza aburului din apa topită nu vedeam bine. Undeva, deasupra și în spatele nostru, căldura de la Gog și Ferrakind se întâlnea cu gheața străveche din Halradra.
Focul lui Ferrakind scuipa, curgând peste podeaua peșterii. Mi-am dat seama că râde.
– Constructorii au încercat să distrugă barierele dintre gând și materie. Astfel lumea se putea schimba mai ușor, printr-o simplă dorință. Au subțiat limita între viață și moarte, între foc și nefoc, au micșorat diferența dintre asta și aia, chiar și dintre ici și colo.
Mi-am dat seama că sănătatea mintală a lui Ferrakind fusese primul lucru mistuit în iadul său personal.
– Poți să-l ajuți pe băiat? l-am întrebat tușind.
– E scris în el. Gândurile sale ating focul. Focul atinge mintea. Este trecut prin foc. Nu putem schimba ce este scris.
Ferrakind a pășit spre noi, flăcările ridicându-se în jurul lui ca niște aripi pregătite de zbor.
– Dă-mi băiatul și poți pleca!
– Am venit de prea departe pentru „nu“, i-am replicat.
Focul nu are răbdare. Focul nu stă la discuții. Ar fi trebuit să știu lucrurile astea.
Ferrakind s-a apropiat de noi și o coloană de flăcări albe a izbucnit din mâinile lui. Eu mă credeam iute, dar Gog a fost mai rapid decât aș fi zis și a prins flăcările în brațe, corpul preschimbându-i-se din portocaliu în căldură albă, dar eu și Gorgoth nu simțeam nimic.

– În spatele nostru! am strigat. Trimite-l înapoi!
Și Gog s-a supus. Tunelul din spatele nostru s-a umplut de focul alb al lui Ferrakind când Gog l-a prins cu o mână și l-a aruncat cu cealaltă. Nu vedeam nimic din vrăjitorul focului, doar infernul alb în care fierbea, și nimic din tunel, doar o tornadă puternică de foc alb învârtindu-se prin el, urcând. Stăteam ca într-un cocon cu căldură din fiecare parte și un băiat care încerca să nu ni se topească pielea până la os.
O vreme care mi s-a părut o veșnicie n-am văzut decât căldură orbitoare și n-am auzit nimic, în afara răgetului focului. Și, când credeam că nu mai pot, furia creștea în mine. Gog era în flăcări, mai întâi portocaliul-deschis al fierului gata să fie lovit de ciocan, după aceea albul focului, apoi un alb pur ca praful de stele. Vedeam din ce în ce mai clar umbra oaselor lui, de parcă l-ar fi mistuit focul, luându-i seva din mușchi, piele și grăsime, lăsându-l împuținat și fără culoare.
Și, într-o clipă, focul și furia s-au dat în lături, înfățișându-l pe Ferrakind, fierbinte și topit, iar Gog era ghemuit, palid și nemișcat.
Un torent de apă topită trecea acum pe lângă noi, adânc până la șolduri, învolburat și nimicitor, revărsându-se din camera principală printr-o gură de tunel care fusese seacă și nisipoasă când trecuserăm prima oară prin ea ca să scăpăm de foc. Apa se despărțea în jurul lui Gog și Ferrakind, parcă neputând să atingă esența focului. Gorgoth și cu mine am stat aproape de Gog și apa mai că nu ajungea la noi.
Ferrakind a râs din nou, iar din el ieșeau flăcări din nou.
– Jorg de Ancrath, voiai să-mi potolești setea?
Am dat din umeri.
– Așa se face. N-a mers să lupți cu aceeași monedă.
Nivelul apei începuse deja să scadă în jurul nostru.
– Ar fi nevoie de un ocean! a zis Ferrakind.
A luat foc în mâini și l-a lăsat să ardă alb.
– Copilul e terminat. Clipa morții a sosit, Jorg de Ancrath!
Dacă a sosit, așa să fie! Aveam o speranță vagă, dar doar atât. Măcar nu avea să fie un foc molcom. Am tras sabia. Am crezut mereu că voi avea o armă în mână când va sosi clipa. Am auzit un vuiet, dar nu al flăcărilor, era cumva mai adânc și mai îndepărtat.
Va fi nevoie de un ocean.

– Ce zici de un lac? l-am întrebat și m-am uitat, pe lângă tăișul sabiei, la vrăjitorul care ardea.
– Un lac?
Ferrakind s-a oprit.
Atunci a năvălit apa, un perete negru, izvorând după pârâul de la picioarele noastre. M-am scufundat după Gog, ducându-l după mine în peștera-catedrală aflată într-o parte a gurii tunelului. S-a frânt de parcă ar fi fost de sticlă. S-a spart ca o jucărie într-o mie de bucăți ascuțite și strălucitoare. Am simțit valul brusc de căldură. Acele de foc mi-au străpuns obrazul acolo unde l-am lovit, maxilarul, tâmpla. Zăceam printre bucățile strălucitoare, iar rămășițele lui Gog, paralizate de o lume a durerii, se aflau pe podeaua nisipoasă a peșterii când un potop de proporții biblice a năvălit din tunel, la doar câțiva metri în spatele meu.
În craterul Halradra existaseră o mie de tone de gheață o mie de ani. Dar înainte, cu multă vreme în urmă, cursese apa. Altfel, cum să fie tunelurile netezi, nisipoase și mâloase, curățate și cu găuri, ca piatra pe unde trece o apă curgătoare? Cu o încetinire glacială, gheața s-a vârât unde pâraiele de sub pământ au săpat catedrale ascunse și galerii lungi, iar Halradra a dormit, înecată în gheață și tăcută.
Nu mă așteptam ca vreun foc să topească atâta gheață ca să înece un vrăjitor al focului, mai ales focul unui vrăjitor să topească pe când el aștepta răbdător propriul diluviu. Dar aveam o speranță, una vagă, că focul și Gog vor croi drum prin gheață, un drum unde duc tunelurile și unde căldura se ridică… un drum în sus.
Primăvara și vara, craterul Halradra este de un albastru remarcabil. Albastrul unui metru de apă topită, care zace peste metri de gheață. Un lac de douăzeci de acri, doar de un metru adâncime, care stătea pe atâta gheață.
Când o gaură suficient de mare ca să înghită o căruță se topește prin gheața respectivă, descoperi că un metru înmulțit cu douăzeci de acri înseamnă foarte mult.
Apa rece l-a lovit pe Ferrakind mai repede decât cei mai iuți cai și de-acolo l-a purtat fără oprire.
Cum vrăjitorul dispăruse, ca și strălucirea bucăților lui Gog, întunericul s-a întors. Nu știam decât durere și vuiet de apă. Ideea că mă voi îneca, în loc să ard, nu mă interesa. Nu voiam decât să fie rapid.

Cumva, în întuneric și potop, m-au găsit niște mâini. Duhoarea de trol amestecată cu putoarea cărnii mele arse, iar eu mă mișcam în strânsoarea lor. I-am blestemat, crezând că așa agonia va dura mai mult. O clipă m-am gândit dacă se mai întrebau dacă oi fi bun la gust. Poate le plăcea mâncarea pe jumătate făcută. L-am mușcat pe unul la un moment dat și pot să vă spun că trolii au un gust mai groaznic decât mirosul lor. Altceva nu-mi mai amintesc. Cred că m-au dat cu capul de-un zid când se grăbeau să scape din calea potopului.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

16 decembrie, anul 98 Interregn

Ancrath. Castelul Înalt. Iatacul meu.

Maery Coddin coase în scaunul din colț. Ploaia picură pe obloane.

„Doamnă, ați gonit iarna. Acum ne desfătăm în căldura zâmbetului dumitale.“

Asta spunea Prințul de Arrow când am coborât în holul de la răsărit. „Doamnă“, nu „prințesă“, pentru că așa e în ținutul Arrow. Doamnă. Poate e pompos, dar m-a făcut să zâmbesc, căci fusesem serioasă înainte, când mă gândeam la Sageous și la ce îi era întipărit pe chip. Și, deși un poet mort, a scris probabil rândurile lui Orrin, cred că Orrin vorbea serios și le-a rostit doar pentru mine.

– Arăți bine, Katherine.

Egan a zis-o în timp ce fratele lui făcea o plecăciune. Ei doi erau ca ziua și noaptea. Sau ca răsăritul și apusul. Orrin, blond ca un jarl și arătos ca prinții zugrăviți în cărți ca să le delecteze pe prințesele mici până când află că broaștele nu se prefac în prinți doar dacă le dai o sărutare, ci dacă au un castel și ceva pământ. Egan avea părul scurt și mai negru ca funinginea, pielea fiindu-i încă măslinie de la soarele verii, iar chipul sever, potrivit pentru un măcelar sau un călău, dacă nu era ceva fierbinte în spatele lui, energia care îți ridică părul de pe brațe și ceafă.

Și ce mi-a zis Jorg Ancrath ultima oară? „Poate că ai o mână mai bună, mătușă?“ Pe când mă invita să termin treaba tatălui său. Pe când stătea acolo, mai palid ca Orrin, mai întunecat decât Egan, cu părul de pe umeri ca un râu întunecat. Se uita la mine

și la pumnal, cu fața dură și îngrijorată, de parcă nu vedea omul care va deveni, ci oamenii care vor fi.

Și de ce scriu despre băiatul ăsta aici, când pot să scriu despre bărbați? Băiatul ăla care m-a lovit. Nu cred că mi-a sfâșiat rochia. Însă cred că i-a trecut prin minte.

Amândoi mi-au cerut mâna. Orrin, cu vorbe dulci, pe care nu le înțeleg. M-a făcut să mă simt perfectă. Pură. Știu că mă va apăra și că va vrea să mă facă fericită. Îi zugrăvesc o imagine prea... pedantă. În Orrin Arrow zac un foc și o putere nebănuite. În sufletul lui e dur și fiecare parte din el e vie.

Egan m-a cerut fără prea multe cuvinte și privindu-mă îndelung. Patima lui ar îngrozi-o pe Sareth, deși ea are gura spurcată. Cred că o femeie slabă ar muri în patul lui. Uneia puternice i s-ar părea singurul loc unde să se simtă vie.

Am mers prin grădina de trandafiri pe care i-a plantat regina Rowan în anul dinaintea morții, aflată între turnul fortificat și zidul exterior. Întâi m-am plimbat cu Orrin, din moment ce e fratele mai mare cu un an, și apoi cu Egan, iar Maery Coddin era la un metru de noi ca să ne însoțească. Acum grădina e năpădită de buruieni, nu că e neglijată, ci nu e îngrijită corespunzător, trandafirii sunt ofiliți, iar spinii și florile moarte au gheață pe ele. La început Orin mergea fără să vorbească și doar scrâșnetul pietrișului rupea tăcerea.

– N-o să fie ușor să-mi fii soție, au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

– Sinceritatea e întotdeauna o alinare, i-am zis. De ce ar fi așa de greu?

Și mi-a zis acolo printre trandafiri, fără lăudăroșenie sau mândrie, că va fi împărat într-o bună zi, dar calea spre Vyene nu va fi ușoară. Dumnezeu încă nu-i spusese s-o facă și nici nu promisese unui tată pe moarte, nu a zis că e destinul, doar datoria. Cred că Orrin Arrow este o floare rară. Un om bun, cu puterea de a face lucrurile pe care i le cere bunătatea.

Avea dreptate, desigur. Ar fi ușor să iubești așa un om, dar să te măriți cu el, mult mai greu.

Pe când Orrin întâi gândea și abia după aceea vorbea despre viitor, Egan vorbea fără să ezite și despre prezent. Doar sinceritatea îi lega. Egan mi-a zis că mă dorește și eu l-am crezut. Mi-a zis că mă va face fericită și cum se va întâmpla. Sunt sigură că, dacă s-ar fi întors, și fața lui Maery ar fi fost la fel

de roșie ca a mea. Egan a vorbit despre caii lui, despre bătăliile în care a luptat și despre ținuturile în care mă va duce. Pe de o parte, se lăuda, desigur, dar la sfârșit a vorbit despre pasiunile lui, despre ucis, călărie, călătorii și acum despre mine. Poate sunt superficială, dar e un compliment să fiu considerată printre plăcerile primitive ale unui bărbat ca Egan Arrow. Și da, poate mă consideră un trofeu ce trebuie câștigat, dar cred că i-aș putea răspunde cu aceeași patimă și i se va părea că ne potrivim.
Le-am spus că va trebui să mă gândesc.
Sareth crede că sunt nebună, dacă nu aleg pe niciunul și nu profit de șansa de a pleca din Ancrath.
Maery Coddin zice că ar trebui să îl aleg pe Orrin. Are mai multe pământuri, mai multe perspective și foc cât s-o topească, dar să n-o ardă.
Dar am ales să aștept.

8 februarie, anul 99 Interregn
Castelul Înalt. Biblioteca. Rece și goală.
Sareth și-a fătat bastardul Ancrath. A urlat cât să știe jumătate de castel cum e să împingi un cap mare și unsuros printr-o gaură strâmtă și pentru câteva degete. Mi-a zis să plec după câteva ore. Pentru că eram posacă. Eram fericită că pot pleca.
Ar trebui să mă bucur pentru ea. Ar trebui să fiu recunoscătoare că sunt amândoi în viață. Țin tare mult la ea și cred că o să-l îndrăgesc pe băiat. Nu e vina lui că e un Ancrath. Dar mi-e teamă.
Nu eram posacă, ci înspăimântată. A urlat tot restul zilei și noaptea, înainte să scoată tot din ea. Știam că are o gură spurcată, dar, Doamne, ce a zis spre sfârșit! Mă întreb cum se vor uita servitorii la ea acum. Cum se vor uita cavalerii la regină pe sub vizieră.
Mi-e teamă și pana asta pune frica mea în fiecare literă. Tremur și trebuie să scriu încet și ferm, ca să pot citi ce am așternut pe hârtie.
N-a venit nici luna trecută, nici luna asta. Cred că până la sfârșitul anului o să țip eu și nu o să-mi pese de ce spun sau cine aude. Și n-o să fie arborate drapele și n-o să se rostească rugăciuni în capelă pentru bastardul meu. Nu ca pentru micul prinț Degran la miezul nopții. Nici dacă pruncul meu are același

păr negru lipit de cap și aceiași ochi care privesc dintr-o față teșită.
Îl urăsc. Cum a putut? Cum a putut să strice tot?
Noaptea trecută l-am visat pe Jorg cum vine la mine, iar eu am burta mare și caldă, întinzându-se de parcă bastardul ar vrea să iasă din mine, cu mânuțele lui alunecându-mi pe sub piele. Am visat că Jorg a adus un cuțit. Sau era al meu. Cel lung și îngust. Și m-a deschis ca Drane, care curăță peștii de mațe în bucătărie și a scos copilul purpuriu, care țipa.
Ar trebui să spun cuiva. Ar trebui să mă duc la Părintele Glen să-i povestesc. Cum m-a violat Jorg. Și să caut iertare, deși Dumnezeu știe de ce ar trebui. Ar trebui să plec. O să mă trimită la maici, la Frau Rock.
Dar îl urăsc pe omul ăla, pe călugărul îndesat, cu ochi goi și degete groase. Nu știu de ce, dar îl urăsc mai mult decât pe Jorg Ancrath. Parcă-mi vine să-mi smulg pielea și să fug.
Sau pot să rog pe cineva să mă ajute să scap de el. În Scorron erau niște bătrâne în mahala care făceau o pastă amară... și bebelușii ieșeau mici și morți din femeile alea. Dar așa era în Scorron. Aici habar n-am pe cine să rog. Poate pe Maery Coddin, dar e prea bună, prea nevinovată. I-ar spune lui Sareth și Sareth i-ar spune regelui Olidan și cine știe ce mi-ar face că i-am stricat planurile, că nu am intrat în joc ca un pion de nădejde, că am căzut de pe tablă.
Mai bine mă mărit cu prințul Orrin sau cu Egan. Cât mai repede, până începe să se vadă. Egan n-o să aștepte nunta. O să se urce pe mine într-o clipită. Nici n-ar ști că nu e al lui. Orrin însă ar aștepta.

22

Ziua nunții

– Unde-i Coddin, fir-ar să fie?
– Aici, a arătat străjerul Hobbs în josul văii.
Ariergarda cenușie a regimentului trasa o linie jerpelită înaintea trupelor din față ale Prințului de Arrow.
– Jorg, ar fi trebuit să-l lași la castel, a zis Makin, gâfâind la fiecare cuvânt. E prea bătrân să alerge.
– Keppen are o sută și ar fi urcat și ar fi coborât de pe munte înainte după ce mâncați, Sir Makin, am scuipat eu.

– O avea șaizeci, a comentat Makin. Ceva mai în vârstă decât Coddin, îți garantez.
Străjerul Hobbs ni s-a alăturat pe culme, cu căpitanul Stodd lângă el, barba albă și scurtă contrastându-i cu fața roșie.
– Ei bine? a întrebat Hobbs.
Mă uitam la el.
– Sire... a adăugat.
E ușor să-ți pierzi încrederea pe munte, dar și s-o găsești. Când ești la câțiva centimetri de Dumnezeu, contează foarte mult.
Hobbs avea, în orice caz, motiv ca să se îndoiască. Deasupra noastră valea se îngusta până ajungea o trecătoare abruptă, care ar fi încetinit trei sute de suflete, așa încât oamenii lui Arrow ar fi putut să-și umple săbiile de sânge după lunga urmărire. Deasupra, granița de zăpadă și urcușul lung spre trecătoarea Luna Albastră era blocată în această perioadă a anului, deși numele ar zice altceva. Sub noi erau de zece ori mai mulți decât efectivele noastre și mai mulți umpleau valea, un covor de oameni care se mișcau întruna, soarele luminându-le coifurile, scuturile, vârfurile săbiilor și ale sulițelor.
– Să-l așteptăm pe Coddin, am zis.
Chiar și Coddin trebuia să aibă speranță.
– Sire...
Hobbs a plecat capul. Și-a luat arcul în mână și a așteptat gâfâind. Un om de ispravă și, dacă nu era, măcar puternic. Tata l-a ales din garda regală pentru regimentul pădurii, nu ca pedeapsă, ci pentru a recompensa regimentul.
Mi-am luat ochii de la masa de oameni care clocotea și m-am uitat la piscurile senine, acoperite cu zăpadă. Granița de omăt ne aștepta nu departe, deasupra strâmtorii. Vântul aducea zăpadă proaspătă, cristale de gheață care se învârteau ușor. Nimeni nu simțea frigul. Simțeam cei zece mii de pași prin munți în picioare. Le-am lăsat să tremure și mi-am încălzit sângele aproape de punctul de fierbere.
La vest vedeam Degetul lui Dumnezeu. Oboseala din mine nu se compara cu ce am simțit când m-am ridicat pe degetul acela și am zăcut ca mort sub cel mai albastru cer. Am stat acolo ore întregi și în cele din urmă m-am ridicat, sprijinindu-mă în dinții vântului, și mi-am tras sabia.
Când urci, nu lua la tine nimic inutil. Am luat o sabie pe care o aveam strânsă la spate. E o muzică atunci când mânuiești sabia.

Pe Degetul lui Dumnezeu se aude mai limpede. Urcasem amintindu-mi muzica mamei, dar vârful îmi cântase alt cântec. Poate că e cerul aproape, poate că-l aduce vântul. Oricum, am auzit cântecul sabiei în ziua aceea și mi-am făcut sabia *kata*, despicând vântul, învârtindu-mă, întorcându-mă, lovind în jos și în sus. Am dansat pe cântecul sabiei acolo, sus, o oră sau poate mai mult. Era ceva sălbatic, iar în fiecare parte era un hău nesfârșit. Și apoi, înainte ca soarele să apună, am lăsat sabia pe stânci, o ofrandă adusă vremii, și am început să cobor.
Când am stat pe Degetul lui Dumnezeu am înțeles prima oară de ce se luptă oamenii pentru un loc, pentru pietre și pâraie, indiferent cine se proclamă rege acolo. Puterea locului. Am simțit-o din nou în vale, cu hoardele Prințului de Arrow venind spre mine câtă frunză, câtă iarbă.
– Coddin, ce-ai pățit? am întrebat când cancelarul meu venea spre noi împleticindu-se. Arăți pe jumătate mort.
Nu avea suflu nici cât să răspundă.
– Ai ce ți-am dat? l-am întrebat.
Atunci nu știusem ce i-am dat, ci doar că trebuie. Încă gâfâind, Coddin și-a dat jos desaga și a scotocit prin ea.
– Să zici mersi că nu am lăsat-o pe acolo doar ca să fiu înaintea dușmanului! mi-a replicat.
I-am luat fluierul pe care îl foloseau și ciobanii, de vreo jumătate de metru, îmbrăcat în piele.
– Coddin, știu că o să te achiți întotdeauna de sarcini, deși le-am dat câte unul lui Makin și lui Keppen. Încrederea e bună, dar încearcă să nu-ți faci planuri cu ea!
– Niciunul dintre noi nu e din partea locului, le-am zis căpitanilor, ridicând tonul pentru cei din regiment care se adunau. Ei bine, tu ești.
Am arătat spre un flăcău din linia a doua.
– Dar majoritatea, am continuat, ne-am născut și am crescut în Ancrath.
Ultimii din regiment veneau acum, iar oamenii Prințului de Arrow erau la câteva sute de metri în spate, trecând cu greu peste bolovanii rupți.
– Oameni din Ancrath, sunteți cu mine pentru că sunteți cei mai buni războinici, pentru că ați învățat să luptați pe aceste pământuri greu de apărat, pe care alții vor să le ia în stăpânire.

Ele sunt însă mai ușor de apărat și ne țin pe toți, mai puțin pietre și capre.
La asta, câțiva au râs. Unii din regiment mai aveau putere.
– Astăzi, am adăugat, toți devenim oameni de munte.
Am luat fluierul, l-am ridicat și am suflat încet, căci, altfel, se strică tonul. Rezultatele cele mai bune se obțin dacă aplici o presiune constantă.
Un fluier pentru capre se aude în minte mile întregi. Vântul îl poartă și se izbește de fiecare piatră. Cu o singură suflare, ajunge aproape la Bântuit. Sigur suficient de departe să ajungă la fiecare om al muntelui pe care l-am ascuns pe pantele înalte, de unde se vede cărarea ce urcă spre vârful muntelui. Și nu sunt orice oameni ai muntelui, ci cei care au avut aceste pante din generație în generație. Oameni care, ca și tații și bunicii lor, luau o piatră la plimbare. Oamenii lui Renar își păstrau secretele, dar din vârful Degetului lui Dumnezeu mi se dezvăluise totul în ziua aceea, cu mulți ani în urmă.
A trebuit să cânte șapte trompete ca să doboare zidurile Ierihonului, dar nu eram pregătit pentru asta. Dacă sufla cineva în fluier, muntele se mișca în Înălțimile Renar. Pe ambele părți ale văii, vreo doisprezece pietre o luau în jos. Oamenii muntelui știau potecile atât de bine, încât i-ar fi făcut de rușine pe iubiții care știu tot despre rotunjimile lor. Trebuiau să cadă pietre mari, bolovani cu pârghii pregătite, care aveau să se prăvălească atunci când vor fi împinse, să se rostogolească, să se izbească unele de altele. Am simțit pământul cutremurându-se sub noi. Vuietul, ca o piatră de moară care scrâșnește, dinți care clănțănesc. În câteva clipe toată valea se pusese în mișcare, cele câteva mii de suflete ale Prințului de Arrow au dispărut când s-a ridicat, iar bolovanii au prefăcut carnea oamenilor într-o pastă însângerată.
– Mulțumesc, Coddin. Îți sunt recunoscător.
I-am dat fluierul înapoi.
– Hobbs, când se risipește praful și se poate ochi, să-i pui pe oameni să doboare pe oricine mai e în picioare.
– Iisuse Hristoase! a exclamat Makin, uitându-se în valea de sub noi. Cum de…
– Topologie, am zis. E magică.
– Și acum ce facem, Rege Jorg? a întrebat Coddin, din nou încrezător, dar concentrat încă pe numere, știind că șansele

noastre împotriva a șaisprezece sau șaptesprezece mii erau un pic mai bune decât împotriva a douăzeci de mii.
– Sigur că ne retragem, i-am zis. Nu putem să atacăm de aici, nu?

23

Ziua nunții

Ne-am întors la Bântuit pe un teritoriu nemaivăzut, un teren nou și accidentat, ticsit cu morți făcuți carne tocată și ici-colo, pe drum, se auzeau strigătele celor vii prinși sub noi. Am continuat drumul, în zdrențele noastre cenușii, pline de praf de la pietre, palizi de la atâta învolburare și spaimă.
Acum armata Prințului încercuia Bântuitul, arcașii erau pe înălțimi, iar mașinăriile de asalt erau dispuse. Toate trupele mele de la castel erau în interiorul zidurilor, fie că era spațiu, fie că nu. Nu avea rost să ții piept dușmanului în câmp deschis.
Vedeam arcași coborând în șiruri lungi, cu siguranță executând ordinul să meargă spre est ca să fie în față, dat fiind masacrul recent. Prințul învăța repede. A anticipat atacul meu reînnoit. Nu cred însă că de data asta îi va considera o pacoste pe cei trei sute de oameni ai mei.
– N-ar trebui să se grăbească, mi-a zis Makin, care era lângă mine.
– Mai întâi o să reducă din obstacole și din șirurile de oameni, a comentat Coddin.
– Nu trebuie să intre până nu vine zăpada mare, a intervenit Hobbs. Înăuntru până ninge mult. Iarna la foc. Peste trecători când primăvara le topește.
– Vrea să intre azi, le-am spus. Cel mai târziu, mâine. O să intre pe poarta principală.
– De ce? m-a întrebat Coddin.
Nu voia să se certe, dar voia să înțeleagă.
– De ce să irosești un castel bun? am replicat. O să forțeze. Oamenii se predau. O să aibă milă și are o nouă fortăreață, o nouă garnizoană și o mică reparație de făcut la intrare. Nu umblă cu jumătăți de măsură, ca mine. Intră în forță și în viteză și termină treaba.
– Puțină milă? a întrebat Makin. Crezi că mila a supraviețuit după evenimentele recente?

– Poate că nu, am zis eu cu un zâmbet sumbru, dar nici eu n-am de gând să arăt niciun strop de milă. Ascultă la mine, bunul meu prieten, nimeni nu iese în viață de data asta.
– Jorg cel Roșu.
Makin s-a bătut cu palma în piept cum făcuse la Fortul Remagen cu ani în urmă.
– O zi roșie, am spus eu.
Am băgat două degete într-o chestie care acum câteva ore încă era în viață și râdea și i-am desenat două linii stacojii pe obrazul stâng, apoi pe cel drept.
Coborând prin vale, meșteream la cutia de cupru, în desaga de piele de la șold. Îl simțisem toată ziua pe Sageous călcând pe la marginea imaginației mele, printre visele pe unde găsea loc. Potrivit surselor mele, o rețea de spioni mai puțin sofisticată decât susțineau majoritatea din Cei O sută, Prințul de Arrow avea o a doua armată, mult mai mică decât cea de la porțile mele, care se îndrepta spre Ancrath și Castelul Înalt, probabil ca să se asigure că tata își va ține trupele înăuntru. Sageous nu părea să aibă un motiv pentru care să-mi bântuie visele decât dacă se alăturase Prințului în clipa când a fost limpede în ce parte înclină balanța puterii, așa că acum era sfetnicul Prințului, căutând nu atât să-i călăuzească mintea, cât să pună stăpânire pe ea.
Iar vrăjitorul viselor putea fi la Castelul Înalt. Poate că Sageous voia să-mi afle planurile ca să le vândă Prințului de Arrow și să cumpere independența ținutului Ancrath pentru tatăl meu. Oricum nu aveam să i le arăt.
Tot căutam în memorie un fir de care să mă leg. Planurile prestabilite din cutie țâșneau mereu ca o simplă inspirație, erau clipe de inspirație, în care intrau în legătură fapte care nu aveau nicio legătură una cu alta. Am tras de firul planurilor mele, dar de data asta ceva nu a mers cum trebuie. De data asta, deși am fost atent, cutia s-a deschis cu un *clinc* și sub capac am văzut cu ochiul minții o lumină întunecată sângerând. Am închis-o imediat și a scos tot un *clinc*.
Și mult timp am crezut că nu ieșise nimic din ea.
Apoi amintirea m-a purtat acolo.

– Bună, Jorg! îmi spune și îmi uit cuvintele bine ticluite.
– Bună, Katherine!

Și stăm printre morminte, cu fata de piatră și câinele de piatră între noi, iar când vântul se întețește polenul florilor se învârtește ca o zăpadă trandafirie printre noi, iar eu mă gândesc la globul de zăpadă spart acum amar de vreme și mă întreb cum se va așeza totul.
– N-ar trebui să fii aici singură, îi spun. Cică sunt tâlhari pe-aici, prin pădure.
– Mi-ai spart vasul, îmi răspunde și mă bucur că și limba ei e trădătoare.
Degetele i se întorc în locul unde am lovit-o, unde s-a spart vasul și ea a căzut.
I-am îngropat pe cei dragi, dar ea vorbește despre un vas. Uneori durerea e prea mare și o evităm, căutând o cale înăuntru.
– Ca să fiu sincer, a fost cât pe ce să mă ucizi, am zis. Aici mi-am îngropat câinele, am adăugat, băgând de seamă că s-a încruntat.
Deja spun prostii din cauza ei, îi dezvălui secrete pe care nu are dreptul să le știe. E ca o lovitură la cap pe care am încasat-o de la Orrin. Îmi amorțește toate simțurile.
– Hanna e îngropată aici, îmi arată.
Mâna îi e foarte albă și stabilă.
– Hanna? o întreb.
E încruntată, iar ochii verzi aruncă săgeți.
– Bătrâna care a încercat să mă sugrume? o întreb.
Un chip purpuriu îmi plutește în fața ochilor, printre rotocoale de fum gri, iar mâinile îmi sunt prinse sub bărbie.
– Nu a făcut așa ceva! răspunde Katherine, dar fiecare cuvânt e mai șoptit decât celălalt, iar convingerea o părăsește. Nu ar face așa ceva.
Dar știe că așa a făcut.
– L-ai omorât pe Galen, mă acuză, uitându-se urât la mine.
– Da, recunosc. Dar aproape mi-a împlântat sabia în spate.
Nu poate nega.
– Blestemat să fii! îmi aruncă ea.
– Nu.
Îi tremură buzele și știu că s-a gândit la mine. Știu și mă bucur foarte mult. Dă capul pe spate și se întoarce, călcând ușor, de parcă și-ar vâna în tăcere gândurile. Mă uit la linia gâtului.

Poartă o fustă de călărie din piele și velur, în nuanțe de maro și verde șters. Soarele îi găsește o sută de fire roșii în părul strâns.
– Te urăsc, îmi spune.
Mai bine ură decât indiferență. Mă apropii de ea.
– Doamne, dar ce puți! exclamă.
– Așa ai spus și prima oară când ne-am întâlnit. Măcar e de pe drum. Cal și transpirație. Miroase mai bine decât intrigile de la Curte. Cel puțin, pentru mine.
Miroase a primăvară. Sunt aproape acum și nu s-a mai îndepărtat de mine. Sunt aproape și e o forță între noi care îmi gâdilă pielea, pe sub pometi, tremurându-mi în degete. Nu pot să respir. O doresc.
– Jorg, nu mă vrei, îmi spune ea de parcă aș fi zis-o eu. Și nici eu nu te vreau. Ești doar un băiat agresiv.
Chipul îi e ferm, iar buzele formează o linie încă plină. Îi văd formele trupului și o doresc mai mult decât oricând. Sunt făcut din dorințe. Nu pot vorbi. Mă trezesc că mâinile mi se întind spre ea și le forțez.
– Și, oricum, de ce te-ar interesa sora unei „curve din Scorron“? mă întreabă, încruntându-se din nou.
Mă face să zâmbesc și pot vorbi din nou.
– Ce? Acum trebuie să fiu rezonabil? Ăsta e prețul maturizării? E prea mare. Dacă nu pot să o disprețuiesc pe femeia care a înlocuit-o pe mama mea... dacă nu pot să o insult ca un copil... e un preț prea mare, îți spun.
Iar îi tremurau buzele, dar zâmbea.
– E curvă soră-mea?
– Ce-i drept, nu am dovezi, îi replic.
Surâde și-și șterge mâinile de fuste, uitându-se la copaci de parcă ar căuta prieteni sau dușmani.
– N-ai vrea să fii rezonabil.
– Nu te vreau deloc.
– Lumea nu e făcută din oameni rezonabili. Lumea e făcută din hoți, trișori și criminali. Se spune că pui un hoț să prindă un hoț.
– Ar trebui să te urăsc pentru Hanna, îmi zice.
– A încercat să mă omoare. Am mers la mormântul pe care mi l-a arătat Katherine. Să-mi cer scuze? Să știi că pot vorbi cu morții.

Mă aplec să culeg un clopoțel, o floare pentru mormântul Hannei, dar tulpina mi se ofilește în mână, albastrul-închis transformându-se în negru.
– Ar trebui să fii mort, zice ea. Am văzut rana.
Îmi ridic cămașa și îi arăt. Linia întunecată unde a intrat pumnalul tatei, rădăcinile negre răsăreau din ea, brăzdându-mi carnea, intrându-mi aproape de inimă.
Își face cruce pe piept, încercând să se apere întru câtva.
– Jorg, e un rău în tine.
– Poate că e. În mulți sălășluiește răul. Și în femei. Poate că în mine e mai comun.
Însă mă întreb. Mai întâi Corrion, apoi inima necromantului. Puteam să dau vina pe ei pentru excesele mele, dar ceva îmi spune că greșelile sunt doar ale mele.
Își mușcă buza, se îndepărtează, apoi se îndreaptă.
– În orice caz, inima mea a ales un om bun.
Nu mă gândisem la asta, cu toată înțelepciunea mea. Nu mă gândisem că ochii lui Katherine se opreau și asupra altor bărbați.
– Pe cine? Doar atât am putut îngăima.
– Pe prințul Orrin, îmi zice. Prințul de Arrow.
Și leșin.

Mă izbesc de pietre înjurând și mi-am julit o palmă ca să-mi apăr fața. Makin m-a ridicat în picioare destul de repede.
– Regii cad în bătălie, a zis, nu se împiedică în drum.
Mi-a luat o clipă să uit amintirea. Oricum, e mai nimerită o întâlnire brutală cu pământul și sângele de pe mâinile noastre ca un om să ajungă în prezent. Munții, zăpada și un dușman de o mie de ori mai puternic. Probleme reale, nu din cele ce trebuie uitate.
– Sunt bine.
Am atins desaga de la șold. Cutia era încă acolo.
– Hai să-l rupem pe Prințul asta!

24

Ziua nunții

De la înălțime, la cum erau dispuși pe pante în fața Bântuitului și de-a lungul culmilor, spre est, chiar și miile de soldați ai Prințului de Arrow păreau mici. Priveliștea m-ar fi îmbărbătat, dacă Bântuitul n-ar fi arătat atât de mic, încercuit din trei părți de o mulțime de oameni, în timp ce soarele de iarnă reflecta sulițele și coifurile.
Nu mi-era încă limpede dacă planul Prințului de a porni un asalt copleșitor se potrivea cu ce credeam eu sau cu asediul lui Makin și Coddin. Însă era clar că al doilea atac ne va costa. Pe linia noastră de atac se aflau trupele Prințului, dispuse în fața avanpostului, într-o zonă-tampon, iar infanteriștii erau la adăpostul potecilor, construindu-și apărarea în grabă din căruțe răsturnate și provizii puse grămadă. Erau la adăpost pe când regimentul alegea țintele. Săgețile noastre omorau sau răneau mulți oameni, dar coloanele de arcași cărora li se ceruse să coboare de pe culmile de la est se tot apropiau. În doar cinci minute, o mie din cei patru mii de arcași ai Prințului aveau să riposteze la atacul nostru.
– Nu sunt încântați, a zis Makin.
Nici el nu prea părea.
– Nu, am încuviințat.
Zgomotul asurzitor iscat de armata prințului creștea și scădea în funcție de cum bătea vântul. Niciun războinic adevărat nu prea nutrește sentimente bune pentru arcași. Moartea plutește nevăzută, de la distanță, și îndemânarea sau antrenamentul nu prea te pot salva. Mi-am amintit că în urmă cu patru ani Maical căzuse de pe cal, de parcă ar fi uitat cum se călărește. Nici eu nu mă bucuram că vin arcașii Prințului. Micile mele răutăți și riscuri puteau fi înăbușite ușor, dacă săgeata potrivită ajungea în locul nepotrivit.
– Ar trebui să plecăm acum, a sugerat Coddin.
– N-o să ne urmeze până nu li se alătură arcașii, am zis.
– Și de ce vrem să ne urmărească? Pietrele care s-au rostogolit au fost impresionante, nu neg, dar nu se mai poate întâmpla din nou, a susținut Coddin.
– Nu? a întrebat Hobbs încrezător în dreapta mea.
– Nu, am răspuns. Dar trebuie să scoatem cât mai mulți oameni din bătălie. Castelul ne poate apăra, dar nu cu sorții ăștia. Și nu uitați că frumoasa regină… Mi… Și mai cum?
– Miana, a completat Coddin.

– Da, ea. Regina Miana. Hobbs, amintește-le oamenilor pentru cine luptăm.
Așa era Coddin. Privea și ținea minte. Avea un amestec de decență și reținere care mă impresiona, calități pe care eu nu aveam să le posed, dar pe care le apreciam. Fusese primul bărbat din Ancrath pe care-l întâlnisem când mă întorsesem acum patru ani. Atunci mi se păruse înalt, deși acum îl depășeam în înălțime. Îl crezusem bătrân, deși acum avea fire albe, și păruse în floarea vârstei. Îl ridicasem în rang de la căpitan de gardă la căpetenia Regimentului Pădurii, pentru că mi se păruse că nu mă va dezamăgi. Datorită acelorași calități, peste un an îmbrăcase haina de șambelan.
Pe pantă bătrânul Keppen și-a pus arcașii să urce, trecând deasupra infanteriștilor împrăștiați pentru a trage săgeți fără țintă, în mijlocul forțelor Prințului.
Vedeam cum primii arcași rup rândurile, oamenii lui Belpan erau cu arcurile lor mari, iar ai Prințului aveau dragoni roșii pictați pe zale.
– Să mergem!
Am pus panglica purpurie peste capătul arcului și l-am ținut în sus ca să-l vadă cei din regiment. Dacă mă gândesc acum, mai bine ar fi făcut-o altcineva. Cineva nu atât de important. Din fericire, arcașii Prințului încă erau în căutare de teren pentru a trage cu arcul, iar săgețile m-au ocolit atât cât să mă rateze. Un om aflat la zece metri în fața noastră s-a dat în spate, o săgeată ieșindu-i de sub claviculă.
– Fir-ar să fie! a zis Coddin.
M-am întors spre el. Ceva de jos de pe pantă îi atrăsese atenția, dar nu-mi dădeam seama ce anume.
– Probleme? l-am întrebat.
Coddin a întins mâna, care avea degete roșii. Nu am înțeles din prima. Am încercat să văd unde era rănit.
– Ușurel!
Makin s-a dus să-l susțină când s-a împleticit. În cele din urmă, am văzut doar capătul săgeții, care era negru pe pielea neagră de deasupra mațelor lui.
– La dracu'!
Un om lovit în burtă nu trăiește. Toată lumea știe. Chiar dacă pui comprese sub piele ca să învârtești și să înfășori săgeata ca să iasă bine, tot nu supraviețuiești.

– Duceți-l! le-am poruncit.
Ceilalți doar se uitau la mine. O clipă am văzut-o pe vrăjitoarea din nord și i-am simțit privirea pătrunzătoare din singurul ochi și batjocura din zâmbetul ofilit. „Chiar și un om lovit în burtă are speranță“, îmi spusese ea. Oare prevăzuse ziua asta?
– La naiba cu profețiile și cu prezicerile!
Am scuipat și vântul mi-a purtat mai departe scuipatul.
– Scuze? s-a uitat la mine Makin și până și Coddin s-a uitat lung.
– Aduceți aici niște oameni, ridicați-l și luați-l! le-am zis.
– Jorg… a început Makin.
– O să stau aici, a insistat Coddin. Se vede bine.
Îmi plăcuse Coddin de la început. Patru ani cu el la Bântuit parcă îmi întăreau și mai mult sentimentele pentru ele. Îmi plăcea că e ager, sincer și curajos când e în fața unor alegeri grele. Însă îmi plăcea pentru că și lui îi plăcea de mine.
– Se vede mai bine de aici, am arătat eu în sus.
– Jorg, o să mor.
S-a uitat în ochii mei. Nu mi-a plăcut. Îmi semăna suferință în suflet.
Cei cu săgeți în burtă nu mor repede, dar rana se infectează. Te umfli, transpiri, urli și apoi îți dai duhul. Două zile, poate patru. Am avut un frate care a stat așa mai bine de o săptămână. Niciun bărbat nu-mi arătase niciodată vreo cicatrice pe burtă, spunându-mi cum l-a durut ca naiba când i-au scos săgeata.
– Coddin, îmi rămâi dator, i-am zis. Datoria față de rege e o nimic toată. Săgeata asta o să te ucidă, însă nu azi. Și, dacă ai impresia că sunt sentimental, că o să ai parte de o moarte iute aici și că o să pierd zile întregi de sfaturi utile, când am nevoie de ele, te înșeli amarnic.
Nu mai știam pe nimeni care să trăiască după așa o durere. Dar am *auzit* de unul. *Chiar* s-a întâmplat.
– Îl ducem la pietrele căzute. Trimitem oameni să facă o ascunzătoare în pietrele desprinse. Îl punem acolo și acoperim. Dacă are noroc, ne întoarcem după el mai târziu. Dacă nu, e gata îngropat, am explicat.
Oameni din regiment deja se strânseseră și se prindeau de brațe unul pe celălalt ca să-l ridice pe Coddin. Nu se plângea nimeni. Și ei îl îndrăgeau.

Ziua nunții

Niciunul dintre cei care l-au urcat pe Coddin pe munte nu s-a plâns. Nu aveau suflu, dar, și dacă ar fi avut, s-ar fi abținut. Coddin își conducea oamenii prin propriul lui exemplu. Te simțeai obligat să fii corect.

– Jorg, te iubesc, doar ești regele meu, dar te iubesc și așa cum un tată își iubește sau ar trebui să-și iubească fiul.

Doi bărbați pot să-și spună anumite lucruri când trec săgețile pe lângă ei și unul e rănit mortal, prins într-un gol între o masă de pietre căzute și mii de inamici care se apropie. Chiar și atunci e incomod.

L-am purtat pe brațe pe Coddin, pe Căpitanul Lore Coddin din Ancrath, Mare Cancelar al Înălțimilor Renar. L-am dus în fața oștii Prințului de Arrow, care se apropia, stârnită de dorința de a-și răzbuna miile de soldați zdrobiți de bolovani. Arcașii regimentului au ținut fiecare culme până în ultimul moment, slobozind săgeți după săgeți în soldații care veneau, făcându-i să-și urce morții și să escaladeze și muntele. Și, oricât de istoviți erau, oamenii din regimentul meu au inițiat atacul asupra dușmanului cu Coddin în brațe.

Trupele trimise înainte spre molozul desprins din ce mai rămăsese din bolovanii de dimineață au găsit un spațiu între doi bolovani mai mari. Au lărgit acest gol și au pus pietre care să astupe și să ascundă locul.

Până am ajuns la peșteră, oamenii care îl purtau pe Coddin erau deja roșii de la sângele lui, iar el gemea la fiecare mișcare. Căpitanii Keppen și Harold au dat aceleași ordine în puncte diferite ale potecii și au tras ultimele săgeți ca să-i țină pe dușmani ocupați. Și să-i ucidă.

Valea îngustă era în fața noastră, deasupra strălucea zăpada, vântul se întețea, luând iute căldura, oamenii Prințului gâfâiau și icneau pe ultimele sute de metri, iar eu m-am așezat pe o piatră și, printre gâfâituri, i-am vorbit muribundului aflat mai jos.

– Bătrâne, tacă-ți fleanca! i-am zis.

– Trebuie să mă dezgropi ca să mă oprești, mi-a răspuns el gâfâind. Sau să fugi. Și cred că n-o s-o faci, nu încă.

A tușit și a încercat să-și ascundă un geamăt de durere.

– Jorg, trebuie să auzi cuvintele astea. Trebuie să știi că ești iubit, nu doar temut. Trebuie să știi, ca să afli ce te otrăvește.

– Nu.
– Trebuie să asculți.
A tușit din nou.
– Coddin, mă întorc după tine când se termină totul. Așa că nu spune nimic, că o să regreți și eu o să-ți aduc aminte!
– Jorg, te iubesc fără un motiv temeinic. Nu am fii, dar, dacă aș avea, n-aș vrea să fie ca tine. Ești un ticălos agresiv atunci când ești în apele tale.
– Ai grijă, bătrâne! Pot să-mi vâr sabia prin spărtură să te omor.
Un om din regiment a urlat și a căzut în stânga mea. Avea o săgeată în gât. Ca și Maical, dar țipase mai tare. Altă săgeată a lovit piatra de lângă mine și s-a sfărâmat.
– Te iubesc fără niciun motiv întemeiat, a zis Coddin, vorbind cu accentul de unde se născuse, iar vocea îi era firavă acum.
Auzeam zgomotul făcut de cizme. Oțel pe oțel. Strigăte.
– ... dar te iubesc mult.
Am ridicat privirea și am clipit. În jos, pe pantă, Makin îl tăia pe primul dușman care ajunsese la noi – o sabie mânuită cu precizie, pe lângă celelalte, care erau secate de puteri. Era limpede. Cel puțin cât nu erau mulți.
– Fă ceva cu fata! mi-a zis Coddin cu o putere regăsită.
– Cu Miana? l-am întrebat. Ar trebui să fie în siguranță în castel. Pentru moment.
– Cu Katherine Scorron. Alt puseu de tuse. Lucrurile astea par foarte importante când ești tânăr. Inima și iubirea trupească. Îți umplu lumea la optsprezece ani. Dar, crede-mă, când ai patruzeci și cinci, iar trecutul e în ceață... sunt și mai importante. Fă ceva! Te bântuie multe fantome, știu, deși o ascunzi bine.
Oamenii regimentului s-au strâns în față, dezlănțuindu-se împotriva celor doisprezece dușmani, urmați tot timpul, în fiecare clipă, de alții. Cunoșteau arcul așa cum se cunosc îndrăgostiții unul pe altul, dar se puteau lupta și corp la corp. Prima lecție de luptă n-ai vrea s-o primești pe o potecă abruptă, când cineva încearcă să te omoare, iar cei din regiment aveau ani de experiență și, pentru moment, rezistau.
– Dacă ratezi o șansă cu Katherine, o să te bântuie mai mult decât orice altă fantomă de-acum, mi-a zis Coddin.
O altă săgeată a ajuns și mai aproape.
– Fugiți! am strigat.

Momentan Coddin trebuia să-și țină pentru el sfaturile înțelepte. Discuțiile sentimentale se poartă în anumite răgazuri, nu pe un munte, când dușmanul trage cu săgeți în tine.
– Fugiți! am strigat din nou.
Dar nu am ridicat panglica purpurie legată de arc, căci aveam un plan de îndeplinit și el nu prevedea să fiu străpuns de săgeți.

26

Ziua nunții

Mai îngropasem Frați, chiar și prieteni, dar nu de vii.
L-am lăsat în mormânt pe Coddin, care încă nu murise, dar nici mult nu mai avea. Ne-am retras alandala, luptându-ne pe pământul unde îl îngropaserăm. M-am alăturat încăierării și mi-am croit drum printre oamenii Prințului de Arrow, de parcă am fi plănuit să mă întorc la Bântuit. Când ești în luptă, uiți de probleme, pentru că brusc ele par mărunte, față de cele care încearcă să te lovească cu marginile ascuțite. Poate că e ceva în neregulă cu mine. Poate că are legătură cu cei trei pași făcuți în afara lumii celor raționali și buni. Dar puține lucruri mă bucură mai mult decât o sabie parată, urmată de o reacție rapidă și de strigătul dușmanului. Doamne, dar când intră lama în carne senzația și sunetul sunt dulci ca orice flaut din care iese o melodie. Cu condiția să nu fie carnea mea, desigur. Nu poate fi bine. Dar este.
Mă luptam cu îndârjire, dar dușmanul tot venea, de parcă singurul lucru pe care-l avea de făcut azi era să moară. Ne-am retras și i-am lăsat să alunece pe sânge și să se împiedice de cadavre. Mulți dintre noi au reușit să găsească un loc ca să ne întoarcem și să fugim. Dar la fel de mulți nu.
Vreo două treimi din regiment au ieșit din valea îngustă și s-au cățărat cu greutate pe pantele mai abrupte, iar de-acolo, pe muntele de mai sus. Ceilalți, chiar dacă erau încetiniți de o rană minoră, au fost înghițiți de armata care avansa.
Vântul îți bagă frigul în suflet. Expuși pe munte, simțeam degetele ascuțite cum ne fură căldura. Nu conta cât alergaserăm și ne cățăraserăm. Vântul se cuibărea în tine și, cu fiecare clipă, te lăsa sleit.
Răzbeam, așadar, prin vânt. Eram un grup jerpelit, fără rânduri, fără trupe, iar zăpada ne orbea acum, fulgii fiind prea reci ca să

stea pe stânci. Nu departe, zăpada strălucea deasupra noastră, albul ascunzând văile și totul părea la fel. Albul, care se întindea până la trecătoarea Luna Albastră, îngropată în nămeți, pe care n-o puteam lua, depășea vârful Muntelui Botrang și deasupra lui era cerul.

Acolo, sus, l-am prins din urmă pe Makin cenușiu la față și împleticindu-se. S-a uitat la mine puțin, parcă prea obosit ca să mai facă altceva decât să se spânzure. N-avea suflu ca să scoată ceva pe gură, însă din priviri am înțeles c-o să murim pe versanții ăștia. Poate pe culmea următoare, poate mai sus, cu zăpada, iar sângele nostru stacojiu va păta albul pur.

– Stai cu mine! i-am zis.

Mai aveam un pic de forță. Nu mult, dar ceva.

– Am un plan, i-am dezvăluit.

Speram să am un plan.

Vântul îmi amorțea fața. În dreapta, acolo unde-mi lăsase Gog cicatrici, nu mă durea. Carnea răsucită tot mă ardea, ca și cum oasele din maxilar și din obraz s-ar fi blocat acolo, alături de foc. Vântul îmi făcea fața tare ca un bloc de piatră care s-ar fi spart, dac-aș mai fi vorbit. M-am bucurat de sentimentul de ușurare. Mă pricepeam să găsesc momente de alinare. Uneori trebuie să te mulțumești cu ele.

În spate se auzeau strigăte când cei mai înceți din regiment dădeau piept cu cei mai iuți dintre oamenii Prințului de Arrow.

Eram cu capul plecat, concentrându-mă pe un picior, apoi pe celălalt, trăgând aer în piept și expirând ca să fac loc altei guri de aer. Lângă mine, Makin părea să se fi retras într-un loc izolat și închis, în care ajungem cu toții, dacă ne străduim. Încă puțin și, brusc, ești în iad.

Zăpada m-a luat prin surprindere. Acum călcam apăsat pe pietre, iar peste o clipă mergeam pe nesimțite pe o pudră albă. Ne-a luat cam patru pași de la pietre la zăpadă până la genunchi. Mă întrebam dacă nu cumva mor câte puțin – un preludiu încet, față de îmbrățișarea obișnuită și neașteptată.

Câmpul înzăpezit începea să ne omoare. E greu să-ți croiești drum prin zăpadă. E mai ușor să mergi pe calea bătătorită deja de două sute de oameni. Mai mulți au rămas prinși acolo. Selecția naturală îi pusese pe cei mai puternici oameni ai Prințului pe urmele noastre, iar trupele mai slabe încă se chinuiau să străbată valea îngustă îngropată sub zăpadă.

– Acolo, sus! am arătat spre un loc care nu se deosebea prin nimic de zona înzăpezită.
Simțeam cutia fierbinte la șold. Am iuțit pasul și l-am lăsat pe Makin în urmă. Acolo, sus! Nu știam de ce, dar știam.
Am luat cutia în mână și am rupt-o la sănătoasa, cu plămânii plini de sânge sau, cel puțin, așa mă simțeam.
Nu mă împiedicam de pietre, căci zăpada le acoperise departe de picioarele noastre, ci m-am împiedicat de ceva lung și tare, aproape de suprafață. În cădere mi-am amintit de Broomstick. Apoi cutia a scos un sunet și mintea mi s-a umplut cu lucruri complet noi. Lucruri vechi.

27

Ziua nunții

Țac și cutia se deschide. Amintirea mă duce în Pădurea Rennat, printre pietre de mormânt și flori sălbatice scăldate în soarele primăvăratic.
– Oricum, m-am hotărât să iau de soț un om de ispravă, îmi spune Katherine.
– Pe cine? o întreb.
– Pe Prințul Orrin, îmi răspunde, Prințul de Arrow.
– Nu, îi spun.
Nu vreau să zic nimic, dar tot deschid gura. Nu vreau să recunosc că mă interesează, nu vreau să-mi arăt slăbiciunea, dar nimic nu merge cum am plănuit, iar eu mă pricep la așa ceva.
– Nu? face ea. Ai obiecții? Ai vrea să mă ceri tu de soție? Tatăl tău e tutorele meu. Ar trebui să discuți cu el.
Nu trebuia să se întâmple așa. Niciuna dintre celelalte nu m-a adus într-așa o stare. Nu Serra, care m-a dus pe căi greșite, nu Sally, care fusese cumpărată și plătită, nu servitoarele lui Renar, doamnele de la Curte, soțiile plictisite ale nobililor, țărăncuțele atrăgătoare, nu cele de pe drum, pe care le luau și le împărțeau, niciuna dintre ele.
– Te doresc, îi spun.
Cuvintele sunt grele, au forme ciudate, îmi ies din gură stângace și prost articulate.
– Cât de romantic!
Disprețul ei mă termină.

– Mă placi pentru că-ți place cum arăt, adaugă.
– E mai mult decât atât.
– Ai ucide-o pe Sareth? mă întreabă.
O clipă am impresia că mă roagă s-o fac. Apoi îmi amintesc că nu e ca mine.
– Poate... îi place tatălui meu?
N-o întreb dacă o iubește, el nu a iubit niciodată. Și nu mint. Dacă tata ar suferi s-o piardă, poate că da, aș face-o.
– Nu. Nu cred că lui Olidan îi place cineva. Nici nu-mi închipui ce anume. Deși a râs când l-ai ucis pe Gallen.
– Aș ucide-o pe Sareth dacă te înșeli sau încerci s-o protejezi, îi zic.
Nu știu de ce nu pot să o mint.
– Dar probabil că spui adevărul. Tata n-a găsit pe lume multe lucruri care să nu-l dezamăgească.
Pășește spre mine și, deși se apropie, privirea îi e mai distantă. Îi simt parfumul – liliac și mosc alb.
– Jorg, m-ai lovit, îmi reproșează.
– Voiai să mă înjunghii.
– M-ai lovit cu vasul de la mama, continuă pe o voce de vis. Și l-ai spart.
– Îmi pare rău. Și chiar așa e.
– Nu trebuia să fiu așa.
Se întinde după ceva ascuns în faldurile rochiei de călărie, sub pielea întoarsă, de căprioară.
– Nu trebuia să fiu premiul pentru care se întrec prinții sau un spațiu în care le cresc copiii. La naiba! Ai vrea să fii o monedă de schimb? Sau să te naști doar ca să naști și să crești copii?
– Nu sunt femeie.
Nu fac decât să umplu tăcerea, iar întrebările sau noile imagini care mi-o zugrăvesc mi se învălmășesc în minte.
O văd scoțând cuțitul de sub fustă. O lamă lună ca aceea cu ajutorul căreia poți pătrunde în spațiile goale din armură când ți-ai doborât adversarul, doar că arma nu e așa de rezistentă. S-ar rupe, dacă omul s-ar mișca, și n-ar ajunge la inimă. N-ar trebui să-l văd. Ar trebui să mă uit în ochii ei, la gura ei, la sânii ei plini și asta și fac, dar uneori văd mai mult decât ar trebui.
– Nu pot să-mi doresc ceva mai mult? mă întreabă.
– Nu costă nimic să-ți dorești.

Nu pot să nu mă uit la ea. Când și când, mă mai uit la cuțit. Nu mă vede. Nu cred că știe ce fac mâinile ei, cea dreaptă apucă mânerul, stânga e pe burtă, cu degetele ca niște gheare, de parcă ar vrea să sfâșie carnea.
– Trebuie să fiu un monstru? Trebuie să fiu o nouă Regină Roșie ca să...
Când îndreaptă cuțitul spre mine, o apuc de încheietură. E mai puternică decât mi-am închipuit. Amândoi ne uităm în jos, la mâna ei în contrast cu încheietura albă, iar lama subțire îmi tremură cu vârful la câțiva centimetri de pântece.
– O lovitură josnică.
Îi sucesc brațul, dar scapă cuțitul până s-o forțez.
– Ce anume?
Se uită la mâna ei și la a mea, cu gura deschisă.
– Te-ai învățat să mă înjunghii, îi zic.
Mă apucă amărăciunea. Îi simt gustul.
– Jorg, am ucis copilul nostru.
Râsul ei e prea strident, prea sălbatic.
– L-am ucis. Am înghițit o pastilă acră de la Saraem Wic. Locuiește acolo.
Katherine întoarce capul dezorientată, de parcă s-ar aștepta s-o vadă pe hoașca aia printre copaci.
O știu pe Saraem Wic. Am văzut-o când culegea ierburi și ciuperci. Odată m-am apropiat pe furiș de coliba ei ca să mă uit înăuntru, dar n-am vrut să intru. Mirosea a câine ars.
– Ce tot zici acolo? o întreb.
Arată superb. Se blestemă că e femeie, dar eu, cu ochii la gâtul și la buzele care-i freamătă, uit până și de cuțitul de jos, pe care aproape că l-a împlântat în mine. Dorința face din bărbați niște idioți.
– M-ai lovit și apoi m-ai batjocorit. Ți-ai lăsat sămânța în mine! scuipă ea.
Nu-mi atinge fața, ci mi se prelinge prin păr și îmi udă urechea.
– Și eu am scos-o. Cu o pastilă amară și o pastă care a durut.
Zâmbește larg și acum văd limpede ura. Mă vede clar, cu capul plecat, cu părul care îmi încadrează fața și cu ochii negri. Își arată dinții. Mă provoacă.
Îmi amintesc cum stătea în rochia ei de culoarea safirului. Inconștientă. Glasul auzindu-se dinspre măceș, poate al meu, poate al lui Coriron sau având ceva și din al meu, și din al lui,

mi-a zis s-o ucid. Un astfel de sfat mi-ar da tata. Cel mai greu. Dorința face din bărbați niște idioți. Dar n-am ucis-o. Glasul mi-a zis s-o și violez. S-o posed. Dar doar i-am atins părul. Ce voiam eu nu se putea lua cu forța.
– Jorg, n-ai nimic de zis? mă scuipă din nou.
De data asta îmi nimerește fața. Clipesc. Scuipatul cald mi se răcește pe obraz. Vrea să mă înfurie. Nu îi pasă de ce-aș putea să fac.
– Am scos copilul cu sânge. Înainte să fie suficient de mare ca să vadă.
Și nu știu ce să răspund. Ce cuvinte ar fi de folos? Eu nu m-aș crede. Trebuie să mă încred în amintiri – mi s-au luat lucruri în trecut, dar niciodată nu mi s-au pus acolo –, dar cine altcineva i-ar da crezare lui Jorg de Ancrath? Eu, unul, nu.
Îi răsucesc brațul la spate și o duc prin cimitir, înapoi pe unde am venit. Acolo unde i-am atins pielea sunt urme albe. Oare am apucat-o prea tare? Am atins-o de multe ori cu puterea gândului, dar simt că am rupt ceva neprețuit și duc bucățile, știind că nu se pot pune la loc.
– O s-o faci din nou?
Clocotește de furie. Pare nedumerită.
– Nu, îi răspund.
Mergem în continuare. Își prinde rochia în spini. Cizmele de călărie lasă urme pe care și un orb le-ar putea folosi. Nu e acea Katherine rămasă pe podea în ziua aia. Acea Katherine era deșteaptă, tăioasă; cea de acum e buimacă, de parcă tocmai s-ar trezi din somn.
– Mă mărit cu Prințul de Arrow, îmi spune, întorcându-se să se uite la mine peste umăr.
– Credeam că n-ai vrea să fii un premiu, îi zic.
– Nu putem avea întotdeauna ce ne dorim, răspunde și se uită în altă parte.
Am nevoie de ea. Mă întreb dacă pot obține ce am nevoie.
Mergem în tăcere până când Kent cel Roșu iese din desiș în calea noastră. Are sabia mea la umăr.
– Rege Jorg, dă din cap, doamna mea...
– Du-o la Sir Makin! îi zic.
Îi dau drumul la braț. Kent îi face semn lui Katherine să meargă înainte pe cărarea pe care a păzit-o el.

– Kent, ai grijă să nu pățească nimic! Fii cu ochii pe Row și Rike! Spune-le că ți-am dat voie să le retezi orice parte a corpului care o atinge. Și mutați-vă tabăra! Am lăsat o urmă de acolo până aici.
Mă îndepărtez.
– Un' te duci? mă întreabă.
Mă opresc și mă întorc, ștergându-mi scuipatul de pe obraz.
– Cine te-a găsit?
– Poftim?
– Cine te-a găsit după ce te-am lovit? o întreb. Era un bărbat cu tine când ți-ai revenit.
Se încruntă. Degetele ei ating locul unde s-a spart vasul.
– Părintele Glen.
Pentru prima oară, mă vede clar cu ceilalți ochi, verzi și tăioși.
– A!
Mă îndepărtez.

Tac și într-o clipă niște degete amorțite închid cutia la loc.
Înapoi pe munte, cu zăpada până la genunchi. Mă doare piciorul. M-am împiedicat de o lopată.

Există oameni cu care să mergi la munte și oameni care sunt una cu muntele. Deși nu i-aș putea spune „frate“, Gorgoth întrunea calitățile care îmi lipsesc.

28

Cu patru ani în urmă

În biblioteca tatălui meu sunt cărți în care scrie că niciun munte nu a scuipat vreodată lavă la o mie de mile de Halradra înainte de cei O Mie de Sori. Constructorii se pare că au forat în sângele topit al Pământului și i-au băut puterea. Când Sorii au pârjolit tot ce au produs Constructorii, rănile au rămas. Pământul a sângerat, iar Halradra și fiii lui s-au născut din foc.
Gorgoth m-a dus unde aștepta Sindri. Soarele încă strălucea, deși eu credeam că se întunecase. Coborând de pe munte, pe la jumătatea drumului, mi-am revenit, săltând pe spatele lat al lui Gorgoth. Simțurile mi se trezeau la viață unul câte unul, întâi durerea, doar durerea, apoi, după o veșnicie, mirosul cărnii mele

arse, mirosul de vomă, gemetele și în cele din urmă am văzut ca prin ceață versanții negri ai lui Halradra.
– Doamne, omorâți-mă și gata! mă tânguiam.
Lacrimile-mi curgeau pe nas și pe buze, atârnând ca și mine, ca un sac în spinarea lui Gorgoth.
Nu de Gog îmi părea rău, ci de mine.
În apărarea mea, mi se pare groaznic de dureros să-ți ardă o parte a feței cât o palmă. Mă durea mai tare cum stăteam așa, pulsând la fiecare pas al monstrului, decât atunci când se întâmplase și îmi dorisem să mor acolo, în peșteră.
– Omoară-mă! l-am implorat.
Gorgoth s-a oprit:
– Pe bune?
M-am gândit.
– Hristoase!
Aveam nevoie să urăsc pe cineva, să urăsc ceva care să-mi ia gândul de la focul care mă mistuia. Gorgoth aștepta. Mă va crede pe cuvânt. M-am gândit la tatăl meu, la tânăra lui soție și la fiul cel mic, la Castelul Înalt.
– Poate mai târziu, i-am zis.
Îmi aminteam doar fragmente până când Gorgoth m-a pus jos, în ferigi, și Sindri s-a aplecat deasupra mea.
– *Uskit'r!* Nu e bine!
Vorbea limba străveche a nordului.
– Măcar sunt pe jumătate arătos.
Mi s-a făcut rău și m-am întors să vomit un lichid acru în ferigi.
– Să-l ducem înapoi, a zis Sindri.
S-a uitat în jur o clipă, a deschis gura, apoi a închis-o.
– Gog nu mai e, i-am spus eu.
El a scuturat din cap și a privit în jos. A tras aer în piept.
– Hai, trebuie să te ducem înapoi. Gorgoth?
Monstrul nu s-a mișcat.
– Gorgoth nu vine, i-am răspuns.
Acesta și-a plecat capul.
– Nu poți sta aici, i-a zis Sindri panicat. Ferrakind…
– Nici Ferrakind nu mai e.
Fiecare cuvânt mă durea aproape atât cât să urlu.
– Nu?
Sindri a rămas cu gura căscată.

– Nu suntem prieteni, Jorg de Ancrath, mi-a zis Gorgoth, cu o voce mai adâncă decât auzisem vreodată. Dar amândoi l-am iubit pe băiatul ăla. Tu l-ai îndrăgit primul. I-ai dat un nume. Asta înseamnă ceva.
I-aș fi spus că vorbește prostii, dar fața mă durea prea tare ca să pot vorbi.
– Rămân în peșterile din Heimrift.
Sper să te îneci de la duhoarea de trol, așa i-aș fi zis, dar prețul plătit pentru a deschide gura era prea mare. Doar am ridicat mâna. Și Gorgoth pe-a lui. Și ne-am despărțit.
Sindri a închis gura, apoi a deschis-o din nou.
– Nu mai e Ferrakind?
Am dat din cap că da.
– Poți merge? m-a întrebat.
Am dat din umeri și m-am lăsat pe spate printre ferigi. Poate că reușeam. Sau poate că nu. Nu voiam și asta era.
– O să aduc ajutoare, cai. Așteaptă aici!
A întins mâinile de parcă ar fi vrut să nu mă ridic, apoi a făcut stânga-mprejur și a rupt-o la fugă. Credeam că noutățile îl impulsionează mai mult decât nevoile mele. El voia să fie primul mesager, ceea ce mi se părea just.
Mă uitam la cerul albastru și m-am rugat să plouă. Pe lângă mine se roteau muște, atrase de pielea rozalie, de mușchiul fără piele și de grăsime. Voiau să-și depună ouăle. După o vreme, nu m-am mai obosit să le îndepărtez. Zăceam și gemeam, dându-mă într-o parte sau în alta, tot căutând o poziție care să mă ajute. Din când în când leșinam, iar după-amiază a plouat puțin și m-am rugat să se oprească. Fiecare picătură mă ardea ca acidul.
Seara nori de țânțari se ridicau de peste tot. Tărâmurile danezilor erau pline de ei. Probabil de aia sunt ei așa de palizi. Le-au supt tot sângele. Am zăcut acolo, i-am lăsat să mă înțepe și în cele din urmă am auzit voci.
Era Makin, pe care am vrut să-l implor să mă ucidă, dar mă durea prea tare fața. S-ar fi crăpat, dacă aș fi deschis gura, și cu toate rănile care-mi supurau. Apoi a venit Rike, negru pe fundalul cerului albastru, și parcă am prins ceva puteri. Nu merită să fii slab în fața lui Rike, care are ceva care mă face să uit de moarte și să vreau să ucid chiar eu.
– Rike, știam că te-am adus cu un scop.

Fiecare cuvânt e o agonie.
Am stat cinci zile în castelul lui Alaric Maladon. Nu în camera de oaspeți, ci în sala mare. Mi-au pus un scaun pe podium, aproape la fel de mare ca al Ducelui, și am stat acolo înveșmântat în blănuri, iar când asudam, mă dezbrăcam pe jumătate. Makin și Frații au sărbătorit cu oamenii lui Maladon. Femeile și-au făcut apariția prima oară purtând berea în carafe din magazie, aveau cuțite la șold și mâncau la mese ca bărbații, bând și râzând aproape la fel de tare. Una aproape cât mine de înaltă, blondă ca laptele și atrăgătoare datorită osaturii, s-a oprit lângă mine când eram în scaun, îmbrăcat în blănuri.
– Mulțumirile mele, rege Jorg, a zis.
– Aș putea scorni tot, i-am răspuns.
Fiindcă mă simțeam prost și urât, voiam să-i amărăsc pe toți.
– Pământul nu s-a mai cutremurat de când te-au adus înapoi, a zâmbit ea larg. Cerul e senin.
– Ce-i aia? am întrebat.
Avea în mână un vas de lut, plin cu o pastă neagră și strălucitoare și cu puțină piele de animal.
– Mi-a dat-o Ekatri. E o pomadă pentru arsuri și o pudră de luat cu apă pentru a lupta cu otrava ce-ți trece prin sânge.
Am râs până când m-a apucat durerea.
– E vrăjitoarea aia bătrână care-mi prezice eșecurile? Sigur o să am otravă în mine dacă iau ceva ce-mi trimite ea. Poate că de-aia arată viitorul așa.
Femeia – poate era chiar o fată – a râs.
– Nu așa sunt völvas. Oricum, tata nu s-ar bucura deloc să mori aici. Ar da foarte prost, iar Ekatri depinde de favorurile lui.
– Tatăl tău? am întrebat-o.
– Ducele Maladon, prostuțule, mi-a zis și a plecat, lăsându-mi în poală vasul și pielea.
M-am uitat la fundul ei când se îndepărta. Mă gândeam că, dacă pot să trag cu ochiul la un fund bine făcut, poate că n-o să mor.
S-a uitat peste umăr și a văzut că o studiez.
– Sunt Elin.
A continuat să meargă, făcându-se nevăzută în mulțime și fum. Eu am luat pudra lui Ekatri și, de durere, am mușcat o curea din piele când mi-a dat Makin cu pomada pe arsuri. Mânuia bine sabia, dar, ca vindecător, parcă avea zece degete mari. Aproape

c-am ros cureaua, dar, când a terminat, durerea aproape că dispăruse.
Elin mi-a zis că völva depinde de favorurile tatălui ei. Speram să fie așa și să nu depindă el de-ale ei. Makin făcuse săpături și pusese întrebări acolo unde trebuia, obținând răspunsuri, ca de obicei. Încă n-o zisese nimeni, însă, dacă puneai la un loc răspunsurile și te uitai la grămadă din unghiul potrivit, se părea că Skilfar, vrăjitoarea gheții, își băgase coada în nord. Nu mă îndoiam că mulți jarli și lorzi nordici îi cântaseră în strună, fără să știe. Însă Ekatri era un pește mai mic, după Makin. Mă întrebam dac-o fi așa, stând de unul singur cu durerea, în liniștea nopții. Alaric de Maladon trebuia să aibă grijă, mă gândeam eu – chiar și peștii cei mai mici te pot sufoca.
Cinci zile m-am hrănit cu terci de ovăz, în timp ce Frații se înfruptau din porc fript, cap de bou, păstrăv, mere cu zahăr și orice pentru care ar fi fost un chin să mestec. În fiecare noapte mai veneau din rubedeniile Ducelui ca să înmulțească gloata. Și vecini. Oameni din Hagenfast, având în barba împletită fire din părul celor care muriseră răpuși de topoarele lor, vikingi adevărați, înalți, blonzi și cruzi din Fortul de Fier și din porturile din nord și un războinic gras și singuratic din Snjar Sonjr, plin de grăsime de focă și care, deși era cald tare, nu se despărțea de nicio blană în care era încotoșmănat.
Mă uitam cum câștigă Rike lupte corp la corp după zece băuturi, trântind un viking cu brațe vânjoase și mereu roșu la față. Mă uitam la Kent cel Roșu, care ieșea pe primul loc la aruncatul toporului într-o țintă din lemn și al treilea la tăiat lemne. Un localnic înalt, cu ochi albaștri l-a bătut pe Grumlow la aruncatul cuțitelor, dar cel din urmă era bun la înjunghiat și era mai motivat dacă ținta respira. Row cică se descurca bine la tras cu arcul, dar asta se petrecea afară și nu i-am lăsat să mă mute. Makin a pierdut la toate categoriile, dar știa că învingătorii sunt admirați, nu și simpatizați.
Ducele și cu Sindri se așezau adesea lângă mine, dorind să știe cum l-am răpus pe Ferrakind, dar am clătinat din cap și am isprăvit cu un singur cuvânt.
– Ud.
Berea curgea în valuri, dar eu beam doar apă și mă uitam la flăcările torțelor mai des decât la danezii care se ospătau și se întreceau. Pentru mine, flăcările aveau acum alte culori. Mă

gândeam la cum îi mistuiseră pe Gog și pe Magog, fratele lui mai mic, care purtase doar câteva ore numele pe care i-l dădusem. M-am gândit la Gorgoth în tăcerea trolilor în cavernele întunecoase. Am luat în mână cutia de cupru și m-am întrebat dacă ce e înăuntru avea să-mi distragă atenția de la durere.
Însă m-am gândit și la mama, așa cum fac toți băieții când sunt răniți, iar la paisprezece ani am descoperit că sunt tot băiat, dacă încă mă durea așa de tare. Mi-am amintit cum m-am zvârcolit și am gemut pe versanți după ce a plecat Sindri, agonia și setea care m-au apucat, aproape la fel de mistuitoare ca durerea. M-aș fi potrivit de minune printre muribunzii de la Mabberton, printre răniții la care mă uitasem zâmbind, încovrigați de durere, cerând apă. Și, când te mușcă durerea, te târguiești. Și băieții se tânguiesc. Ne zvârcolim, implorăm, îi oferim torționarului ce vrea pentru ca durerea să înceteze. Și, când nu e vorba despre un torționar care să se îndure, nici despre un om cu capul acoperit cu clești, ci trebuie să scapi doar de o arsură, te târguiești lui Dumnezeu, ție însuți, în funcție de cât de mare ți-e orgoliul. Îmi bătusem joc de muribunzii de la Mabberton, iar acum fantomele lor se uitau la mine cum ard. Acceptă durerea, mi-am zis, și vei fi un om bun. Și, dacă nu, unul mai bun. Cu toții ne eschivăm, dacă ne doare suficient. „Experiență“, cuvântul acela cu două tăișuri, era o mică parte, care-l elimina pe copilul necopt și-l călea pe bărbatul care avea să vină. Am promis că voi fi mai bun. Deși se știe că mint.

Când Mabberton era în flăcări noi trebuia să ajungem la Wennith, pe Coasta Calului. Wennith, unde stă bunicul pe tron, într-un castel înalt, cu vedere la mare. Sau, cel puțin, așa îmi zicea mama, căci nu-l văzusem niciodată. Corion era din Coasta Calului. Poate că acolo mă trimisese, ca o armă care să-i regleze niște treburi. Oricum, în castelul Ducelui Maladon, în orele liniștite dinainte de zori, când torțele se stingeau și felinarele pâlpâiau, printre nordicii care sforăiau întinși pe mese, m-am gândit din nou la Wennith. Acum aveam prieteni în nord, dar, ca să câștig Războiul Sutei, războiul nostru, al meu, îmi trebuia și sprijin din partea familiei.

Trecerea timpului a lăsat urme asupra Fratelui Row, a cărui înfățișare a rămas la cincizeci de ani pe veci. Cărunt, slab, dur,

rău. Bătrânul acesta cu ochi albaștri avea să se îndoaie, dar nu avea să se rupă niciodată. Avea să reziste când unul mai bun ar ceda sub povară. E cel mai scund dintre noi, nespălat, brăzdat de cicatrici uitate, adesea trecut cu vederea de oamenii care nu au timp să se gândească la greșeala făcută.

29

Cu patru ani în urmă

Pe lungul drum spre sud m-am întrebat de ce am făcut diversiunea. De peste o sută de ori, ca să fiu sincer. Adevărul e că nu găsisem ce aveam nevoie. Nu știam de ce am nevoie, dar știam că nu e la Bântuit. Lundist, fostul meu mentor, mi-a zis odată că, dacă știi unde să cauți ceva, începi să cauți acolo unde ești. Pentru un om înțelept, era cam netot. Plănuiam să mă uit peste tot.

Am plecat în a șasea zi. Stăteam în șa, călare pe Brath, fiecare mușchi îmi era amorțit, mă durea fața și plângeam.

– Nu te-ai înzdrăvenit, mi-a zis Makin, care era lângă mine.

– Mi-e și mai rău când te văd în scaunul ăla înfulecând de parcă singura ta ambiție ar fi să fii rotund, i-am răspuns.

Ducele a venit la porțile castelului cu peste o sută de războinici ca să ne conducă. Sindri era în dreapta lui, Elen în stânga. Alaric i-a făcut pe toți să chiuie. Au strigat de trei ori și au învârtit topoarele peste capete. Te cam băgau în sperieți, dacă așa își luau ei rămas-bun de la prieteni. Credeam că cei pe care-i considerau dușmani n-au nicio șansă.

Ducele și-a lăsat oamenii ca să vină lângă mine.

– Jorg, ai făcut o vrajă aici. Nu vei fi uitat.

Am dat din cap că da.

– Duce, lasă Heimrift în pace! Halradra și fiii lui dorm. N-are rost să te duci să-i împungi.

– Și tu ai un prieten aici, sus, a zâmbit el.

– Nu e prieten, i-am zis.

Însă o parte din mine își dorea să fie. Îmi plăcea Gorgoth. Din păcate, judeca bine caracterul oamenilor.

– Drum bun!

Sindri a venit lângă tatăl lui, zâmbind cu însuflețire, ca întotdeauna.

– Rege Jorg, vino la noi iarna!

Elin li s-a alăturat.
– N-ai mai vrea să vezi fața asta pocită.
M-am uitat la ochii ei albaștri.
– Cicatricile unui om îi spun povestea. A ta e una pe care vreau s-o citesc, mi-a zis.
Am surâs, deși mă durea.
– Hai!
Și i-am dat pinteni lui Brath ca să-mi conduc frații spre sud.

Pe drum mi-am tot dat cu pomada neagră a lui Ekatri și fața a început să mi se vindece, iar carnea jupuită se transforma într-o cicatrice urâtă. În dreapta era Jorgy Ancrath cel arătos, iar din stânga, ceva monstruos: unii ar spune că astfel adevărata mea fire ieșea la iveală. Durerea m-a lăsat, fiind înlocuită de o senzație de piele strânsă și arsură în jurul oaselor. În sfârșit, puteam să mănânc. Acum toate bucatele de pe masa regelui se îndepărtau din ce în ce mai mult pe măsură ce-mi dădeam seama că am o foame cruntă. Și așa e pe drum. Când ești călare și străbați imperiul în lung și-n lat, zi după zi, având de mâncare doar ce poți duce cu tine sau ce poți fura, afli că totul are gust bun când ai stomacul gol. Dacă te uiți la o bucată mucegăită de brânză și nu-ți lasă apă în gură înseamnă că nu ți-e foame cu adevărat.
La Bântuit bucătarii preparau vânat tăvălit prin miere, asezonat cu pârș copt cu rozmarin ca să îmi ispitească pofta. După zile întregi petrecute în șa, mi se pare că mâncarea trebuie să fie caldă sau rece ca să mă ispitească, deși nu neapărat; dacă e un animal, ar trebui să nu se miște și să fi avut la un moment dat coloană vertebrală.
În prima seară ne-am strâns unii în alții în jurul focului de tabără, absent fiind cel mai mic tovarăș de drum, nu cel mai mare. Mă uitam în flăcări și mi-am imaginat o furnicătură în oasele maxilarului, chiar și sub efectul copleșitor al pomezii.
– Mi-e dor de micuțul nostru, mi-a zis Grumlow, ceea ce m-a surprins.
– Da.
Sim a scuipat. Kent cel Roșu a ridicat privirea, căci își lustruia toporul.
– Jorg, și-a dovedit curajul?

– Ne-a salvat pe mine și pe Gorgoth și l-a ucis pe vrăjitorul focului înainte să moară.
– Sună bine, a făcut Row.
Era un ticălos fără Dumnezeu, dar avea un foc în el, măiculiță.
– Makin, am zis.
S-a uitat în sus, flăcările reflectându-i-se în ochi.
– Din moment ce Coddin e acasă…
M-am oprit, dându-mi seama că m-am referit la Bântuit spunând „acasă“.
– Din moment ce Coddin e acasă și Nubanezul nu e cu noi…
– Da? a făcut el.
– Vă spun doar că am pornit pe o cărare care e… poate un pic prea dură. Doar ziceți-mi. În regulă?
Și-a țuguiat buzele prea cărnoase și a inspirat aer printre dinți.
– O să încerc, a răspuns.
Tot încercase atâția ani, dar acum i-am dat permisiunea.

O săptămână am tot ocolit sate, ne-am învârtit în jurul orașelor și ne-am croit drum pe potecile domoale ale regatului pe lângă care am trecut în călătoria noastră spre nord. Am ajuns în Rye, o așezare prea mare să fie un sat, prea recentă și întemeiată prea la întâmplare ca să fie oraș. La plecare am cumpărat provizii de acolo și ne-am dus cu desagile goale să le umplem. Încă mi se părea ciudat să plătesc, dar, când ai bănuți, e un bun obicei. Desigur că ar trebui să furi din când în când, să iei ceva cu forța doar din răutate, căci cum altfel să-ți păstrezi talentul? Și totuși, e bine să plătești, mai ales dacă ești rege cu buzunarul plin de aur.
Piața principală din Rye nu e nici piață și nici principală, întrucât în așezare mai sunt alte piețe și luminișuri la fel de mari. Rike încărcase ultimul sac de ovăz pe calul de povară și Makin încerca să-și închidă desaga peste patru iepuri eviscerați, când gloata care trecea pe lângă noi s-a despărțit ca Marea Roșie ca să lase un bătrân. Eu mă rezemasem de Brath și mă simțeam cam istovit. Vara venise mai devreme și soarele ardea pe un cer șters. Fața mă durea ca naiba și mă cuprinsese și o febră dogoritoare.
– Prințul spinilor! a strigat bătrânul, îndreptându-se spre mine, tare cât să întoarcă lumea capul.

– Regele spinilor, am zis eu în șoaptă. Și, în caz că Spinii sunt pe hartă, eu i-am ratat.
S-a oprit la un metru în fața mea și s-a îndreptat de spate. Era ogârjit, uscățiv și cu niște șuvițe de păr alb fluturându-i într-o parte și în alta a capului chel. Ochii îi erau lăptoși, deși nu avea cataractă, ci păreau sidefii și aveau un pic culoarea curcubeului.
– Prințul spinilor!
A zis mai tare de data asta. Lumea începea să se adune.
– Pleacă! i-am răspuns eu în șoaptă, pe un ton care te sfătuiește să asculți.
– Poarta de aur se va deschide pentru Prințul de Arrow.
Parcă plutea ceva în aer, iar smocurile de păr alb îi fluturau.
– Poți doar…
E o artă să scoți repede sabia. Chinga ce ține teaca trebuie să fie desfăcută, iar eu fac întotdeauna așa, ca să poți propulsa toată sabia câțiva centimetri în aer, punând mâna pe plăsele și aruncând-o în sus. Dacă te sincronizezi și te învârtești iute, poți să prinzi mânerul sus când îl arunci, iar când cade sabia poți s-o înfigi în cine e în fața ta.
Am privit peste umăr. Ochii lui încă erau lăptoși, însă nu mai făcea profeții despre mine. M-am dat în spate și am scos lama din pieptul lui. S-a uitat în jos la rana stacojie, însă, ciudat, n-a căzut.
Am așteptat o clipă. Mulțimea amuțise, iar bătrânul era tot în picioare, fixându-și ochii cu luare-aminte la sângele care i se scurgea pe burtă.
– Hei! i-am zis.
A ridicat privirea, ceea ce m-a ajutat. Bărbia stătuse în drum. I-am luat capul cu o singură lovitură. Nu mă laud, dar nu e ușor să decapitezi pe cineva dintr-o singură lovitură. Am văzut călăi pricepuți care au dat de trei ori cu securea la o execuție, iar gâtul victimei e pe-un lemn.
Profetul a avut suficientă grație să-și lase corpul să cadă după ce i-a ajuns capul la picioare. Însă s-a uitat la mine cu ochii sidefii. Nu e nicio magie, un cap retezat se poate uita la tine cam un minut, dacă îl lași, dar cică aduce ghinion dacă ești ultimul pe care îl vede.
Am luat capul de smocurile de păr și l-am ținut în dreptul ochilor.

– Serios? Poți să-mi spui cine sunt și pe ce n-o să stau în viitor, da’ p-asta n-ai prevăzut-o?
Am păstrat tonul ridicat pentru mulțime.
– Șarlatanul ăsta a trăit de pe urma nefericirii voastre de ani buni. Îmi voi făuri singur viitorul, am adăugat apoi, și mai încet, pe un ton rezervat doar profetului și oricui se uita la mine prin ochii lui, pentru toți cei care vedeau acest moment cu gândul la anii dinainte să mă nasc. Dacă ai murit nu înseamnă că ai dreptate. Toți murim.
Oamenii au zâmbit. Unii s-au făcut mici.
– Regele mort, au zis fără nici cel mai mic zgomot și pielea mi se strângea unde îl atingeam, de parcă îmi umbla în palmă un păianjen.
Am scăpat capul și i-am tras un șut spre mulțime. I-am tras un picior, dar nu e o idee bună. Am aflat asta cu ani în urmă, a fost o lecție care m-a costat două degete rupte la picior. Trebuie să împingi capul cu partea laterală a piciorului, ca atunci când îl arunci. Oricum se va rostogoli, deci nu ai nevoie de atâta forță. Când vine vorba despre capete retezate, cel căruia i-a aparținut nu mai e interesat să reducă impactul loviturii și oricum nici n-ar avea cum. Când lovești pe cineva în cap – cum mai faci câteodată –, respectivul se trage din drum, iar contactul nu mai e așa de puternic. Un cap retezat e o greutate moartă, chiar dacă se uită la tine.
Și mi s-au epuizat cunoștințele despre cum se lovesc capetele. Știu mai mult decât majoritatea oamenilor, însă mayașii se pricepeau mai bine. Dar e altceva.
Makin a isprăvit cu desaga și a venit lângă mine.
– A fost un pic cam dur, a zis. M-ai rugat să-ți pun în vedere.
– Du-te dracului! l-am repezit.
Le-am făcut cu mâna fraților.
– Hai să mergem!

Ne-am întors o sută de mile de-a lungul Căii Nordului, prin ducatele Parquat și Bavar, unde majoritatea călătorilor sunt bine primiți, dacă nu plănuiesc să rămână, și chiar și cei de-un leat cu noi sunt tolerați, atâta timp cât nu descalecă.
Orașul Hanver ne-a primit cu steaguri. Pe lângă șirurile de case cu acoperiș de paie pe care le remarcasem mergând spre nord,

Hanver părea neatins de război și se întindea pe un teren idilic, împărțit în câmpuri roditoare.
– Parcă e zi de sărbătoare.
Kent s-a ridicat în șa ca să vadă. Deși era un ucigaș sinistru, avea o fire pioasă, în sensul bun sau mai bun al cuvântului.
– Ga!
Lui Rike îi plăcea să petreacă sălbatic, zgomotos, când totul devine o învălmășeală.
– O să fie muzică de cor, a zis Sim, eternul iubitor de muzică.
Și, doar cu o încuviințare asupra faptului că sunt Rege Renarrului, iar ei doar niște țărănoi împuțiți, Frații m-au condus în Hanver. Am mers călare pe strada principală, prin mulțime, localnicii se spălaseră pe față, se îmbrăcaseră cu cele mai bune cârpe, copiii aveau bețe de care agățaseră panglici, unii aveau și mere cu zahăr, ținute dulci de-a lungul iernii. Frații au luat-o pe drumuri separate, Sim la biserică, Grumlow la fierar, Rike i-a dat frâiele unui băiat din fața primei taverne. Row a ales a doua tavernă, iar Kent s-a dus la grajduri ca să cerceteze piciorul drept din spate al lui Hellax.
– Cred că o să fie mai mult decât muzică corală, a zis Makin, arătând spre piața principală.
Acolo se ridicase o platformă de lemn, iar bârnele încă trosneau. O scenă mare, unde fluturau în bătaia vântului trei spânzurători. Am priponit caii în locul public, iar Makin i-a aruncat băiatului de-acolo două monede de cupru.
– E o execuție a Bisericii, a zis Makin.
În colțul îndepărtat al platformei flutura un steag alb, pe care erau desenate sfânta cruce și potirul.
– Măi să fie!
Nu-mi prea ardea mie de problemele ecumenice de la Castelul Înalt. Pe drum Biserica răspândise otrava Romei fără niciun dram de moderație. Și poate că a fost singura dată când l-am considerat pe tata o influență moderată.
Am stat cu ceilalți în lumina soarelui și am înfulecat oaie la proțap de la un vânzător care trecea pe acolo. Un băiat ne-a vândut arac în căni de cositor – era o băutură închisă la culoare și amară, din partea locului, mai puternică decât vinul. A așteptat s-o dăm pe gât, apoi și-a văzut de drum după ce i-am dat cănile. Poate că n-am timp de Biserică, da’ cum să pierd o execuție strașnică? Odată, cu ani în urmă, urmărisem cum îl

spânzuraseră pe Fratele Merron și Row zisese așa: „O execuție strașnică n-are nevoie de un motiv bun“. Și avusese dreptate.
Întâi am auzit patru băieți din cor cântând, probabil niciunul nefiind tăiat, nu într-un orășel sărăcăcios ca Hanver. Pentru început, nu era nimic de văzut, doar crucea din argint în vârful unui toiag, apoi gloata s-a dat în lături și i-am auzit pe băieții în straie albe înălțându-și glasurile în cânt. L-am văzut pe Sim în brațe, îngânând și el ceva, deși nu știa latină.
Apoi au venit preoții ca două ciori negre, cu un pic de purpuriu la piept, legănând cădelnițele. Cu fețe necioplite, parcă frați, de aceeași vârstă cu Makin. Apoi am văzut într-o căruță o mamă și două fiice de zece–doisprezece ani legate la mâini și picioare, albe la față de groază. Preotul în vârstă era ultimul, înveșmântat în mătăsuri purpurii, cu diamante care străluceau prin negrul sutanei. Era un om sever, însă arătos, cu părul cărunt având la mijloc o cărare care îi dădea un aer grav.
– Am nevoie de bere bună, a scuipat Makin. Aracul ăsta mi-a lăsat un gust amar în gură.
Poate că o execuție strașnică nu are nevoie de un motiv întemeiat, dar mi se părea că nicio execuție făcută de Biserică nu poate fi considerată bună. Îl disprețuisem pe Părintele Gomst multă vreme și pentru minciunile îndrugate, și pentru slăbiciunea lui. În noaptea cu spinii și ploaia minciunile îi ieșiseră la iveală de parcă le luminase un fulger într-o odaie întunecată. Dar oricum ar fi ieșit la iveală, cu timpul. Ca să fim sinceri, optimismul vag al lui Gomst și discuțiile despre iubire nu prea aveau legătură cu doctrina catolică. Tata n-ar fi îngăduit ca influența papei să se răspândească în castel.
Mulțimea îi striga sudălmi femeii, iar fiicele ei erau duse pe platformă, deși mulți tăceau, amărâți și pleoștiți.
– Știi ce are în comun Biserica Romei cu Biserica veche, cu credința pe care o aveau popii pe vremea Constructorilor, în secolele dinaintea Constructorilor? I-am întrebat.
– Nu, a răspuns Makin.
– Și nimeni de aici nu știe, i-am zis. Papa Anticus a pus în cufere adânci fiecare Biblie care a supraviețuit celor O Mie de Sori, toate cărțile despre doctrină, toate documentele de la Vatican. Tot. Ar fi putut arde tot. Ar fi putut urma la literă. Cărturarii nu-ți pot dezvălui nimic, doar că nu trebuie să știi nimic.

Preotul de pe eșafod și-a găsit ritmul și mergea pe margine, în fața gloatei, predicând despre răutate și vrăjitorie. Picături albe de scuipat străluceau în soare când săreau peste capetele țăranilor de aproape.

– Jorg, n-aș fi zis că ești teolog, s-a îndepărtat Makin. Vii să bei berea aia?

M-am uitat la călăi cum o duc cu forța pe prima fată pe eșafod. Deci nu urma să fie spânzurată, poate că înainte avea să fie crestată. Micuța se zbătea, căci se vedeau brațele încordate ale bărbatului.

– E prea devreme pentru sânge, Sir Makin? l-am împuns, însă batjocura era îndreptată spre mine și spre gustul amar pe care îl aveam în gură.

– N-ai decât să crezi că sunt slab, a mârâit Makin, dar nu pot să mă uit când sunt copii.

Eu cred că Makin nu putea să se uite nici dacă erau adulți, deși se lăsase purtat în întunericul Frăției la început, când se considera singurul care poate să mă apere.

– Dar sunt vrăjitoare.

Altă remarcă usturătoare pentru mine. Probabil că erau. Cunoscusem felurite vrăjitoare și în lume părea să se strecoare mai multă magie în fiecare an, cuibărindu-se în cineva de parcă țesătura zilelor noastre ar fi fost găurită. Sunt sigur că preotul m-ar fi adus și pe mine pe eșafod, dacă ar fi știut că pot vorbi cu morții, dacă mi-ar fi văzut venele negre care-mi brăzdau pieptul, dacă ar fi avut curaj să se pună cu mine. Or fi vrăjitoare, dar poate că femeia îndrăznise să nu fie de acord sau născocise. Biserica Romei nu ura nimic mai mult decât născocirile. Era posibil ca un preot să te condamne să arzi pe rug dacă faci ce vrei cu o vrajă, însă, dacă găsești o sabie mai bună sau redescoperi o alchimie a Constructorilor, atunci găsește un expert care să te tortureze o săptămână și apoi să te omoare.

Makin a scuipat din nou, a scuturat din cap și s-a îndepărtat. Mă judeca. Pe afurisitul lui de rege! Am lăsat furia, era o scăpare, mă puteam ascunde în ea, dar nu Makin mă înfuria.

Să se roage oamenii lui Dumnezeu, chiar nu-mi pasă. Poate iese chiar ceva bun, dacă bunătatea contează. Puneți-l în biserici și jeliți-l acolo. Dar Roma? Roma e o armă folosită împotriva noastră. O otravă dulce, dată oamenilor înfometați.

Sus, pe eșafod, fata a țipat când au dezbrăcat-o. Un bărbat s-a apropiat. Ținea în mână un baston cu dinți de metal strălucitori.
– E episcopul, nu?
L-am văzut pe Kent lângă mine, cu mâna pe mine, ca și cum putea să tragă sabia fără să-mi ceară permisiunea. Cu ajutorul lui, mi-am ținut sabia în teacă.
– Murillo, l-am aprobat.
Puțini îndrăzneau să-mi pomenească despre episcopul Murillo. Încă îmi pare rău de cuie. I le băgasem încet în cap, însă tot scăpase ca prin urechile acului.
– E o zi neagră, a zis Kent, deși nu-mi dădeam seama dacă se referă la momentul de acum sau din trecut, căci, evlavios sau nu, nu mă certase niciodată pentru nepotul papei.
Am dat din cap că da. Aveam motive mai bune decât Murillo să urăsc Biserica Romei, dar episcopul fusese cireașa de pe tort.
– Cum e Hellax? am întrebat.
– O să fie bine. I-au pus comprese pe picior, mi-a răspuns Kent.
Fata striga ca apucata, deși doar îi arătaseră toiagul.
– Poate călări? l-am întrebat.
Kent mi-a aruncat o privire.
– Jorg!
Toți suntem alcătuiți din contradicții. Însă acele forțe ne dau putere, ca un arc.
Dă-mi un om în care totul e bine așezat, și o să-ți arăt nebunie. Cu toții pășim pe o cale îngustă, iar nebunia e de ambele părți. Un om fără contradicții, care să-l echilibreze, va cădea într-o parte sau alta.
– Să vedem mai bine! am zis, croindu-mi loc prin mulțime.
Majoritatea se dădeau din calea mea, pe unii a trebuit să-i lovesc. Kent ținea aproape. Makin a plecat întrucât contradicțiile îi permiteau un compromis. Ale mele nu sunt blânde. Aș spune că ura m-a dus pe eșafod. Ura față de Roma, față de doctrina ignoranței, față de înalții prelați corupți, poate fiindcă nu era ideea mea. Frații mei vă vor spune că decizia s-a datorat firii contradictorii, faptului că mă revoltam împotriva ideii că, în afară de sfori, numai frica de preot și de urletele gloatei îi ține prizonieri pe unii. Acțiunile mele nu aveau legătură cu cele trei luni petrecute pe tronul Renar, bineînțeles. Punându-mi coroana pe cap, acceptasem răspunderea pentru oamenii din regat, dar

coroana cântărea mai mult decât răspunderea și la scurtă vreme mi-am dat-o jos.
Nimeni n-a încercat să mă oprească atunci când am urcat. M-au și împins câțiva, jur. Am luat sceptrul din mâna călăului când s-a tras înapoi să mă lovească. Avea bucăți de fier în el. Fata, goală și rezemată de stâlp, se uita la sceptru de parcă era singurul lucru de pe lume. Era prea curată pentru o țărăncuță. Poate că preoții o spălaseră ca să nu se piardă în mizerie urmele torturii.
Puteam să fac o baie de sânge, degetele mă mâncau pe mânerul sabiei și eram convins că îi pot ucide fără mare efort pe toți cei de pe eșafod. Hanver nu mai văzuse războaie de o generație, ceea ce eram mai mult decât pregătit să schimb. Dar mi-am pus capul la contribuție. Din trei pași am ajuns la un metru de preotul cărunt. În mână învârteam sceptrul cu dinți.
– Sunt Regele Jorg al Renarului. Am ucis mai mulți preoți decât dumneata vrăjitoare și o să le eliberezi pe cele trei doar pentru că asta vreau eu!
Am vorbit limpede și tare ca să audă mulțimea, care amuțise într-atât, că se auzea steagul cum flutură. Dacă nu vrei să înghiți toiagul, va trebui să zici: „Da, Înălțimea Ta“.
În apărarea lui, preotul a șovăit, apoi a zis:
– Da, Înălțimea Ta.
Cu siguranță se încredea, dacă nu în originea mea, măcar în prezicerile mele culinare.
Printre țărani erau unii înarmați, nu mulți, dar suficienți, bătăuși cu coifuri și jiletci care să păstreze ordinea pentru cine știe ce lord domnea pe acolo. Le-am întâlnit privirile și le-am făcut semn celor trei de lângă jgheabul pentru cai. Au dat din umeri și au plecat. Nu pot să zic că m-a încântat. Makin era în spatele lor, căci compromisul nu-l dusese până la cea mai apropiată tavernă până la urmă.
– Spune-mi că nu!
Sabia a ieșit din teacă așa de repede, că aproape a sunat. Pe fețele din mulțime se citea setea de sânge, șocul că li se refuzase ce voiau. Și eu eram la fel. Ca un strănut care nu iese, ca un gol care cere să fie umplut. Așteptam, dorindu-mi pe jumătate să se răscoale, să pornească înainte, mânați de indignare.
– Spune-mi că nu!

Dar au rămas tăcuți. Frânghiile cu care erau legați prizonierii au cedat.
– Plecați! le-am spus cu furie, de parcă era vina lor.
Mama s-a dus șchiopătând, târând fetele după ea. Makin le-a ajutat să coboare. M-am întrebat mai târziu dacă va fi suficient ca să izgonesc fantoma, dacă fapta mea bună, orice motiv o fi având ea, îl va ține la distanță pe copilul mort din visele mele. Dar s-a întors odată cu umbrele.
Am stat o zi întreagă în Hanver și am plecat într-o dimineață însorită, cu desagile pline și cu steagurile încă fluturând deasupra. Ce frumoase sunt locurile neatinse de război! Dar ce puțin rezistă fără război!

30

Cu patru ani în urmă

Mi-am lăsat monștrii – pe Gog și pe Gorgoth – în nord, iar pe demonii mei îi duceam în sud ca întotdeauna.
Ne mișcam bine pe drumul spre sud. Am traversat râul Rhyme pe una din barjele șubrede pe care le desconsiderasem când mergeam spre nord. Mi s-a părut o experiență interesantă – prima mea călătorie pe apă, și nu prin apă sau deasupra. Caii erau îngrămădiți și agitați în țarcul de pe punte și câteva minute, cât a durat să fie trasă barja cu o frânghie fixă, m-am aplecat peste provă și am văzut râul strălucind. M-am uitat la căpitan, un uriaș nădușit, și la cei trei oameni din serviciul lui. Își trăiau viața pe un râu întins, care avea să-i ducă la mare în câteva ore. Ei înaintau cu barja sute de mile într-o lună, dar nu ajungeau foarte departe.
– Amintește-mi din nou, mi-a zis Makin când am ajuns pe țărmul îndepărtat, de ce nu ne întoarcem la Bântuit unde noi sau tu, cel puțin, putem trăi ca regii, în loc să vedem jumătate de lume ca să dăm de rude pe care nu le-ai cunoscut niciodată?
– Pe unele le-am cunoscut. Doar nu am fost unde locuiesc.
– Și de ce o facem acum? Ai luat tărâmul Renar doar ca să poată domni Coddin, în locul tău? m-a întrebat Makin.
– Familia mea a apreciat dintotdeauna ajutoarele.
Makin a zâmbit.
– Dar noi mergem pentru că avem nevoie de prieteni. Fiecare ghicitor și câinele lui cu mațele pe afară îmi spun că Prințul de

Arrow se va așeza pe tronul imperiului. Dacă e parțial adevărat, atunci va veni și în Înălțimile Renar cât de curând și va fi greu să-l oprim, fiindcă l-am și cunoscut. Și, în ciuda amabilității mele legendare, se pare că zilele astea trebuie să traversăm jumătate de lume ca să găsim pe cineva care să ne ajute la ananghie, i-am zis.
Era adevărat, dar mai mult decât orice mișcare întru dobândirea imperiului, îmi doream să găsesc un membru al familiei care nu-și dorea aprig să mă omoare. Se spune că sângele apă nu se face, dar ce am moștenit de la tata e cam apos. Crescând și începând să cercetez din ce sunt făcut, am simțit nevoia să văd rudele mamei ca să mă conving că nu sunt cu totul malefic.
Am trecut pe la poalele Munților Aups, față de care Munții Matterack erau o rușine, ca înălțime și ca număr. O mulțime de piscuri albe de la est la vest, de-a lungul mai multor națiuni – marele zid al Romei. Tânărului Sim i se păreau fascinante și se uita atât de vrăjit, încât ar fi putut să cadă de pe iapă în orice moment.
– Un om n-ar putea să se suie niciodată pe ei, a zis.
– Hannibal i-a străbătut cu elefanți, i-am spus.
– O, elefanți! a răspuns încruntat.
Până atunci nu-mi dădusem seama că habar n-are ce e un elefant. Nici măcar circul doctorului Taproot nu avea elefanți. Sim credea probabil că se cățărau ca maimuțele.
Câteva săptămâni am călătorit de-a lungul hotarelor fără lege ale regatelor mai puțin importante, pe drumuri mai puțin bătătorite. Șapte bărbați care călătoresc e un număr primejdios. Nu e puțin ca să treci neobservat. Nu e mult ca să fii apărat. Însă arătam dârji. Poate nu atât de dârji cum eram de fapt, dar suficient pentru a-i descuraja pe tâlharii care ne-ar fi văzut trecând pe acolo. Te ajută și dacă arăți sărman. Într-adevăr, aveam cai, arme, armură, dar nimic care să promită un premiu mare, sigur nu unul suficient de important ca să te lupți cu Rike și Makin.
Poalele Munților Aups se întind, la marginile Teutoniei, de-a lungul unor văi întinse și sterpe, despărțite de culmi înalte, de piatră spartă. Cu multă vreme în urmă se întâmplaseră lucruri rele. Îi dăduseră numele „Interdicția“ și nici acum nu prea creștea nimic în praful înecăcios. În mijlocul văilor părăsite, am trecut pe lângă cea mai izolată casă din lume, aflată la o

săptămână de marș de oriunde ai vrea să fii. Am citit că în nordul alb, după ce treci de o mare înghețată, trăiesc oameni în case de gheață și poartă blănuri care îi apără de vântul ce te poate despica în două. Dar coliba asta de piatră, pitică printre niște bolovani lăsați de izbeliște, cu ferestrele goale ca niște ochi negri, părea și mai sărăcăcioasă. O femeie și trei copii au ieșit și s-au înșirat în fața ei ca să se uite cum treceam. N-am rostit nicio vorbă. În valea aia secată, doar cu șuieratul vântului, fără mugetul vacilor și fără trilurile înalte ale ciocârliilor, simțeam că vorbele ar fi un păcat, de parcă ar fi trezit ceva ce ar fi trebuit să moară.
Femeia se uita la noi și avea o față prea albă, prea netedă, ca a unui copil mort. Și copiii ghemuiți lângă ea cu niște haine rupte și cernite pe ei.
Mergând spre nord, am dat de primăvară. Acum se părea că galopam spre vară. Noroiul se usca, florile se uscau, iar muștele roiau în jur. Rike s-a făcut roșu, cum i se întâmplă când e vară, nici mizeria nu-l ferește, iar arsura solară nu i-a îmbunătățit dispoziția.
Am părăsit munții și poalele lor dezolante și ne-am croit drum prin câmpii necultivate, apoi în marile păduri din sud.
La sfârșitul unei zile dogoritoare, când mă durea mai puțin fața, care încă nu se vindecase, dar măcar nu mai supura, mi-am scos sabia din teacă. Am făcut tabăra la marginea luminișului unei păduri. Row a găsit o căprioară și am mâncat pulpe.
– Hai, Sir Makin din Trent!
– Dacă ești sigur că n-ai uitat cum se folosește, a zâmbit el larg și a scos și el sabia. Domnule...
Ne-am bătut o vreme, parând și fentând loviturile, întinzând brațele și exersând mișcările. Fără avertisment, Makin a întețit ritmul încercând să mă atingă cu vârful.
– A sosit vremea pentru altă lecție? m-a întrebat, încă zâmbind, dar fioros.
M-am lăsat ghidat de brațul care ținea sabia, uitându-mă doar la planul luptei, la înaintări și retrageri, nu la detaliile fiecărei tăieturi și a fiecărei mișcări ce se impunea. În spatele lui Makin soarele se profila printre coroanele copacilor, răspândind raze aurii ca strunele unei harpe, și în foșnetul frunzelor, peste trilurile păsărilor, am prins sunetul cântecului sabiei. Ritmul tăișurilor creștea, oțelul răsuna tare când se atingea de celălalt,

noi gâfâiam mai sacadat. Parcă-mi ardea și mai tare fața. Durerea mă străbătea ca un fulger, de parcă aș fi avut în oase bucăți din Gog și ele încă ardeau. Mai repede. Am văzut că zâmbetul lui Makin pălește și că fruntea îi e năclăită în sudoare. Mai repede – licărul luminii reflectate în ochii lui. Mai repede. Un moment de disperare și apoi:
– Ajunge!
Și a lăsat sabia să îi zboare de printre degete.
– Iisuse! a strigat, dând din mână. Nimeni nu se luptă așa.
Frații s-au oprit din îndeletnicirile lor și se uitau de parcă nu erau siguri de ce văzuseră. Eu am dat din umeri.
– Se pare că nu ești un profesor atât de slab.
Acum îmi tremurau brațele și am folosit mâna liberă ca să bag sabia în teacă.
– Au!
O clipă am crezut că mă tăiasem și am ridicat degetele la gură. Dar nu era sânge, ci doar niște bășici acolo unde mă arsese metalul fierbinte.

Am urmat curbura lanțului montan, apoi cotul unui râu și apoi încă unul. Hărțile cuprindeau numele lor, uneori și localnicii le aveau pe-ale lor, neîncrezându-se în hărți. Câteodată cei din amonte îi spuneau râului într-un fel și cei din aval altfel. Nu prea-mi păsa, atâta timp cât ajungeam unde voiam. Turnuri de pază, patrule, potopuri, zvonuri legate de ciumă, fiecare ne ducea într-un loc, apoi în altul, de parcă ne-ar fi dirijat cineva spre sud pe anumite drumuri. Nu prea-mi plăcea sentimentul, însă era doar un sentiment, cum îmi spusese și Makin.

– Fir-ar să fie!
Am sărit din șaua lui Brath și m-am apropiat de podul dărâmat. Pe partea noastră, zidăria mai ținea în loc arcul originar ce se întindea de-a lungul apelor albe câțiva metri, până când se termina ca un dinte ciobit. Vedeam bucăți mari de pod sub suprafața râului făcând valuri în curent. Distrugerea părea recentă.
– O luăm spre răsărit un pic. Nu e un capăt de țară, mi-a zis Makin.
Dintre toți, el se pricepea cel mai bine să găsească o cale. Eu mă descurcam cu hărțile. Închideam ochii și vedeam fiecare

detaliu pe pergament, dar Makin avea talentul de a alege înțelept valea sau culmea pe care s-o luăm.
Am mormăit. Ghemuit lângă pod, foarte aproape de zgomotul metalic al apei care curgea iute, simțea că ceva e putred.
– Spre răsărit, atunci, am spus.
Și am luat-o pe cărarea spre răsărit, o linie subțire, verde-închis prin pădurea verde, plină de sălcii și sufocată de tufișuri. Spinii îmi zgâriau cizmele pe când călăream.

Problema cu calea mai puțin bătută este că există un motiv pentru care nu se încumetă mulți să pășească pe ea. Când nu sunt pericole pe drum, atunci chiar drumul e pricina. Uneori e și una, și alta. În Cantanlona, granița dintre civilizație și sălbăticie e atât de mică, încât te-ar distruge dacă ar putea.
– O luăm pe aici?
Kent cel Roșu stătea în șa și se încrunta la terenul mlăștinos, îndesat de trestii, care se întindea înaintea noastră într-un infinit verde-maroniu.
– Miroase urât, a amușinat Makin, de parcă nu simțea suficientă duhoare.
Rike doar a scuipat și voia să strivească țânțari. Parcă-i atrăgea, că nu-și dădea seama ce gust oribil au.
Ducatul Cantanlona se întinde pe ce a fost odată graniță între două regate mari, iar unirea lor a fost primul pas întreprins de Philip pentru a crea imperiul. Mama lui cică ar fi născut la graniță în Avinron și, ea făcând parte din ambele ținuturi, a crezut că poate să le revendice pe ambele. Atunci a părut normal să nu rămână din Avinron decât o mlaștină fetidă, hrănită de un râu cu un nume nimerit: „Scurgerea“.
Drumul nou trecea prin terenul mlăștinos. Și de-o parte, și de alta, era un motiv bun. Am deschis calea pe jos, cu frâiele lui Brath în mână. Frații și cu mine petrecuserăm multă vreme în mlaștinile Ken ca să ne descurcăm pe un teren nesigur. Vegetația spune povestea. Ai grijă la iarba de bumbac, la primele semne de noroi adânc, la stuful negru, unde omul trece, dar calul se înnămolește, stuf pentru apă curată, pimpinelă pentru apă acră, papură unde e adâncă apa, dar noroiul de dedesubt e tare. Ai nevoie de ochi ageri, de picioare atente și de speranța că mlaștinile calde ale Cantanloniei nu prea diferă de cele reci de la granița cu Ancrath.

Makin avea dreptate în legătură cu duhoarea. Căldura ne făcea să resimțim vara din plin. Un miros de putreziciune ne-a învăluit, o duhoare de carne descompusă și chiar mai rău.
Am găsit loc unde să ne punem tabăra și unde să fim siguri că suntem toți de dimineață. Câteva delușoare verzi legate de teren ferm ne-au oferit suficient spațiu pentru oameni și cai, deși cu toții vom fi mai apropiați decât ne doream.
Grumlow s-a apucat să gătească, folosind bețe și cărbune pe care avusese inspirația să le aducă cu el. Și-a luat trepiedul din fier, pe care a pus o oală peste foc, și s-a aplecat să adauge orz peste bucățile de vânat afumat, aburul ridicându-se în jurul lui, apoi picurându-i de pe mustață în tocană.
Când s-a lăsat seara, nu era lună deloc și toate stelele păreau înghițite. Mlaștina, în care ziua se auzeau doar pașii noștri care se afundau în noroi, se trezea la viață noaptea. Un cor de croncănituri, zumzete, ciripit și sunete mai deranjante ne asalta de la apus la răsărit. Am pus pe cineva de pază, deși jarul de la foc se stinsese și nu prea aveai ce să vezi, iar când mi-a venit rândul am stat cu ochii închiși, ascultând întunericul cum vorbea.
– Makin, l-am lovit, fiind prudent, ca să nu-mi ia piciorul. E rândul tău.
L-am auzit mormăind și ridicându-se în capul oaselor. Nu-și dăduse jos platoșa și nici mănușile de armură.
– Nu văd nimic. De ce naiba stau de pază?
– Fă-mi pe plac, i-am zis.
Locul mă făcea să mă simt de parcă, dacă ne-am fi culcat toți, nu s-ar mai fi trezit nimeni.
– Și de ce tot trăncănești, dacă crezi că e sigur?
Visele m-au purtat departe până să răspundă Makin. Katherine umbla cu copilul mort în brațe și cu acuzațiile înflorindu-i pe buze.

Soarele dimineții a adus roua din apa stătută. La început atârna la câțiva centimetri deasupra ierbii de bumbac, dar până am fost gata să ne mișcăm, ceața ne ajungea la piept de parcă se pregătea să ne înece pentru că nu reușise noroiul.
Cu unele mirosuri te obișnuiești. După puțină vreme nu mai știi dacă au dispărut sau nu. Însă nu și mirosul mlaștinii Cantanlona,

care după o zi și o noapte era la fel de pătrunzător ca atunci când mi l-a adus o pală de vânt.
Ceața mă făcea să transpir și să tremur în același timp. Învăluit în ea, cu frații care acum aveau siluete fantomatice, mă gândeam la femeia și la copiii ei de la coliba aia îndepărtată – femeia cu fața moartă și copiii ca șobolanii în jurul ei. Izolarea vine în multe nuanțe.
– Am putea aștepta, a sugerat Kent.
Rike s-a stropit și a înjurat:
– Băga-mi-aș! Am noroi până la genunchi.
Kent avea dreptate. Ceața nu avea cum să mai reziste, dată fiind căldura ce se ridica pe măsură ce soarele urca pe cer.
– Vrei să stăm aici mai mult decât trebuie? l-am întrebat.
Drept răspuns, Kent a continuat să meargă.
Soarele, orice făcea, nu se descurca deloc să mă încălzească. Ceața parcă intra în mine, îmi băga frigul în oase și îmi încețoșa privirea.
– Văd o casă! a strigat Sim.
– Ba nu! l-a contrazis Makin. Cum naiba să fie o casă în…
Erau două case, apoi trei. Încetinind noi, la orizont s-a conturat un sat întreg, cu case din lemn, cu acoperișul de ardezie.
– Ce naiba? Row a scuipat.
Cred că el a inventat scuipatul.
– Tăietori de turbă? a sugerat Grumlow.
Părea singura explicație rațională, dar credeam că turbăriile se află într-un climat mai rece și că până și acolo localnicii veneau ca să taie turbă și apoi să plece acasă, nu construiau case.
S-a deschis o ușă în casa de la stânga și șapte oameni s-au întins după arme. Un copil mic a zbughit-o afară desculț, urmărind ceva ce nu vedeam. A trecut de noi, s-a pierdut în ceață, doar picioarele care lipăiau în apă m-au convins că e real și intrarea întunecată a casei, unde ușa era deschisă.
M-am apropiat cu sabia în mână. Mi-a amintit de un mormânt, iar putregaiul care ieșea din casă nu mi-a șters imaginea din minte.
– Jamie, ai uitat…
Strălucirea sabiei a făcut-o pe femeie să amuțească. Chiar și în ceață oțelul Constructorilor reușea să strălucească.
– O! a exclamat ea.
– Doamnă….

M-am prefăcut că fac o plecăciune, nedorind să plec capul mai mult de câțiva centimetri.
– Îmi pare tare rău, nu așteptam oaspeți.
Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, era blondă, drăguță, simplă și curată.
Am văzut un bărbat în jur de cincizeci de ani printre casele din stânga, care ducea un butoi de lemn. L-a lăsat de pe umăr într-un morman de paie și a ridicat o mână.
– Bine ați venit! a zis, și-a frecat părul alb de pe bărbie și s-a uitat în ceață. Ați adus vremea cu dumneavoastră, tinere domn.
– Intrați, vă rog! ne-a îmbiat femeia. Am o oală pe foc. E doar fiertură de ovăz, dar vă pot oferi o strachină. Ma! Ma! Găsește vasele bune.
M-am uitat la Makin. A ridicat din umeri. Kent se uita la omul bătrân cu ochii mari și cu degetele albe pe toporul nordic.
– Îmi pare tare rău. Sunt Ruth, Ruth Millson. Ce nepoliticos din partea mea! El e fratele Robert.
I-a făcut cu mâna bătrânului când a intrat în casa în fața căreia lăsase butoiul.
– Îi spunem „frate“ pentru că a stat trei ani la Mănăstirea Gohan. Nu s-a priceput foarte bine! ne-a zâmbit larg. Intrați!
Mi-am amintit ceva. Gohan. Știu un Gohan mai aproape de casă.
– Ospitalitatea e și pentru prietenul meu? am întrebat, arătând spre Makin.
Ruth s-a întors și ne-a făcut semn să intrăm.
– Nu fiți timizi! Avem destul pentru toată lumea. Suficient, oricum, și nu e păcat mai mare decât o burtă goală!
Am urmat-o, cu Makin după mine. Amândoi am plecat capul ca să trecem pe sub pragul de sus. Mă așteptam ca în interior să fie murdar, dar era curat și uscat. Pe masă ardea un felinar din alamă, lustruit de parcă ar fi fost o prețioasă moștenire de familie. Era întuneric, iar obloanele erau trase, ca și cum noaptea ar fi fost amenințătoare. Makin a băgat sabia în teacă. Eu nu am fost așa de politicos.
Am aruncat o privire în jur. Ceva lipsea. Sau îmi lipsea mie ceva.
Afară, Rike trona deasupra Fraților de lângă el. Arătau prostește cu armele lor când două fetițe au trecut în fugă râzând. O bătrână venea șontâcăind, cu o legătură sub braț, nepărând să îi pese de pumnalele lui Grumlow pe când trecea mormăind ceva pentru sine.

– Ruth! i-am zis.
– Luați loc! Luați loc! ne-a invitat. Parcă sunteți aproape morți. Ești doar un copil. Unul mare, dar tot copilandru. Îmi dau seama. Și trebuie să te hrănești. Nu-i așa, mamă?
Și-a dus mâna la gât, un gest inconștient, și s-a mângâiat. Avea pielea foarte albă. S-ar arde mai rău ca Rike la soare.
– Așa este, a scos mama capul din ceea ce trebuia să fie cealaltă cameră.
Părul cărunt îi încadra fața severă, îndulcită de o gură blândă.
– Și cum îl cheamă pe băiat?
– Jorg, am zis.
Oricât mi-ar plăcea să mă fălesc cu titlul meu, nu era nevoie.
– Makin, a vorbit Makin, deși Ruth se uita doar la mine, ceea ce e ciudat, pentru că, și dacă eram arătos înaintea arsurii, Makin are trecere la… toată lumea. Există și un domn Millson?
– Luați loc! a zis Ruth.
Așa că m-am așezat, iar Makin s-a lăsat în balansoarul de lângă căminul gol. Mi-am sprijinit sabia de masă. Femeile nu s-au uitat.
Ruth a luat o jiletcă de lână de după scăunelul meu.
– Jamie ăsta și-ar uita și capul!
– Ești măritată? am întrebat-o.
S-a încruntat de parcă i-ar fi trecut un nor prin fața ochilor.
– S-a dus la castel acum doi ani. Ca să intre în serviciul ducelui. S-a înseninat. Oricum, ești prea tânăr pentru mine. Ar trebui s-o chem pe Seska. E drăguță ca o dimineață.
În ochi îi juca neastâmpărul. Ochi albaștri ca floarea de nu-mă-uita.
– Și ce faci aici? am întrebat-o.
Îmi căzuse cu tronc, căci avea un licăr în ea și mi-a amintit de o servitoare de la Bântuit, pe nume Rachel. Și mă excitasem peste măsură. Ceea ce nu prea se poate explica, dacă nu pui la socoteală cele opt săptămâni petrecute pe drum.
– Aici?
Și-a dus distrasă degetele la gură, trebuie să menționez că era o gură drăguță și ea și-a dus degetul la unul dintre dinții din spate. Mama a venit din bucătărie cu o oală de teracotă pe care o ducea de un mâner negru ca să nu se frigă la degete. Makin s-a ridicat s-o ajute, dar nu l-a băgat în seamă. Părea micuță pe

lângă el, împovărată de ani. A pus oala în fața mea și și-a dus mâna osoasă la cap, șovăind.
– Sare?
– De ce nu? Aș fi cerut miere, dar nu eram la Bântuit. Fiertura cu sare e mai bună decât goală, chiar când ai tot mâncat sare la ducele Maladon o săptămână.
– O! a zis Ruth.
A dus mâna de la gură și acum avea un dinte în palmă. Nu unul mic, ci un molar mare, din spate, cu rădăcini lungi și albe și sânge aproape negru.
– Îmi pare rău, a spus, ținând mâna parcă era îngrozită de dinte, dar neputând să se uite în altă parte; avea ochii mari și tulburi.
– Nu contează, i-am zis.
Ce ciudat cum dorința se poate transforma repede în repulsie! Probabil că atunci se depășește linia subțire ce separă dragostea de ură.
– Să mâncăm? a sugerat Makin.
Stomacul mi se împotrivea la ideea de mâncare. Duhoarea mlaștinii care încă nu trecuse intrase în cameră cu puteri sporite. Mama s-a întors cu trei străchini din lemn, una avea flori desenate și un scaun care arăta prea bine pentru casă. Le-a pus pe masă, cea frumoasă pentru mine, una în fața scaunului nou. Pe a treia o ținea uitându-se nedumerită după ceva. A dus mâna la cap, frecându-se pierdută în gânduri.
– Cauți ceva? am întrebat-o.
– Un balansoar, a răspuns râzând. Un loc așa de mic. N-ai crede că ai putea rătăci așa un obiect!
Și-a dus mâna de la cap și în palmă avea un ghem de păr alb. Scalpul era roz acolo unde n-avea păr. S-a uitat mirată ca fiica ei care își cerceta dintele.
– Ruth, la castelul ducelui, spuneai? a întrebat Makin din balansoar. Care duce? Makin putea spulbera jena ce se instalase, dar nicio femeie nu se uita la el.
Ma și-a vârât părul în șorț și s-a dus târâș-grăpiș spre bucătărie. Ruth a pus dintele pe pervaz.
– Aduce noroc? a întrebat. Să pierzi un dinte. Parcă așa am auzit odată.
A deschis obloanele:
– Să intre amurgul!
– Ce duce domnește aici? am întrebat-o.

Ruth a zâmbit, iar în colțul gurii avea o urmă de sânge negru.
– Tu chiar te-ai rătăcit, nu? Ducele Gellethar, desigur.
Atunci mi-am dat seama ce-mi lipsea. Copilul mort din cutie stătea în umbră. Dar nu aici. Umbrele erau prea pline.
Ușa din față s-a trântit și a intrat micul Jamie. Băieții de o anumită vârstă ori au viteză, ori n-au deloc. A atins tocul ușii când a trecut și o bucată de piele cât o monedă i-a rămas prinsă într-un cui.
A alergat spre mine zâmbind. Avea muci pe buza de sus.
– Cine ești? Cine ești, domnule?
Fără să îi pese de pielea lipsă unde mușchiul negru strălucea ca ficatul.
– Deci ar fi tărâmul lui…
L-am ignorat și m-am uitat în ochii tulburi ai lui Ruth.
– Gelleth, desigur.
A deschis obloanele.
– Muntele Honas e la vest de noi, a adăugat. Uneori se văd luminile, dacă e noapte fără nori.
Poate că Makin era omul hărților, dar eu știam că eram la cinci sute de mile de Gelleth și de ducele lui, pe care îl făcusem praf. Îți trebuie o vedere de zeu al uliilor ca să vezi Muntele Honas de la orice fereastră din Cantanlona… însă Ruth credea ce spunea.
S-a întors de la fereastră, roșie pe jumătate din față de parcă s-ar fi băgat în apă clocotită.

31

Cu patru ani în urmă

M-am ridicat mai repede decât Makin din balansoar.
– Doamnelor, vă mulțumesc, dar trebuie să plecăm.
– Cu toții? a întrebat mama din pragul bucătăriei, pe jumătate roșie la față ca fiica ei, dar pe partea stângă, nu pe dreapta.
– Jorg, ești doar tu, a zis Ruth, cu fața umplându-i-se de bube care îi supurau. Doar tu ai fost pentru noi.
A scuipat doi dinți – incisivi, unul de sus, unul de jos –, iar în zâmbetul ei era acum o gaură.
Makin s-a furișat pe lângă mine și a intrat în ceață. Eu am mers cu spatele după el, cu sabia pregătită să le țin departe pe cele două femei. Ruth mi-a susținut privirea cu zâmbetul ei și am

uitat de copil. Mi s-a prins ca menghina de picior, iar pielea îi cădea ca hârtia udă.
– Cine ești? Cine ești, domnule?
– Doar tu, Jorg, a zis mama, acum chealǎ, cu doar câteva smocuri de păr alb. De când a răsărit soarele.
Și-a ridicat mâna spre fereastră.
Ceața avea o lumină gălbuie, apoi s-a restrâns, atrasă de-a lungul mlaștinii de parcă era o față de masă trasă suficient de repede ca să lase toate lucrurile la locul lor.
Pe mlaștină părea să fi răsărit un al doilea soare, prea dogoritor și strălucitor ca să te uiți la el și prea îngrozitor ca să-ți iei ochii de la el. Era un soare de Constructor.
Ambele femei au strigat la unison. Părul lui Ruth a izbucnit în flăcări. Scalpul mamei ardea înăbușit. Mi-am scuturat piciorul ca să scap de Jamie, care s-a izbit de perete, bucăți din pielea lui rămânându-mi agățate de colanți. M-am îndepărtat de casă. Am recunoscut strigătele. Scosesem aceleași sunete când mă arsese Gog. Justice a scâncit la fel când i-a dat foc tata.
Poate că pe vremuri aș fi crezut că două femei în flăcări, care aleargă de colo colo reprezintă un spectacol gratis. Rike ar fi râs și acum. Row ar paria care cade prima. Dar în ultimul timp gusturile mi se schimbaseră. Înțelegeam genul acela de durere. Și orice vrajă ar fi iscat spectacolul, oamenii ăștia mi se păruseră aievea. Păruseră buni la suflet. Un adevăr străbătea minciuna și nu-mi plăcea.
Soarele strălucea, iar strigătele parcă slăbiseră, auzindu-se din depărtare.
– Ce naiba? a întors capul Kent cel Roșu. Unde s-a dus ceața?
– Hai că e ceva, a scuipat Row.
Pe case se prelingea noroi. Păreau putrezite. Nu mai erau acoperișuri.
– Makin, ce ai văzut acolo? l-am întrebat, uitându-mă la prag. Nu tu foc, nu tu fum. Părea întunecat. De parcă soarele nu pătrundea, deși acoperișul dispăruse.
– Se scufundă, a răspuns Rike, clătinând din cap.
Vedeam și eu. Casele s-au înfundat în mlaștina scârboasă puțin câte puțin. Sunetul mă făcea să mă gândesc la sex, deși era foarte departe de gândurile mele.
– Se întorc, a zis Sim.
S-a ținut departe de pereți.

Avea dreptate. Dacă vedeam limpede însemna că ceața se dusese, iar atunci clădirile se scufundaseră demult și ceva făcuse ca mlaștina să le vomite din nou, doar pentru noi.
– Ce s-a întâmplat? a întrebat Makin, deși, după expresia de pe chip, n-ar fi vrut să știe.
– Fantome convocate pentru mine, am zis. Un fel de reconstituire a suferințelor de la Gelleth. Oameni care au murit din cauza lor. Nu ne pot face rău.
În câteva minute clădirile au fost înghițite complet și n-a mai rămas nicio urmă deasupra noroiului. Am scrutat orizontul. Nimic, doar bălțile stătute pe mile întregi. Ceața care se retrăgea îmi limpezise mai mult decât vederea. Mi se luase și un al doilea văl de pe ochi. O ceață mai subtilă, ce fusese cu noi de când îi simțisem mirosul. Necromanția mă furnica în tot corpul. Stăteam pe suprafața unui ocean și morții înotau sub noi. Ceva îmi sabotase puterile, mă orbise. Ceva sau cineva.
– Arată-te, Chella! am strigat.
Greutatea necromanției sale m-a tras ca să mă uit la mlaștina de unde se ridica. Și-a făcut apariția încet, iar noroiul negru i se prelingea pe trupul gol, părul îi era lipit de umeri, peste sâni. Între noi erau zece metri de noroi întunecat și înșelător. Row avea arcul pe spate, iar cel al Nubanezului erau la desaga lui Brath. Măcar Grumlow avea un pumnal în mână. În ambele. Dar nu voia să lase niciunul. Poate că nu voia să-i atragă atenția.
Nimeni nu vorbea. Nimeni nu s-a atins după arc. Necromantul avea o magie care îi atingea atât pe vii, cât și pe morți. Sau o magie care funcționa asupra bărbaților. Mlaștina murdărise pielea pe care o știam așa de bine, lăsând-o închisă la culoare, dar încă fermă. Mizeria care se scurgea, picura și atârna părea să călăuzească privirea, să arate fiecare formă întunecată.
– Bună, Jorg! a zis.
S-a folosit de cuvintele lui Katherine din cimitir. Poate că aceia care s-au căsătorit cu Moartea aud tot ce se vorbește în asemenea locuri.
– Îți amintești de mine.
M-am întrebat cât mă adusese în punctul ăsta. Mi-era limpede că creaturile ei dărâmaseră podul pe care speram să-l traversăm.

– Da, îmi amintesc, a răspuns. Și mlaștina-și amintește. Mlaștinile au memorie bună, Jorg, trag secrete în adâncuri și le țin aproape, dar în cele din urmă toate ies la suprafață.
M-am gândit la cutia de la șold și la amintirile din ea.
– Bănuiesc că ai venit să-mi spui să nu mă opun Prințului de Arrrow?
– De ce? Crezi că mi-am înfipt ghearele în el?
– Ar fi mirosit a tine, am clătinat eu din cap.
– Nu m-ai simțit nici aici, iar locul ăsta duhnește a moarte, a zis, mișcându-se mereu, rotindu-se ușor și întinzându-se, cerând atenție.
– Ca să fiu sincer, duhnește a mult mai multe.
– Prințul are suficienți apărători, suficienți campioni, n-are nevoie de mine. Oricum, nu crezi tot ce citești, iar cu cât o carte e mai veche, cu atât sunt mai neîntemeiate poveștile din ea.
Erau și profeții scrise? Asta m-a făcut să mârâi. Oricum era rău că orice carte de tarot și rună îl puneau pe tron pe Prințul de Arrow. Acum cărțile, vechii mei prieteni, mă trădaseră.
– De ce suntem aici? am întrebat-o.
Știam, dar am întrebat oricum.
– Jorg, sunt aici pentru tine, a zis pe un ton gutural și seducător.
– Chella, vino și ia-mă, i-am răspuns.
N-am ridicat sabia, dar am întors-o pentru ca lumina reflectată să i se profileze pe față. Nu am întrebat-o ce vrea. Răzbunarea n-are nevoie de explicații. Și *cum* de ești aici? În Gelleth căzuse un munte pe ea și o îngropase în adâncuri.
– Regele Mort a venit după mine, s-a încruntat ea.
O clipă pot să jur că am văzut-o tremurând.
Regele Mort. Ce noutate! Crezusem că înțeleg – căuta răzbunare pur și simplu și apreciam asta. Până la urmă, pusesem Muntele Honas pe ea.
– Te-a trimis?
– Jorg, aș fi venit oricum. Avem treburi de terminat.
Din nou seducția, oprindu-i pe Frații care începuseră să se miște.
– Chella, cine mă vrea mai mult? Tu sau regele tău?
Chella șuiera acum, iar Frații ieșeau de sub vraja ei, căci nervii o subțiau.
– Sau mă dorea mai mult decât pe tine, Chella? am continuat. Asta e? Noul tău rege te-a dezgropat ca să mă găsești?

I-am zâmbit cât de frumos am putut. Adevărul era de partea mea: nu putea să-și ascundă iritarea care îi brăzda fruntea. Un dușman furios este cel mai bun, dar habar nu aveam de ce acest Rege Mort avea ceva împotriva mea.
– Vino și ia-mă! am invitat-o din nou, chemând-o, sperând să vină în raza mea.
L-am împins pe Makin cu mâna liberă.
– Știu că e o femeie goală și tot tacâmul, dar, dacă ai putea să le zici Fraților s-o ia în direcții mai folositoare, poate n-o să fim mâncați de prietenii ei.
– Să vin să te iau?
Chella a zâmbit și era din nou stăpână pe ea. S-a șters de noroiul de la gură, iar buzele îi erau acum de-un roșu sângeriu.
– Te vreau. Dar nu ca să te distrug. Jorg, știu ce e în sufletul tău. Vino cu mine! Putem fi mai mult decât doar carne.
A făcut în așa fel încât să mă doară în zona vintrelor, de parcă granița dintre dorință și repulsie fusese ștearsă ca satul de pe hartă. O parte din mine voia să răspundă provocării. *Acceptă lucrurile de care ți-e frică!* îi zisesem lui Gog. *Vânează-ți temerile!* Și ce e moartea, dacă nu cea mai mare frică, dușmanul ultim? Mâncasem inima rece a unui necromant. Poate ar trebui s-o iau pe Chella, să înșfac moartea de gât și să mi se supună. M-am gândit la femeile care arseseră în casă.
– Ești mai puțin decât carne, i-am zis.
– Câtă cruzime! a zâmbit.
S-a apropiat mai mult. Mișcarea ei fluidă mă făcea s-o privesc fix. Felul în care i se mișcau sânii și șoldurile, roșeața buzelor.
– Jorg, între noi e o vrajă. Cu siguranță ai simțit-o. Nu-ți răsună în piept? Nu-ți însoțește fiecare bătaie a inimii, dragule? Am fost sortiți să fim împreună. Regele Mort mi-a spus că te pot avea. Mi-a zis să te aduc la el. Și o voi face.
– O să mă aștepți mult în iad, i-am răspuns. Pentru că intenționez să te trimit acolo acum!
Era o replică slabă, dar adusese vorba despre Regele Mort, ceea ce mă făcuse să îmi pierd echilibrul.
A zâmbit și a schițat un sărut cu buzele ei roșii.
– Ești mânios că ți-am arătat fantomele? Nu eu le-am plăsmuit, Jorg.
Mi-am pierdut siguranța. Am văzut-o pe Ruth din nou și pe mama ei, opărite de lumina fierbinte a soarelui Constructorilor.

– Nu știam...
– Nu știai că un soare ar putea să le ardă. Credeai că un nor otrăvit se va întinde și va distruge ținutul. Nu-i așa? Așadar, dacă Ruth, mama ei și copilul se înecau cu propriile intestine, sângerând din ochi și din anus, strigând sudălmi, e bine pentru că ăsta era planul?
Chella a pășit mai aproape. Stăruitor. Nu puteam să-i răspund. Mă gândisem să otrăvesc Castelul Roșu și știusem că va fi toată lumea în el, nu doar războinicii. Și dacă se răspândiseră toxinele? Nu știam că, de departe, s-ar duce. Și nu-mi păsase.
– Chella, știi de ce le e frică oamenilor? am întrebat-o.
– Spune-mi!
Și-a plimbat mâinile pe coapse, pe burtă, întinzând noroiul negru pe pielea închisă la culoare.
Makin mi-a pus arcul Nubanezului în palmă. L-am luat. Era aproape prea greu de ținut într-o singură mână.
– Oamenilor le e frică să moară. Nu de moarte. Vor să se întâmple repede. Cel mai rău lucru e rana care te ține suspendat. Nu-i așa, Makin?
– Da.
Makin nu e genul care se rezumă la puține cuvinte, dar e greu să rupi vraja unui necromant.
– Să rămâi suspendat. De asta le e frică Fraților. Nu mă lăsa suspendat! așa zic. Și, Chella, știi ce e nemoartea? E exemplul ultim de suspendare. Un laș moare de o mie de ori, așa ne-a zis Bardul. Și tu? Ai murit doar o dată, dar ai zăbovit de o mie de ori mai mult decât ar fi trebuit.
– Copile, nu mă lua în râs!
Coastele îi erau proeminente acum, obrajii scobiți.
– Am mai multă putere...
– Chella, poți să-mi arăți fantome, poți să mă sperii cu moarte și lucruri moarte ca să aleg calea ta. Dar am propriul drum în viață. Fantomele sunt ale mele și le voi ține piept de unul singur. Tu ești făcută din putreziciune și frică și ar trebui să găsești un mormânt care să te ia.
Trecuse vremea când nimic nu putea semăna frică în mine. Se pare că groaza este un tovarăș în anii blânzi, când totul e nou și se întoarce odată cu vârsta, când dobândim lucruri noi, pe care să le pierdem. Poate că nu eram încă laș ca un bătrân, dar fantomele din Gelleth și toate mortăciunile care pluteau sub

mlaștină îmi cam înghețau sângele în mine. Aveam un prinț de înfrânt, poate și pe Katherine să o curtez și un tron comod de încălzit. Nu prea aveam planuri să fiu înecat în noroi de morți.
– Jorg, n-am adus doar fantome din Gelleth.
Chella a ridicat brațele cu o mișcare înceată. Au început să iasă alte forme umane din mlaștină. Eu am împlântat sabia în pământ și am ridicat arcul Nubanezului.
– Le-am strâns, a zis Chella.
Forma înălțându-se în fața ei avea trăsături cunoscute, o statură puternică, întunecată în locurile unde nu era prea mult noroi. Avea o gaură în piept.
– Cred că își vrea înapoi arcul, a remarcat Chella.
În stânga era o formă umflată, cu mațele atârnând ca niște cârnați negri din burta despicată. Alții în jurul nostru aveau gheare și își dădeau jos noroiul de pe față. Unul era deasupra tuturor, cu carnea care atârna franjuri de oase.
– Jorg, am trecut pe unde ai fost, am luat ce ai încercat să arzi și am dezgropat ce ai îngropat. Chiar și în umbra zidurilor tale.
Îi știam pe toți. Nubanezul dintre Chella și arcul meu… arcul lui, Burlow cel Gras în stânga ei. Gemt, cu smocuri de păr roșu, care ieșea din mlaștină, cu capul la loc, Fratele Gains, Fratele Jobe, Fratele Roddat. Bătrânul Elban, care se rugase mereu să aibă un mormânt liniștit, Liar, al cărui cadavru nu l-am găsit să-l înmormântăm, deși a căzut la Bântuit, iar Fratele Price era numai piele și os, de la cei patru ani petrecuți în pământ. Și mai mulți se ridicau din mlaștina adâncă sau se duceau pe teren mai tare.
Chella se uita la mine peste umărul Nubanezului, folosindu-l drept scut. O altă lecție în atacul fără șovăială.
– Vino cu mine!
Vocea îi ieșea din plămânii distruși. Ochii îi străluceau, afundați în orbite, de parcă efortul de a-i scoate pe frații mei din adâncuri îi epuizase toată vitalitate. Puterea fratelui tău e în tine, nefolosită, pălește, se risipește.
Frate? Necromantul pe care l-am doborât era fratele ei?
– Mulțumesc, domniță, dar mi s-a luat de necromanți.
Am slobozit ambele săgeți din arcul Nubanezului. Una i-a atins umărul. Cealaltă s-a înfipt în gâtul Chellei.

Nubanezul, care aproape s-a învârtit de la forța impactului, s-a îndreptat și m-a înfruntat din nou, fără nicio expresie pe buzele lui cenușii.
Chella a dus mâna la gât și și-a învârtit capul cu un zgomot ca un pocnet de oase.
– Jorg, suntem rude. Rudele se ceartă. Dar te iert și când te iau cu mine în mlaștină.... când o să fim împreună în locurile adânci și friguroase... și o să ne îmbrățișăm ca o familie... o să mă ierți și tu.

Fratele Sim stă pe-aproape și n-o să-l cunoști niciodată, oricât vorbiți. Șoptește ceva oricărui om pe care îl răpune. Dacă i-ar spune-o cuiva și l-ar lăsa să trăiască, atunci am pierdut un ucigaș.

32

Cu patru ani în urmă

Se pierd multe lucruri în mlaștina fierbinte și nesfârșită a Cantanloniei, secretele sunt înghițite, viețile sunt trase în întuneric. Și uneori curenții aduc la suprafață ceea ce era mai bine ascuns.
Nu e o idee bună să mergi repede și să ajungi într-o mlaștină. Cel mai bine e să pășești încet când de jur împrejur sunt bălți care te pot trage în jos, noroi adânc și delușoare cu vegetație cât să-ți luxezi glezna. Însă uneori ai doar o idee proastă.
– Urmați-mă! am strigat și am rupt-o la fugă printre bălțile și iarba din stânga mea.
Chella s-a afundat în noroi pe când Nubanezul s-a mutat ca să mă prindă. Orice necromanți aveam de la fratele ei, ar fi fost o picătură într-un pahar cu apă, față de puterea ei. Însă secretele au puterea lor. Secretul pe care îl aveam în minte îi scăpase doctorului Taproot și nu ar fi dat informația pe nimic, dacă ar fi crezut că încă are valoare.
– Te eliberez, Kashta!
Când un nume e secret, puterea îi crește. Nubanezul a căzut fără să ezite și am simțit că nu se va mai ridica. Atunci când s-a prăbușit, furia mi-a crescut. Am mers în continuare prin bălți cu Frații vii în spatele meu și cu Frații morți în spatele lor. În dreapta, în spate, Burlow cel Gras l-a blocat pe Rike. Eu am

alergat mai departe și am găsit o bucată de pământ pe un teren mai stabil. Când m-am întors, i-am văzut sabia lată în brațul lui Burlow. Burlow l-a înșfăcat cu mâna cealaltă, dar Makin i-a întrerupt și amândoi au mers mai departe, încetinind pe măsură ce terenul era mai moale, căci acolo se mișcau mai greu. Makin a pierdut o cizmă în noroiul care trăgea totul în jos, dar a ajuns în partea mea. Caii noștri au alergat panicați în toate direcțiile. Unii după noi, Brath era printre ei, dar am văzut doi care se adânceau în noroi, ridicându-se pe două picioare și avântându-se de parcă ar fi avut o șansă.
La câțiva metri, o baltă cu noroi a început să bolborosească. Se ridicau din ea cadavre după cadavre, de parcă stătuseră mult timp în adâncime și într-o intimitate neliniștitoare.
Am înaintat. Deși morților vii nu părea să le fie frică și trebuiau să fie hăcuiți ca să ne omoare, ei măcar erau înceți. În câmp deschis, i-am fi lăsat singuri în praf. În mlaștină însă, șansele erau egale. O aură puternică de moarte persistentă infectează mâlul din mlaștinile Cantanlona. Smârcul e pe jumătate viu și pe jumătate mort, în funcție de perspectiva pe care o ia, și ținea cu morții vii, scuipându-i și nelăsându-i să se înece.
Cadavrele din balta cu noroi ne-au văzut când porțiunea de teren sigur s-a mișcat spre stânga.
– Înaintați! le-am strigat.
Makin l-a tăiat pe unul pe piept, pentru prima dată dezorientat de antrenamentul lui. Creatura n-a observat rana și l-a înșfăcat cu brațele murdare de noroi. Rike nu s-a folosit de sabie. Și-a pus cizma pe burta cadavrului din calea lui cu atâta forță, că l-a aruncat câțiva metri în spate, simțind că vine altul înainte să ajungă la noi. Dintre toți Frații, Kent cel Roșu s-a dovedit cel mai potrivit. Toporul lui nordic i-a retezat mâinile care voiau să ne înșface, iar toată mlaștina era presărată acum cu mâini, brațe și capete.
Am continuat să fugim cu creaturile pe urmele noastre, tăcute în hotărârea lor de a ne prinde și a ne dezmembra. Se auzeau apa cum pleoscăie și gâfâitul nostru. La un moment dat, o armată înnoroiată de morți vii ne vâna pe cărare, dar tot rămânea în urmă, până când n-am mai văzut-o.
Le-am zis să se oprească atunci când am ajuns pe o movilă joasă, care ne oferea o poziție fermă, de unde vedeam smârcurile de mai sus. Era un cerc de pietre, ceea ce însemna

că fusese cineva îngropat, poate o căpetenie, dar mormântul părea gol de mulți ani și nu simțeam mai multă moarte decât în smârcul înconjurător. Furia nu mă părăsise toată cursa. Chella păstrase cadavrul Nubanezului ca jucărie jumătate de an. Nu știam dacă mai rămăsese ceva din el când necromanția îl însuflețea, dar ideea că ar putea să sufere și groaza care mă cuprindea la acest gând mă făceau să jur răzbunare. Mai jurasem așa o dată, înainte și atunci, ca și cum n-aș fi rostit niciun cuvânt și voiam să despic lumea, dacă asta trebuia ca să duc planul la îndeplinire.
– Nu vreau să mai petrec o noapte aici, a zis Makin.
– Serios? a mârâit Rike, de pe cea mai mare piatră.
Nu știam că poate fi sarcastic. Cred că se păstrase pentru împrejurări ieșite din comun.
– Rike, ridică-te o clipă! l-am rugat.
Și m-a ascultat. Am ridicat vârful sabiei în dreptul șoldului său. Cu o împunsătură și o răsucire, i-am luat mâna tăiată a lui Burlow, rupând și bucata de tunică, și am aruncat-o în smârc.
– Am intrat în iad, a zis Grumlow cu convingere în glas. Ne-am rătăcit și acum suntem în iad.
Avea noroi pe o parte a feței, sângele i se închega pe mustață și erau câteva dâre stacojii între nas și buză.
– Iadul miroase mai bine, i-am răspuns.
Cum caii erau pe lângă noi, eram cam înghesuiți pe movilă și vizibilitatea era redusă. L-am dat pe sur într-o parte, lovindu-i crupa. Din cei cinci cai cu care am rămas, era singurul suficient de calm care să mănânce din iarba scurtă.
– Ar trebui s-o luăm din loc, a spus Makin.
Da, dar încotro? Orizontul nu oferea nicio soluție. Poate dacă...
– Marea? am arătat.
Spre est era ceva negru sau albastru, care mărginea hotarul îndepărtat al smârcului.
Un strigăt ascuțit le-a luat vorba celor care voiau să răspundă. M-am întors în direcția sunetului. În spatele nostru, cu apa până la coapse și cu stufărișul până la piept, Chella îl ținea pe Tânărul Sim de cap și de grumaz. A mai făcut un pas, târându-l. Îi făcuse ceva, poate la gât, că brațele îi atârnau moi, deși se uita la noi cu o privire sălbatică. Îi spuneam Tânărul Sim și avea vreo șaisprezece ani, dar când l-a ucis era experimentat și nu s-ar fi moleșit fără un motiv întemeiat.

– Jorg, n-ar trebui să alergi din calea mea, mi-a zis Chella.
Apa îi spălase noroiul, deși nu îi putea șterge de pe piele petele de culoarea lemnului de tec vechi. Și modelele celtice îi erau întipărite pe piele. Poate că avea vârtejuri și noduri pe brațe fiindcă îi ajunsese un ac pe ambele părți.
– Nu vreau nicio parte din tine.
Încă aveam în mână arcul Nubanezului, deși nu-i pusesem nicio săgeată. Am țintit spre ea, gândindu-mă că nu va fi atentă la numărul de săgeți.
– Mă lasă puterea. Mai încet decât aș vrea, dar va dispărea și nu-mi va părea rău. Nu vreau nicio parte din tine sau din târgul tău murdar.
– Regele Mort n-o să te lase, Jorg, a surâs. Îi strânge pe toți de-un leat cu noi. Vasele negre așteaptă să ne ducă la Insulele Înecate.
N-am scos o vorbă. Furia îmi trecuse odată ce jurasem s-o distrug pe Chella. Răzbunarea are răbdare când trebuie și voia să-i folosească pe Frați împotriva mea ca să mă mânie, ca s-o urmăresc în băltoacele care te trăgeau în adânc. Nu i-am spus cât își înfipsese ghearele în mine.
– Jorg, doar n-o să-mi ceri să-ți eliberez fratele?
L-a târât pe Sim la un metru în spate. Row avea îndreptată o săgeată asupra ei și Grumlow părea gata să arunce cuțitul, de data asta. Grumlow avea o slăbiciune pentru Sim: mâna lui avea să fie neînfricată.
– Îl ai pe fratele meu. Mănâncă-i inima și vom fi chit. Înapoi de unde am pornit! i-am zis. Știam că nu-i va da drumul lui Sim. Voia doar să o rog.
– Jorg, nu te poți întoarce și ar trebui să știi. Nu te mai poți întoarce niciodată. Nici dacă te-ar părăsi toată necromanția. Uite!
Și-a schimbat poziția și i-a tras capul lui Sim spre dreapta. Mult prea spre dreapta. Mi-au clănțănit dinții de la zgomot. Șiiii. Și i-a rotit capul încet spre noi.
– Uite-l înapoi. Dar nu mai e la fel acum, nu?
– Scorpie!
Row a slobozit săgeata. Nu știu dacă i-a tremurat mâna sau Chella s-a mișcat mai repede, dar ochiul lui Sim era străpuns de săgeată.
– Vezi ce ai făcut?

Zâmbea cu gura ei roșie, cu ochii seducători, și acum îi șoptea lui Sim la ureche.
Grumlow a aruncat cuțitul spre ea, dar Chella cădea deja. Poate ar fi tăiat-o, dar până să mă dezmeticesc a cuprins-o apa.
Sim era în picioare, în ciuda săgeții din ochi și a gâtului rupt. Apoi a făcut un pas nesigur spre noi. Apa limpede dintre stufăriș s-a încețoșat când noroiul de dedesubt începea să se miște.
– Marea! am strigat.
Am și arătat. Prințul de Arrow m-a sfătuit să văd oceanul, ceea ce, se pare, era ultimul lucru pe care îl voi face. Frații n-au avut nevoie de încurajare. Am rupt-o la fugă, sperând ca Fratele Sim să fie la fel de încet ca ceilalți morți, și nu la fel de iute cum îl știam.

Poți să ai încredere în Fratele Row. Minte, înșală, chiar și trădează. Poți să ai încredere că rămâne neschimbat, e o nevăstuică, un ucigaș în întuneric, la nevoie într-o luptă. Dacă ai încredere în toate astea, nu te va dezamăgi.

33

Cu patru ani în urmă

Aerul marin nu aducea decât un iz puternic de soare pe lângă duhoarea smârcurilor din Cantanlona. Acum vedeam o întindere cenușie de apă, încă la mile întregi depărtare.
– Măcar se mișcă încet, a zis Kent.
Era lângă mine și împroșca apă cu toporul în mână. A riscat și s-a uitat în urmă. Nu se recomandă să alergi printr-o mlaștină cu un topor ascuțit când te uiți în urmă. Nimic din ce făcusem în ultimele două zile nu se recomandă.
Briza marină aducea un geamăt vag cu ea. Am încercat să nu mă îngrijorez.
Am continuat, nedorind să ne tragem sufletul după ultima oară. Ne urmau patru cai, iar al lui Row avea o entorsă, după ce intrase într-o baltă cu noroi. L-am îndemnat pe Kent să-i taie picioarele, odată ce Row i-a despicat gâtul.
– N-o s-o las pe Chella să-l aducă la viață și să-i pună pe morți să vină după noi călare.
Marea parcă era mai aproape cu fiecare minut. În curând aveam să ajungem în sărătură.

– Doamne! și Row s-a oprit în fața mea.
Dintre toți Frații, el era cel mai puțin probabil să invoce pronia divină.
Am ajuns în dreptul lui. Terenul mlăștinos pe care îl străbătusem se termina și în față era un teren nămolos, întins, urmat în cele din urmă de o porțiune cu trestii, la două sute de metri. Însă capetele l-au oprit pe Row, nu noroiul. Din cinci în cinci metri, ca verzele pe câmp, se ivea câte un cap din pajiște. Cele mai apropiate nu mai gemeau și și-au întors privirile spre noi.
Cel de la picioarele lui Row, o femeie între două vârste, cu obrajii lăsați, s-a străduit să ne vadă la față.
– Dumnezeu să mă ajute! a zis. Să mă ajute!
– Ești în viață?
M-am așezat într-un genunchi lângă ea, iar noroiul era tare sub mine, ca lutul umed.
– Ajută-mă! striga ea acum.
– Sunt dedesubt.
În stânga noastră, un bărbat poate de vârsta lui Makin, cu barba neagră și mai jos plină de noroi, de parcă îl spălase ploaia. M-am întins, cu necromanția care îmi lucra în degete. Nu mai simțeam moarte în noroi sau în altă parte a mlaștinii. Doar în jurul oamenilor. Simțeam cum viața li se scurge și e înlocuită de ceva nu la fel de vital, dar mai durabil.
– Îmi rup pielea!
Vocea bărbatului era un strigăt disperat.
În dreapta noastră era o femeie mai tânără, cu părul negru care îi cădea în noroi. Și-a ridicat fața spre noi, iar pielea îi era brăzdată de vene negre ca alea de pe pieptul meu. A șuierat. Un sunet gutural și înfometat. Și în spatele ei, o altă femeie, care îi putea fi soră.
– Vin noaptea. Copii morți. Ne dau apă acră și chestii oribile de mâncare. Oribile.
– Omorâți-mă! a zis un bărbat mai departe, în terenul nămolos.
– Și pe mine, a spus altul.
– De câtă?... i-am întrebat.
– De câte vreme sunteți aici? i-a întrebat Makin.
– De trei zile.
– De două săptămâni.
– De nouă zile.
– Dintotdeauna!

Gemetele și șuierăturile s-au întețit. M-am ridicat în picioare, îmi simțeam membrele reci și-mi venea să vărs.
– De ce? l-am întrebat pe Makin, care a dat din umeri.
– Știu, a răspuns Rike.
– Rike, nu știi nimic! i-am replicat.
Dar știa.
– Mai iute ca moartea, a spus. Îi lasă aici să fiarbă. Îi preface încet și vor fi rapizi. Am mai auzit.
Pe pajiște ne privea alt cap, cu o foame reînnoită, și urla. Câțiva i-au urmat exemplul.
– Kent, dă-le ce vor!
– Nu! Vă rog, îndurare! implora femeia de la picioarele lui Row. Am copii.
– Și, dacă nu vor, dă-le ce au nevoie! i-am zis.
Kent a început să taie pajiștea. Spatele era foarte solicitat. Ceilalți l-au ajutat, Rike era entuziasmat, ceea ce nu-i stătea în fire.
Ne-am mișcat în galop, dornici să scăpăm de acolo.
– Nu e singurul câmp, a zis Makin.
Își pierduse cealaltă cizmă pe drum și acum alerga desculț. Nu eram îngrijorat de ce culturi mai avea Chella, ci mă îngrijora ce crescuse deja.
Ne mișcam printr-o mare verde ca să ajungem la una cenușie. Trestiile ne ajungeau la piept și mai sus, erau pline de noroi, care îți ajungea până la pulpe înainte să faci următorul pas. Fâșii mari de noroi despărțeau zona de trestii, iar în mijloc era câte un pârâiaș. Auzeam deja valurile îndepărtate când am intrat în altă parte.
– Nu!
Grumlow mi-a pus o mână pe umăr înainte să pășesc în noroi.
Spre mijloc, acolo unde pârâul se despărțea, noroiul se ridica. Row a scos arcul. Eu am întins arbaleta Nubanezului. Noroiul s-a mișcat din nou, a format o movilă și a început să curgă în valuri când ieșea ceva negru.
– E o afurisită de barcă, a spus Rike.
Clar, era ziua lui, pentru că avea dreptate. La suprafață s-a zărit o barcă de pescuit, din lemn negru, putrezit, de parcă ieșea la suprafață de sub un val mare. Echipajul se ridica de pe punte, fiecare dând la o parte noroiul și pielea putrezită de pe propriul corp. M-am gândit la căpitanul gras de pe barjă care traversa

râul Rhyme. Poate că a făcut o alegere înțeleaptă să nu se abată de la traseul cunoscut.
– Înapoi!
Și i-am dus din nou printre trestii.
Alergam croindu-ne drum prin trestiile mai înalte decât mine, de care mă loveam cu fața.
– Vine ceva! a strigat Rike.
Tot vedea deasupra verdelui.
– Din barcă? l-am întrebat.
– Nu. De pe partea cealaltă.
Îi auzeam. Erau pe urmele noastre și veneau printre lujeri.
– Ce e? am țipat eu.
– Nu văd, mi-a răspuns Rike, gâfâind acum. Văd doar cum cad trestiile.
– Opriți-vă!
Mi-am urmat ordinul. Am aruncat arcul Nubanezului pe jos și mi-am scos sabia, despicând trestiile.
– Faceți un luminiș! le-am strigat.
N-are rost să fugi, dacă o să fii prins.
Trei morți au venit într-un suflet în luminiș, imediat ce l-am făcut. Se mișcau încet și au început să urle când ne-au văzut. Fără să șovăie s-au năpustit asupra noastră, vrând să ne apuce de grumaz. Row s-a prăbușit. L-am tras în țeapă pe cel care m-a ales. Aproape că a înghițit sabia, ajungând cu obrajii despicați la plăsele, iar vârful i-a intrat între plămâni și în stomac. Mi-am amintit de Thomas la cerc.
Dușmanul meu s-a înfuriat, pentru că organele vitale îi erau despicate de lama sabiei. Aproape mi-a smuls sabia din mâini când să mă apuce de gât. M-am ținut tare și m-a împins în spate, prin trestii, el era aproape în patru labe și venea spre mine parcă gata să înghită și mai mult din sabie. Dacă ar fi putut să-și deschidă mai tare maxilarul, ar fi înghițit plăselele și mâinile mele. Organele vitale păreau un termen nepotrivit.
Mortul continua să mă împingă, iar sângele negru i-a gâlgâit când m-a dat în spate, intrând într-o baltă. Am luat poziția de apărare, am învârtit sabia și am tras-o în jos, croind o cale prin gâtul, pieptul și stomacul lui. Măruntaiele i-au ieșit afară și a ajuns în baltă, încercând să mă zgârie când m-am eliberat și mi-am înfipt sabia în teren mai solid. Cuprins de groază și ținându-mă de sabie, am reușit să ies din baltă. Zăceam pe spate,

gâfâind și icnind. Auzeam strigătele și șuierările altor morți și înjurăturile Fraților, care se luptau. Trestiile mi se ridicau deasupra capului ca uriași ai pădurii, legănându-se ușor pe cerul albastru.
Când mi-am recăpătat răsuflarea și m-am întors în luminiș, lupta luase sfârșit.
– A murit Row.
Makin se ștergea cu câteva sălcii pe obrazul care-i fusese găurit. Înrăutățea situația, dar cred că voia să sângereze și să curețe rana.
– Nu mi-a plăcut niciodată de el, am zis.
Așa spuneam pe drum. Era adevărat.
– Ai grijă să nu mai aibă Chella cu ce să se joace! l-am sfătuit pe Kent.
S-a apucat să-l decapiteze pe primul atacator. Cineva îi tăiase deja brațele și avea noroi în gură, dar tot se zvârcolea și se uita urât. Iar eu m-am palpat când mă uitam la Makin, care își oblojea rănile. Câteodată trec ore până să observi o rană cu care te-ai pricopsit în luptă.
– Fir-ar! am exclamat.
– Ce? a ridicat privirea Makin.
– Am pierdut cutia.
Mi-am trecut mâinile peste șolduri de parcă n-aș fi observat-o prima dată.
– Adio! a zis Makin.
Am luat-o înapoi pe cărarea presărată cu trestiile culcate, acolo unde mă împinsese mortul. Nimic. Am ajuns la baltă.
– S-a scufundat aici, am zis.
– Bun.
Makin a ajuns în spatele meu. M-am întors. Nu mi se părea de bun augur să o pierd. Era ceva ce trebuia să păstrez. O parte din mine.
– Kent! am strigat.
El s-a oprit cu toporul deasupra capului și cu cadavrul lui Row la picioare.
– Lasă-l! i-am zis.
M-am întors și am îngenuncheat lângă Row. De aproape, moartea nu e ceva drăguț. Bătrânul se scăpase pe el și duhnea mai rău ca de obicei. Bucăți roșii și rozalii din gât îi atârnau peste claviculă; bucăți de cartilaj alb încadrau gaura neagră ce

ducea la plămâni. Muci și sânge purpuriu îi curseseră din nas, iar ochii îi erau îndreptați spre stânga, în unghi drept.
– Frate Row, n-am terminat cu tine, i-am spus.
I-am luat mâinile între ale mele. Mâinile morților nu sunt neplăcute, dar mi se strângea pielea pe mine pe când mi-am întrepătruns degetele cu ale lui. Era moale, iar pielea tare de pe palme mă zgâria.
– Ce faci? m-a întrebat Grumlow.
– Frate Row, am o treabă pentru tine, am zis.
L-am căutat. Sigur nu s-a dus departe doar în câteva minute. Am simțit pulsul necromanției în rana nevindecată din piept. O mână întunecată mi s-a strâns în jurul inimii și m-a cuprins frigul. Știam că nu am putere multă, doar un firicel, ca apa dintre zonele cu nămol. Dar Row mai era cald. Inima nu-i bătea, dar zvâcnea și palpita și îl știam foarte bine. Nu-mi plăcuse niciodată de el, dar nu mi-era deloc străin.
Ca să faci un mort să umble trebuie să fii în pielea lui. Trebuie să te strecori pe sub ea, să-ți lași bătăile inimii să răsune în el, să-ți lași mintea să-i umble în gânduri.
Am scuipat ca Row. Am ridicat privirea și m-am uitat la Frați, văzându-i cu simpatia, antipatia, invazia și pica lui Row, precum și cu datoriile neplătite.
– Frate Row! i-am zis.
M-am ridicat. Ne-am ridicat. S-a ridicat.
Eram față în față cu cadavrul lui, care se uita la mine dintr-un loc îndepărtat, cu privirea pe care o avusese odată. Frații au tăcut mâlc când m-am întors la baltă cu Row pe urmele pe care le lăsasem.
– Găsește-o! i-am cerut.
N-a trebuit să mai zic nimic. Aveam aceeași piele. Row a intrat în baltă și s-a lăsat purtat în adânc. M-am așezat pe vine ca să urmăresc. El nu se mai vedea până să simt sabia la gât. M-am uitat în jur.
– Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva! a zis Makin. Jură!
– Jur! am zis.
Nu trebuia să fiu convins.

34

Cu patru ani în urmă

Parcă alergaserăm prin mlaștini toată viața. Eram plini de noroi până în vârful capului. Frații aveau pielea albă doar acolo unde își dădeau mizeria din ochi. Acum, când soarele apunea roșu în apus, aveau o privire sălbatică. În curând, când soarele va coborî în mlaștină și ne va lăsa în întuneric, o să ne înecăm și noi.
– Și mai mulți ticăloși! a strigat Rike.
El era încă singurul care vedea peste marea de trestii.
– Câți? am întrebat.
– Toți. Parcă se prăbușesc toate trestiile.
Auzeam clar șuierăturile firave în văzduh. Am atins cutia de la șold. Lui Row i-au trebuit două ore să o găsească, două ore înainte ca mâna să treacă de suprafață ca să mi-o dea. Fraților nu le plăcuse să aștepte, dar după două ore nu am fi ieșit din iadul mocirlos al Chellei. L-am lăsat în baltă. I-am zis lui Makin că l-am eliberat. Dar nu am făcut-o.
– Vezi vreo porțiune de teren? am întrebat.
Rike nu a răspuns, dar a pornit-o hotărât și l-am urmat.
Șuierăturile se auzeau mai tare și mai aproape în spatele nostru. Am fugit repede, iar apa împroșcată de picioarele morților era din ce în ce mai aproape, precum și trestiile pe care le doborau în cale.
Am alergat pe-un teren verde, apoi am ajuns pe o moviliță. Parcă era un deal, deși nu se ridica mai mult de un metru peste nivelul apei.
– Bună treabă! i-am zis lui Rike, apoi am adăugat cu respirația întretăiată: Mai bine să mori în câmp deschis.
Armata Chellei ne-a înconjurat din toate părțile. Zeci dintre rapizi, pestriți și plini de noroi, cu furia mocnită citindu-li-se pe fețe și cu o lumină demonică în priviri, au înconjurat movila. În câteva minute, în spatele lor au venit printre trestiile culcate la pământ morți cenușii și putreziți, iar printre ei erau cei morți în adâncurile mlaștinii, acum tari ca pielea veche, de aceeași culoare. Am văzut oasele lungi ale lui Price și carnea care-i atârna, dominându-i pe ceilalți. Chella mergea lângă el, îmbrăcată cu o rochie albă, din dantelă, cu trenă, de parcă se ducea la o nuntă regală. Era aproape neatinsă de noroi.
– Bună, Jorg! mi-a zis.
Era prea departe de mine ca să o aud, dar gurile tuturor morților îi rosteau cuvintele.

– Du-te în iad, javră!
Mai bine aș fi spus ceva mai inteligent.
– Vai, ce cuvinte dure în ziua nunții noastre, Jorg! a exclamat, iar morții au repetat. Regele Mort s-a trezit la viață. Pânzele negre flutură. O să mi te alături. O să mă iubești. Și împreună o să deschidem Poarta de Aur pentru stăpânul nostru și o să punem un nou împărat pe tren.
Gelleth a murit plimbându-se prin mlaștină de parcă se rătăcise. Erau fantome, dar păreau adevărate, cu arsurile și infecțiile lor, cu gurile știrbe, chele și cu pielea căzând. Sute, mii într-un șir acuzator. Se împingeau așa de tare, că în spate au căzut mai mulți morți.
– Așadar, a zis Rike, însoară-te cu cățeaua asta.
– O să vă ucidă oricum, Rike. Cadavrul tău o să umble lângă ea. Price de o parte, tu de cealaltă, frații reuniți.
– O! a răspuns. Atunci, nu!
– Hai, Jorg, nu fi copil! a exclamat Chella și morții au vorbit odată cu ea.
A vorbit din nou, însă doar un glas a repetat, o femeie aproape de marginea movilei. Era un cadavru noroios, cu un braț ros până la os, cu pielea pătată, buzele cenușii și putrezite, dar cu câteva din ridurile lui Ruth pe față.
– Vine Regele Mort. Morții se ridică precum un val. Sunt mai numeroși ca viii și fiecare bătălie aduce și mai multe cadavre, nu oameni.
Limba femeii moarte s-a zbătut, neagră și strălucitoare, iar vorbele Chellei ieșeau:
– Vino cu mine, Jorg! Ai un loc aici. O să ai putere.
– E mai mult de-atât, i-am zis.
Deși îmi prețuiam farmecele, nu credeam că era așa de îndrăgostită ca să străbată mări și țări. Și, dacă era mânată de răzbunare, putea foarte bine să se răzbune fără teatrul ăsta ieftin. Regele Mort te sperie. Părea prea dornică, chiar disperată. Ce vrea de la mine?
Chiar dacă era la distanță, m-am prins. *Nu știa.*
Am dat să pășesc, dar ceva m-a prins de picior. M-am uitat în jos și am văzut dinți, craniul unui câine pe jumătate îngropat și pe jumătate dezgropat ca să mă apuce. Altă fantomă, dar una care mă ținea strâns.

M-am uitat la șirul de morți, văzând fantomele din spatele lor. Chella nu avea cum să știe de Justice, câinele meu mort. Nu ar fi putut să strângă toți morții din Gelleth și să le afle poveștile. Cumva, asta venea de la mine. Cumva, Chella îmi smulgea fantomele din trecut prin gaura pe care o lăsasem în lume. Și nici măcar fantomele pe care le știam, ci cele cărora le grăbisem sfârșitul. Am simțit cum îmi vine o idee, nu toată, ci doar un pic.
M-am uitat din nou la picioarele mele, unde era craniul.
– N-ar fi trebuit să o faci, i-am zis.
M-am eliberat. Am simțit cum mă sfâșie, dar dinții lui Justice nu mi-au lăsat urme pe cizmă. Era doar durere, fără sânge. Doar mintea mă ținea prizonier. Fantomele nu ne puteau face rău sau am fi murit în casa lui Ruth, am fi ars cu ele când a răsărit soarele Constructorilor. Chella i-a adus pe toți ca să mă tortureze.
– Hai să ne căsătorim, suflet drag! mi-a zis. Enoriașii s-au strâns. Sunt sigură că găsim un preot să oficieze ceremonia.
Și Părintele Glen și-a făcut apariția printre celelalte fantome, o umbră tremurând în lumina zilei, mai puțin clară decât alte spirite, de parcă ceva încerca să-l țină înapoi. Cutia cu amintiri de la șold mi se părea mai grea. Nu știam că părintele Glen murise ori poate că știusem odată și uitasem. A venit șchiopătând, deși nu mi se părea rănit și nu părea încântat. Într-o mână avea un cuțit, unul cunoscut, plin de sânge. Când un mort a mers târșâit în calea lui, l-a înjunghiat în gât. Creatura a căzut secerată la pământ, cu cuțitul înfipt în grumaz. Fantomele nu îi puteau răni pe cei în viață, dar se pare că, în cazul morților, era altceva. Părintele Glen a venit șontâc-șontâc până în dreptul Chellei.
M-am întrebat cum o fi ajuns fantoma părintelui aici, uitându-se la mine cu atâta ură. O simțeam de la cincizeci de metri. Dar, dincolo de mirarea că îl vedeam pe Părintele Glen, m-am gândit la ce mi-a zis Chella înainte să-l cheme.
Enoriașii s-au strâns.
Morții rapizi au venit mai aproape, deși nu am auzit niciun ordin. Se mișcau încet, cu mâinile pregătite să apuce, să sucească și să sfâșie. Am rezistat doar câteva clipe, căci erau câtă frunză, câtă iarbă.
– Fără ai mei, n-are cum să fie o nuntă pe cinste.
Am pus sabia în teacă.

– Nu pot chema anumite fantome. Morții din familia regală sunt îngropați în morminte sfințite și zac cu magie veche. Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o pe mama ta să danseze, a zis Chella.
Șoapta a ajuns la mine prin mulțime, ofilindu-se pe buzele morților rapizi când au venit și mai aproape.
Enoriașii s-au strâns, dar nu poate chema anumite fantome.
Caii care au mai rămas au nechezat agitați în spatele meu, chiar și surul.
– M-am gândit la Frații mei, am zis.
Am arătat la stânga și dreapta, pe Makin, Kent, Grumlow și Rike.
– Pot participa, a răspuns Chella. Îi las cu ochii în orbite.
– N-o să avem muzică? Poeți din care să recitim? Flori? am întrebat-o.
Trăgeam de timp.
– Tragi de timp, m-a avertizat.
Enoriașii s-au strâns. Nu poate să mai cheme pe alții, în afară de ăștia. Și pe-ăștia nu-i vrea.
– Chella, mă gândesc la un poet. O poezie. Una nimerită. *Iubitei sale sfioase.*
– Crezi că sunt sfioasă?
A venit mai aproape, legănându-se printre morți.
Înțelepciunea poeților dăinuia mai mult decât cea a Constructorilor.
– Poezia e despre timp, cel puțin parțial, despre cum poetul nu poate opri timpul. Și la sfârșit spune: „De aceea nu ne putem croi soare/ Stai nemișcată, însă îl vom face să fugă“.
Fantomele nu pot să le facă rău oamenilor, dar pot să-i înnebunească. Pot să-i chinuie până ajung să-și ia viața, dar nu îi pot răni. Simțeam că e adevărat. Așa mi-a zis necromanția mea furată. Dar se pare că le pot face rău morților. Văzusem cu ochii mei. Cadavrele pe care Chella le pusese să meargă puteau fi doborâte de spirite, fiindcă erau mai aproape de lume, suficient de aproape de porțile morții pentru ca o fantomă să întindă mâna și să le răpună.
– Foarte drăguț! a zis Chella. Dar n-o să mă oprească.
– Așa că o să te fac să fugi.
Și am chemat fantomele cu toată puterea voinței mele. Le-am tras prin porțile pe care Chella le-a deschis. Cu brațele larg deschise, am adus fiecare umbră și fiecare fantomă, fiecare bântuit și spirit care mă însoțise de-a lungul anilor. Le-am făcut

să iasă din piept, să pulseze prin mine, cu fiecare bătaie a inimii. Eu nu puteam s-o opresc pe Chella să-i aducă pe cei pe care îi voiai, dar puteam să mă asigur că vin toţi. În goană.
Și au venit. Enoriașii pe care Chella nu-i invitase. Morții arși din Gelleth, cei pe care soarele Constructorilor i-a luat dintâi, nu victime ale unei explozii – ca Ruth și mama ei –, ci cei care au ars de vii la Castelul Roșu, în mijlocul infernului. Au ieșit din mine ca un șuvoi nesfârșit. Zece din ei pentru fiecare copil din Gelleth adus de Chella. Și morții mei, morții arși de vii, au adus un foc cu totul nemaivăzut. Ardeau ca lumânările, cu pielea scurgându-se, flăcările săreau, fiecare, bărbat sau femeie, urla, gonea sau mergea împleticit și strângea ceva la piept. Și în spatele lor era o nouă fantomă care mergea cu pași măsurați, fiecare strălucind cu o lumină îngrozitoare, care le făcea pielea rozalie și le întuneca oasele.
N-am văzut decât foc fără căldură, n-am auzit decât urlete și după o veșnicie ne-am trezit singuri pe movilă, fără picior de Chella și de oastea ei, cu excepţia unor oase înnegrite, ce ardeau mocnit pe trestiile jilave.
– Nu se mai ține nunta, am zis și, orientându-mă după apus, i-am dus pe Frați spre sud.

Fratele Makin are idealuri înalte. Dacă s-ar ține de ele, am fi dușmani. Dacă și-ar plânge de milă pentru eșecuri, n-am fi prieteni.

35

Ziua nunții

– O lopată? a întrebat Hobbs.
Dacă exista cineva care să spună lucrurilor pe nume, acela era Hobbs, căpetenia străjerilor. Eram impresionat că cineva de vârsta lui mai avea suflu pentru a rosti ceva evident.
Am lovit în zăpadă. Erau lopeţi peste tot, acoperite însă de o ninsoare recentă.
– Pune oamenii lui Stodd și Keppen să curețe panta. Oamenii lui Harold să sape cu lopeţile astea, i-am zis.
– Stodd a murit, a scuipat Hobb și s-a uitat la câmpul îmbrăcat în nea.

Nu mai era nicio diferență între regiment și căutarea noastră. Ici și acolo oamenii se opriseră din alergat. Puțini reușeau să scoată săbiile, însă nu să se și apere înainte să fie secerați. Sângele pe zăpadă arată frumos. Se topește în stratul adânc și nu ai mult de văzut, dar, acolo unde e o crustă înghețată, albul orbitor strălucește prin sânge și asta îl face să arate mai bogat și mai plin de viață decât era când curgea prin vene.
– Pune oamenii să tragă săgeți în josul pantei! Nu-mi pasă ce lovesc. Picioarele sunt bune. Puneți mai multe cadavre în drum! Încetiniți-i!
Un om rănit e un obstacol mai mare decât un mort. Dacă rănești grav un om, adesea se agață de tine, de parcă are impresia că îl poți salva și trebuie doar să se țină de tine ca să nu plece. Celor proaspăt răniți le place compania. Lasă-i un pic, și o să prefere să rămână singuri cu durerea lor. O clipă l-am văzut pe Coddin ghemuit în mormântul lui, cu trăsăturile luminate. Unii așa își îngroapă morții, ghemuiți și cu genunchii la frunte. Makin mi-a spus că așa e mai ușor să sapi o groapă, dar pentru mine e ca o întoarcere. Stăm ghemuiți ca în pântecele mamei.
– Răpuneți-i pe ticăloși! am strigat și am arătat spre oamenii care voiam să folosească arcurile. Nu alegeți țintele!
Makin s-a suit cu greutate și i-am lipit o cazma de piept. Căpitanul Harold și cu mine prindem alții și-i puneam să sape. Niciunul n-a întrebat de ce. Doar Makin, care cred că doar voia să-și tragă sufletul.
– Am venit aici odată, mi-a zis.
– Da.
Am mai aruncat niște zăpadă în spatele lui. Mi se părea ciudat că urcam de o veșnicie, iar acum căutam cu disperare să sap, cu ultimele puteri.
– Ne duceam spre nu știu care sat... Cutting, cumva?
– Gutting, i-am zis.
Altă lopată cu zăpadă. Strigătele și clinchetul săbiilor ce se întâlnesc pe pante se auzea de mai aproape acum.
– E o nebunie curată! a lăsat Makin cazmaua jos și a scos sabia. Îmi amintesc. Sunt peșteri aici. Dar nu duc nicăieri. Le-am cercetat. Oamenii de aici ar încăpea cu chiu, cu vai.
Cazmaua s-a izbit în gol și mi-a alunecat printre degetele amorțite în hăul de mai jos.
– Am ajuns! Sapă aici!

Încăierarea a ajuns la cincizeci de metri de unde ne aflam. Era o luptă sângeroasă și asurzitoare, oamenii alunecau în zăpada acum trandafirie, țipau, cu membrele retezate, iar de pe săbii se prelingea sânge. Și, în afară de carnaj, ca un vârf de săgeată care mă viza direct, veneau din ce în ce mai mulți soldați când am traversat granița de zăpadă de jos.
– Poate că am plecat prea târziu, am zis.
Știam că așa e. Stătuserăm prea mult cu Coddin. Iar oamenii Prințului de Arrow fuseseră mai rapizi decât îi crezusem în stare.
– Prea târziu? a strigat Makin și a fluturat sabia spre armata care venea spre noi. Suntem morți. Am fi putut face asta acolo, jos! Cel puțin, atunci aș fi avut puterea să mă lupt.
Mi se părea suficient de puternic. Furia scoate la iveală noi rezerve, ceva de care uitaseși.
– Săpați în continuare! am strigat la cei din jur.
Intrarea în peșteri era suficient de largă pentru trei oameni. O gaură neagră în zăpadă.
– Makin, câți oameni au murit în avalanșe anul trecut în Munții Matterack? l-am întrebat.
– Nu știu! s-a uitat el la mine, de parcă îl rugasem să facem copii. Nici unul?
– Trei, am răspuns. Unul cu un an înainte.
Unii dușmani încercau să ne flancheze, răspândindu-se pentru ca apoi să ne atace dintr-o parte. Mi-am dat arcul jos și am slobozit o săgeată spre oamenii din stânga.
– Am terminat.
Hobbs se chinuia să urce pe pantă, evitându-i pe cei care săpau. Și a reușit să adauge spre binele lui:
– Sire.
Săgeata mea a lovit un om deasupra genunchiului. Părea bătrân. Unii bătrâni nu știu când să se dea bătuți. A venit în față și a căzut, rostogolindu-se de pe munte. Mă întrebam dacă se va opri înainte să ajungă la Bântuit.
– Din pricina avalanșelor am pierdut patru oameni în doi ani, am zis.
– Din nesăbuință? m-a întrebat Makin.
Unul dintre oamenii mai descurcăreți ai Prințului își croise loc neatins în jurul luptei de jos. Makin a parat iute lovitura și apoi l-a doborât. Al doilea soldat s-a pricopsit cu o săgeată în mărul lui Adam.

Clinchet de metal pe stânci. Cei care săpau au găsit marginile peșterii. Spărtura era suficient de largă ca să treacă o căruță, dar nu avea să se lărgească.
Când e plină de zăpadă, lumea se turtește. Toate scobiturile și ridicăturile sunt scrijelite într-o suprafață de nepătruns ca o pagină albă, pregătită pentru pană. Poți să pui pe câmpul plin de nea orice vrea imaginația ta, căci ochii nu-ți vor spune nimic.
– Ei? a întrebat Makin.
Oamenii Prințului de Arrow avansau. Părea dornic de distragere și era nervos că visam cu ochii deschiși.
– Trebuie să vezi nuanțele, i-am zis.
– Nuanțele.
Am ridicat din umeri. Aveam timp de pierdut: peștera nu ne era încă de niciun folos.
– Credeam că tinerii văd doar în alb și negru, am zis.
Am văzut cum un om din Regiment pe care îl știam a căzut cu vârful roșu al sabiei ieșindu-i din spate și cu mâinile în jurul gâtului înjunghiatului.
– Nuanțe? m-a întrebat Makin din nou.
– Makin, nu ridicăm niciodată privirea și capul și nu ne uităm în sus. Trăim într-o lume atât de mare. Ne târâm pe suprafața ei și ne preocupă doar ce se întinde înaintea noastră.
– Nuanțe?
Makin era încăpățânat și nu se lăsa. Gura lui cu buze groase știa să schițeze o mie de zâmbete. Pentru a cuceri inimi. Pentru a lega prietenii. Pentru a face să râdă pe cineva care nu voia. Acum râdea a încăpățânare.
Mi-am scuturat brațele ca să le simt. Linia se încovoia și în curând va trebui să folosesc sabia.
– Nuanțe, i-am zis.
Când nu vezi decât alb, cu timpul o să vezi o simfonie de nuanțe de alb. Țăranii din Gutting mi-au spus, deși cu alte cuvinte. Sunt multe tipuri de zăpadă, multe nuanțe și chiar într-o nuanță sunt multe arome. Straturi. Există granularitate, pudră. Putere și pericol.
– Când l-am înjunghiat pe fratele Gemt, am anticipat ceva. Ai înțeles, da, Frate Makin?
O mie de zâmbete și o încruntare. S-a încruntat.

– L-am ucis fără niciun motiv, dar și pentru că s-ar fi întors cândva împotriva mea. Înainte să-mi ia gâtul în toiul nopții. Și nu doar pentru că i-am tăiat mâna.
– Ce naiba are Gemt de-a face cu… A răpus alt om care a venit și eu am băgat o săgeată în cineva care ne flanca partea dreaptă.
– Au murit patru în doi ani, nu patruzeci, pentru că cei din ținuturile de sus anticipează avalanșele, i-am zis. Ei le declanșează.
– Poftim?
– Ei văd zăpada. Și nuanțele. Suișurile și coborâșurile, nu doar pagina netedă. Sapă și testează. Și anticipează.
Am fluturat arcul deasupra capului, iar panglica purpurie flutura în vânt:
– Toată lumea în peșteră. Acum!
Când o pantă pare periculoasă, oamenii din ținuturile de sus încearcă să se suie pe culmi, trecători și stânci. Iau paie, pietre, un vas de lut, vreascuri, cărbune – adeseori din pădurile Ancrath –, o oală smălțuită și bășica unei oi. Sapă o gaură în vârful celui mai periculos strat și pun vasul pe câțiva centimetri de paie. În vas așază vreascurile și cărbunele, iar pietrele le folosesc ca să stea oala deasupra vasului. Umplu oala cu zăpadă și umflă bășica, suflând în ea cât pot de tare și o leagă cu un maț. Aprind cărbunele și pleacă.
Oamenii Regimentului intrau în peșteri. Mă gândisem că la un moment dat va fi ticsit, când am poruncit să se lase aici lopețile. Mă întrebasem dacă vom încăpea toți. Au intrat sub o sută de oameni. Aveam suficient loc.
În viață multe țin de sincronizare.
M-am așezat la gura peșterii, dornic să lupt cu oamenii Prințului de Arrow. Însă nu m-am sincronizat. Pur și simplu. Trebuia să zic ce conta pentru Coddin cu zile, cu luni în urmă. Fusesem în contratimp.
Oamenii istoviți mor ușor, de parcă ar tânji după infinit. Picioarele îmi tremurau, dar brațele îmi erau pregătite. Țineam sabia cu două mâini și i-am înfipt-o primului în ochi. Makin a venit să lupte lângă mine. Vedeam o întindere nesfârșită după pâlcul de oameni. Luna pe timp de zi, albă ca memoria osului. Am auzit clinchetul sabiei când am încleștat-o de a altuia, despicând gâtul cuiva. Sabia mi se părea mai ușoară, vibrând în

ton cu cântecul, de parcă ar fi avut o viață proprie și sânge care să pompeze. *Jap, jap* și oamenii cădeau ca popicele. Soarele cu razele sângerii bătea pe sabia unchiului meu ca și cum ar fi transmis un mesaj pentru Prințul de Arrow.
– Îmi pare rău! am strigat pentru Makin și ceilalți.
Sincronizarea.
Nu eram mult în față. Oamenii din Gutting ar fi aprins focul în vase când ne vedeau urcând din vale. Crezusem că vom ajunge la peșteri cu un avantaj clar. Că vom săpa și vom răpune dușmanul de pe pantă cu săgețile noastre. Mă înșelasem. O greșeală de câteva minute, dar suficient ca dușmanul să umple peștera cu cadavrele noastre.
Makin a înjurat și s-a dat în urma unei săbii. Eu cât pe ce să zic că-mi pare rău din nou, dar e bine să mori pe munte. Dacă tot mori, măcar să fie undeva unde ai o priveliște.
Am luptat mult, cuprins de o bucurie neînfrânată, căldura crescând în mine până când s-au aprins arsurile de pe față și vântul nu mă mai atingea. Fiecare parte din luptă avea un scor secret și sincronizarea pe care o ratasem se întorcea acum, în strigătul săbiilor întretăiate. M-a cuprins un sentiment sălbatic și m-am gândit cum arde Ferrakind, ceea ce îl făcuse om fiind abandonat în infern.
Un blocaj, un balans, un pas în lateral, sunetul sabiei când ieșea din pielea tăiată a dușmanului meu. Când o sabie grea lovește capul unui om care și-a lăsat coiful când urca, e limpede că se va lăsa cu mult sânge vărsat. Mai rău decât măcelul provocat de măcelar în abator este distrugerea. Creierul, craniile și părul urmează loviturii de sabie într-un arc umed de roșu, alb și cărunt. Bucăți dintr-o față atârnă o clipă: un ochi acuzator, lichide care se scurg, apoi se prăbușește și următorul vine în luptă, cu resturile de la ultimul.
Focul m-a înfășurat sau cel puțin așa mă simțeam, iar câteva linii șerpuind de la arsura lui Gog parcă mă pârjoleau.
Un vârf de sabie aproape că m-a atins pe frunte și deasupra nasului când m-am dat înapoi. Am sărit în față cu ambele brațe, sabia fiindu-mi o bară pe care o țineam de mâner, iar vârful era tare, sprijinit de platoșa de fier, în palma mănușii mele de piele. Oțelul Constructorilor i-a secționat omului fața pe orizontală, între nas și buze. A încercat să ia cu el sabia când cădea, dar am ținut de mâner și sabia s-a dus spre dreapta, prinzând o mișcare

de suliță și respingând-o peste umăr. Cel pe care l-am împins și răcnetul pe care l-am scos au făcut aerul să vibreze, ca și cum aș fi scos flăcări. Ca și cum aș fi avut timp să mă uit în jos, ca și cum n-aș fi fost surprins să văd zăpada topindu-se de la căldura emanată de pielea mea.
În mare parte, aproape în totalitate, voiam să mă las în voia iureșului, să fiu mistuit, să mă arunc printre dușmani și să zugrăvesc muntele cu sângele lor, indiferent de prețul plătit. Însă mi-e greu să mă predau. M-am dat înapoi și furia m-a părăsit, dispărând la fel de repede pe cât apăruse. Aveam de dus la capăt un plan, deși nu mai părea să existe speranță. Iar ca să duci la capăt un plan trebuie să ai mintea limpede.
Mai mulți oameni au venit spre mine. Brațele-mi oboseau, la fel ca picioarele. Mai aveam nevoie de câteva minute, dar uneori nu primești ce vrei sau ce ai nevoie. Ochii mi-au strălucit când am văzut priveliștea. Sosise clipa morții.
În trecut mă salvase un cal. Nu un armăsar nobil, care mă purtase în siguranță, ci un cal panicat, care lovise cu copita. Fusese o mișcare neașteptată. Poate că și Corion a fost la fel de surprins. Dar să fii salvat de vezica slabă a unei oi… asta e culmea. Culmea culmilor.
Deasupra noastră ardeau molcom flăcări, topind zăpada în oale, încălzind bășicile umflate de oaie ce pluteau acum în apa clocotindă. Astfel, cei din ținuturile de sus aveau timp să se adăpostească. Oalele trebuie puse în zona de pericol. Le pui cât de sus poți ca să supraviețuiești, dar nu prea sus, ca să aibă efectul scontat.
Aerul cald se dilată. Bășicile se umflă și mai tare. Se întind mai mult decât ar putea să le umfle cineva. E doar o chestiune de timp. De sincronizare. Apa începe să fiarbă. Presiunea se adună. Și zbang!
Oamenii din ținuturile de sus cântă la cimpoi. Scoseseră un sunet asurzitor la nunta mea în dimineața aceea, asemănător cu cele din nord – care sunt mai simple –, dar la fel de răsunătoare. Nu ai crede că o bășică explodează așa de tare. Sună de parcă fiecare țipăt scos de un cimpoi într-o viață lungă și nefericită ar fi rezumat într-o clipă. Scoală morții. Dar trebuia.
Una din cele șase oi de la care au luat cele șase bășici pentru cele șase oale de avalanșă – oamenii din Gutting au fugit pe pante când am intrat în raza lor vizuală – sigur s-a scăpat pe ea,

căci vezica i-a explodat cu câteva minute mai devreme decât era de așteptat.
Avalanșa întâi o simți și abia după aceea o auzi. Se acumulează presiune. Îți bubuie timpanele. Chiar și cu oamenii care încercau să mă despice am simțit presiunea. Apoi bubuitura. Începe ușor și crește necontenit. Și în final, înainte să te izbească, se aude un șuierat.
Din fericire, timpul a fost de partea mea. M-am aruncat în peșteră. Înainte să mă urmeze cei care mă atacau, lumea s-a făcut albă și ei au dispărut.

36

Ziua nunții

Peștera era cufundată în beznă, deși erau aproape o sută de oameni înăuntru.
Vuietul avalanșei a luat sfârșit. Când am căzut, mi-am julit fundul de o piatră nemiloasă și primul sunet scos a fost o înjurătură.
– Paștele mă-sii!
O aflasem de la Fratele Elban și simțeam datoria s-o folosesc din când în când, dat fiind că nimeni n-o folosea. Tot nu se auzea nimic, de parcă un grup de troli ar fi smuls capul fiecăruia când intra.
– În spate sunt felinare și iască, am zis.
Se încăierau. Iar se băteau, cremenea scrâșnind pe oțel, apoi o lumină care a scos zeci de oameni din întuneric. M-am uitat la ceasul argintiu de la încheietură pentru prima oară după multă vreme. Era douăsprezece și un sfert. Limba care arăta secundele se ducea ticăind în alt cerc.
– Știu că lopata a ajuns pe-aici, am comentat, ridicându-mă cu grijă să nu dau cu capul de tavanul aflat prea jos. Găsiți mai multe și scoateți-ne de aici!
– Ar trebui să vedem cine e, a vorbind Hobbs, venind în față.
S-au aprins mai multe felinare și peretele de zăpadă din spatele lui strălucea.
– Am putea, am răspuns. Știam că nu e doar un interes birocratic. Avea prieteni care se rătăciseră, protejați, fii ai prietenilor, și voia să știe ce a rămas din Regiment, din Regimentul *lui.*

– Am putea, dar nu zăpada îi omoară pe oamenii într-o avalanșă. Niciunul din soldații de afară nu e mort.
Acum erau atenți.
– Se sufocă, iar zăpada îi ține prizonieri. Și asta, dragii mei prieteni, se întâmplă și cu noi, a adăugat. Pe măsură ce vă explic, folosesc resursele limitate de aer din peșteră. Pe măsură ce mă ascultați, inspirați aerul bun și îl expirați pe cel rău. Fiecare felinar cu care mă vedeți consumă aer.
Îi mulțumeam în gând lui Tudor Lundist pentru lecțiile de alchimie – poate că nu aveam să mai trăiesc după nuntă, dar nu voiam să mă sting ca o lumânare într-un clopot de sticlă.
Au înțeles. Trei care au găsit lopeți s-au grăbit să dea zăpada, alții au căutat mai multe. În curând tot spațiul de la ieșire era ocupat. Le-aș fi putut spune să sape, dar mai bine să știe motivul, mai bine să nu creadă că nu împărtășeam interesul lui Hobbs pentru sacrificarea Regimentului.
L-am văzut pe căpitanul Keppen rezemându-se de un bolovan, cu mâna într-o parte. Makin s-a sprijinit de peretele din spate al peșterii, cu genunchii la frunte.
– Să se ocupe cineva de răniți, i-am zis lui Hobbs, punându-i o mână pe umăr. Așa trebuie să facă regii.
Am ajuns în dreptul lui Makin. Pe jos erau oameni, dar nu-mi dădeam seama dacă îi doborâseră oboseala sau rănile. M-am lipit cu spatele de peretele înghețat și m-am așezat lângă el. Ne uitam la oameni cum sapă și încercam să respir puțin. Mirosea a cuișoare și a transpirație.
O luasem pe o cale ciudată ca să ajung prins într-o peșteră blocată de nămeți, îngropat în cel mai înalt loc. De la Castelul Înalt până la drum, de la drum la tronul lui Renar, un an și mai bine călătorind prin imperiu până când Tărâmurile lui Renar m-au chemat înapoi. Și aici am găsit premiul mai puțin tentant decât cursa, maturizându-mă pe un tron cu o coroană de cupru, luptându-mă cu lucruri lumești, de la ciumă la foamete, să construiesc o economie ca un spadasin care pune mușchi pe el, să racolez, să instruiesc și pentru ce? Pentru ca un împărat stabilit dinainte să calce totul în picioare în drum spre Poarta de Aur.
Am închis ochii și mi-am ascultat durerile anunțându-se în primul răgaz de când părintele Gomst mă căsătorise cu Miana în

dimineața aceea. Greutatea acelei zile mă apăsa, făcându-mă să vorbesc.
– Afară sunt morți, pentru că am stat prea mult la discuții cu Coddin, am zis. Oameni din Renar și Ancrath.
– Da. Makin n-a ridicat capul.
– Iată-ne aici pe amândoi, murind într-o peșteră, ca și Coddin. Sir Makin, ai ceva pe suflet? Sau e nevoie de împrejurări mai crunte și de mai puțin timp?
– Nu.
S-a uitat, iar fața îi era în umbră, văzându-i-se doar conturul unui obraz și vârful nasului.
– Jorg, mi-a spus, oamenii ăștia au ales să te urmeze. Și ar fi morți cu toții, dacă nu te-ai fi folosit de șiretlicuri.
– Și de ce au ales să mă urmeze? Și tu? l-am întrebat.
L-am auzit lingându-și dinții înainte să răspundă.
– Jorg, nu există răspunsuri simple pe lume. Fiecare întrebare are mai multe fațete. Prea multe. Totul e complicat. Dar tu simplifici întrebarea și funcționează. Pentru alții, lumea nu e așa. Poate aș fi găsit o cale să te duc la tatăl tău înainte să te întorci, dar am vrut să văd că faci ce ai promis. M-am întrebat dacă poți învinge pe de-a-ntregul.
– Era ușor când puteam să-l detest pe Contele Renar, i-am zis.
– Erai… a zâmbit el… concentrat.
– Și tânăr.
Nu mă recunoșteam aproape deloc în acel băiat.
– Nu ești atât de diferit, mi-a zis Makin.
Zăpada de lângă cei care săpau avea o strălucire a ei, lumina zilei ajungând prin ce mai rămânea de curățat.
– Eram prins de ce voiam. Nimic altceva nu mai conta. Nici viața mea, nici a altcuiva. Totul era doar un preț ce merita plătit. Merita să riști ca să ai șansa de a câștiga.
– Toată lumea care se maturizează trece prin așa ceva, a râs Makin. Ai devenit indigen.
Am căutat în desaga de la șold și mi-am trecut degetele peste cutie.
– Am… regrete.
– Cu toții avem.
Makin se uita la cei care săpau. O rază de lumină a năpădit peștera.

– Gelleth, îmi pare rău pentru… Tata m-ar crede slab. Dar, dacă ar fi acum, aș găsi altă cale.
– Nu era altă cale, a replicat Makin. Era imposibil și pe unde ai luat-o.
– Povestește-mi despre copilul tău. Ai o fetiță?
– Cerys.
I-a rostit numele ca o sărutare, clipind când lumina ne-a scăldat fețele.
– Jorg, ar fi mai mare ca tine. Avea trei ani când au ucis-o.
Acum vedeam cerul, un cerc albastru spre est, după norii de zăpadă.
– Te urmez pentru că am obosit de atâta război. Aș vrea să se termine. Un imperiu. O lege. Nu contează atât de mult cum sau cine, doar să fim uniți și nebunia s-ar opri, a explicat Makin.
– Simt cât ești de loial, am zis, m-am ridicat și m-am întins. N-ar fi Prințul de Arrow un împărat mai bun?
Am pornit-o spre ieșire.
– Nu cred că va izbândi, a răspuns Makin și m-a urmat.

Acum amar de vreme, când era pace, Fratele Grumlow cioplea în lemn și lucra cu fierăstrăul și dalta. Când vin timpuri grele, tâmplarii se descurcă să se pună pe cruci. Grumlow a învățat să cioplească oameni. Pare blând fratele meu de sabie, e mic, are piele deschisă la culoare, bărbia îi e subțire, ochii îi sunt triști, la el totul pare să atârne ca mustața de buză. Însă e iute de mână și nu i-e frică de o margine ascuțită. Dacă îl ataci cu un pumnal, te despică în două.

37

Ziua nunții

O sută doisprezece oameni au ieșit din peștera de sub Trecătoarea Luna Albastră. L-am lăsat pe Hobbs să-i strige când se strângeau pe stratul nou de zăpadă. Avalanșa care se spărsese ca valurile de stâncile de mai jos și cursese ca laptele prin jurul peșterii îmi susținea acum greutatea, lăsându-mi picioarele să se scufunde câțiva centimetri la fiecare pas. Le-am ascultat numele, răspunsurile și adesea tăcerea care urma după unele nume.

Zăpada nouă ne strălucea sub picioare, perfectă, fără urmă de sânge sau semne lăsate de carnajul care avusese loc cu câteva minute înainte. Și, în timp ce Hobbs făcea socoteala, mii și mii de oameni mureau nevăzuți sub stratul alb de omăt, fără să se poată mișca, orbi, chinuindu-se să respire și negăsind nimic.
Uneori simt nevoia unei avalanșe în sufletul meu. O pagină nouă, cu trecutul șters. *Tabula rasa.* Mă întrebam dacă se curățase tăblița. Apoi am văzut umbra sub zăpada albă de la picioarele mele, un copil îngropat la mică adâncime, pe care zăpada nu îl putea ascunde. Nici măcar forța munților nu îmi putea spăla petele din trecut.
Hobbs tot vorbea, iar eu am luat cutia de cupru de la șold și m-am așezat pe pantă, cu călcâiele afundate în zăpadă.
Omul e făcut din amintiri. Atât suntem. Momente, mirosul unui loc, scene redate din nou și din nou pe o scenă mică. *Suntem* amintiri înșirate în viață – poveștile pe care ni le spunem despre noi înșine, care ne intră în viață până a doua zi. Cutia conținea ce era al meu. Eram eu.
– Și acum ce facem?
Makin s-a așezat lângă mine.
Sub avalanșă vedeam mișcare, punctulețe, ce mai rămăsese din oastea Prințului, care se retrăgea ca să se alăture armatei sale principale.
– În sus, i-am zis.
– În sus?
Makin a ridicat din sprâncene. Nimeni nu putea părea surprins ca el.
Nu mi se părea normal să mori incomplet.
– Nu e greu, i-am zis, ridicându-mă în picioare.
Am urcat pe pantă, spre stânga vârfului, unde Trecătoarea Lunii Albastre face o potecă abruptă pe umărul Muntelui Botrang.
Hobbs m-a văzut urcând.
– În sus? a întrebat. Dar trecătoarea e mereu blocată... a spus și s-a uitat în jur. Ah!
Le-a făcut semn să vină oamenilor care se așezaseră în față ca să răspundă când li se striga numele.
Încă țineam cutia în mână, era caldă și rece, netedă și ascuțită. Nu mi se părea normal să mor fără să știu cine sunt. Copilul mergea acum lângă mine, desculț prin zăpadă, iar moartea

părea să reziste chiar și în lumina zilei. Am deschis cutia cu unghia de la degetul mare.

Copaci, pietre de mormânt, flori și ea.
– Cine a venit la tine după ce te-am lovit? o întreb pe Katherine. Era un bărbat cu tine când ți-ai venit în simțiri.
Se încruntă. Degetele ei ating locul unde s-a spart vasul.
– Părintele Glen.
Pentru prima oară, mă vede cu ochii ei de dinainte, limpezi, verzi și pătrunzători.
– O!
Plec.
Las pădurea Rennat în urmă și mă îndrept spre orașul Crath. Castelul Înalt e în spate și deasupra orașului. E o zi liniștită și fumul se înalță din hornuri în linii drepte, de parcă ar apăra castelul. Probabil ca să-l păzească de mine.
Din câmpie se întinde Orașul de Jos până la râul Sane și docuri, iar în spate pământul se ridică până la Orașul Vechi și Orașul Înalt. Drumul Romei îmi taie calea și o pornesc pe acolo până la Orașul de Jos, care e fără porți și deschis lumii. Am o pălărie în tunică, ceva fără forme, cu carouri șterse de vreme, cum poartă tâlharii de la docuri. Îmi strâng părul în ea și o trag în jos. N-o să fiu observat în Orașul de Jos. Oamenii care m-ar cunoaște nu vin acolo.
Merg prin Banlieu, care e format numai din cocioabe și mormane de gunoi, o bubă pe fundul orașului. Nici măcar o zi frumoasă de primăvară nu poate face străzile să înflorească. Copiii aleargă printre mormanele de gunoaie lăsate de sărmani. Mă urmăresc pe când îmi croiesc drum. Fete de zece ani și mai mici încearcă să mă distragă cu ochii lor mari și gurile făcute pentru sărutări, în timp ce băieți slăbănogi se străduiesc să-mi ia ceva din desagă, orice. Iau cuțitul în mână și dispar. Poate Orrin le-o fi dat pâine. Poate s-a gândit să aducă o schimbare locului. Eu doar îl traversez. Mai târziu o să mi-l curăț de pe pantofi.
Acolo unde Banlieu lasă loc Orașului de Jos, se înghesuie pe străzi înguste cele mai rău-famate taverne. Trec pe la Îngerul Căzut, unde am complotat prima oară uciderea lui Gelleth și unde m-am gândit prima oară să plătesc pentru afecțiune. Acum mi-am învățat lecția. Afecțiunea se plătește întotdeauna.

Aleg alt birt, Dragonul Roșu. Un nume mare pentru un loc întunecat, împuțit și plin de umbre.
– Un bitter, comand eu.
Hangiul îmi ia moneda și umple o halbă din butoi. În caz că are impresia că sunt tânăr ca să beau aici printre bătrânii ăștia gârboviți cu nasurile lor roșii și ochii apoși, nu scoate o vorbă. Mă așez la o masă unde pot să mă reazem și să mă uit pe fereastră. Berea e amară, ca și dispoziția. Beau cu înghițituri mici și aștept să se lase noaptea.
Mă gândesc la Katherine. Fac o listă.
Mi-a zis că sunt malefic și că mă urăște.
Îl vrea pe Prințul de Arrow.
A încercat să mă omoare.
A distrus copilul pe care a crezut că-l are cu mine.
A fost pângărită de altul.
O tot parcurg când apune soarele, bețivii vin și pleacă, iar căruțele, curvele, câinii și muncitorii trec pe stradă și eu tot reiau lista în gând.
Dragostea nu e o listă.
E beznă, iar halba mi-e goală de ore întregi. Ies în stradă. Ici și colo, câte un felinar, prea înalt pentru hoți, dă o lumină firavă, ce se străduiește să ajungă pe jos.
În ciuda așteptării, în ciuda hotărârii, tot șovăi. Pot s-o iau din nou pe cărările copilăriei fără să mă murdăresc? Sus, pe cer, stelele se învârtesc în jurul Stelei Polare. O parte din mine nu vrea să se întoarcă la Castelul Înalt. Însă încerc să alung gândul.
Trec râul pe Podul Nou și găsesc un colț liniștit, de unde să văd Zidul Înalt. Orașul Crath și locurile sale au fost numite cu aceeași lipsă de imaginație de care Constructorii au dat dovadă și la arhitectura castelului. De parcă stilul utilitarist ar fi pătruns în limba orașului. Dacă aș avea puterea de a clădi pentru viitor, dacă aș ști că ceea ce cioplesc în piatră va dăinui milenii întregi, aș încerca să adaug puțin frumos.
Zidul Înalt este într-adevăr înalt, dar nu e bine luminat și construcția de piatră de la vest de Poarta Triplă este spartă de rămășițele celui de-al doilea zid, care avea unghiuri drepte, dar care acum nu mai există. Pe-aici urcam când eram mic. Acum pare ușor. Mânerele pe care mă străduisem să le ating pot fi ocolite în întregime și să ajungi la următoarele. Mâinile mele cunosc suprafața asta. Nu trebuie să o văd. Am amintiri. Ajung

în vârf până iese la patrulare următorul străjer. În partea îndepărtată se poate coborî ușor pe iedera crescută.
Tânărul Sim a învățat să fie asasin. Cuțitul a devenit o plăcere, o picătură într-o pulbere sau tinctură ori, din când în când, o coardă de harpă ca să reteze gâtul cuiva. Dintre toți Frații mei, Sim este cel mai periculos pe termen lung. Într-o bătălie l-aș putea răpune cu ușurință. Dar, dacă îl pierzi din vedere, nu vine să te atace imediat sau a doua zi. Când uiți răul pe care i l-ai făcut, te găsește din nou. Sim a învățat singur jocul lung și mi-a împărtășit și mie din învățăturile lui.
Deghizarea nu ține de haine și de talentul la sulemeneală. O deghizare reușită ține de felul în care te miști. Sigur că straiele potrivite, o barbă din lut, o cicatrice pusă unde trebuie pot fi de mare ajutor în împrejurările potrivite, dar Sim m-a învățat că primul pas, pasul cel mai important, e exact… cum pășești. Cu neîncredere sau cu încredere în rolul pe care-l joci. Crede că ai tot dreptul să fii unde ești. Pășește cu scop. Atunci, chiar și cel mai mărunt obiect de recuzită, cum ar fi o pălărie, poate asigura o deghizare completă.
Merg cu pași mari pe străzile Vechiului Oraș, spre Poarta de Est, poarta unde se trimit lucruri spre Castelul Înalt, se descarcă provizii, se dau mesaje pentru alergători ca să fie duse în locuri îndepărtate. O patrulă din zece soldați puternici ai tatei trece pe Strada Elm când o străbat. Îmi aruncă o privire, dar nu se opresc nicio secundă.
Trei torțe ard deasupra Porții de Est. I se spune poartă, dar e o ușă înaltă de cinci metri, lată de trei metri, din stejar negru, cu fier, cu o ușă mai mică în mijloc, când doar oamenii normali cer să intre, nu uriașii. Un cavaler în armură stă de pază în față. Dacă vrea să vadă ceva, trebuie să stea în întuneric.
Mă întorc într-o parte și ajung la baza zidului de la castel, aproape de colțul turnului fortificat din piață.
Un om caută să se apere de cuțitul asasinului și se concentrează pe apărare. Nu poți să oprești un singur dușman anonim care îți intră pe tărâm. Nu-l poți opri să pătrundă în oraș. Dacă nu e nepriceput, ai noroc dacă reușești să-l oprești să găsească o cale de a trece de zidul castelului. Turnul tău ar putea să-l țină departe, dacă e sigur și bine păzit, dar n-ar fi înțelept să pui rămășag. Pentru a-l învinge pe asasin nu răspândești forțele de apărare pe tot teritoriul, ci în jurul tău. Zece oameni de ispravă

strânși în jurul dormitorului pot face mai mult decât zece mii întinși pe un regat întreg.
Turnul tatei e sigur și bine străjuit, dar pe la șapte ani îi știam exteriorul mai bine decât interiorul. Mă mai urc pe Castelul Înalt când e lună. Piatra de Constructor e aspră, degetele de la picioare se sprijină pe punctele cunoscute și simt pielea moale a cizmelor, zidul mi se freacă de obraz când îl îmbrățișez. Articulațiile degetelor îmi sunt albe în lumina stelelor când apuc colțul Castelului Înalt și urc.
Rămân nemișcat sub parapet. Un soldat se oprește și se uită în jos, la o lumină îndepărtată. Parapetul e rece, cu piatră pusă peste cea de Constructor. Constructorii aveau arme de temut față de castele și parapete. Nu știau ce e Castelul Înalt când l-au clădit Constructorii, dar nu era castel. În partea cea mai adâncă a carcerelor, sub straturi de mizerie, scrie pe o placă: „Fără staționare pe timp de noapte“. Chiar și când, separat, cuvintele Constructorilor au sens, împreună n-au nicio noimă.
Soldatul merge în continuare. Urc, trec de zid și cobor pe unul dintre suporții de lemn pentru pasaj. Într-un colț întunecat al curții îmi dau jos pălăria de tâlhar și-o pun în desagă. Scot o tunică roșu cu albastru, în culorile Ancrath. O femeie, Mable, a croit-o pentru mine la Bântuit în stilul veșmintelor purtate de servitorii tatălui meu. Cu tunica pe mine și cu părul prins sub ea, intru pe Ușa Tipografilor. Dau de un cavaler care patrulează. Sir Aiken, dacă îmi amintesc bine. Îmi țin capul sus și nu mă bagă în seamă. Un om cu capul plecat ce își ascunde fața trebuie cercetat mai amănunțit.
De la Ușa Tipografilor o iau la stânga, apoi la dreapta pe un coridor scurt ca să ajung la capelă. Ușa capelei nu e încuiată niciodată. Mă uit înăuntru. Ard doar două lumânări foarte scurte și răspândesc o lumină slabă. Nu e nimeni. Îmi continui drumul.
Odaia Părintelui Glen e aproape de capelă. Ușa e zăvorâtă, dar am o bucățică de oțel subțire și pliabilă, care intră între ușă și cadru și poate ridica zăvorul.
Încăperea e cufundată în întuneric, dar are o fereastră înaltă ce dă într-o curte, unde Makin obișnuia să instruiască pajii în arta luptei. Intră lumina și îmi las ochii să se obișnuiască. Pute a brânză lăsată prea mult la soare. Stau și ascult sforăitul părintelui cât timp îl caut cu privirea.

Stă ghemuit în pat, o omidă ce parcă se târăște. Nu văd mare lucru din odaie, doar o cruce pe perete fără Mântuitor, de parcă ar fi luat o pauză, în loc să vegheze ce se întâmplă noaptea. Pășesc înainte. Îmi amintesc cum Părintele Glen mi-a pătruns în carne ca să ia cârligele pe care le-a lăsat măceșul în mine. Cum le-a vânat. Ce plăcere a avut cu Inch, omul lui, care mă țintuia locului. Scot cuțitul din teacă.
Cum stau pe vine lângă patul lui și cu capul la același nivel, sforăiturile sunt și mai asurzitoare. Atât de asurzitoare, că ai crede că s-ar trezi. Nu-i văd chipul, așa că mi-l amintesc; aș zice plat, prea din topor pentru emoții profunde, dar potrivit pentru un râs batjocoritor. La slujbă cu Părintele Goms, predicând de la amvon, Părintele Glen se uita din scaunul de lângă ușa capelei, cu părul ca niște paie ude pe un cap ce trebuia ras, cu ochii prea mici pentru fruntea prea lată.
Ar trebui să-i iau beregata și să plec. Orice altceva ar face prea mult zgomot.
Tu ai batjocorit-o pe Katherine. Ai violat-o și ai lăsat-o să creadă că am făcut-o eu. Ai lăsat-o grea și ai făcut-o să mă urască atât de mult încât și-a otrăvit copilul din pântece. Ai făcut-o să mă urască suficient ca să mă înjunghie.
Lovitura lui Katherine era doar pentru Părintele Glen, nu și pentru mine.
Ochii s-au învățat cu întunericul, iar odaia mi se decupează în umbră. Șoptesc sub sforăitul lui, dar, chiar și așa, se foiește și se plânge. Tai a doua fâșie, a treia, a patra. Pe ultima o împăturesc într-o formă de minge. Lângă pat sunt un suport de lumânare și o măsuță. Le dau mai în spate ca să nu cadă și să facă zgomot. Îi cronometrez sforăiturile. Când inspiră, îi bag cârpa în gură. Îi mai leg capul cu o fâșie ca să-l țin locului. Părintele Glen se trezește greu, dar e surprinzător de puternic. Îi smulg ce a mai rămas din cearșaf și îmi înfig cotul în plexul lui solar.
Aerul iese șuierând din el. Îi văd strălucirea din ochi. Se pune în poziție fetală și îi leg gleznele cu a treia fâșie. A patra e pentru încheieturi. Trebuie să-i trag una în gât până reușesc să le leg.
Mi-am cam pierdut din apetit până să-l leg fedeleș. E un bărbat urât și gol, care plânge în întuneric și vreau doar să plec de aici. Iau cuțitul de pe masa dată în lături.
– Am ceva pentru tine, îi zic. Ceva ce aproape a fost trimis greșit.

Îi înfig cuțitul în scrot. Îl las acolo. Nu vreau să-l iau. Și, dacă îl scot, va muri de la sângerare. Cred că ar trebui să stea așa.
Și, oricum, mai am unul.
Sunt aproape la ușă, iar Părintele Glen respiră greu și șuieră în spatele meu. Se aude o bufnitură când cade din pat, dar nu asta mă oprește.
Apare Sageous. Nu pășește prin ușă, nu se ridică de după un cufăr, e pur și simplu acolo. Pielea îi strălucește cu o lumină numai a lui, nu suficient de puternică pentru a lumina podeaua, dar suficient cât să i se vadă literele care îi brăzdează tot corpul. Ochii și gura îi sunt găuri întunecate în strălucire.
– Văd că te-ai obișnuit să omori clerul. Treci prin toată lista? Întâi un episcop, acum un părinte. Ce urmează? Un băiat de altar?
– Ești păgân, îi arunc eu. Ar trebui să ai stimă de sine.
Oricum merita, la ce păcate are.
– Ei bine, în cazul ăsta... zâmbetul îi schițează o semilună neagră în lumina feței. Și tu ce păcate ai, Jorg?
N-am răspuns.
Sageous doar surâde cu toată gura.
– Și părintele ce păcate a avut? L-aș întreba, dar văd că i-ai pus căluș. Sper că visele pe care i le-am dat tinerei Katherine nu au făcut necazuri. Femeile sunt creaturi complicate, nu?
– Vise? fac eu.
Caut al doilea cuțit în desagă.
– A visat că e grea, a zis Sageous. Iar visul i-a păcălit și trupul. Cred că i se spune sarcină-fantomă.
Scrisul de pe față părea că se mișcă, cuvintele pulsând de parcă erau rostite.
– Ce creaturi complicate!
– A existat un copil. L-a ucis.
Gura mi-e uscată.
– A fost sânge și noroi. Cam ăsta e efectul otrăvurilor lui Saraem Wic. Dar n-a existat niciun copil. Și nici nu cred că va mai exista acum. Otrăvurile vrăjitoarei nu sunt blânde. Cred că i-au golit pântecele de tot.
Găsesc cuțitul și mă duc spre el. Încerc să fug, dar parcă merg prin zăpadă adâncă.
– Prostuțule! Tu chiar crezi că sunt aici?
Nu schițează niciun gest să fugă. Încerc să ajung la el, dar mă poticnesc. *Țac.* Makin are mâna pe cutie. Pe cutia închisă. Mi-e

frig, gâfâie și îmi țin mâinile împreună, nu în jurul gâtului lui Sageous. A plecat. Doar o amintire. Și sunt în munți. Tot fug.
– Ce naiba faci?
Makin gâfâia. Mă uit în jur. Eram în zăpadă până la mijloc. De o parte și de alta, ziduri de piatră. Oamenii Regimentului mărșăluiau în spatele meu… La o sută de metri în spatele meu.
– Nu poți s-o deschizi. Nu acum, nu niciodată. Sigur nu acum! mi-a strigat Makin.
I-a venit să vomite și a inspirat. Cu siguranță a fugit ca să mă prindă din urmă. Am înșfăcat cutia și am băgat-o în buzunar.

De obicei, Trecătoarea Luna Albastră nu e deschisă iarna decât foarte rar. Însă o avalanșă bună o curăță și câteva zile, până o sufocă alt strat de zăpadă, poți s-o iei pe spatele Muntelui Botrang și apoi prin niște trecători mai joase, paralele cu spinarea Munților Matterack, și omul poate părăsi lanțul montan de tot și poate călători prin imperiu.
– Fugi!
O șoaptă la ureche. O voce cunoscută.
– Fugi!
– Sageous? întreb în șoaptă ca să n-audă Makin.
– Fugi!
Mă trec fiori reci pe șira spinării, trăiesc un coșmar. Tremur.
– Nu te îngrijora, păgâne! O să fug.

38

Ziua nunții

– Așadar mergem la Alaric? m-a întrebat Makin.
Eu mergeam mai departe. Marginile Trecătoarei Luna Albastră se ridicau ca niște foarfece în jurul nostru, pline de gheață și zăpadă, stânca neagră văzându-se doar acolo unde bătea vântul.
– Drumul spre Danelore va fi greu pe timp de iarnă. Dar fata aia a lui a vrut să vii iarna, nu? Ella?
– Elin, l-am corectat.
– Bunicul tău ți-ar oferi refugiu, mi-a zis Makin.
Știa că pierdusem. Morții de pe munte, de sub stânci și zăpadă, nu aveau cum să schimbe situația. Așa că îmi vedeam de drum.

Sub tălpi zăpada rămasă de la avalanșă era tare, scârțâind când îmi lăsam amprentele.
– E bine acolo? Sau pe Coasa Calului? Măcar o să fie cald.
Trecătoarea Luna Albastră e ca o limbă de șarpe, bifurcată la vârf în două cărări. Avalanșa le deschisese pe amândouă. Îi rugasem pe cei din tărâmurile de sus să pună vasele ca să mă asigur.
– Poftim? a făcut Makin. Ai zis „în sus“.
Am ținut-o spre dreapta, în partea mai grea, ajungând la a doua răscruce a Trecătorii Luna Albastră.
– Acum zic „în jos“. L-am pus pe Marten să țină Runyard cu un motiv, să știi.
Și, cu o treime din Regiment după mine, am pornit prin Luna Albastră spre valea de deasupra Runyard. Și când panta s-a mai domolit, iar pământul s-a mai întărit... am rupt-o la fugă.
Am văzut fumul înainte să auzim strigătele și am auzit strigătele înainte să vedem Bântuitul. În cele din urmă, am dat cu ochii de Bântuitul, o insulă de piatră de munte într-o mare alcătuită din trupele Prințului de Arrow. Forțele lui îl asediau din toate părțile, atacând cu scări și frânghii de cățărat, iar mașinile de asalt aruncau bolovani în fațada castelului, un berbece izbea în porți, o legiune de arcași pe culmea înaltă dădea cu săgeți peste ziduri.
Pentru mine, mașinăriile de asalt sunt mai mult ca să te dai în spectacol și să arăți că ești hotărât, nu o investiție bine gândită. Uite! Am cărat bucățile astea uriașe de lemn și de fier la castelul vostru – suntem serioși, vrem să rămânem. Poate că Înălțimile Renar erau locul unde bolovanii sunt suficient de mari ca un castel să fie făcut pulbere de balistă, deși ar lua o veșnicie. Dar berbecele! Berbecele e regina mașinăriilor de război, mai ales acolo unde zidurile nu pot fi slăbite. Fără mecanică, greutăți și angrenaje, doar o forță simplă și directă, aplicată cu putere în cel mai slab punct ca să-i pui pe oamenii tăi împotriva oamenilor lor, și până la urmă ăsta e scopul. Dacă nu ai depăși dușmanul numeric, nu te-ai fi dus la castelul lor și nu s-ar ascunde în spatele zidurilor.

Oamenii lui Marten se adăposteau la marginile Runyard, o pantă lungă și domoală din ținuturile de sus, ce cobora din valea noastră, în stânga Bântuitului. Culmea pe care erau arcașii

prințului, un punct bun de observație separa Runyard în capătul îndepărtat.
Vedeam trupele lui Marten, dar în josul pantei erau aproape invizibili, adăpostiți de stânci și ascunși în cenușiul munților. Marten însă nu reprezenta o amenințare pentru dușman. Cei o sută de oameni nu aveau să-i impresioneze pe cei trei mii care ocupau culmea, chiar dacă nu erau doborâți pe când avansau.
– De ce? a întrebat Makin.
– De ce i se spune Runyard? am ales eu să răspund la întrebarea greșită. Pentru că e singurul loc pe mai multe mile în care poți să mergi în galop pe cal fără să-și rupă picioarele. Te-am văzut de multe ori.
Makin a scuturat din cap. Hobbs și Keppen ni s-au alăturat.
– Mergem prin est? a întrebat Hobbs.
Mulți nu știau de pasajele secrete, unul la est, altul la vest. Nu-mi amintesc să-i fi zis lui Hobbs despre cel din est, dar bănuiam că știe. Până la urmă, îi condusesem Regimentul prin pasajul din vest în dimineața aceea.
– Da, i-am răspuns.
Am parcurs cu grijă ultima bucată, mergând pe marginea văii fără grabă. Arcașii erau chitiți pe țintele din Bântuit, ghemuiți în spatele parapeților. Am ajuns la Marten fără să atragem prea mult atenția.
– Rege Jorg!
Marten își păstrase ținutul neschimbat, după patru ani la Curte. Stătea la intrare, lăsând spațiu doar pentru un singur călăreț. Pietrele de deasupra crăpăturii păreau naturale, dar, dacă aveai experiență, îți dădeai seama că fuseseră puse acolo ca să cadă la cea mai mică mișcare, un număr suficient fiind necesar pentru a închide poarta. La intrare persista un miros ciudat. L-am văzut pe Makin strâmbând din nas și încruntându-se de parcă îl recunoștea.
– Căpitane Marten, am zis, văd că ai rezistat aici, la Runyard, în ciuda sorții potrivnice!
Nu a zâmbit. Din câte știu, nu zâmbise niciodată. Ar fi arătat ciudat pe chipul său lung ca restul corpului, cenușiu ca părul scurt de deasupra ochilor.
– Dușmanii n-au părut dornici să ni-l ia. Nu cred că știu că suntem aici.
– Mai bine așa. Keppen, du Regimentul înapoi în castel!

Keppen a trecut prin porțiunea strâmtă, iar Regimentul l-a urmat în șir. Aveau trei sau patru sute de metri în față, majoritatea prin peșteri naturale, cioplite de cursuri de apă vechi, iar ultima sută de metri avea să fie printr-un tunel săpat de oameni cu târnăcopul și cu lumânări în mână, ca să vadă ce fac.
M-am uitat la ceasul de la mână, reluându-mi vechiul obicei. Era două și un sfert.
– Vino cu mine! i-am zis lui Marten. Makin și Căpitanul Harold au venit și ei.
Ne-am furișat pe lângă bolovanii ce ne ascundeau de pantele de mai jos și ne-am așezat într-o poziție din care vedeam arcașii pe culme. Am ridicat ceasul ca să-l ascund în mânecă. Nu strălucești, dacă vrei să treci neobservat.
– Sunt mulți, a zis Makin.
– Da.
De fapt, chiar și fără niciun infanterist, doar cu arcași, Prințul de Arrow adusese cu el patru oameni, cărora trebuia să le țină piept un singur om al meu.
Am privit. Nu slobozeau săgeți cu nemiluita spre Bântuit, ci alegeau ținte nimerite și se asigurau că oamenii de la zidurile mele țin capul plecat. Puteau isca o furtună de săgeți, la nevoie, dar de ce să le irosească?
Ne uitam în continuare.
– Fascinant! a remarcat Makin.
– Așteaptă! i-am zis și m-am uitat din nou la ceas.
– Pentru…
Makin nu a mai pus întrebarea. Din spatele culmii se întindea o pată neagră.
– Ce e? a întrebat Harold.
Arcașii rupeau deja rândurile, potopiți de un val de nedumerire.
– Troli, am zis.
– Ce? a strigat Makin. Cum? Cine? Câți?
De unde eram noi era greu să vezi în detaliu, dar părea o harababură. Stâncile se înroșeau.
Makin și-a tras un pumn în palmă:
– I-am mirosit eu acolo, la intrare! Aceeași duhoare pe care o aveai și tu când te-a adus Gorgoth atunci, s-a încruntat din nou. De-asta am tot cumpărat caprele alea, că nu prea avea noimă să rezistăm unui asediu îndelungat.

– Gorgoth i-a adus în sud, am zis. I-am adăpostit în Munții Matterack, deși probabil că am bătut palma, pentru că le-am promis caprele… Are o sută douăzeci cu el. Au mers prin tuneluri. Ieșeau cu prudență pe sub culme.
– De-aia ai refuzat tu să asculți când te-am rugat să-l aperi, a răspuns Marten, aproape zâmbind.
– Nu au cum să izbândească, a zis Makin. Nu cu o sută. Nici măcar cu troli!
– Nu. Dar uită-te ce dezastru fac! Cum ar zice Maical, e bine să ai elefantul-surpriză de partea ta.
M-am ascuns din nou în umbra bolovanului.
– Bine. Să mergem!
Marten mi s-a alăturat.
– De ce acum și cum ai știut?
– Ar trebui să mă întrebi cum de a știut Gorgoth. I-am spus la o oră după avalanșă. Și a fost de acord. Dar cum naiba a știut că a avut loc avalanșa?
La pasaj, ultimii oameni din Regiment pășeau în întuneric.
– Marten, trebuie să stai aici. Fie ce-o fi!
– Da. Nu uit ce-ai făcut și oamenii mei o să mă urmeze oriunde, a răspuns el.
Parcă făcusem ceva neînsemnat. O jucărie și ceva pentru durere, ca să ușurez moartea unei fetițe. Nici măcar nu avusesem bune intenții. În mers, Makin a pus o mână pe umărul lui Marten. Era o legătură între ei. Le muriseră fiicele. Îmi dădeam seama cât de profundă era prietenia lor – atât de profundă, încât Makin mi-a vorbit despre asta la foarte mult timp după ce ne-am cunoscut. Mă întrebam dacă eram făcut pentru asemenea emoții sau dacă eram băiatul isteț și superficial pe care îl vedeau majoritatea oamenilor. Acești oameni își purtau fetele moarte în suflet. Eu aveam un copil mort, al cărui nume îl uitasem, dar care se ținea după mine mereu, pentru că nu voiam să recunosc și partea mea de vină. Deși era o cutie mică, avea multe amintiri. Poate mai multe decât puteam duce.
Mergeam pe potecile din peșteră, netezite după atâția ani. Țineam un felinar luat din proviziile de la intrare. O lumină mai puternică se răspândise în clipa când îl luasem și obrazul îmi pulsase. Aveam un pic de magie de când mă arsese Gog. Îl consideram pe Ferrakind o lecție: să n-o iau pe aici.

Mă opream din când în când să văd pietrele ce se întindeau la stânga și la dreapta. Lundist le spunea stalagmite și stalactite, deși avea doar poze în carte și, ca să fiu sincer, și alea erau destul de șterse. Nu știu sigur care e diferența – poate că astea mari sunt stalagmite. Lundist spune că cresc, dar eu nu am văzut niciodată. Știu că la lumina flăcărilor, sub greutatea mare a pietrelor, au o frumusețe de neasemuit.
O vreme am rămas fascinat de roca vie, apoi m-am trezit singur, o insulă de lumină în bezna antică. Uitându-mă pe cărare, mi s-a confirmat. Niciun suflet din Regiment, niciun Frate, nici măcar vreun zgomot de pași în depărtare.
Ceva nu e în regulă.
– Jorg!
Iată-l pe Sageous pășind de după un stâlp de piatră, lumina din el proiectându-i tatuajele pe zidurile din umbră, întinzându-se și mișcându-se în fiecare cot al peșterii.
– Păgânule! i-am susținut eu privirea. Poate ai nevoie să ucizi mai mulți prelați?
A zâmbit.
– Jorg, greu am mai dat de tine! Visele-ți sunt înconjurate de un gard de spini, s-a încruntat el... Sau e o cutie? E o cutie, Jorg? Mai e cineva implicat. Cineva te-a ținut departe de mine.
Eu stăteam cu mâinile nemișcate, cu ochii ațintiți asupra lui, dar simțeam greutatea la șold și privirea i-a coborât într-acolo.
– Interesant! Dar nu contează. Acum suntem atât de aproape, că te pot atinge din nou.
– Ai venit să te joci cu mine, păgânule? Să mă pui pe calea pe care ți-o dorești?
Am scos sabia, dar nu părea impresionat.
– Nu-mi spune... iar nu ești aici?
A zâmbit din nou. Și-a dat puțin capul într-o parte.
– Jorg, nu mă poți atinge și tot mergi pe calea pe care te-am pus acum multă vreme. Mai trebuie doar să alegi cum vrei să mori. Ți-am luat-o pe Katherine, căci te-ar fi întărit. Tu yin, ea yang, dacă vrei. Și acum ești slab și ea îmi lasă o Săgeată pe care să o îndrept unde vreau.
– Nu, am clătinat eu din cap și am făcut un pas spre el, având grijă să nu alunec.
Dacă pășești greșit într-o peșteră, ajungi zdrobit la fundul unei prăpastii. Însă mi-am ales pașii de care păgânul mă făcuse

mereu să mă îndoiesc. Purta îndoiala cu el, îndoiala de sine, nesiguranța care te mănâncă pe dinăuntru ca un cancer.
– Nu, am repetat, căutând cu disperare încrederea. Fala e pentru proști. Dacă îți intrăm în joc, mă lași să-l joc.
Am îndreptat vârful sabiei spre el.
– Poate că atingerile blânde, am continuat, n-au funcționat așa de bine cum sperai și vii disperat să mă îndepărtezi de cărarea pe care am apucat-o. Fala e pentru proști, iar eu nu te-am considerat niciodată prost.
Lumina îi brăzda pielea.
– Băiete, n-ai cum să izbândești. N-ai cum. Așa că de ce mai ești aici? Ce plănuiești? Unde-ți ascunzi secretele?
S-a uitat din nou la cutie, deși era doar o mică umflătură la șold. Eu am făcut un pas mic și l-am lovit. A șuierat când i-a intrat sabia în piele, fără prea multă rezistență, de parcă doar haina i-ar fi atârnat în fața mea.
– Nu sunt aici!
Scrâșnea din dinți de parcă dacă insista însemna că era adevărat. Și s-a făcut nevăzut.
– Jorg?
Makin era lângă mine încruntat și îmi pusese mâna pe braț.
– Dormeam cu ochii larg deschiși, m-am scuturat eu. Hai să mergem!
Tunelurile de sub pasaj se unesc ca să separe pivnițele de sub Bântuit, iar ieșirile sunt ca niște uriașe butoaie cu vin. Mi-am făcut loc cu coatele printre cei din Regiment și l-am găsit pe Hobbs.
– Faceți ce puteți cu berbecele! Pare bine acoperit, dar are nevoie de oameni odihniți ca să fie urnit, așa că omorâți câțiva ticăloși când urcă să-i schimbe pe alții. O să vedeți că acum nu sunt multe pericole. Cel puțin, nu săgeți ascuțite. Aruncă doar cu bolovani în noi. Așa că profitați și ucideți cât mai mulți oameni!
Apoi m-am dus în curte, unde așteptau recruții mei, supușii și purtătorii de stindarde, înșiruiți la poarta străjerilor. Cavalerii din Morrow erau în stânga hersei, cu armura strălucind și cu săbiile în mână. În dreapta, și mai mulți cavaleri cu platoșe, cei mai nobili fii din Hodd, capitala mea în văile de la nord. Cu siguranță veniseră să intre în grațiile regelui și să-și onoreze casele. Tinerii din față, cu mult aur pe ei, erau mai obișnuiți cu lăncile și cu

turnirurile decât cu sângele și distrugerea. L-am văzut pe Sir Elmar de Aur printre ei, cu armura strălucind, cum indica și numele lui. Un războinic, în ciuda gătelilor.
Aveau putere. Înghesuiți pe galerie și scări, cei cu arbaleta din Westfast, sub conducerea Lordului Scoolar, cu privirea sălbatică și arși de vânt. În fața porții se înghesuiau poporul din Hauntside, luptători redutabili din dealuri, cu piele și fier, topoare, scuturi de lemn rotunde, îmbrăcate în piele de capră. În spatele lor erau războinici din Far Range, cu coifuri din fier cu argint și tinichea, și fiecare avea câte un ciocan și o secure. Și în spate de tot, în fața turnului fortificat, erau aliniați oamenii cu scuturi mai înalte decât un om.
Mergeam printre ei, cu Makin lângă mine, prin duhoarea și răsuflarea trupurilor lor, simțind în atmosferă tensiunea ca un gust dulce-amar. Nu aveam cuvinte pentru ei, gesturi regești, vreun discurs despre strigătele de după ziduri și berbecele care se izbea. Când lupți alături de Frați, îi legi prin vorbe și fapte. Când lupți alături de supuși, ești un personaj, o formă, o idee. Oamenii vor muri pentru multe, viețile adunate cu grijă pot fi răpuse din cele mai ciudate motive. Sfidarea ne lega aici pe noi, cei din ținuturile de sus. Oamenii se vor împotrivi, dacă sunt forțați. Toți vor ajunge în punctul în care spun „nu“ doar ca să se opună, pentru că acel cuvânt li se potrivește și are un gust la fel de bun. Și la noi, printre munți, trăiesc oameni care nu vor ceda niciun centimetru fără să sfideze.
Trecând printre cei din ținuturile de sus, tineri și bătrâni, unii cu barbă, alții bărbieriți, unii palizi, alții roșii, unii tremurând, alții nu, m-am dus lângă hersă, cu lemnul distrus, pe cealaltă parte se auzeau berbecele și strigătele sălbatice ale celor o sută, care îl izbeau spre mine. Am găsit mânerul cuțitului și l-am scos. Metalul apăsat de obrazul meu nears era ca gheața. Hersa tremura și scârțâia sub forța berbecelui. Oamenii Prințului de Arrow urlau și mureau când erau secerați. Cuțitul tăia pielea blând ca un sărut. Am luat sângele cu degetele și l-am mânjit pe lemnul porții. M-am întors cu spatele, m-am ghemuit în fața oamenilor și am întins o linie de sânge de-a lungul lespezilor. Când m-am întors în turn, am pus mâna pe câțiva războinici, pe cei încrâncenați, pe cei în care vedeam aceeași foame care mă făcea să vreau să deschid poarta la fel de mult ca și cei care foloseau berbecele.

– Sângele regelui!
Sir Elmar de Aur a ridicat toporul, iar dâra mea stacojie de la sânge îi strălucea pe coif.
– Sângele regelui!
Un războinic păros din Hauntside a dus palma la urma roșie pe care i-o lăsasem pe frunte.
– Sângele regelui!
Un cennat a rotit scutul uriaș unde amprenta roșie a mâinii mele se profila pe luna albă a casei sale.
– Sângele regelui!
Răgetele pulsau, ajungând la turn. Un rege e o pecete, nu un om, ci o idee. Mă gândeam că acum aveau ideea.

M-am dus în camera tronului cu Makin și mi-am chemat cavalerii, pe Kent cel Roșu și pe Lord Jost, căpitanul contingentului de la House Morrow.
Lordul Jost a ajuns ultimul, apoi al doilea cavaler și Miana. Trebuia să-i zic „regina Miana“. Încă avea rochia de mireasă pe ea, deși fără trenă și voal, iar pe umeri avea un șal cu perle care să-i țină de cald. Lordul Jost părea oarecum jenat de prezența ei la consiliul războiului.
– Domnilor, doamna mea...
M-am așezat pe tron. De fapt, m-am aruncat pe el. Era o senzație plăcută să nu-mi mai simt picioarele grele. Alergasem, mă cățărasem și coborâsem mai mult decât voiam și eram gata să dorm o săptămână.
– Câți dușmani ai ucis și cu ce preț? m-a întrebat Miana.
Oamenii mă așteptaseră ca să vorbesc. Ea nu simțea nevoia. Și eu aș fi pus aceeași întrebare.
– Cam șase mii și am pierdut două sute.
– Treizeci la unu. Mai bine decât douăzeci la unu.
Mi se părea greșit să îi aud glasul blând rostind numărul morților.
– Așa e, dar erau două sute dintre cei mai buni și mi-am jucat toate cărțile bune.
– Și Cancelarul Coddin nu s-a întors, a remarcat Miana.
Pentru o fetiță, era foarte bine informată.
M-a trecut un junghi. L-am văzut din nou pe Coddin în mormântul făcut pentru el.
– E mai în siguranță ca noi. Va trăi mai mult. Va zăbovi.

Am luat un pocal cu vin îndoit de la un paj și o farfurie cu pâine și brânză de capră.
– Și ce planuri ai? m-a întrebat.
Am răsuflat printre buze.
– Trebuie să ne încredem în piatră și mortar și să sperăm că soarta ne surâde.
Vinul avea un gust divin și m-a amețit dintr-o înghițitură.
– Poate că ne trimite ajutor noul meu socru? a făcut Miana cu un zâmbet vag, părând prea matură pentru vârsta ei.
– Și eu sper, i-am zis.

Mai mult decât în mușchi, puterea Fratelui Rike stă în ura lui pentru ce e neînsuflețit.

39

Cu patru ani în urmă

– A plecat, da?
Makin își ferea privirea de soarele care răsărea și se uita de-a lungul mlaștinii. Stăteam pe o porțiune cu pantă, iar acum pietrele galbene ieșeau la suprafață ici și colo.
– Sper, i-am zis.
Mi-ar fi plăcut să-o fi distrus eu pe Chella, cu mâinile mele, dar poate că ajunsese acolo, în mlaștină, printre morții care ardeau în flăcări. Nu simțisem satisfacție, dar moartea unchiului meu mă învățase că răzbunarea e mai puțin dulce decât promite să fie. O masă după care rămâi flămând, oricât ai mânca.
Am încălecat pentru prima oară după o veșnicie. Rike era acum pe murgul lui Row, din moment ce calul lui de plug se dovedise a fi prea greu pentru binele lui în mlaștină. Kent și Makin erau pe caii lor. Grumlow călărea cu mine, din moment ce eu eram cel mai ușor dintre Frați și Brath, cel mai puternic dintre roibi.
Mirosul acru al mlaștinii ne-a urmărit mile întregi. Noroiul negru ni se prinsese de haine, iar când se usca se făcea gri și cădea. Însă mai persistentă decât duhoarea sau noroiul era imaginea Chellei când flăcările i se ridicau în jur și îi auzeam ecoul ultimelor cuvinte. *Regele Mort plutește.*
În trei zile am dat de teren mlăștinos și tufișuri, apoi de drumuri uitate și în final am ajuns la drumuri de țară, până la portul liber Barlona. Rike se tot plângea că l-a ars soarele, până l-am

convins să se dea cu rahat de porc pe părțile cele mai afectate. Dintr-un motiv sau altul, asta părea să-l ajute, deși nu intenționasem. Sugestia poate să aibă putere.
Zidurile vechi străluceau în căldura verii când ne apropiam. Poate că fuseseră impresionante acum o mie de ani. Acum rămăsese doar baza zidurilor, înaltă de șase metri și la fel de groasă, din care ieșeau pietre negre, pe care țăranii le luau ca să-și facă colibe și ziduri de apărare pentru câmpuri.
Mi-a plăcut orașul de cum am intrat. În aer se simțeau mirosuri exotice, de condimente și de mâncare, acestea făcându-mi mațele să chiorăie. Oamenii s-au strâns ca la urs, vorbeau tare, purtau haine fistichii, mătăsuri deschise la culoare, bijuterii de sticlă țipătoare și metale ieftine, iar pielea de toate culorile se vedea la tot pasul. Bărbați și femei deschiși la culoare, ca mine, sau închiși, ca Nubanezul, și în toate nuanțele. Însă niciunul nu era la fel de palid ca Sindri și ducele Alaric. Pe ei i-ar topi soarele, cred.
Se auzea muzica din aproape orice colțișor, la fel de diferită ca oamenii. Localnicii erau mereu în ritm cu muzica și cu miile de tobe, alămuri și voci. Nu mai auzisem asemenea sunete, atâtea melodii ciudate, unele îmi aminteau de ritmurile de marș când Nubanezul se plesnea peste coapsă, pe care le detalia în jurul focului de tabără. Altele îmi aminteau de fredonarea atonală și ciudată a tutorelui Tudor Lundist.
Portul e o ureche deschisă spre lume, o gură pregătită de noi arome. Cum împlineam aproape cincisprezece ani, mă simțeam mai mult decât pregătit să explorez lumea cea mare pe care mi-o oferea Barlona.
– Makin, știi că poți naviga de-aici până în aproape orice loc de care ai auzit și într-o mie de care nu ai auzit.
– Am rău de mare.
Makin se uita la mine de parcă își amintea gustul.
– Nu-ți place să călătorești pe mare?
– Nu, din cauza valurilor. Mi se face rău. Vomit de pe un mal pe altul. Aproape mi s-a făcut rău când am traversat Rhyme.
– E bine de știut.
Cu Makin poți să sapi și afli un lucru nou în fiecare an. Dar habar n-aveam că trecuse un ocean.
– Cum de e bine de știut? S-a încruntat.

– Păi, la Coasta Calului nu ajungi decât pe mare și mă duc singur. Când mă gândesc ce marinar slab ești, mi-e mai ușor să te trimit înapoi la Bântuit.
– Putem călări aici, a zis Makin. E sub o sută de mile.
– Prin ducatul Aramas și apoi pe pământul regelui Philip al nouă sutelea.
– Al treizeci și doilea, m-a corectat Makin.
– Mă rog. Ideea e că nu sunt locuri unde oameni ca noi trec neobservați, iar cu o corabie ajung la bunică-meu într-o zi sau două.
– Deci luăm o navă și eu vomit peste tot pe punte. Care e buba?
– Dragă Makin, buba e că nu-i vreau acolo pe Rike, Grumlow sau pe Kent. Nici măcar pe tine nu te vreau. Vreau să mă prezint în timpul meu. Sunt treburi de familie și o să mă descurc în felul meu.
– Asta înseamnă că o să moară toți, a zâmbit larg Makin.
– Poate că da, dar nu te vreau acolo nici pentru asta. Doar du-i înapoi la Bântuit. Am pierdut prea mulți în călătoria asta. N-o să zic c-am pierdut oameni de ispravă, însă aș fi vrut să-i păstrez. Deși ar fi bine dacă l-ai pierde pe Rike la întoarcere.
– Jorg, e o idee tare proastă.
Makin avea expresia aia încăpățânată pe chip, cu buzele strânse și cu fruntea încruntată.
– Am nevoie de tine în Renar. Am avut nevoie de tine de la început. Dacă îți amintești, am făcut pe dracu’ în patru ca să nu vii în primul rând. Coddin e un om de ispravă, dar cât poate ține un regat? Întoarce-te, crapă capetele care trebuie și dă-le de știre oamenilor că mă întorc.
– Vai! a țipat Grumlow.
Un ins fugea prin mulțime. Am văzut brațul lui Grumlow ducându-se în spate și aruncând. Bărbatul a căzut fără să scoată un sunet după douăzeci de metri, împingându-se în oameni.
Am mers cu Grumlow în locul în care zăcea. Toți se dădeau din drum, cu excepția copiilor, care alergau pretutindeni de parcă făceam parte dintr-un spectacol. Grumlow și-a luat desaga din mâinile vlăguite ale omului.
– Taie chinga nenorocită! O să coste! zicea.
– Ți-am spus s-o fixezi mai bine.
Cele câteva lucrușoare pe care Grumlow reușise să le aducă din mlaștini erau legate alandala de harnașamentul lui Brath.

Grumlow a mormăit și s-a aplecat să ia cuțitul. Îl lovise pe om cu mânerul în moalele capului. Un lac de sânge îi strălucea în dreptul feței, îi cursese din nas sau din gură când se lovise de pavaj. Nu ne-am obosit să îl întoarcem pe partea ailaltă ca să aflăm.
– Iubesc orașul ăsta, am zis și ne-am întors la ceilalți.
Am dus caii în grajd și ne-am așezat la o tavernă, lângă chei. Îi spun „tavernă“, dar am stat afară la o masă în soare, cu sticle de vin în formă de lacrimi și cu coșulețe cusute în jurul lor. Makin în picioarele goale, cu urme de noroi uscat încă vizibile. Rike se plângea, bineînțeles, de soare, de vin, chiar și de scaunele ce nu păreau să-i susțină greutatea, însă am fost mai atent la țipetele pescărușilor. Am stat și m-am uitat la corăbiile ancorate pe chei, mai mari decât credeam și mai complicate, cu velaturi, catarge, frânghii și multe vele. M-am simțit mai bine ca oricând. Nici măcar arsurile nu mă mai dureau așa tare, de parcă soarele fierbinte le-ar fi potolit furia. Pentru prima dată după multă vreme ne-am relaxat, am zâmbit și am vorbit despre morți. Despre Fratele Row, de care îmi voi aminti, și despre Fratele Sim, căruia îi voi duce lipsa pentru cum cânta la harpă și pentru cât promitea. Am ridicat sticlele în cinstea amândurora și am băut o groază.
Doar Kent n-a vrut să se întoarcă fără mine. L-am lăsat să protesteze o vreme, până n-a mai avut ce să zică și s-a convins că planul meu era cel mai bun. Așa e Kent cel Roșu. Lasă-i puțin spațiu, și va fi de acord cu tine.
M-am ridicat în picioare, am întors capul și m-am întins în lumina soarelui.
– Ne vedem pe drum, Frații mei.
– Pleci acum? m-a întrebat Makin, punând jos sticla cu coș.
– Da. Nu vreau să beau până ne arde soarele, devenim sentimentali, ne jurăm dragoste nemuritoare și ne despărțim îmbrățișându-ne beți!
Rike a scuipat. Preluase de la Row rolul de scuipător.
– În acest caz, calea voastră e într-acolo, am arătat eu spre nord. Primul sfert de milă e pe un drum care se laudă cu câteva bordeluri decente. Așa că nu vă grăbiți! Eu o să aflu despre corăbii.
Am pornit agale, urmându-mi umbra profilată pe lespezile strălucitoare.

– Să aveți grijă de Brath în lipsa mea! le-am strigat.
Și-au luat sticlele și au băut în cinstea mea.
– Te prindem pe drum, au răspuns. Chiar și Rike.
Și, dacă nu ar fi fost Makin acolo, cred că i-aș fi lăsat de izbeliște mai ușor.

40

Cu patru ani în urmă

Într-un port mare ca Barlona sunt ancorate sute de bărci. Majoritatea le aparțin negustorilor sau grupurilor de negustori și stau la mal, pline de lucruri care sunt ieftine în locul de unde pornesc pe apă și devin scumpe acolo unde sunt ancorate. Socoteala e simplă, iar diavolul se ascunde detalii. Sunt și nave de război pe numele prințului din Barlona și în slujba supușilor lui. De fapt, este cel mai avut dintre negustorii care puneau prinții noi pe tron, iar navele de război protejează rutele comerciale. Și printre vasele cu pânze ale negustorilor și navele de război ale Prințului erau și câteva nave maritime cu trei catarge, cu coca adâncă de pe țărmurile cele mai ciudate și îndepărtate. Chiar și la cea mai mare ambarcațiune din lemn, de două ori mai mare decât cea mai mare rivală a ei, scândurile gri erau una într-alta și funcționale pe jumătate, cu tot fierăstrăul de la tăietorul de lemn. Coca pe care erau scoici mari cât farfuriile de la cină chiar și peste nivelul valului avea o grămadă de cicatrici, iar pe punte oamenii cu pielea arămie lucrau la reparații.
Am privit câteva ore corăbiile cu echipajele străine, oameni galbeni din Utter, echipajul negru din multele regate ale Africii, marinarii cu turban și barbă care se ondulează, înnegriți de soare și țanțoși pe puntea navelor ce transportau condimente. Mi-am amintit cuvintele Prințului de Arrow. Observațiile lui despre ce mică e lumea mea și ce mare mi-e neștiința. Chiar și așa, fiecare om dintre călătorii ăștia știa despre imperiu, deși era fărâmițat. Și astfel aveam ceva în comun.
I-am văzut pe Makin și pe ceilalți urmărindu-mă încă de la început. Avusese minte și îl lăsase pe Rike în urmă, probabil într-unul din bordelurile pe care i le sugerasem. N-ai cum să nu-l vezi pe Rike, chiar și pe o stradă ticsită de oameni. Makin mai

bine ar fi rămas cu Kent cel Roșu în bordel. Pe Grumlow nu l-aș fi remarcat. Grumlow avea ceva tăcut.
Vasele mai mici și mai dărăpănate ale negustorilor erau ancorate la marginea portului, pe cheiurile cu depozite abandonate, separate de alei periculoase, unde duhoarea de pește stricat mă făcea să lăcrimez. Am urmat doi oameni la bustul gol, care cărau un butoi pe rampă la bordul vasului Capra-de-mare.
– Dă-te jos de pe navă!
Omul care a strigat la mine era mai mic și mai murdar decât ceilalți de pe punte, dar era suficient de vocal ca să fie căpitanul.
– Asta-i navă? m-am uitat eu în jur. Dacă ridici pânzele într-o barcă amărâtă, o fi navă. Dar n-a fost inteligent din partea ta să arunci vâslele.
– Voiam să te las să alegi pe ce parte să pleci. Dar oferta a picat, a zis micuțul.
Buclele negre care îi încadrau mutra pocită păreau o perucă, dar mi se părea ciudat să dea cineva zece lire pe un păr furat și transpirat, în căldura asta.
Am scos o monedă de argint care mi-a apărut în palmă – capul tatei era ștanțat pe ea.
– Client, am zis.
Grasul care se apropia de mine s-a oprit. Părea ușurat.
– Vreau să ajung pe Coasta Calului, i-am spus. Undeva în jurul urechii ar fi bine.
Coasta Calului nu e numită așa de la armăsarii care o fac vestită în zilele noastre. Se pare că, la marginea coastei, peninsula seamănă cu un cap de cal. Am studiat hărțile din biblioteca tatei și pot spune cu siguranță că arată ca un cap de cal, ca pietrele care înfățișează troli și seamănă cu troli sau că constelația Orion arată ca un uriaș care ține o bâtă în mână. Ar fi putut să-i spună Coasta Porcului Fericit sau Coasta Degetului Strâmb. Vreau să le acord anticilor prezumția de nevinovăție, nivelul mării s-a ridicat de două ori cât Castelul Înalt de la Construire, iar hărțile vechi au trebuit rescrise de multe ori. Chiar și așa, aș paria pe o pungă de aur furat că nimeni nu s-a gândit prima oară la „cal“ când s-a uitat prima oară la Coasta Calului.
Aveam suficient timp să mă gândesc, când căpitanul secund s-a uitat urât la mine și și-a mușcat buza. Aș fi putut alege o navă la

întâmplare. Orice ambarcațiune mică, ce încărca și urma să plece în porturi, în sus, pe coastă, din Barlona sau în josul coastei. Cumpărasem câteva beri de la un marinar mai devreme în acea zi. El își băuse porția în ultima călătorie și amâna să bea până în ultimul moment. În schimbul faptului că nu-l lăsam să se atingă de băutură câteva ore, îmi spusese câteva nave cu care aveam să ajung sigur în sud. „Capră-de-mare“ mi-a plăcut cum sună. Cine să vrea la bordul navei „Maria“ sau „Slava Domnului“, când poți fi la bordul navei „Capra-de-mare“?

– Doi arginți și tragi de frânghie când îți spun.

– Un argint și mănânc cu echipajul! i-am răspuns și am luat-o pe trepină.

Puteam să mă îmbarc la fel de bine pe „Maria“. Parcă suna mai bine când pronunțam cuvântul.

– S-a făcut.

Și așa am mers cu căpitanul Nellis pe „Capra-de-mare“.

Înainte să aruncăm ancora, m-am mai plimbat ultima oară pe malul mării și m-am oprit la biroul comandantului portului să las niște bani ca să-mi ușureze provizia de aur. Cu puțin noroc, Frații vor fi pe o navă care îi va duce în nordul coastei, într-un port mic. Makin o să tot vomite și n-o să observe pe ce parte a ajuns ambarcațiunea. Dacă nu, trebuie doar să-l aresteze pe Makin și să-l țină în arest o săptămână sau două – cât să nu-mi poată da de urmă și să-i amintesc că, atunci când regele îți zice să faci ceva, trebuie să te supui.

Îmi place marea. Chiar și cu valuri blânde, cu coasta încă vizibilă la doar zece mile la tribord, ea îmi amintește de munții în mișcare. Îmi plac expresiile nautice. Taie cutare lucru, amarează. Dacă Lundist are dreptate și renaștem cu toții, vreau să ajung pirat la cârma vieții. Orice e legat de ocean mă binedispune. Mirosul și gustul. Țipătul pescărușilor. Dumnezeu le-a băgat o magie în gâtlej. Nu-i de mirare că ciorile vor să-i omoare și corbii sunt aspri.

Căpitanului Nellis nu i-a plăcut că sunt la pupă sau cel puțin așa a zis, dar am stat acolo cu picioarele legănându-mi-se, cu el în spate, eclipsat de cârmă. Ar fi putut lega o frânghie de ea, dar îi plăcea să se țină când striga la echipaj. Dacă mă întrebați pe mine, îi ghida la fel de puțin cum ghida nava. Înjurăturile și

instrucțiunile nu-i afectau deloc pe membrii echipajului, care își vedeau de-ale lor fără să le pese.
– O să-mi cumpăr și eu o navă într-o bună zi.
– Desigur.
Căpitanul Nellis a scuipat un lichid gros și neplăcut pe punte. Fără oameni ca el și ca Row, probabil că punțile n-ar fi trebuit spălate deloc.
– Ai grijă să fie mare, nu o barjă ca asta. Ceva care despică valurile și care nu se afundă în ele. Un tânăr mercenar ca tine n-ar trebui să țintească așa de jos, a mormăit Nellis. Cumpără o flotă întreagă!
– Bine zis, căpitane! Foarte bine!
Dacă regatul meu va avea o margine de coastă, o să cumpăr o flotă. Uneia îi voi zice sigur „Scuipătorul Nellis“.
În restul zilei și în ziua următoare „Capra-de-mare“ s-a mișcat încet pe lângă țărm, oprindu-se o dată într-un port mic ca să descarce o oală uriașă de cupru și să umple spațiul cu pești cu aripioare roșii, numiți… pești cu aripioare roșii. Într-o noapte am dormit într-un hamac, sub punte, legănat de apele blânde de coastă și fără vise. Vă recomand hamace doar dacă sunteți pe mare. Pe uscat, mi se pare inutil. Și dormiți sub punte, dacă aveți ocazia. „Capra-de-mare“ avea un miros animalic în căldura uscată a calei.
Castelul bunicului se numește Morrow. Are vedere la mare, fiind aproape de stânca înaltă cât un copil curajos, dar nu atât de aproape ca unul nesăbuit. Are o eleganță a lui, e înalt și cu turnuri subțiri, iar acoperișurile au țigle, a rezistat în lupte fioroase cu furtunile de pe ocean mai bine decât cu o armată de pe țărm.
Portul Arrapa se află la două mile nord de Castelul Morrow și acolo am debarcat, făcându-mi plăcere să-l neliniștesc pe căpitanul Nellis, mulțumindu-i din suflet pentru ce făcuse. Am lăsat echipajul să descarce peștii cu aripioare roșii și să ia lăzi cu șei pentru orașul Wennith. Nu am reușit să aflu de ce pescarii din Arrapa nu puteau pescui ei înșiși.
Un drum de căruțe bine întreținut șerpuiește din port până la Castelul Morrow. Am mers pe jos, bucurându-mă de soare, și am refuzat oferta unui cărbunar de a mă duce cu căruța.
– Devine abrupt, mi-a zis.
– E bine.

Și a dat din nou bice măgarului.
Voiam să ajung nevăzut la Castelul Morrow, mai bine l-aș fi văzut pe Makin aruncat într-o celulă decât să-mi dea în vileag acoperirea. Trebuie să spun că experiența mea cu rudele a fost și bună, și rea. Când ai un tată ca al meu, devii prudent în situații de-astea. Trebuia să-i văd pe membrii noi ai familiei în elementul lor, fără să complic lucrurile cu identitatea mea sau cu ce voiam să obțin.
În plus, umbla vorba că bunicul și unchiul îl urau cu patimă pe Olidan Ancrath pentru felul în care cumpărase iertarea pentru moartea mamei, de parcă fratele lui i-ar fi creat neplăceri trimițând asasini s-o omoare. Oi fi eu fiul mamei, dar am și sângele tatei în vene și, dat fiind ce povești auzise bunicul despre mine, n-ar fi ciudat dacă m-ar vedea ca pe Olidan, nu ca pe copilul iubitei Rowen.
Transpirasem când am ajuns la porțile castelului, dar am simțit o briză marină care m-a răcorit. Am ajuns până la boltă. Hersă dublă, merlon bine făcut peste casa porții, despicăturile lăsate de săgeți bine poziționate – una peste alta, un castel bine construit. Cel mai mărunt dintre cei trei străjeri a venit să mă ia la întrebări.
– Caut de lucru, am zis.
– Nu-i nimic aici pentru tine, fiule.
N-a întrebat ce gen de lucru. Aveam o sabie mare la curea, o platoșă fierbinte peste piele și coif la șold.
– Dar apă? Am transpirat de la plajă și mi-e sete.
Străjerul mi-a arătat un jgheab de piatră pentru cai de pe marginea drumului.
– Nu știu.
Apa arăta un pic mai bună decât era cea din mlaștina din Cantanlona.
– Mai bine îți iei tălpășița, fiule. E mult de mers și înapoi la Arrapa.
Începeam să-l detest. I-am zis „Sunny“ pentru dispoziția lui și fiindcă tot dădea zor cu „fiule“. Am căutat în platoșă, încercând să nu ating metalul, dar nereușind. Am găsit colțul și am scos o scrisoare închisă, înfășurată în in pătat.
– Am asta pentru contele Hansa, am zis, despăturind-o.
– A, da?

El s-a întins după ea și am tras-o cu aceeași viteză cu care și-a mișcat mâna.
– Mai bine mă lași să o văd, fiule.
– Mai bine citești numele de pe față înainte s-o murdărești prea tare, tată!
L-am lăsat s-o ia și am folosit bucata de in ca să-mi șterg fruntea. Din fericire, Sunny a ținut scrisoarea de colțuri, respectuos, și, deși știam amândoi că el nu știe să citească, a jucat bine pantomima, uitându-se la ce scrie deasupra sigiliului.
– Așteaptă aici! mi-a zis și s-a dus în curte.
Le-am zâmbit celor doi străjeri rămași, apoi m-am dus la umbră, unde m-am tolănit și am lăsat muștele să roiască în jurul meu. M-am rezemat cu spatele de trunchiului singurului copac care făcea umbră. Părea măslin. Nu mai văzusem pomul, dar îi știam rodul, iar pe jos erau multe pietre. Părea bătrân. Poate mai bătrân decât castelul.
Lui Sunny i-a luat aproape o oră să se întoarcă și până atunci jgheabul arăta ispititor. A adus două gărzi călare, în uniforme frumoase, la piept cu zale, nu cu pielea pe care o purtau străjerii care stăteau de pază la zid și îndurau căldura.
– Du-te cu ei! a zis Sunny.
Cred că și-ar fi dat simbria pe o zi ca să mă trimită în josul dealului și alta ca să-mi tragă un șut în fund.
În curte era o fântână din marmură, din care curgea apă. Apa ieșea din multele găuri din gura peștelui și se strângea într-un bazin întins și rotund. Văzusem în cartea tatei poze cu fântâni. Se spunea despre oamenii care trebuiau să lucreze la pompă ca să mențină presiunea. Mi-era milă de toți cei care făcuseră efort în beznă ca să funcționeze frumusețea asta…. dar apa care mă împroșca pe când am trecut era divină.
Multe ferestre dădeau în curte, erau fără obloane, dar cu văluri de piatră, lucrate cu mare talent în modele complete, care lăsau mai mult aer decât piatră. Nu vedeam în umbrele din spate, dar mă simțeam privit.
Am trecut printr-un coridor mic, unde pe podea era un mozaic geometric și de-acolo într-o curte mai mică, unde pe o bancă de piatră, la umbra a trei portocali, mă aștepta un nobil îmbrăcat simplu, dar cu o brățară de aur la încheietură, prea curat să fie altceva decât membru al regalității. Nu era contele Hansa – era prea tânăr –, dar sigur era cineva din familia lui. Din familia mea.

Aveam din trăsăturile tatei, dar el avea câteva dintr-ale mele: pomeți înalți, păr negru, tuns scurt, ochii scrutători.
– Sunt Robert.
Avea scrisoarea deschisă în mână.
– Sora mea a scris, a adăugat. Are numai vorbe de laudă la adresa ta.
De fapt, eu vorbisem frumos de mine când pusesem pana pe pergament, cu luni în urmă. Îmi luasem numele William și mă dovedisem de ajutor reginei Rowen, eram cinstit, curajos și instruit în arta cuvântului și a cifrelor. Copiasem scrisul dintr-o altă scrisoare mototolită pe care o țineam aproape de inimă de mulți ani. O scrisoare de la mama.
– Sunt onorat! am făcut o plecăciune adâncă. Sper că voi avea un loc în casa dumitale, la recomandarea reginei, Dumnezeu să o aibă în pază!
Lordul Robert s-a uitat la mine și eu la el. Mă simțeam bine că am un unchi pe care nu tânjesc să-l omor.

41

Cu patru ani în urmă

– William, arăți foarte tânăr. Câți ani ai? Șaisprezece, șaptesprezece? m-a întrebat Robert.
– Nouăsprezece, domnule. Arăt tânăr pentru vârsta mea.
– Și sora mea a murit de aproape cinci ani. Aveai, deci, paisprezece sau cincisprezece când mi-ai scris?
– Cincisprezece, domnule.
– Ce tânăr erai să faci așa o impresie bună! Sincer, curajos, bun la socotit, citit. De ce te-ai îndepărtat atât de casă în asemenea împrejurări vitrege, William?
– Am slujit în Regimentul Pădurii, domnul meu. După ce regina Rowen a fost ucisă. Și, când stăpânul ne-a dus la luptă împotriva contelui Renar, care i-a luat viața surorii dumitale, adică a reginei Rowen, am luptat în ținuturile de sus. Dar am familie în Ancrath, așa că, atunci când s-a făcut dreptate cu contele, am pornit la drum ca să se creadă că am fost ucis în bătălia de la Bântuit, ca rudele mele să nu fie ucise ca să mă predau regelui Olidan. De atunci mi-am croit drum până aici, în speranța de a fi în slujba familiei reginei Rowen.
– Ce mai poveste! a exclamat Robert. Spusă dintr-o răsuflare, fără pauză.

N-am zis nimic și m-am uitat la umbrele portocalilor care dansau.
– Jorg, ai luptat alături de nepotul meu? m-a întrebat Robert. Așa te-ai ales cu rana?
A dus mâna la obraz.
– Nu, domnule. Dar eram pe același câmp de luptă. Nu știe cum mă cheamă sau cum arăt. Nici măcar cu cicatricea. O am de curând. Dintr-o călătorie.
– Asta trebuie să fie sinceritatea menționată de Rowen. Mulți ar fi tentați să spună că au luptat în stânga lui ca să pretindă o mai mare generozitate din partea mea, a zâmbit Robert. Poți folosi sabia? m-a întrebat.
Purta veșminte simple, o cămașă largă, iar pieptul și brațele îi erau bronzate și musculoase. Poate că era mai mult călăreț decât spadasin, dar sigur se pricepea la arme.
– Da.
– Și să citești și să scrii?
– Da.
– Ești un om cu multe talente. O să-l pun pe Lordul Jost să-ți găsească loc în cavalerie. O să fie suficient, pentru moment. Ar trebui să te prezint și lui Qalasadi, îi plac cei care se pricep la socotit, a zâmbit de parcă ar fi făcut o glumă.
– Vă mulțumesc, Lord Robert.
– Nu-mi mulțumi mie, ci surorii mele. Și să ne arăți că nu s-a înșelat deloc în privința caracterului tău!
S-a uitat printre coroanele portocalilor, la cerul de un albastru strălucitor.
– Duceți-l la căpitanul Ortens! a zis și străjerii m-au condus într-acolo.
În noaptea aceea am dormit într-un pat din cabina santinelelor din turnul de vest. Ortens, un bărbat cu foarte multe cicatrici pe capul chel, mormăise și înjurase, dar a poruncit să se aducă o tunică de la depozitul de armament și să vină o croitoreasă ca să-mi ia măsurile pentru o uniformă albastră a Casei Morrow. Am primit și o sabie, o spadă lungă, la fel ca a străjerilor, presupusă a fi superioară celei din teaca mea murdară și mai frumoasă, completând vestimentația.
Cei mai bătrâni din gardă s-au arătat rezervați față de capacitatea mea de a mânui o sabie, erau îngrijorați că o să-i duc dorul mamei și pariaseră în cât timp mă va da afară

căpitanul. În plus, moștenirea mea străină mi-a permis să-mi exprim părerile despre regatele din nord în general și despre Ancrath în mod special. Ancrath s-a dovedit a fi un punct sensibil, din moment ce prințesa Rowen avusese un sfârșit tragic. Am recunoscut că mi-e dor de mama, dar nu aveam să dau fuga acasă. Am mai recunoscut și că sunt cetățean al Ancrathului, dar unul care luptase la porțile celui care îi ucisese regina și plătise pentru fărădelegile sale. Cât despre cât eram de priceput în luptă, am invitat pe oricine simțea că are prea mult sânge în el să mă provoace la duel.

Am dormit bine în noaptea aia.

Cei din Casa Morrow se trezesc devreme. Majoritatea, înainte de ivirea zorilor, pentru a se face progrese înainte să vină vara, când orice om întreg la cap se retrage la umbră. M-am dus în curtea pentru antrenamente cu alți patru recruți noi. Căpitanul Ortens a venit de la micul dejun ca să se uite când un sergent bătrân ne-a pus să ne luptăm cu săbii din lemn.

Am rezistat tentației de a mă da în spectacol și m-am luptat normal. Însă e greu să înșeli un ochi experimentat și bănuiam că Ortens a avut o părere mai bună despre recrutul William decât despre cel adus în curte cu el.

După câteva ore, s-a făcut prea cald pentru bătaia cu săbii și sergentul Mattus ne-a trimis la sarcinile noastre. Mereu mi-am închipuit că un străjer de la Bântuit și de la Castelul Înalt are sarcini plictisitoare. Când le-am făcut chiar eu preț de jumătate de zi, mi-am dat seama cât de serbede erau. Am rămas la Poarta de Jos, o ușă din fier, prin care se intra la un balcon extins, unde domnițele cultivau salvie, lămâi mici și alte plante care nu mai aveau flori. Dacă un intrus voia să intre în balcon, trebuia să-l refuz să intre în castel, ceea ce era improbabil, căci ar fi trebuit să cadă dintr-un nor ca să ajungă la balcon. Dacă o doamnă a casei voia să intre în grădină, puteam să descui ușa și să o încui din nou, pentru ca apoi s-o ferec după ce plecau. Mă ia plictiseala numai când aștern pe hârtie. Am stat acolo trei ore, pielea mă mânca din cauza uniformei și n-am văzut pe nimeni. Nimeni nu a trecut nici măcar pe coridorul alăturat.

Un alt recrut de la antrenamentul de dimineață m-a înlocuit la prânz și m-am dus la sala de mese a străjerilor. Acum știu de ce i se spune „ușurare“.

– Tinere, ai două minute?

M-am oprit la un metru de ușa de la sala de mese și am lăsat stomacul să chiorăie. M-am întors ușor:
– Mi s-a zis că știi să socotești.
Omul ieșise din umbra unei tufe de liliac ce se înălța pe zidul interior al curții principale. Era maur, mai întunecat decât umbra, într-o manta neagră, văzându-i-se doar pielea închisă la culoare de pe mâini și de pe față.
– Desigur.
A zâmbit. Avea dinții negri, vopsiți cu ceva, iar efectul era neliniștitor.
– Sunt Qalasadi.
– Eu sunt William, am zis.
A ridicat o sprânceană.
– Cum pot să vă ajut, Lord Qalasadi? l-am întrebat.
Avea alură de nobil, deși nu aurul strălucea pe el. Îl judecam după croiala hainelor și după cât de aranjate îi erau barba și părul. Când ești bogat, ai parte de o îngrijire care presupune bani, chiar și atunci când preferi simplitatea.
– Doar Qalasadi.
Îmi plăcea. Simplu. Uneori așa eram și eu.
S-a așezat pe vine și, cu o baghetă din fildeș, scoasă din mânecă a scris niște numere în praf.
– Oamenii tăi spun că sunt matemagician.
– Și tu cum îți spui? l-am întrebat.
– Număratul. Spune-mi ce vezi.
M-am uitat la ce scrijelise.
– O rădăcină pătrată?
– Da.
– Văd numere prime aici, aici și… aici. E un număr rațional, ăsta e irațional. Văd familii.
Am încercuit grupurile cu degetul, unele se suprapuneau. Numere reale, integrale, numere imaginare, numere complexe.
A desenat din nou simboluri plutitoare, de care îmi aminteam vag.
– Și asta?
– O parte din analiza matematică. Dar nu știu multe.
Mă durea să mă dau bătut, deși ar fi trebuit să tac, după ce am recunoscut numerele prime. Mândria e slăbiciunea mea.
– Interesant!

Qalasadi și-a târât picioarele prin praf ca să șteargă desenele, ca și cum ar fi fost prea periculoase pentru ceilalți.
– Și m-ai citit? l-am întrebat. Care e numărul meu magic?
Auzisem de matemagicieni. Păreau un pic diferiți de vrăjitoarele, astrologii și prezicătorii de acasă, obsedați de citirea viitorului, de etichete și de a le lua fraierilor banii. Dacă îmi spunea ceva despre viitorul glorios al Prințului de Arrow, mi-ar fi greu să mă abțin. Dacă mi-ar sugera că m-am născut în anul țapului, atunci, clar, nu aveam să mă abțin!
Din nou zâmbetul negru.
– Numărul tău magic e trei.
Am râs. Dar părea serios.
– Trei? Sunt o mulțime de numere din care să alegi. Trei pare... previzibil.
– Totul e previzibil. În esență, arta mea este probabilitate, care duce la prezicere, care duce la timp și, în sfârșit, prietene, totul se reduce la timp, nu-i așa?
Avea dreptate.
– Dar de ce trei? am fluturat eu mâinile ultragiat. Trei?
– E primul număr magic. Formează o serie cu celelalte. Al doilea e paisprezece.
– Vezi? Acum mai vii de-acasă! Asta cred.
M-am lăsat pe vine lângă el, căci nu părea dornic să se ridice.
– De ce paisprezece?
– E vârsta ta, nu? m-a întrebat. Și e cheia numelui tău.
– A numelui meu?
Deși era cald, sentimentul de nesiguranță m-a înghețat.
– Honorous, aș spune. Cu oarecare siguranță.
A făcut semne în praf și a șters la fel de repede.
– Ancrath mai mult ca sigur. Poate Jorg.
– Mă fascinează cum ai calculat tot pe baza numărului paisprezece.
Mă gândeam să-i rup gâtul și să plec spre chei. Dar nu voiam să fiu genul de om pe care să-l arăt tatălui, mamei sau fratelui. Nu era acel Jorg pe care-l cunoscuse.
– Ai căutătura unui Steward. Trăsăturile potrivite. Mai ales în jurul ochilor, nasului și frunții. Și ai zis că ești din Ancrath, ceea ce se potrivește cu accentul și culoarea pielii. Aproape toți din neamul Steward sunt numiți după Honorous. Ai putea fi din flori, dar cine învață un bastard să recunoască formule matematice?

Și, dacă ești legitim, atunci, ca pe Steward din Ancrath, ar trebui să te cheme Ancrath. Și care membri sunt tineri? Jorg Ancrath îmi vine în minte. Și câți ani are? Aproape cinșpe, da' încă neîmpliniți.
Încă nu știam dacă e bine că-mi plăcea de el, dar m-au impresionat lucrurile adevărate și talentul pentru deducție.
– Superb! am exclamat. Greșit, dar spectaculos.
Qalasadi a ridicat din umeri.
– Încerc și eu, a replicat și a arătat spre sala de mese. Te așteaptă prânzul, fără îndoială.
M-am ridicat și tot mergeam prin curte. Apoi m-am oprit.
– De ce trei?
Qalasadi s-a încruntat de parcă și-ar fi adus aminte atunci o senzație pierdută.
– Trei pași afară? Trei pași în trăsură? Trei femei care te vor iubi? Trei Frați pierduți în călătorie? Magia stă în primul număr, matematica, în al doilea.
Cei „trei pași" mi-au dat fiori reci pe șira spinării, de parcă mi-ar fi răscolit prin minte și ar fi scos ceva ce aș fi vrut să țin ascuns. N-am zis nimic și m-am îndepărtat, acum cu gândul la o noapte sălbatică, frântă de fulgere și la o trăsură goală, în timp ce eu mă agățam în spini.
M-am trezit la masă fără să știu cum am ajuns acolo. M-am întrebat când îi va spune Qalasadi unchiului meu ce bănuia. Putea să-mi strice jocurile, dar nu părea periculos.
– Nu ți-e foame?
Străjerul scund de la poartă, Sunny, era chiar în fața mea.
M-am uitat la prânz și încercam să-mi dau seama ce e.
– Ce e? A vomitat cineva în strachină?
– Caracatiță picantă.
Străjerul și-a sărutat buricele degetelor și le-a depărtat. *Mua.* Eu am despicat un tentacul, ceea ce a fost greu, și m-am apucat să mestec. Parcă mestecam piele de pantofi. Numai că, pentru o reconstituire totală, pielea ar fi trebuit să fie în flăcări. Condimentele sunt bune. Sare pentru gust, un pic de piper, o frunză de dafin în supă, niște cuișoare într-o plăcintă cu mere. Dar pe Coasta Calului le plac mâncărurile picante de-ți ia gura foc. Cum fusesem ars la exterior și nu-mi plăcuse, nu mi s-a părut necesar să ard și pe dinăuntru. Am scuipat bucata în strachină.

– E oribil! am făcut dezgustat.
– Ți-aș fi luat-o eu, dar ai scuipat în ea. Apropo, mă cheamă Greyson.
– William de Ancrath, am zis.
Am luat bucata de pâine și am mâncat din ea, speriat că bucătarul a pus praf de boia pe lângă făină.
– Care e faza cu maurul? am întrebat și mi-am trecut degetele peste dinți, de parcă „maurul“ n-ar fi fost o descriere suficientă.
– L-ai cunoscut, așadar, pe Qalasadi? a zâmbit larg Greyson. El ține evidența contabilă la castel. Face minuni cu negustorii din partea locului. Îi face rost contelui Hansa de contracte bune. Și se ocupă cu plata străjerilor și nu întârzie nicio zi. Acum cinci ani ținea socotelile părintele James. Trecea o lună, și nu vedeam un bănuț, a povestit, clătinând din cap.
– Qalasadi e apropiat de conte și de fiul lui?
– Nu chiar. E doar contabil, a ridicat din umeri Greyson.
Îmi plăcea, dar m-am întrebat cum de cineva cu atâta har ocupă o poziție măruntă fără să se plângă.
– Îmi place de el. Joacă cărți uneori cu străjerii. Pierde mereu, nu se plânge niciodată, nu bea niciodată din berea noastră.
– Ai fi crezut că se pricepe la cărți.
– E groaznic. Nu cred că știe nici regulile. Dar pare să-i placă. Și oamenilor le place de el. Nu îi fac viața amară, pentru că e singurul maur de la castel. Și totuși, așa ar fi de așteptat. Compatrioții lui vor să invadeze continentul și ori să ne facă pe toți păgâni, ori să ne ucidă.
– Mauri? O să trebuiască să ucid câțiva în curând?
Ceilalți din gardă s-au apropiat, ascultând discuția pe când mestecau caracatița. Credeam că boiaua topește tentaculele, pentru că nu mi se părea suficient doar să mesteci.
– S-ar putea. Ibn Fayed e calif în Liba și anul ăsta a trimis corăbii de trei ori. Sigur o să mai invadeze.
Brusc, rumoarea a încetat și Greyson a plecat privirea.
– E Shimon, spadasinul, a șuierat. Nu vine niciodată aici.
În spatele meu trona un om. M-am concentrat la caracatiță, dar m-am abținut să o bag în gură.
– Băiete, a zis Shimon. Ancrath. Afară, în curte. Se zice că ai har.

Cu patru ani în urmă

Știam de Shimon, maestrul spadasin. Makin mi-a povestit multe despre el. Despre faptele de vitejie de când era tânăr, campion al regilor, învățător al campionilor, legendă a turnirurilor. Nu mă așteptam să fie așa de bătrân.

– Da, maestre, i-am zis și l-am urmat în curte.

L-aș subestima, dacă aș spune că se mișca precum un spadasin. Părea la fel de bătrân ca Tudor Lundist, cu același păr alb, dar pășea de parcă ar fi auzit melodia săbii în fiecare moment al zilei.

Qalasadi ieșise din umbră și curtea era goală, cu excepția unei servitoare care a trecut cu un coș cu rufe și a câtorva oameni de pază la poartă. În spatele nostru s-au strâns și alți străjeri, la ușa sălii de mese, dar nu au îndrăznit să ne urmeze. Shimon nu le făcuse nicio invitație.

Maestrul spadasin s-a întors cu fața la mine. M-a surprins că arăta ca un învățat. Ar fi putut trece drept scrib, însă fața arsă de soare și ochii ca de vultur îl trădau. Avea o sabie ca a mea.

– Tinere, când ești pregătit, te aștept.

Am scos sabia, gândindu-mă cum să mă desfășor. Probabil că Qalasadi îi spunea chiar acum unchiului meu cine eram cu adevărat, așa că de ce să nu profit de ocazie?

I-am atins sabia și și-a întors încheietura ca și Prințul de Arrow, însă mai bine, și mi-a luat sabia din mână. Am auzit râsete din pragul ușii.

– Mai încearcă! mi-a zis Shimon.

Am zâmbit și am ridicat sabia. De data asta, l-am atacat repede. A repetat trucul, dar mi-am rotit încheietura ca și el și mi-am păstrat arma.

– Mai bine.

L-am atacat cu combinații scurte și precise, căci exersasem cu Makin. A parat loviturile fără efort, replicând după fiecare atac cu un contraatac căruia abia puteam să îi fac față. Ciocnirea celor două săbii răsuna în toată curtea. Simțeam cum se ridică în mine muzica oțelului. Simțeam senzația de calm rece răsfrângându-mi-se asupra brațelor, a obrajilor și a pielii de pe spate. Auzeam cântecul.

Fără să mă gândesc, am trecut la atac, spintecând în sus și în jos, fentând, folosindu-mi toată forța când trebuia, mișcându-mă

cu totul, cu picioarele, cu brațele, cu șoldurile, păstrând doar capul nemișcat. Tot creșteam ritmul. Uneori nu vedeam nici sabia mea, nici pe-a lui, dar forma trupurilor și necesitatea dansului îmi spuneau cum să mă mișc și să parez. Când param lovitura suna precum clinchetul andrelelor în mâinile dibace ale unei femei.
Fața severă și bătrână a lui Shimon nu părea făcută pentru zâmbete, însă tot a făcut-o. Am zâmbit larg, ca un idiot, cu transpirația curgându-mi pe mine.
– Ajunge!
S-a îndepărtat. Mi-a fost greu să nu mă iau după el, să nu continui atacul, dar am lăsat sabia să-mi cadă din mâini. Simțisem bucurie în puritate, în viața pe muchia săbii, fără să mă gândesc la altceva. Inima îmi bătea în piept și eram asudat, dar nimic din furia care se acumula în mod normal pe durata acestor antrenamente. Creasem un lucru superb.
– Ai putea să mă bați? l-am întrebat, trăgând aer în piept.
Bătrânul nu părea cu respirația tăiată.
– Băiete, am câștigat amândoi. Dacă aș fi izbândit, am fi pierdut amândoi.
Am considerat că a zis da. Dar l-am înțeles. Am sperat că voi avea decența de a da înapoi, dacă îl vedeam sleit. Dacă nu o făceam, stricam momentul.
Simon și-a băgat sabia în teacă.
– Să-ți priască prânzul, străjere!
– Atât? l-am întrebat când a dat să plece. Niciun sfat?
– Nu te străduiești suficient la început și îți dai silința prea mult la sfârșit, a zis.
– Nu e foarte tehnic.
– Talent ai, dar sper că mai ai și altele. O să-ți aducă și mai multă fericire.
Și a plecat.
– Incredibil! a exclamat Greyson când m-am întors la masă. N-am mai văzut așa ceva.
Și cam atât am avut ca să mă fălesc. A sunat clopoțelul care ne anunța că prânzul se sfârșește și trebuia să mă întorc să păzesc Lowery Gate.
Ceea ce aproape că m-a distrus. M-am gândit îndelung la faptul că mă chema ca pe bunicul. Însă voiam să văd din interior cum funcționează curtea, cum își petrec ziua rudele mele, cine sunt

cu adevărat. Voiam o fereastră în trecut, pe care să n-o murdăresc cu surprizele mele.

Am dormit din nou în cabina santinelei și m-am trezit cu noi îndatoriri. Se pare că Qalasadi nu se dusese la unchiul meu. Credea că-mi voi folosi influența, odată ce mi se află identitatea, și nu voia să mă facă dușman. Dacă nu avea să mă dea în vileag, cine ar ști? Așa că n-ar suferi, dacă nu m-ar deconspira.

Noua mea sarcină era să fiu garda personală a lui Lady Agath, o verișoară a bunicului, care trăia la Castelul Înalt de câțiva ani. Era o femeie bătrână și grasă, care însă mai slăbise, cum se întâmpla cu cei foarte bătrâni. Dacă trăiești suficient de mult, mori slab.

Lui Lady Agath îi plăcea să facă totul cu încetinitorul. Nu mă băga în seamă decât ca să se plângă că cicatricea mea e prea urâtă și de ce nu poate avea un străjer prezentabil? La ridurile făcute de vârsta avansată se mai adăugau și cele cu care se pricopsesc grașii când slăbesc. Efectul era alarmant, parcă-și lepăda pielea ca o reptilă uriașă. Am urmat-o prin Castelul Morrow în ritm de melc și așa am putut să analizez locul în detaliu – măcar partea dintre WC, sala de mese, dormitorul lui Lady Agath și Salonul doamnelor.

– Băiete, stai locului! O clipă nu stai, mi-a reproșat Lady Agath.

Nu m-am mișcat cinci minute. Am stat și mi-am mușcat limba.

– Nu fi obraznic cu mine! Tot timpul te uiți de la un lucru la altul. Niciodată nu te uiți doar la un lucru. Și gândești prea mult. Te văd acum cum gândești.

– Scuzele mele, Lady Agath.

A pufnit, fălcile îi tremurau și s-au odihnit pe dantela neagră.

– Cântă mai departe! i-a zis menestrelului, un flăcău smead, arătos, la vreo douăzeci de ani, cu un amestec de frumusețe și talent care le-a atras atenția Agathei și altor trei nobile dintr-un capăt al Salonului doamnelor.

Acela părea locul unde vin să moară femeile de pe Coasta Calului. Acolo sigur nu mai existau femei care să arate bine la șaizeci de ani.

– Iar! mi-a șuierat Lady Agath.

– Îmi cer iertare.

– Du-te în pivniță și spune-le că vreau o carafă cu vin roșu de Wennith, ceva din sud, mi-a poruncit ea.

– Lady Agath, nu trebuie să vă las nesupravegheată.

– Nu sunt nesupravegheată, îl am pe Rialto, a făcut ea un semn spre menestrel. Mereu primesc vin din pivniță. Nu știu ce îi fac în bucătărie, dar îl strică. Cred că îl lasă deschis. Și fetele alea se mocăie mereu, le-a zis celorlalte femei. Hai, băiete, dă-i bice!
Mă îndoiam că Rialto o putea apăra pe Lady Agath de o viespe furioasă, darămite de alte pericole, dar nu simțeam că e în nicio primejdie și nu-mi prea păsa, așa că am plecat, fără să mă opun.
Mi-a luat ceva vreme să găsesc drumul spre pivniță, dar după câteva tentative eșuate l-am găsit. Îți dai seama dacă o pivniță cu vin e bună după cât de solidă e ușa, care e aproape întotdeauna la fel de sigură ca aia de la vistierie. Până și cei mai loiali servitori îți fură vinul, dacă au ocazia, și se pișă pe pereți după ce-l beau.
Am mai făcut un drum să găsesc bucătarul care să-mi deschidă. Stătea pe un scaun, lângă ușă, și mesteca dintr-o pulpă de miel pe care-o pusese în șorț.
– Carafele sunt lângă ușă. Găsește ce vrei. Nu lăsa robinetul să curgă! Vinurile roșii de Wennith sunt în capătul îndepărtat, în stânga, iar pe butoi sunt o cruce dublă și o coroană.
Am aprins o lumânare de la el și am intrat.
– Ai grijă la păianjeni! mi-a zis. Cei maro, mai mici, sunt periculoși. Ai grijă să nu te înțepe!
Când a zis „mici“ a făcut un cerc cu degetul arătător și cel mare, ceea ce nu sugerea ceva chiar mic.
Pivnița se întindea pe zeci de metri, butoaiele de vin erau puse pe rafturi, majoritatea desfăcute și la câteva era și un robinet. Mi-am croit drum, trecând peste platforma de încărcare și peste câteva butoaie goale, lăsate acolo ca să mă împiedice.
Butoaiele cu vin roșu de Wennith erau închise, cu excepția unuia, care era gol. Bănuiam că lichidul din el ajunsese în burta servitorilor lui Lady Agath, în drum spre toaletă. Uneltele și robinetele de rezervă cu care să faci un butoi nou nu erau clare. Am observat o ușă, aproape ascunsă sub jeg și mucegai, în spatele unor butoaie goale. Părea prea folosită ca să fie o debara cu provizii, însă nevoia de un ciocan și un robinet s-a dovedit o scuză bună ca să mă uit în spate. Sunt un explorator și oricum venisem să-mi bag nasul. Ce țin nobilii în pivnițe și temnițe îți poate spune multe despre ei. Tata îi ținea pe cam toți frații mei de drum în temniță, pentru tortură și execuție. Nu zic

că nu o meritau. Era dur, dar corect, asta spunea temnița tatei despre el. Mai mult sever.
A trebuit să ridic ușa ca să se miște pe dalele de piatră. Când s-a făcut o spărtură suficient de mare ca să intru, am intrat. O scară în spirală ducea în jos. Scările erau din piatră, lucrate de pietrarii castelului, dar puțul de jos era din piatră de Constructor. De la puț mai coborai cincizeci de picioare până la piatra de temelie. La fund era o arcadă ce ducea într-o cameră dreptunghiulară, unde trona o mașinărie mizerabilă, făcută din cilindri, șuruburi și plăci circulare. Câteva becuri răspândeau o lumină slabă, din douăzeci, mergeau trei, deși nu la fel de strălucitoare ca acelea de la Castelul Înalt.
M-am dus la mașinărie și mi-am trecut o mână peste una dintre multele țevi. Degetele mi-erau negre, lăsând porțiuni strălucitoare, de metal argintiu. Mașinăria tremura, vibrând ușor, ca pașii ce răsună pe o podea de piatră.
– Pleacă de aici!
Era acolo un bătrân parcă schițat de o mână invizibilă. Fantoma unui bătrân pentru că doar lumina îl profila. Vedeam mașinăria prin corpul lui, nu avea culoare, parcă era din ceață. Purta haine albe, mulate, cu o croială ciudată și dintr-odată silueta pâlpâia de parcă trecea o molie înainte să fie creat de lumina proiectată.
– Forțează-mă!
– Asta e bună, a zâmbit larg.
După cum arăta, părea frate cu Shimon.
– Majoritatea o iau la fugă și țipă când le zic „bau".
– Bătrâne, am văzut fantome la viața mea.
– Desigur.
Parcă voia să-mi facă pe plac, ceea ce era ciudat, pentru că era și el o fantomă.
– De cât timp bântui pe aici și ce e mașinăria asta? l-am întrebat.
E bine să treci direct la subiect cu fantomele și cu spiritele. Până îți dai seama, o întind.
– Nu sunt fantomă, ci ecou de date. Omul după care sunt copiat a mai trăit paisprezece ani după ce am fost prins…
– Cât timp?
– …și a murit acum mai bine de o mie de ani.
– Ești fantoma unui Constructor? l-am întrebat.
Părea deplasat. Nici măcar fantomele nu dăinuiesc atâta.

– Sunt un algoritm. Sunt zugrăvit după chipul lui Fexler Brews, răspunsurile-mi sunt extrapolate după cei șase tera de date strânse despre el pe durata vieții. Eu sunt ecoul lui.
Am înțeles câteva cuvinte.
– Ce date? Numere? Ca alea pe care le ține Qalasadi în registre?
– Numere, scrisori, cărți, picturi, momente surprinse în secret, propoziții rostite în somn, exclamații strigate în timpul plăcerii sexuale, analize chimice ale gunoiului său, prezentări publice, gânduri tainice, dovezi de la testul poligraf, mostre ADN. Date.
– Fantomă, ce poți face pentru mine?
Vorbele lui aiurite nu prea mă ajutau. Se pare că îl observaseră și îi scriseseră povestea într-o mașinărie, iar acum povestea asta îmi vorbea, deși el însuși era praf în vânt.
Fexler Brews a ridicat din umeri.
– Sunt un bătrân în afara timpului. Nici măcar. O copie incompletă a unui bătrân depășit de timp.
– Poți să-mi spui secrete. Dă-mi puterea anticilor!
Nu credeam că o va face sau bunicul ar fi împărat acum, dar nu strica să încerc.
– Nu mi-ai înțelege secretele. Între ce spun eu și ce înțelegi tu e o prăpastie. Poate ați umple golurile în cincizeci de ani, dacă nu v-ați mai ucide între voi și ați începe să vă uitați în jur.
– Pune-mă la încercare!
Nu-mi plăcea tonul lui. La urma urmei, chestia asta din fața mea nu era decât un joc de lumini și umbre, o poveste spusă de o mașinărie cu zimți, arcuri și magie, legate de focul secret al Constructorilor.
– Ce face? am întrebat și am atins mașinăria cu piciorul. Pentru ce e?
Fexler a clipit. Poate că o făcea des și mașinăria își amintea.
– Face multe, tinere, lucruri simple, pe care ai putea să le înțelegi – pomparea și purificarea apei – și altele care te depășesc. Este un centru, parte a unei rețele fără sfârșit, o unealtă pentru observație și comunicare, ascunsă pentru siguranță. Pentru mine și ai mei, e o fereastră pentru lumea mică a cărnii.
– Mică? am zâmbit.
El trăia într-o cutie de metal nu mai mare decât un sicriu. S-a încruntat, morocănos.
– Am altele de făcut, așa că du-te să te joci în altă parte!

– Spune-mi! Lumea mea nu e ca aia despre care am citit în cărțile cele mai vechi. Când vorbesc despre magie, despre fantome, parcă sunt basme ca să-i sperie pe copii. Și eu am văzut morții mergând, am văzut un băiat aducând foc doar cu puterea gândului.
Fexler s-a încruntat, de parcă se gândea cum să mă lămurească.
– Închipuiește-ți realitatea ca pe o navă al cărei curs e stabilit, a cărei cârmă e stabilită de constante universale.
Mă întrebam dacă îmi pot imagina așa ceva dacă beam. Tot vinul ăla părea foarte tentant.
– Cea mai mare realizare a noastră și cea mai mare nenorocire a fost să întoarcem roata un pic. Rolul observatorului a fost mereu important. Dacă un copac cade într-o pădure, și nu aude nimeni, face și nu face zgomot. Dacă nu-l vede nimeni, e în picioare și nu e. Pisica e și vie, și moartă.
– Cine naiba a adus vorba de o afurisită de mâță?
Fantoma lui Fexler Brews a oftat:
– Am slăbit granița între gând și materie.
– Am mai auzit.
Ferrakind îmi spusese ceva asemănător. Oare fantoma unui Constructor putea să aibă aceeași nebunie? Și Nubanezul vorbise despre aceleași bariere care se topesc sau despre vălul între viață și moarte, care se subțiază. Constructorii au făcut magie? L-au adus în lume cu mașinăriile lor?
– Nu e magie, a clătinat din cap Flexer. Am schimbat constantele. Doar puțin. Am întărit legătură între *vreau* și *ce este.* Acum nu numai că a căzut și nu a căzut copacul – dacă omul potrivit vrea și e suficient de concentrat, copacul doborât va sta în picioare. Pisica zombi va merge și va toarce.
– Ce-i aia zombi?
Alt oftat. Fexler a dispărut și toate luminile s-au stins. Și felinarul meu.
Am urcat scările pe întuneric, m-a înțepat un păianjen și am ajuns foarte târziu cu vinul lui Lady Agath.

43

Cu patru ani în urmă

Am ajuns la sala de mese a Castelului Morrow cu o mână umflată și cu o durere de cap. Veninul de păianjen îți face

intestinele să se târască și ai tot felul de vedenii sinistre. Și am fost blestemat să am o imaginație bogată.
Străjerii din casă nu prea se pun de acord cu cei de-afară, însă ajunseseră la concluzia că sunt un tâmpit din nord și că probabil o vreme n-o să mai pot să folosesc sabia.
Fiind duminică, bucătarul ne-a pregătit ceva special. Melci în vin, cu usturoi și orez cu șofran. Melcii erau de pe stâncile din preajmă. Erau mari ca un braț de copil. Dar, să fim sinceri, melcii sunt limacși cu pălărie. Felul principal arăta ca niște muci mari în sânge. Nu știu de ce localnicii de pe Coasta Calului sunt obsedați să mănânce chestii fleșcăite. Am încercat orezul, fiindu-mi deja greață. Se pare că contele Hansa ne-a onorat, căci șofranul era condimentul regilor și îl cumpărase la un preț ridicol. Tot ce pot spune e că avea un gust de miere amară și mi-a întors stomacul pe dos. Am ciugulit puțin și am zis că mai bine mor de foame.
M-am trântit în pat cu un codru de pâine și am avut vise interesante.
Am fost prins dormind sau în timp ce dormeam din cauza mușcăturii de păianjen și, în plus, dacă săreai la gâtul unuia care venea în dormitorul gărzilor, în curând răpuneai jumătate de castel.
M-am trezit cu niște mâini puternice în jurul încheieturilor și al gleznelor și mi-am dat seama că, oricât mă zbat, nu am cum să-i opresc să mă târască pe mai multe coridoare, pe niște scări și într-o celulă. Își dăduseră seama că le puteam face rău și, ca să se retragă în siguranță, unul dintre ei m-a lovit în burtă cu putere, în timp ce alții m-au întins ca să mă bată. I-am auzit fugind și apoi ușa s-a trântit cu putere, acoperindu-mi horcăielile.
Mi se părea o prostie să strig ca să fiu eliberat. Ca și cum oamenii care te-au pus acolo o să-și dea seama că n-ar fi trebuit să-o facă. Așa că n-am strigat. M-am așezat pe podea și m-am gândit. Poate că Qalasadi îi spusese secretul unchiului meu și familia nu se amuzase. Sau aflase de aventura mea până la mașinăria Constructorilor de sub pivniță și nu o considerase de bun augur.
A durat o oră. La ferestruica celulei a apărut un chip. Era o mișcare neinspirată, căci, dacă voiam, puteam să schimonosesc fața cu cuțitul pe care îl lăsaseră asupra mea.

– Bună ziua, Lord Jost, am zis.
L-am văzut câteva clipe până m-a încredințat căpitanului Ortens ca să fiu gardă în casă, dar avea o față uscată și o mustață neagră și mică, ușor de ținut minte.
– William de Ancrath.
A rostit cuvintele încet de parcă îi era greu să le creadă. Podeaua era incomodă și destul de rece. Am simțit că aș putea ieși mai repede, dacă îl las să vorbească, așa că am tăcut mâlc.
– William, ce otravă ai folosit? m-a întrebat.
M-am uitat la mâna mea în penumbră. Mușcătura de păianjen se făcuse purpurie.
– Ce otravă? am întrebat la rândul meu.
– Băiete, n-am venit aici să mă joc. Te las să-ți putrezească oasele. Dacă mor înainte să vorbești, contele o să angajeze mauri care să te tortureze și să te dea exemplu.
Și fața s-a retras.
– Așteaptă!
M-am ridicat repede în picioare. Nu-mi plăcea ideea cu maurii care să mă tortureze. De fapt, era greu să pui lângă „tortură“ un cuvânt care să nu sune îngrozitor.
– Zi-mi ce s-a întâmplat și spun tot adevărul. Jur pe Iisus!
S-a întors și a plecat. Eu m-am lipit de ușă, cu fața la fereastră.
– Îi pot salva, am mințit. Dar trebuie să știu cine a fost otrăvit.
Lordul Jost s-a întors și i-am mulțumit celui care a născocit minciuna.
– Fiecare paznic din schimbul de zi delirează. Câțiva au orbit.
– Și eu sunt singurul fără simptome, iar asta mă face vinovat?
– Ești un asasin redutabil. Poate că Olidan din Ancrath. Dacă le dai un antidot, îți promit o moarte ușoară.
– N-am antidot. Cine ar vrea să otrăvească un schimb întreg de paznici?
– Ce otravă ai folosit? Ai promis că spui adevărul, mi-a pus în vedere Lord Jost.
– Dacă eu sunt asasinul, de ce ai crede că m-aș ține de promisiune? Și, dacă nu sunt, nu pot, nu? Pentru că n-am făcut-o.
Lordul Jost a scuipat ca un om simplu și iar a dat să plece.
– Stai așa! Trebuie să fie maurii, nu? De ce ar vrea regele Olidan să otrăvească câțiva paznici? N-o să vină cu o armată de la o mie de mile ca să-ți bată la ușă. Maurii plănuiesc un atac.

S-a dus după colț.
– Nu sunt bolnav pentru că nu am mâncat! am strigat după el.
Ecoul pașilor lui s-a îndepărtat.
– Pentru că toată mâncarea voastră are gust de căcat căruia i-a dat cineva foc! am strigat.
Și eram singur.
Copilul mort a venit la mine în întuneric, privindu-mă solemn la mine, cu capul învârtindu-se pe gâtul rupt. Eu m-am întrebat a mia oară dacă o omorâsem pe Katherine acolo, la cimitir. Oare era copilul meu, care nu se putea naște pentru că îi omorâsem mama sau era doar unul dintre copiii mulți al căror sânge îmi păta mâinile? Copiii din Gelleth. Fusese nevoie de un monstru ca să fie aievea. Nu un monstru în carne și oase. Lui Gog și Gorgoroth le spusesem monștri. Dar Chella și cu mine eram aievea, cu fapte abominabile, deși nu și la înfățișare.
De ce să-i otrăvesc pe paznici? Puteau fi maurii, dar nu puteau să îngenuncheze castelul după un singur atac și nu-i puteau otrăvi pe toți cei care-l apărau. Și nu e înțelept să dai de veste dacă vrei să acționezi rapid în orașele și bisericile învecinate.
Stomacul mi s-a făcut ghem, luându-mă prin surprindere, și am vomat apă în celulă. Am căzut pe mâini.
– La naiba!
Întunericul mi se învârtea în jur, așa că mi-am lipit obrazul de podeaua rece de piatră. Cicatricea încă ardea, de parcă așchiile din carne încă erau calde.
Poate chiar fusesem otrăvit. Dar de ce ar dura mai mult la mine? Nu cred că datorită constituției mele nordice. Și n-am mâncat mai nimic. Un codru de pâine. O gură de orez amar.
Trebuia să ies de-aici. Și asta e problema cu celulele. Cineva se străduise să se asigure că nu pleci nicăieri și o minune nu avea cum să se întâmple, oricât mi-aș fi dorit.
M-am ridicat și m-am dus la ușă. Fără Lord Jost și felinarul lui aprins, era aproape beznă, dar pe jos era ceva, poate o rază ce intra în curtea de sus, dacă era spre amiază, poate un ecou al torței ce ardea pe coridoarele pe care mă târâseră. Oricum, a fost suficient pentru ochii mei obișnuiți cu întunericul să găsesc colțuri și niscaiva detalii. Am cercetat ferestruica din ușă. Aș fi putut să bag un braț prin ea, dacă n-ar fi fost barele. Lemnul era gros de trei degete, de esență tare. Ar dura o săptămână de scociorât cu pumnalul să fac o gură.

Ceva a trecut în grabă pe lângă mine. Un șobolan. Îi aud în beznă. Am aruncat pumnalul. Așa se jucau frații. Să prinzi un șobolan pe întuneric. Grumlow s-a dovedit un maestru. De obicei, ne trezeam pe iarbă cu un șobolan hăcuit cu una dintre săbiile lui. Uneori foarte aproape de capul meu.
– Te-am prins.
Din moment ce aveam o dimineață de așteptat, mi-am vânat victima și am luat cuțitul.
M-am dus din nou la fereastră și la bare. Le-am împins, încercând să-mi închipui cum ar fi fixate de lemn. Nu aveau cum să cedeze. Ce caraghios! Viața noastră se rezumă atât de des la o singură bucată de metal, una de neclintit! Un cuțit, o cătușă, un cui. Gorgoth s-ar fi întins și ar fi îndoit barele cu mâna lui grosolană. Nimic.
M-am așezat din nou. Mă tot gândeam. În cele din urmă, am mers la fereastră și am strigat să mă scoată.
A durat ceva. Atât cât să mă doară gâtlejul și să-mi cedeze glasul, dar am văzut o lumină. De felinar.
– Băiete, ai o șansă să taci. După aia...
– O să mi-o închizi tu? am întrebat, lipit de ușă.
– Ai vrea, nu? Să deschid ușa. Am auzit de tine și de maestrul Shimon. N-aș deschide ușa aia nici pentru o monedă de aur. Nu. Tacă-ți fleanca sau o să vezi că ai băut ultima picătură de apă de pe lumea asta!
– Nu fi așa! Îmi pare rău.
M-am întins și am lăsat ceasul să cadă în coș.
– Uite, ia-l! Face o sută de monede. Doar adu-mi ceva bun de mâncare, te rog.
M-am lăsat pe vine. Ascultam. Ascultam. Paznicul a mușcat momeala și zbang, mi-am trecut brațul prin ușița pe care se băga hrana, de la baza ușii, mi-am julit cotul și l-am prins de gleznă. Am tras tare și a căzut. L-am prins mai tare ca să-i trag piciorul spre fantă, dar nu s-a împotrivit.
– Fir-ar să fie!
Ticălosul se lovise la cap și era inconștient. Voiam să-i retez numărul de degete cu ajutorul cuțitului până îmi dădea cheia. E greu să intimidezi pe cineva fără cunoștință.
Am luat șobolanul mort. Era cald.
Un șobolan mort are câteva întrebuințări. O să vi le spun altă dată. Era greu pentru ce mă gândeam. Era mai greu să pun un

șobolan mort pe fugă decât să-l fac pe Fratele Row să plonjeze în noroi. E greu să înțelegi un șobolan, să intri în pielea lui. Aproape că renunțasem, dar, când m-am concentrat pe foame, mi-a tresărit în mâini. Dacă un șobolan e mort nu înseamnă că nu se mai gândește la următoarea masă. În scurtă vreme, creatura făcea ce îi spuneam și am împins-o prin fanta pentru mâncare.

În lumina felinarului pe care temnicerul îl atârnase de un cârlig înainte să se întindă după ceasul meu, am trimis șobolanul în cercetare.

Eu eram în masa amorfă de creier de șobolan spunându-i să roadă capătul de ață pe care era inelul cu cheile de la cureaua temnicerului. Când inelul cu chei s-a desprins, l-am pus pe șobolan să-l târască spre mine. Într-o celulă cu adevărat sigură, nu ai fi putut descuia din interior, dar toate sistemele au hibele lor. Am lăsat iar șobolanul să moară și am ieșit pe coridor, fiind un om liber după ceasurile lungi de încarcerare!

Stomacul mi se strângea, dar nu simțeam că mor; eram un pic amețit, un pic nespălat, dar era și din cauza necromanției. Dacă fusesem otrăvit, atunci persoana cu pricina făcuse o treabă foarte bună.

Pe temnicer l-am legat la gură cu bucăți de pânză și l-am închis în celulă. M-am uitat în celelalte celule de pe coridor și se pare că bunicul nu era genul care să închidă oamenii. Ceea ce însemna că fie îi plăceau tare mult execuțiile, fie conducea cu blândețe.

Am ajuns la masa temnicerului, iar lumina lunii strălucea din fereastra din tavan. Era târziu, dar poate nu miezul nopții. Aveam ceva timp să mă gândesc și tot cumpăneam. Dacă voiam să-mi otrăvesc dușmanii, nu m-aș fi obosit cu treizeci de străjeri, aș fi încercat să eliberez tronul și să stârnesc nedumerire. Dar e greu să otrăvești pe cineva. Bucătăriile de la castel sunt bine păzite, bucătarii sunt de încredere, ca și cei care bărbieresc fețele regale. Proviziile proaspete, cum ar fi cartofii sau morcovii, sunt greu de compromis. Proviziile uscate se cumpără incognito și se duc în cămări care se încuie.

Am părăsit temnița. Încă purtam uniforma, iar singurul paznic de la ieșire m-a lăsat să îl dau cu capul de zid. Din nefericire, e greu să ascunzi o față arsă. Nu poți să-ți prezinți partea bună întregii lumi. Am găsit o fereastră și m-am dus pe acoperiș.

Și am cugetat, rezemat de horn, cu picioarele întinse pe țiglele de teracotă ale acoperișului de la sala mare.
Nu limacșii – pardon, melcii. Nu am mâncat, oricum. Orezul atunci. Dar cum să otrăvești orezul? Apa, fiertul și scurgerea ar scoate tot. Atunci, șofranul. Dar fusese cumpărat de pe o navă din port cu provizii la bord. Cât de des rămâne o gospodărie fără condimente care costă mai mult decât aurul uncia? Câte nave transportă? Ce alte gospodării decât ale Celor O Sută ar cumpăra asemenea produse de lux? Dacă le pui pe toate cap la cap… ce șanse ar fi…? Care ar fi probabilitatea? Mă durea capul numai când mă gândeam la calcule.
Qalasadi!
Am coborât pe acoperiș, sperând să nu iau și câteva țigle cu mine. Am ajuns la jgheabul de piatră întins și l-am trecut, uitându-mă după un loc unde era bine ținut. Nu voiam ca domnia mea ca rege să sfârșească într-o baltă de sânge, după o cădere în gol de douăzeci de metri. Auzeam voci înfundate din mai multe odăi, oceanul, valurile ce se loveau de stânci, bâzâitul și ciripitul insectelor nocturne de pe Coasta Calului.
Castelul Morrow se coace în soarele din sud în mare parte a anului. Iernile pot fi grele, dar rar sunt geroase. Unii bătrâni din partea locului poate că nici n-au văzut vreodată zăpadă. În consecință, ferestrele sunt largi și fără paravane, obloanele grele și deschise de primăvara până târziu, în toamnă. Ținându-mă de marginea jgheabului și cu glezna stângă sub țigle, atârnam cu capul în jos și m-am uitat printr-o fereastră înaltă în sala mare.
În capătul îndepărtat al singurei mese lungi erau tacâmuri din argint și cristaluri. Felinarele de perete ardeau uleiul și răspândeau o lumină primitoare. Un servitor a adus trei carafe cu vin, două albe, una roșie. Paznicii de elită, gătiți de sărbătoare erau în șase puncte în jurul sălii.
Servitorul a plecat. Minutele treceau. Sângele mi-ajungea la cap, ochii mă înțepau și mă mâncau, degetele îmi amorțeau acolo unde se țineau strâns de piatră. Se auzeau zgomote din curtea de mai jos. Agitație. M-am hotărât să nu mă mișc. Tăcere, din nou.
În cele din urmă, ușile din stejar negru s-au deschis și au intrat doi servitori ca să le țină larg deschise pentru unchiul meu, care o escorta pe Lady Agath. S-au așezat, iar acum servitoarele le

trăgeau scaunele și-i așezau după rang. Au mai intrat două doamne. Niște babe pe care le recunoșteam din Salonul doamnelor. Un tânăr cu ditai burta a intrat cu pași repezi, îmbrăcat cu mătase albastră, în ciuda căldurii. Bunica, pe care am văzut-o odată la Castelul Înalt, era escortată și susținută de un paj. Părea nesigură pe ea, cu părul foarte alb, pielea palidă, slabă, trasă. Apoi bunicul s-a așezat în scaunul cu spătar mare din capul mesei. Contele Hansa m-a surprins; părea doar un pic mai în vârstă decât tata, un bărbat solid, cu barbă cenușie și scurtă și cu păr lung și des, încă negru.
Veneau din ce în ce mai mulți servitori cu platouri de argint, acoperite. O picătură de sudoare mi-a căzut de pe nas în întuneric. În cap aveam învălmășeală și sânge.
Au dezvelit mâncarea în același timp, scoțând la iveală delicatesele de azi. Fără melci. Fără orez. Am alunecat cu mai puțină grație decât sperasem și am intrat cu stângăcie pe fereastră, stând pe pervaz și sprijinindu-mă în ambele mâini. A fost cât pe ce să cad. Nu vă recomand să atârnați cu capul în jos înainte să faceți un număr de acrobație. Sperasem să trec neobservat și poate că Lady Agath era singura persoană din sala mare care nu a ridicat privirea. Când grasul s-a ridicat în picioare și câteva doamne au țipat, Lordul Robert a chemat străjerul să-l apere pe conte. Contele Hansa a luat o gură de vin înainte să zică:
– Am avut un nepot pe nume William Ancrath.
– Și eu un frate, cu același nume.
Auzind, unchiul meu s-a ridicat. Eu am lăsat marginile ferestrei. Mi-am aruncat iute pumnalul, care a lovit platoul din mijloc și feliile galbene de cartofi, pe care se presărase sare de mare, iar boabele de piper au sărit pe masă. Din cauza mușcăturii de păianjen, degetele mă dureau și erau umflate, iar cuțitul s-a apropiat de una dintre bătrâne mai mult decât îmi propusesem.
Alte țipete.
– E băiatul ăla nenorocit! a strigat Lady Agath, care s-a uitat în sfârșit la mine.
– Nu ești de acord cu aranjarea mesei... nepoate? m-a întrebat Lordul Robert.
– Dacă ai mânca ce e pe platou, n-o să mai am rude în sud. De fapt, aș putea fi moștenitorul de drept al teritoriului!
– Jorg, mai bine cobori! mi-a zis bunicul.

Spre rușinea mea, a trebuit să fiu ajutat să cobor cu o scară. Altfel, mi-aș fi rupt picioarele în cădere și zidurile interioare ale sălii mari erau proaspăt tencuite. N-a fost una din cele mai impresionante intrări când am coborât cu fundul în față, dar tocmai le salvasem viața.
– Crezi că mâncarea noastră e otrăvită? m-a întrebat bunicul.
Am luat o furculiță din argint și am tăiat o felie de cartof.
– Să-l aduci pe Qalasadi și să vedem dacă vrea să guste.
Lordul Robert s-a încruntat.
– Doar pentru că nu ne înțelegem cu Ibn Fayed nu înseamnă că toți maurii vor să ne stârpească.
Contele Hansa i-a făcut semn străjerului de lângă el și bărbatul a pornit-o din loc.
– Chiar și așa, e vinovat, am zis. Și nu e dovadă mai bună decât să-l pui să încerce un pic și din șofran.
– Din șofran? a întrebat contele.
– A venit un nou transport în bucătărie, sigilat și ținut în siguranță pentru valoarea lui intrinsecă și pentru protecția ta. Face parte dintr-un transport mai mare, care îi omoară pe bogați în susul și în josul coastei. O distrugere ce pare fără noimă. Dar știu pe cineva capabil să calculeze că o parte din același transport va ajunge pe masa ta, conte Hansa. Un om care îmi știa și identitatea și care credea că sunt răufăcătorul perfect și că voi accepta vina, dată fiind originea mea.
– Adică să sapi o gaură mai mare cu sabia? a comentat Lordul Robert cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.
O clipă m-am întrebat dacă Qalasadi luase în calcul venirea mea, dacă se întreba dacă nu pot fi o victimă pe care s-o scoată vinovată, parte dintr-un calcul mai complicat. Am dat gândul deoparte, căci mi se părea improbabil și neliniștitor.
– Matemagicianul nostru a comis o singură greșeală. Poate că e nedrept s-o numesc așa. Cred că s-a gândit la posibilitate și i s-a părut suficient de îndepărtată ca să riște. Nu i se părea probabil să-i lași pe bucătari să irosească ingrediente așa de fine pe simpli străjeri.
Bărbatul care se dusese trimis de bunicul s-a întors.
– Qalasadi nu e în odaia lui, conte Hansa, și nici în observator.
Se pare că plecase de la castel de cum auzise că străjerii începeau să se simtă rău.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

26 martie, Anul 99 Interregn

Pădurea Rennat. După-amiaza târziu.

Mă gândeam că aș putea scrie despre Hanna la mormântul ei. Sareth mi-a zis că iau jurnalul cu mine peste tot, că am prea puțin în viață, dacă nu mă pot despărți de el. Oamenii care trăiesc cu adevărat nu trebuie să scrie în fiecare minut ce li se întâmplă... sunt prea ocupați de lucrurile adevărate. Dar Sareth n-a plecat de un an de la Castelul Înalt, iar cât timp bebelușul suge la țâța ei, eu sunt în pădurea Rennat cu monștrii!

E un căpcăun înalt de cel puțin trei metri, cu dinți ascuțiți și ochi pătrunzători. Mi-a aruncat o privire la început, dar acum stă și cioplește o bucată de lemn, nu cu un cuțit, ci cu unghia neagră de la un deget gros cât încheietura mea.

Al doilea monstru e doar un băiețel. Unul slăbuț, dar aproape gol, cu pete roșii și negre pe el, ca niște flăcări. Se tupilează de la o tufă la alta, încercând să se ascundă, și se uită la mine cu ochi mari și negri. Când aleargă, i se văd ghearele.

Încerc să fiu ocupată. Nu vreau să mă gândesc la ce a zis Jorg.

Pe copilul-monstru îl cheamă Gog. Spune că Jorg i-a dat numele după uriașii din Biblie. I-am zis că trebuie să fie și un Magog. Pare așa de trist și pădurea mi s-a părut brusc atât de fierbinte de parcă era toiul verii.

– Și ce vrei să te faci când o să fii mare, Gog? l-am întrebat ca să uite de ce îl supăra.

– Vreau să fiu mare și puternic, mi-a zis. Ca să-l fac pe Jorg fericit. Și vreau să fiu fericit ca să nu fie Gorgoth trist.

S-a uitat la căpcăun.

– Și ce vrei pentru tine? l-am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochi mari și negri.

– Vreau să-i salvez, mi-a zis. Cum m-au salvat și ei pe mine.

Oamenii lui Jorg arată de parcă n-ar fi ieșit niciodată de pe drum. Sunt bandiți, nu alai de rege. Sir Makin, despre care se spune că e un cavaler adevărat, e la fel de împuțit ca ceilalți. Pe armură are noroi întărit și pute ca o gură de canal. Însă are o prestanță, chiar și cu toată mizeria. Măcar Sir Makin are maniere.

Așa-zisul Kent cel Roșu încearcă să fie politicos, „doamna mea“ în sus, „doamna mea“ în jos, face o plecăciune, două. Are ceva haz. Când i-am mulțumit pentru apa pe care mi-a adus-o, s-a înroșit de la gât până în creștetul capului. Cred că știu de unde i se trage numele.
Când nu stă după mine, Kent își petrece mare parte din timp cioplind cu spatele rezemat de un copac și cu un cuțit negru în mână. Vrea să facă un lup. Parcă iese din lemn, mârâind la lume. Mi-a spus că a fost pădurar odată. Cu multă vreme în urmă.
Și mai e un băiat, Sim. Are trăsături foarte delicate, ca acel trubadur care a venit la Curte săptămâna trecută. Pare bun la suflet, dar timid. Nu vorbește cu mine, dar îl văd cum se uită la mine când crede că nu observ. E cel mai curat dintre toți. Nu cred că ar putea fi mare războinic. Cu siguranță e prea împuținat ca să dea cu sabia.
Știu că Sir Makin poate lupta. Îmi amintesc că l-a pus pe Sir Galen la încercare când tatăl lui Jorg l-a asmuțit pe unul împotriva celuilalt, deși cred că Galen al meu ar fi învins. Poate că de-asta Jorg a mutat copacul lui Sageous. Ca să îl salveze pe Sir Makin.
Ceilalți doi de care Jorg i-a zis lui Kent cel Roșu să aibă grijă sunt ucigași. Se vede în ochii lor. E un uriaș, Rike, aproape la fel de înalt ca și căpcăunul și lat în umeri ca un luptător slav. Pare furios tot timpul. Și mai e un bătrân, poate de cincizeci de ani, slăbănog, dur, cu tuleie albe în bărbie și ridat ca Hanna. I se spune Row și are ochi blânzi, dar ceva îmi spune că ochii lui mint.
Și scrijelesc aici cu pana ca să-i aștern pe hârtie pe toți pungașii și vagabonzii, pentru că mâna mea nu vrea să știe unde s-a dus Jorg, să scrie ce ar putea face sau să schițeze cuvintele care mi se învălmășesc în cap.
Am încercat să-l înjunghii pe Jorg, dar a fost ca un vis. Știam și nu știam ce face mâna mea. Nu voiam să-i aud durerea ori să-l văd sângerând. Nu-mi amintesc să fi ridicat cuțitul ca să-l iau cu mine. Mi-am zis să mă opresc. Dar nu m-am oprit.
Și acum. Dacă ar fi Părintele Glen lângă mine. Aș vrea să-i aud durerea și să-l văd sângerând. Nu mi-aș spune să mă opresc. Dar m-aș opri. Căci, pentru prima oară după multă vreme,

mintea mi-e limpede, gândurile sunt ale mele și nu sunt o ucigașă.

27 martie, anul 99 Interregn
Pădurea Rennat. Înainte de amiază. Vântul bate tare printre coroanele copacilor.
Sir Makin s-a tot plimbat nervos de colo colo. Nu spune nimic, dar își face griji pentru Jorg. Am văzut o patrulă mai devreme, pe câmp. O să mă caute. Sir Makin îmi spune că, cu cât mă caută mai mulți pe mine, cu atât vor fi mai puțini la castel de care să-și facă Jorg griji.
Cel mare. Uriașul. Rike. Cică ar trebui s-o ia din loc. Că Jorg e capturat sau mort. Ken îmi spune că Jorg i-a ajutat pe toți să scape din temnițe și, dacă e prins acolo în aceleași temnițe, ar trebui să se ducă acolo să-l elibereze. Chiar și Sir Makin zice că e nebunie curată.
Noaptea a fost rece și zgomotoasă. Mi-au dat mantiile, dar preferam să-mi fie rece, nu să stau sub chestiile alea împuțite, în care colcăiau chestii. Orice se mișcă noaptea în pădure croncăne, scârțâie sau foșnește prin frunzele moarte. M-am bucurat să văd zorile. Când m-am trezit, Sim, băiatul, stătea rezemat de copacul de lângă mine și se uita.
Micul dejun a constat în pâine veche și câteva bucăți de carne afumată. N-am vrut să întreb de la ce animal. Am mâncat. Stomacul îmi chiorăia și sunt sigur că auzeau.

Jorg s-a întors. Oamenii lui sunt mai speriați acum decât când credeau că se rătăcise. E sălbatic, are părul smuls și plin de sânge, nu se uită la nimic, ochii îi tot joacă în cap, abia poate sta în picioare. Are sânge pe mâini până la coate, unghiile smulse, două îi lipsesc.
Makin i-a zis să doarmă și Jorg a scos un sunet îngrozitor. Cred că a râs. A zis că n-o să mai doarmă. Niciodată. Și-l cred.
Jorg se tot mișcă, evitând copacii cu mâna, izbindu-se de ce e în drum. Spune că a fost otrăvit.
– Nu pot să le curăț, a zis și mi-a arătat mâinile. Parcă s-a dus pielea de pe ele.
L-am întrebat ce nu e în regulă și mi-a zis:
– Sunt nebun și plin de otravă.

Își sperie și oamenii, și pe mine. Eu sunt singura pe care privirea lui o evită cel mai mult. Are ochii roșii de plâns, dar nu plânge acum, ci doar suspină.
Strămătușa mea era nebună. Strămătușa Lucin. Cred că avea șaizeci de ani, era micuță, rotofeie, cu toții o îndrăgeam. Și într-o zi a aruncat cu apă clocotită pe slujnica ei. A aruncat apa și apoi a luat-o razna, recitând povești pentru copii și mușcându-se. Chirurgul tatei a trimis-o la Thar. A zis că e un alchimist acolo ale cărui poțiuni ar putea să o vindece. Dar, când poțiunile nu au mers, a venit cu alte metode. Chirurgul a spus că Luntar poate lua părți din mintea cuiva până când totul rămânea sănătos.
Strămătușa mea Lucin s-a întors cu o trăsură peste două luni. Zâmbea, cânta și vorbea despre vreme. Nu mai era strămătușa mea, dar părea drăguță și nu a mai opărit slujnice.
Nu vreau ca Jorg să pățească așa ceva.

Jorg le-a zis oamenilor lui să mă omoare și unii dintre ei păreau pregătiți. Rike părea dornic. Dar Sir Makin a spus că Jorg e aiurit și să mă lase în pace.
Jorg cică trebuie să o ucidă și pe Sareth. Cică i-ar face un bine. Insistă. Kent și Makin au trebuit să-l pună la pământ ca să nu se ducă la castel și să ducă la bun sfârșit fapta. Acum stă în mizerie și se uită la mine. Îmi tot spune ce li se face celor din temnițele tatălui său. Nimic nu poate fi adevărat. Mi se face rău când aud. Îmi simt voma în gât.
Jorg a făcut pe el. În jumătate din timp pare să vadă altceva decât pădurea ce ne înconjoară. Nu se uită la nimic, ci privește în gol, concentrat, apoi urlă sau râde.
A tot vorbit de bebelușul nostru. Tot spun că e al nostru. E mai bine decât să zic că părintele Glen m-a violat. A tot zis că l-a omorât, deși eu port păcatul, eu o să ard în iad. Mi-a zis că a ucis copilul cu mâinile goale. Și acum plânge. Încă are lacrimi. Răcnește, i se lipesc de față muci și mizerie din pădure.
– Katherine, l-am ținut în brațe, un copil moale. Atât de mic. Nevinovat. Mâna mea își amintește forma lui.
Nu pot să-l ascult când vorbește despre el.
I-am zis lui Sir Makin de Lunthar și cum să ajungă la Thar.

Asta a spus Jorg când l-au luat de acolo și l-au legat de cal:

– Katherine, nu suntem amintiri, ci vise. Noi toți. Fiecare parte din noi e un vis, un coșmar de sânge, vomă, plictiseală și frică. Și când ne trezim... murim.
Când i-au dus calul, a strigat la mine, dar părea mai lucid decât înainte.
– Sageous ne-a otrăvit pe amândoi, Katherine. Cu vise. Își pune mâinile pe capetele noastre și trage de firele care ne fac să dansăm și noi dansăm. Nimic nu e adevărat. Nimic.
Am mers pe pajiști până la drumul Romei, pe care l-am urmat până la Castelul Înalt, când m-au găsit soldații, care m-au însoțit înapoi. Voi zice „înapoi“, nu „acasă“.
Pe drum cuvintele lui Jorg îmi tot răsunau în gând, de parcă mă apucase nebunia. Mă tot gândeam la visele din ultima vreme. Mi se pare că l-am auzit pe Sageous chemând-o pe vrăjitoarea viselor înainte, dar cumva s-a șters, a devenit neimportant. Nu uitasem, dar nu mai vedea. Cum n-am mai văzut cuțitul cu care l-am înjunghiat pe Jorg.
Acum îl văd.
Păgânul a fost în mintea mea. Știu. A scris povești acolo, în craniu, în spatele ochilor, ca și cum e scris pe pielea lui. Va trebui să mă gândesc. Să desfășor firul. La noapte o să visez o fortăreață și o să dorm între zidurile ei. Și vai și amar de cel care vine să mă caute acolo!

Soldații au intrat pe Poarta Romei în Orașul de Jos, de-a lungul Punții Schimbării, iar râul era roșu de la soare. Știam că s-a întâmplat ceva oribil. Tot orașul Crath era tăcut, de parcă un secret oribil se răspândea pe alei ca otrava în vene. Obloanele, de obicei deschise în zori, se închideau când treceam.
La Castelul Înalt se-auzea dangătul monoton al clopotului. Clopotul de fier din turn. M-am dus să-l văd, dar n-a sunat nici o dată. Știam că trebuie să fie așa – niciun altul nu ar putea răsuna așa de aspru. Și, drept răspuns, vocea profundă a Doamnei Noastre.
I-am întrebat pe soldați, dar n-au zis nimic, nici măcar nu voiau să intuiască. Nu i-am recunoscut pe oameni, doar culorile, nu erau străjeri la castel, ci unități de armată pentru căutare.
– Și-a ucis tatăl? i-am întrebat. L-a ucis?
– Doamnă, v-am căutat toată noaptea. N-am auzit nimic de la castel.

Sergentul a plecat capul și și-a dat jos coiful. Era mai bătrân decât îmi închipuisem, obosit și se legăna în șa.
– Mai bine să vină veștile de la sine, a adăugat.
M-a trecut un fior rece. Jorg o ucisese pe Sareth. O sugrumase pentru că îi luase locul mamei lui, în dreapta lui Olidan. Știam că mă vor duce să-i văd leșul rece și alb, întins în cripta unde sunt cei din neamul Ancrath. Mi-am mușcat buzele și n-am zis nimic, am lăsat caii să parcurgă distanța care mă separa de vești.
Am intrat prin Poarta Triplă, cu copitele clămpănind pe piatră, grăjdarii erau pregătiți să ia frâiele și să mă ajute să descalec de parcă aș fi fost o babă. Clopotul de fier tot răsuna de-ți dădea dureri de cap și-ți făcea barba să se încordeze.
Cineva a aprins un băț cu mir, care fumega în suportul pentru torță, lângă troliu. Dacă durerea avea un miros, atunci așa era. Și noi ardem mir în Scorron pentru morți.
De la arcada ferestrei, deasupra balconului de la capelă, între dangăte, auzeam oameni jelindu-se. O voce de femeie. Sora mea nu scosese asemenea sunete niciodată, doar o știam, iar teama ce mi s-a cuibărit în suflet la poarta Romei mi se învârtea acum în burtă. Sunetele durerii, crude și deschise ca orice rană, nu puteau fi pentru Olidan.

44

Cu patru ani în urmă

M-am dus la bunica în odaia ei. Unchiul Robert mă avertizase că arăta mai bătrână decât bunicul.
– Nu mai e femeia de odinioară, mi-a zis. Dar are momentele ei.
Am dat din cap și m-am întors s-o iau din loc. M-a prins de umăr.
– Fii blând cu mama! m-a rugat.
Chiar și acum mă credeau un monstru. Odată căutasem să dau naștere la o legendă, să semăn frică în sânul celor care mi-ar sta împotrivă. Acum târam poveștile după mine, în casa mamei.
Slujnica m-a poftit să stau pe un scaun comod, în fața celui pe care era bunica.
Dintre toți, ea semăna cel mai mult cu mama. Avea ceva în forma pometților și a craniului. Stătea cocoșată, cu o pătură pe genunchi, deși era cald. Părea mai mică decât mi-o aminteam și nu pentru că nu mai eram copil. Parcă se închisese după

moartea fiicei, parcă voia să fie o țintă mai mică pentru o lume ostilă.
– Te țin minte când erai mic. Nu-l cunosc deloc pe bărbatul din fața mea, mi-a zis.
Ochii i se mișcau, căutând ceva familiar.
– Când îmi văd reflexia, simt același lucru, bunico.
Și cutia de la șold, acum într-un buzunar de catifea, mi se părea prea grea s-o duc. *Nu mă cunosc deloc.*
Am stat în tăcere un minut, care a părut lung.
– Am încercat s-o salvez. Aș fi zis mai mult, dar nu-mi veneau cuvintele.
– Știu, Jorg.
Distanța dintre noi s-a micșorat și am vorbit despre anii trecuți, despre vremurile când eram amândoi mai fericiți, am avut în fața ochilor o imagine a lumii pe care o uitasem și a fost bine.

Și când stăteam la picioarele ei, cu genunchii la piept, cu mâna la încheietura din fața lor, bătrâna aceea a cântat cântecele pe care le cânta mama cu multă vreme în urmă, așa cum făcuse în camera de muzică de la Castelul Înalt, pe clapele negre și albe. Bunica a pus versuri pe muzica pe care mi-o aminteam, dar n-o auzeam, și am stat, în timp ce umbrele se măreau și soarele apunea.

Mai târziu, când tăcerea relaxantă m-a convins că adormise, m-am ridicat să plec. Am ajuns la ușă fără niciun zgomot, dar, când am atins mânerul, am auzit-o pe bunica:
– Spune-mi despre William!
M-am întors și am văzut-o cum se uita la mine cu o privire mai pătrunzătoare decât înainte, de parcă un vânt neașteptat mișcase draperiile vârstei și o arăta cum fusese – puternică și atentă –, chiar dacă doar o clipă.
– A murit.
N-am putut să zic altceva.
– William a fost un copil excepțional.
Avea buzele zbârcite și se uita la mine, așteptând.
– L-au ucis.
– V-am cunoscut pe amândoi, tu probabil că ești prea mic ca să-ți amintești.
S-a uitat la cămin, de parcă se uita la amintirea flăcărilor.

– William avea ceva sălbatic, a continuat. Și tu, Jorg. Același amestec de duritate și inteligență. L-am ținut și am știut că, dacă mă iubea pe mine sau pe altcineva, nu va renunța niciodată. Și, când îl supăra cineva, era... crud. Poate că amândoi ați fost sortiți să fiți așa. Poate că asta se întâmplă când doi oameni sunt puternici și atât de diferiți și fac copii.
– Când l-au nenorocit... Fulgerul mi l-a arătat rapid, în trei momente, în timp ce îl cărau. Într-un moment se uita fix la spini, în inima măceșului. Se uita la mine. Fără frică. În al doilea, a fost dus de picioare. În al treilea, izbit de pietre, având bucăți roșii de craniu printre buclele blonde. Mama îi spunea „micul meu împărat“. Blondul din stirpea aceea, într-o curte plină de Ancrath bruneți Steward.
– Pe cine au nenorocit, dragule?
– Pe William, i-am zis, dar iar își arăta vârsta și m-a văzut prin prea multe zile.
– Nu ești el, mi-a zis. Am cunoscut un băiat ca tine odată, dar nu ești el.
– Da, bunico. M-am dus la ea, am sărutat-o pe frunte și apoi m-am îndepărtat.
Mirosea ca mama, același parfum și ceva din mirosul ei m-au făcut să lăcrimez și abia am găsit ușa prin întuneric.

Mi-au dat o odaie cu vedere la mare, în turnul de est. Lumina lunii atingea valurile și eu ascultam oftatul apei în noapte.
M-am gândit din nou la muzica pe care o cânta mama, pe care mi-o aminteam în imagini și nu am auzit-o niciodată. I-am văzut mâinile mișcându-se pe clape ca întotdeauna, umbrele brațelor ei, mișcarea umerilor. Și, pentru prima dată în toți anii de când ne-am suit în trăsură, sunetul notelor tăcute mi-a ajuns la urechi. Mai vag și mai evaziv decât al săbiilor, dar mai vital, mai important.

După două zile Hansa m-a chemat în sala tronului, construită lângă zidul din spate al castelului, unde un cerc de sticlă al Constructorilor oferă Mării de Mijloc vedere la umbrele schimbătoare. M-am uitat la bătrân, cu spatele la valurile îndepărtate, soarele care apunea colorându-le roșu-aprins și, când se spărgeau ușor, gata să acopere orice tăcere.
– Jorg, îți suntem îndatorați, mi-a zis bunicul.

De fapt, unchiul meu stătea în picioare în dreapta tronului bunicului, în timp ce bătrânul stătea comod pe scaunul din oase de balenă.
– Suntem rude, am spus.
– Și ce pot face rudele pentru tine?
O fi contele Hansa tatăl mamei, dar era suficient de viclean să știe că tinerii nu traversează jumătate de continent doar ca să-și viziteze rudele bătrâne.
– Poate ne ajutăm unii pe alții. Dacă în vremuri de restriște primești ajutor militar, el îți poate salva viața. Poate că acest Ibn Fayed devine o amenințare și vine o zi când oamenii din ținuturile de sus se unesc pentru a face front comun cu Casa Morrow ca să i se opună. Poziția mea e amenințată și trupele bunicului sau cavaleria pot fi de ajutor.
– Te simți amenințat acum? m-a întrebat bunicul.
– Nu, i-am răspuns. N-am venit disperat să te implor. Caut o alianță strategică. Ceva care să se întindă pe ani buni.
– Pământurile noastre sunt foarte îndepărtate.
– S-ar putea să nu rămână mereu așa.
Mi-am permis să zâmbesc. Aveam planuri de extindere.
– Mi se pare ciudat că vii de departe, când armatele tatălui tău sunt la câteva zile de porțile tale.
Contele își dădea cu limba peste dinți de parcă ar fi gustat ceva putred.
– Tata e un dușman căruia îi fac față pe câmpul de luptă când vine vremea.
Contele s-a plesnit peste coapsă:
– Ăsta e genul de alianță cu care aș fi de acord!
S-a uitat la mine o clipă și a izbucnit în râs.
– Jorg, ești fiul tatălui tău, a adăugat. N-o să te mint, dar e greu să am încredere în tine. Mi-e greu să-mi trimit oamenii să lupte și să moară pe pământ străin pentru băiatul lui Olidan.
– L-ar durea să audă că-mi zici una ca asta.
Lordul Robert s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche tatălui său.
– Jorg, dacă ți-ai lega soarta de a mea, am avem nevoie de legături mai puternice. Lady Agath ne este dragă bunicii tale și mie. Fiul ei e domnitor în Wennith și are două fiice. Sunt mici acum, dar în curând o să fie gata de măritiș. În ziua când o vei lua de soție pe una dintre ele, soldații mei o să fie pregătiți să lupte pentru cauza ta.

Contele s-a rezemat de speteaza tronului și a zâmbit larg.
– Ce zici, Jorg? m-a întrebat unchiul Robert, zâmbind și el.
Mi-am depărtat mâinile.
– Da?
Robert a făcut semn unui cavaler de la ușa pe care a deschis-o și a vorbit cu un servitor. Fălcile capcanei s-au închis în jurul meu. Zburaseră păsări în cele două zile de când fugise Qalasadi. S-au întors răspunsuri, căruțele porniseră la drum.
– Kalam Dean, lord de Wennith, al treilea! a anunțat vestitorul, asudat în mătăsuri. Și Lady Miana.
A intrat un om îndesat, cu păr cărunt și subțire. Aproape la fel de bătrân ca bunicul, purta o tunică albă, simplă și ar fi putut trece drept călugăr, dacă n-ar fi avut la gât un lanț gros de aur, care îi atârna până la piept. Un rubin cât un ou de porumbel îi atârna de lanț. Lady Miana venea după el, o copilă de opt ani, cu o crinolină din mătase, care aproape o înghițea, cu ochii mari și fața roșie de la căldură, cu o păpușă pe care o strângea tare în mâini.
Lordul de Wennith a venit cu pași mari la mine, fără preambul, ridicând capul ca să mă măsoare cu privirea, de parcă ar fi cercetat un cal. Am rezistat impulsului de a rânji la el. Era rotofei, cenușiu și bătrân, dar avea o privire care îmi arăta că știe ce face, cunoștea oamenii, iar ideea de a-și trimite fiica în pat cu mine îi displăcea la fel de mult ca și mie. S-a apropiat de mine ca să-mi spună ceva secret sau să mă amenințe. Când s-a apropiat, rubinul s-a mișcat pe lanț, captând razele slabe ale soarelui. Ele parcă au rămas acolo, iar mijlocul parcă a luat foc, lumina trezindu-mi ceva în sânge. M-a trecut un val de căldură și m-am chinuit să nu ating nestemata.
– Ascultă bine la mine, Ancrath! mi-a zis Kalam Dean de Wennith, dar rubinul i s-a întors la piept, punând capăt discuției.
A scos un strigăt de durere și s-a tras înapoi, având un colțișor ars, care fumega pe tunică, sub piatră.
În timp ce gărzile se grăbeau să ajungă la Wennith și bunicul chema servitorii, copila s-a apropiat de mine.
– Lady Miana?
M-am lăsat în genunchi ca să fiu la același nivel cu ea și mi-am întors fața ca să n-o sperii cu arsurile mele.
– Și cum o cheamă pe păpușa ta? am întrebat-o.

Aveam puțină experiență cu copiii, dar părea un început sigur. S-a uitat în jos surprinsă, de parcă nu știuse că jucăria e acolo.
– O! a exclamat. Nu-i a mea. Eu sunt aproape mare. E a lui Lolly, sora mea.
Îmi îndruga o minciună: i se părea amară și se strâmba. Primele ei cuvinte, și deja o făcusem mincinoasă. Dacă ne căsătoream vreodată, avea să fie una din fărădelegile mele minore. Îi voi ruina viața acestei fetițe, cu păpușa ei de cârpă. Dacă are creier, o să fugă. Dacă are o brumă de minte, o s-o pun pe fugă. Dar pe tatăl ei îl voi minți, voi zâmbi și voi fi pentru moment genul de bărbat pe care și-l dorea, pentru un cal greu promis și cinci sute de călăreți pe cei mai buni armăsari din Coasta Calului.
Un părinte de la capela Morrow l-a ajutat pe lordul Wennith să iasă din sala tronului cu ajutorul unui străjer. Miana s-a dus după ei. S-a oprit și s-a întors.
– Să nu mă uiți! mi-a zis.
– Nu te uit, am dat din cap, încă în genunchi. O zi mândră ca asta îmi va rămâne în suflet pentru totdeauna, dacă voi dori. Miana, i-am zis cu un surâs, n-o să las amintirea ta să se șteargă. Am unde s-o țin în siguranță.
În ziua următoare eu și Kalam Dean am terminat negocierile. N-a mai adus rubinul la discuții, dar mi l-a promis zestre pentru Miana. Și în aceeași seară am aflat cum să scot o amintire nedorită din mine și s-o pun în cutia de aramă a lui Luntar. Am păstrat doar numele Mianei, că trebuia s-o iau de soață și o mie de soldați pe cai o să-mi răspundă la chemare.

O să vă povestesc altă dată cum mi-am petrecut timpul la Castelul Morrow și cum a fost pe drumul de întoarcere la ținuturile de sus. Însă, înainte să plec, în ziua logodnei, m-am dus în camera de sub pivniță, de data asta cu permisiune.
Unchiul meu îi zicea „camera morocănoșilor“. Mașinăria părea să aibă doar trei comenzi. În primul rând, să țină aprins numărul de becuri luminoase din părțile vechi ale castelului. În al doilea rând, să tragă apă de mare de sub stânci și s-o transforme în apă de băut pentru fântânile din jurul curților. Și, în cele din urmă, ca Fexler Brews să se bucure de o viață în care disprețuia ignoranța celor vii, ne compătimea existența și se plângea de lucrurile pe care le lăsase neterminate.

– Pleacă!
Fexler și-a făcut apariția când am intrat în cameră și a repetat salutul.
– Aștept, i-am zis din nou.
– A, ești tânărul cu întrebări. Să știi că și eu am fost cândva un tânăr cu multe întrebări.
– Ba n-ai fost. Ești o umbră a unui om. N-ai fost niciodată tânăr… doar nou.
– Și ce vrei să mă întrebi? m-a luat, uitându-se urât.
– Poți să-ți sfârșești existența? l-am întrebat.
– Nu toată lumea caută un sfârșit, băiete.
– Crezi că eu asta fac?
– Toți tinerii sunt un pic îndrăgostiți de moarte.
– Aș fi mai mult decât îndrăgostit de ea, dacă aș fi petrecut o mie de ani într-o pivniță.
– A fost dificil, a recunoscut Fexler.
– Ai voie să-ți pui capăt zilelor? l-am întrebat.
– Copile, ești obsedat de moarte.
– N-ai răspuns la întrebare.
– Nu am voie să răspund la întrebare.
– Complicat!
M-am dat în spate și m-am așezat pe scările de jos:
– Așadar, ce poți face pentru mine?
– Pot să-ți ofer trei întrebări.
– Ca un duh.
– Da, dar el îndeplinește dorințe. Mai ai două.
– A fost o observație, nu o întrebare! am strigat.
Mi-am mușcat buza.
– Juri să dai răspunsuri complete și sincere?
– Nu. Mai ai două.
Fir-ar să fie!
– Spune-mi despre arme!
– Nu. Mai ai una.
– Arată-mi cel mai folositor și cel mai portabil obiect făcut din magia Constructorilor care se află în cameră.
A ridicat din umeri și a arătat ceva ce părea a fi una dintre valve pe o mașinărie înnegrită. M-am dus s-o cercetez. Nu era o valvă, era altceva. Un inel într-o cavitate.
– Nu prea e portabil.
– Învârtește-l!

Am curățat zona cu mâneca. Un inel de argint, de vreo opt centimetri, se afla în vârful unei proiecții cilindrice îndesate. Erau șanțuri neadânci pe margini și astfel aveam tracțiune. L-am învârtit. Era înțepenit, dar am reușit să învârtesc inelul, iar oasele mâinii au trosnit.
Nu s-a întâmplat nimic.
Am învârtit din nou. A fost mai ușor. Din nou. L-am învârtit de câteva ori și inelul mi-a ajuns în palmă.
– E drăguț, am zis.
– Uită-te prin el, mi-a sugerat Fexler.
L-am dus la ochi. O secundă, apoi o imagine mi s-a suprapus peste ochi, un cerc albastru cu alb, complex și cu multe detalii. Mi-a amintit de globul de zăpadă al lui Alaric.
– E minunat. Ce e?
– Toată lumea ta. Văzută de la douăzeci de mii de mile de sus.
– Ce sus e! Ce sunt vârtejurile albe?
– Formațiuni atmosferice.
Părea incredibil să văd nori de sus, nu de jos, și acum aveam în fața ochilor întregul ciclu.
– De când? De pe vremea ta?
– De azi. De acum.
– Nu e doar o pictură?
– Vezi lumea așa cum e acum. În vremea ta.
Am apucat altfel inelul și am căzut sau m-am simțit parcă aș fi căzut, coborând vertiginos și spre stânga, ca un vultur care planează. Vedeam o mică ondulare la capătul unui nor mare și tărâmul de jos, un fir strălucitor, țesut peste întinderile verzi și maro. M-am împiedicat, dar am reușit să-mi păstrez echilibrul.
– Văd un râu!
M-a apucat un instinct de pe timpuri. Suspiciunea mi-a scos inelul și viziunile din raza vizuală.
– De ce?
– De ce? a întrebat.
Am învârtit inelul între arătător și degetul mare.
– Se spune să ai grijă când fantomele îți aduc daruri.
– Da, așa spun grecii, dar principiul e sigur, s-a încruntat Fexler. Ai ceva care mă interesează. Din câte se pare, aparențele înșală, în cazul tău. Un câmp de luptă nu-mi coboară scările în fiecare zi.
– Un câmp de luptă?

– Ești o legătură între două forțe energetice opuse, tinere – una întunecată, alta luminoasă. Am termeni tehnici pentru ele, dar cred că e suficient să zic „lumină“ și „întuneric“. Dacă le mai dai timp, o să te sfâșie. La propriu. E un proces exponențial, sfârșitul va fi brusc și „violent“.
– Și de unde știi?
M-am uitat din nou la inel.
– Jorg, uite o lecție de viață. Dacă te uiți la ceva și acel ceva se uită la tine. Inelul ți-a scanat creierul în detaliu.
Mi-am încleștat maxilarul. Nu-mi plăcea ideea de a fi măsurat și clasificat.
– Dar ai descoperit ceva neașteptat, nu ce căutai?
– Știi ce căutam, mi-a zâmbit Fexler. Ai fi drăguț să pui inelul la loc?
Am scos cutia cu amintiri. Azi mi se părea că îmi tremură în mână. Inelul-vizionar s-a izbit ca doi magneți care se atrag. O clipă imaginea lui Fexler a fost mai strălucitoare.
– Interesant! a remarcat. Necizelat, dar inteligent. Chiar remarcat.
Cutia și inelul s-au desprins – terminaseră socotelile. Fexler m-a fixat cu o privire pătrunzătoare.
– Băiete, te pot ajuta. Focul și moartea și-au înfipt cleștii în tine. Spune-i magie. Nu e, dar o să meargă mai ușor, dacă zicem că așa e. Rănile tale ancorează vrăjile, ambele încearcă să te tragă în locurile de unde izvorăsc. Separat, te-ar trage jos, în timp, ar face altceva din tine, ceva neomenesc. Mă înțelegi?
Am dat din cap că da. Ferrakind și cu Regele Mort mă așteptau în două iaduri separate. Fexler s-a uitat la cutia pe care o țineam strâns în mână.
– Te salvează faptul că forțele sunt în opoziție. Însă în curând o să te sfâșie.
A așteptat să vorbesc, să implor sau să-i cer ajutorul. Mi-am ținut gura și m-am uitat la el.
– Pot să te ajut.
– Cum?
Mi-a aruncat un zâmbet timid.
– E gata. Am legat ambele forțe prin cutia aia interesantă. E mult mai puternică decât tine. S-ar putea să țină la nesfârșit. Și, câtă vreme e așa, procesul ar trebui să fie oprit, nicio putere n-ar trebui să te cuprindă sau să te tragă mai adânc.

– Și ce vrei pentru acest… dar? l-am întrebat.
A evitat întrebarea, dând din mână iritat!
– Jorg de Ancrath, nu uita! Nu deschide cutia! Dacă o faci, munca mea e compromisă. O deschizi și ești terminat.
Cutia a strălucit învârtindu-se în mâna mea.
– Și Pandora avea una.
M-am uitat după Fexler ca să audă și el gluma, dar dispăruse. Au trecut câteva minute. Eram singur în celulă și cântăream cutia și inelul în mână. Scosesem mai mult de trei răspunsuri de la fantomă, dar aveam o mie de întrebări în plus decât când începusem.
– Întoarce-te! Sunam prostește.
Fantoma nu s-a întors. Am pus inelul în buzunar. Interesant sau nu, mi se părea ciudat că morocănosul mă alesese pe mine, nu pe ceilalți pe care îi vizitase. Unchiul Robert nu a menționat niciodată vreun dar sau răspunsuri la întrebări. Fexler voia ceva de la mine. Ceva personal. Reieșea clar din ultimul lui zâmbet timid. Poate că era mort de o mie de ani, poate era Constructor sau povestea unui Constructor dintr-o mașinărie cu valve și magie, dar înainte de toate fusese om și îi știam cum sunt. Voia ceva, ceva ce nu putea avea și credea că îi pot oferi eu.
Mă întrebam dacă, în ciuda sfidării, moartea îl interesa și pe el. Nu suntem făcuți să trăim de-a pururi sau să locuim singuri. O viață fără schimbare nu e viață. Spiritul de sub Muntele Honas era de acord cu mine. Poate că singura cale pe care o avea Fexler Brews ca să-mi spună era să-mi ofere darul lui. Și să spere că îl voi ajuta. Voia ceva, de asta eram sigur. Fiecare dintre noi vrea ceva.
Va trebui să mă gândesc. Mașinăria l-a creat pe Fexler. Bunicul nu-mi va mulțumi că i-am distrus sursa de apă proaspătă și de-acum nici oamenii care vor trebui să scoată apa din fântână. Dispărut sau nu, Fexler Brews și cu mine nu ne încheiaserăm socotelile.

Am vorbit cu unchiul meu în noaptea în care m-am dus la Fexler în pivniță. Am stat în turnul de observație cu o carafă de vin, făcută din teracotă, care părea suficient de veche ca să fi fost descoperită la săpături în sarcofagul unui faraon, și două pocale de argint, pe care erau desenați doi cai pe picioarele din spate.

O briză răcoroasă trecea prin arcade, iar stelele erau cu duiumul pe cerul întunecat.
– Mama ta obișnuia să vină aici când eram copii, mi-a zis Robert.
– Ne-a învățat numele stelelor. Deși William era mic. Nu găsea decât steaua câinelui și Steaua Polară.
L-am văzut pe Will arătând cu degetul, cu brațul întins de parcă voia să atingă fiecare stea, cercetând cu degetul.
– Sirius și Polaris.
Robert sorbea din vin.
– Nu-mi amintesc mai mult. Rowen avea o înclinație. La anumiți gemeni, darurile nu sunt împărțite în mod egal. Ea avea minte și frumusețe. Eu… pasiune pentru cai.
– Eu pentru ucis.
Vinul îmi trecea pe limbă, iar aroma era întunecată și în mai multe note.
– Sigur ai mai multe pasiuni.
Robert mi-a arătat o constelație prin arcada ferestrei.
– Care-i aia? m-a întrebat.
– Orion.
M-am ridicat să mă uit.
– Betelgeuse, Rigel, Bellatrix, Mintaka, Alnilam, Alnitak, Saiph, am numit eu părțile uriașului.
– Ai simțit când a murit? Așa se întâmplă la gemeni?
– Nu, s-a uitat el în pocal.
– Poate că da. Și-a pus vinul în față. Poate așa a fost pentru ea. Când am fost prins în Stânca Crab de fluxul de primăvară, Rowen a știut unde să aducă străjerul cu frânghii. Eram copii, nu aveam nici zece ani, dar cumva a știut. Un alt talent pe care nu l-am avut amândoi.
M-am uitat la el, dușmănindu-l oarecum pentru că petrecuse atâția ani cu ea. Era mama mea, și totuși îmi scăpau multe despre ea, un pic mai mult în fiecare zi, ca nisipul printre degete. Nu i-am fi putut schița chipul, nu-i știam culoarea ochilor sau altceva concret, doar unghiuri, priviri fugare, momente, parfumul și moliciunea ei. Siguranța pe care o avea și noaptea când am aflat că totul e o minciună.
– M-am dus în camera morocănosului azi-dimineață.
Inelul Constructorilor îmi atârna de un lanț la gât, sub tunica pe care mi-o dăduse servitoarea lui Robert. M-am gândit să-l scot să i-l arăt, dar nu am făcut-o. Obiceiurile învățate pe drum mor

greu. Pusesem mâna pe el, era al meu și aveam să țin ascuns asul din mânecă. Metalul atârna greu în dreptul inimii. Poate că era din cauza vinii.
– Tot praful și păianjenii, doar ca să-ți spună o fantomă să te duci naibii!
Unchiul a luat o gură de vin.
– Și eu mă duceam de câteva ori pe an, a continuat. Dar morocănosul nu se schimbă niciodată, însă, în cele din urmă, eu da.
– Știi ce face mașinăria? l-am întrebat.
– Cine știe la ce e bună drăcia aia? Pompează apă… asta înțeleg, dar ei cică tot ce au făcut Constructorii face zece lucruri diferite. Taică-meu a lăsat-o în pace șaizeci de ani, tatăl lui nu s-a atins de ea și tatăl lui înaintea lui. E dintr-o lume pe care mai bine o uităm. Gelleth ar fi trebuit să te învețe.
Vinul meu era acru. Lumina soarelui Constructorilor ajungea și aici într-o noapte de vară, pe Coasta Calului. Oricum, se înșela. Constructorii nu dispăruseră, nu îi puteam uita. Fantomele lor răsunau în mașinăriile îngropate în catacombele noastre, ochii lor ne priveau din nori, ne duceam războaiele noastre mici în umbră. Poate că încă purtam aceste războaie instigați de ei, ceva care să ne țină ocupați ca să fim prea concentrați pe prezent ca să ne gândim la trecut.
– Gelleth m-a învățat o groază de lucruri. Suntem copii într-o lume care nu ne aparține și nu o înțelegem. Că suntem singuri și fie că eșuez, fie că am succes depinde de cât de puternică mi-e voința. Și de cât de departe sunt dispus să merg. Și nimeni nu va veni să ne ajute când vom fi la ananghie. Și unele lucruri nu pot fi îndreptate, chiar dacă aduci soarele pe pământ și sfarmi munții.
M-am gândit la Gelleth, la fantomele pe care le scosese Chella din mine. Din noaptea cu furtună și spini mă bântuie ce-mi făcuseră ceilalți. Gelleth m-a învățat că poate să mă bântuie și ce le-am făcut eu altora.
Copilul mort mă privea, strivit de parapet, plin de sânge, amintindu-mi de William și de răscruce, cu ochii strălucitori. O altă fantomă, alt necaz care-și căuta o casă.
– N-ai venit niciodată. Am crezut că vei veni.
Îl vedeam în gând pe unchiul Robert venind călare la Castelul Înalt, de o sută de ori, cu cavalerie de la Casa Morrow după ea,

ca să ceară socoteală pentru moartea surorii lui, ca să-și revendice nepotul și să-l ia acasă. Dacă Morrow s-ar fi ridicat ca să răzbune moartea mamei, nu ar mai fi fost niciun Gelleth. Ani pe drum. Râuri de sânge. Vreun copil mort care să mă privească.

Robert studia pocalul.

– Ai fugit din Ancrath înainte să aflăm de moartea lui Rowen. Olidan a dat de veste greu și noi am aflat târziu.

– Dar nu au venit.

Furia din trecut creștea în mine și m-am dus repede la scări, în caz că-mi pierd controlul. Urcasem treptele ca rege, un bărbat care se apropia de cincisprezece ani, iar acum un copil rănit și plin de ură striga prin mine, de-a lungul anilor.

– Jorg…

– Nu!

Mâna pe care am ridicat-o ca să îl țin pe loc îmi tremura, îmi stăpâneam sentimentele feroce și aerul părea să clocotească. Nu știam că astfel amintirile mă vor copleși.

Am fugit din turn, speriat că o să am pe mâini sângele unui al doilea unchi.

În dimineața următoare am pus capăt durerii dintre noi, însă cu politețuri și cuvinte goale care, în loc să curețe rana, nu rezolvă nimic. Nu l-am lăsat să mai aducă vorba. În schimb, i-am vorbit despre Ibn Fayed și Qalasadi. Depusesem eforturi considerabile ca să aflu de ce muriseră mama și Wiliam și iată aici doi oameni care aproape că-mi luaseră toată familia: unchiul, bunica, bunicul. Matemagicianul mi-a văzut limpede secretul și a decis să le ia pe toate, înainte să știe că sunt printre ei, să le otrăvească pe toate rudele mamei și pe mine, ca un fel de compensație oribilă. Nu părea să fie nicio răutate în gestul lor, doar calcule, însă nu puteam lăsa neterminată o ecuație. N-ar fi fost normal.

Robert a încercat să mă înduplece să nu mă răzbun.

– Ibn Fayed va veni la timp și își va risipi puterile. Atunci va sosi momentul să dea socoteală.

Dar eu aveam planuri mai devreme. Răzbunarea poate fi calea ușor de urmat, deși uneori credem că e cea mai grea.

Peste câteva luni am plecat pentru ultima oară, bronzat, mai înalt, cu provizii și încărcat cu daruri. Desagile-mi erau burdușite și tentante pentru orice bandit de pe drum. Am luat ce conta mai mult. Cutia cu spini gravați, inelul Constructorilor și arma care l-a ucis pe Fexler Brews în urmă cu peste nouă sute de ani, ceva tare și greu, prins sub braț. Mereu mi s-a părut că un refuz e o provocare, nu o reacție.

Pe lângă comori, am plecat cu un mesaj sau o mantră. Să nu deschizi cutia! Dacă o deschizi, munca mea se duce de râpă. Dacă o deschizi, ești terminat!

Să nu deschizi cutia!

N-o să-l vezi pe fratele Grumlow încercând să te înjunghie,
ci doar durerea din ochi pe când te prăbușești la pământ.

45

Ziua nunții

Când s-a izbit de zidul turnului fortificat, bolovanul a scos un zgomot care mi-a acoperit vocea. Un scut a căzut din cârlig și s-a izbit tare de pământ, răscolind praful.

– Poarta n-o să țină, am zis din nou.

– Atunci, o să ne luptăm cu ei în curte, a răspuns Sir Hebbron.

M-am hotărât să nu-i spun că el mi se predase în aceeași curte cu patru ani în urmă, avându-i în spate doar pe Gog și pe Gorgoth, nu pe cei paisprezece mii de oameni ai Prințului de Arrow.

Dacă ar fi fost aici, și Coddin ar fi zis să ne predăm. Nu de teamă, ci din milă. Poate că ar spune-o, când ne-am retrage în turn, și ne-ar cere să-l scutim de expresii ca „oamenii obișnuiți care se adăpostesc la Bântuit“.

Dar Coddin nu era aici.

Copilul mort se uita la mine dintr-un colț în umbră, în fiecare an mai mare și mai trist. Îl vedeam cu coada ochiului ca și cum ar fi vorbit, dar, dacă mă uitam la el, tăcea mâlc, cu buzele vineții pecetluite. Ce om poate spera la o victorie, când osânda îl privește din fiecare con de umbră? Fantoma asta e doar a mea, nu e un șiretlic de-ale Chellei, nu era trimis de Regele Mort, era doar o amintire tristă și tăcută a unei crime pe care nici cutiuța lui Luntar nu putea s-o țină complet secretă.

A mai căzut ceva și mi-am luat privirea din colț, hotărându-mă să uit clipa.
Cavalerii și căpitanii se uitau la mine, iar lumina de la ferestrele înalte li se reflecta pe armură. Erau făcuți pentru război. Mă întrebam pe câți din ei îi voi sacrifica pentru a-l opri pe Prințul de Arrow. Pe câți o să-i sacrific doar ca să-l rănesc, doar ca să îi nimicesc armata.
Răspunsul a fost că pe toți.
– Când vin, o să ne luptăm cu ei în curte. Și prin porțile turnului, pe fiecare treaptă și până în odaia asta, dacă e nevoie.
Obrazul îmi pulsa acolo unde îl tăiasem și mă durea la fiecare cuvânt. Mi-am trecut degetele peste dâra de sânge negru, închegat.
– Sir Makin, Sir Kent, vreau să conduceți apărarea de la poartă. Vreau să iasă toți din încăpere.
S-au dus spre ușă. Kent s-a oprit.
– Sir Kent?
– Să nu ți se urce la cap! i-am zis. Și nu te aștepta la o ceremonie!
El a dat din cap. Îi vedeam ochii strălucind. Nu mă gândeam că înseamnă mare lucru pentru el.
– Ia scorpionii de pe ziduri și pune-i în curte! În față și în mijloc. Ai o singură aruncare la dispoziție și ei o să fie o baricadă, i-am explicat. Și tu, Makin, pune-ți o armură!
Bântuitul avea cinci scorpioni, adică arbalete uriașe pe roți, care puteau trimite o suliță la patru sute de metri. Dacă puneai suficienți oameni în fața lor, te puteai alege cu bucăți de carne la frigare, servite la masă în Castelul Morrow.
– Nu tu, Miana. Tu stai aici! i-am zis când se ducea după cavaleri. Și Lord Jost, am adăugat, depind de ajutorul tău. Totul e aranjat.
Lordul Jost și-a pus coiful conic și și-a scos zalele. Se uita de la mine la Miana.
– Alianța noastră cere ca această căsătorie să fie consumată, Rege Jorg.
Am ridicat brațele în semn de disperare.
– Hristoase! Ne-ai văzut căsătorindu-ne. E mijlocul zilei și ducem o luptă înverșunată.
– Chiar și așa.

Pe fața lui ciupită nu se citea că ar vrea să negocieze. S-a întors să-l urmeze pe Sir Makin.
– Bunicul tău știe că-ți curge prin vene sângele ambilor părinți, sire. Nu pot acționa până nu e consumată alianța.
Și asta m-a lăsat pe tron, într-o cameră goală, cu ecou, alături de Miana, în rochia de mireasă, și doi străjeri de la ușă, cu capul plecat.
– Căcat!
M-am ridicat și am luat-o de mână. Am dus-o la ușă. Mă simțeam de parcă aș fi dus un copil la plimbare. Am trecut pe lângă străjeri și m-am grăbit spre scara spre turnul de est. Miana a trebuit să-și ridice fustele și să iuțească pasul, pentru că eu urcam câte două și uneori și câte trei trepte o dată.
Am tras un picior zdravăn, așa că ușile de la camera mea s-au deschis.
– Afară! am strigat și câteva slujnice au trecut în fugă pe lângă mine, având în mână cârpe și perii.
Cred că se ascunseseră și nu făceau curat.
– Lordul Jost vrea să te dezvirginez, i-am zis Mianei. Dacă nu, Casa Morrow nu mă poate susține.
Nu îmi propusesem să fiu atât de franc, dar eram furios și mă simțeam stângaci.
Ea și-a mușcat buza. Părea speriată, dar hotărâtă. A vrut să-și desfacă rochia.
– Stai! i-am zis.
Nu mi-a plăcut niciodată să fiu forțat. În nicio privință. Miana arăta bine și, la doisprezece ani, nu era o fetiță. Dar unele femei înfloresc devreme și altele târziu. Poate că avea minte de pirat, dar arăta ca o copilă.
– Nu mă vrei?
Șovăia. Acum era jignită și furioasă, nu numai speriată și hotărâtă.
Pe drum am observat că bărbaților în vârstă le plac fetele tinere. Frații Row și Liar le vânau pe cele tinere. Mai mici decât Miana. Fratele Sim și cu mine admiraserăm mereu experiența. Formele mai pline. Așa că nu, nu o doream. Și mi se cam tăia pofta de mâncare când eram forțat să mănânc ce nu vreau, ca atunci când mi s-a spus să mănânc caracatiță picantă, când eu voiam doar vită și cartofi. Orice fel de poftă mă părăsise.
– Nu te vreau acum, i-am zis.

A sunat mai bine decât dacă i-aș fi zis „caracatiță picantă“.
Am dus mâna în spate, la coapsa stângă. Zvâcnea ca naiba, după ce urcasem pe scări. Deschisesem o rană de care nu-mi aminteam. Probabil că o aveam când căzusem în peșteră, înainte de avalanșă. Șase mii de morți într-o dimineață, și eu mă aleg cu o rană în fund. Degetele mi-erau pline de sânge.
Din patru pași am ajuns la pat. Am dat învelitoarea deoparte. Miana a tresărit de parcă aș fi lovit-o. Mi-am șters mâna de așternutul curat, mi-am stors din nou rana de la picior și am repetat mișcarea.
– Iată. Pare suficient?
Miana se uita lung.
– Niciodată n-am...
– E bine. Mi se pare în regulă. Al naibii să fiu dacă sângerez mai mult!
Am rupt cearșaful de pe pat și l-am aruncat prin gratiile de la geam, văzând două săgeți stinse pe podea, care probabil că ajunseseră acolo, de pe culme, cândva mai devreme în aceeași zi. L-am legat de una dintre gratii și am lăsat vântul să-l umfle, ca să vadă toată lumea că acum Miana era femeie.
– Dacă spui cuiva adevărul, Lordul Jost o să insiste s-o facem pe masa din sala de ospețe, de față cu toată lumea, i-am zis.
A dat din cap că da.
– Unde mergem? m-a întrebat când mă duceam spre ușă.
– Jos.
– Bine.
S-a așezat pe pat, sărind un pic. Nici nu atingea podeaua cu picioarele. Am pus mâna pe mâner.
– Dar o să cânte despre Jorg cel Iute ani la rând. Iute cu sabia, iute cu ailaltă, mi-a zis.
Mi-am luat mâna de pe mâner, m-am întors și m-am dus spre pat. Învins.
– Despre ce ai vrea să vorbim? am întrebat-o, așezându-mă lângă ea.
– I-am cunoscut pe Orrin și pe Egan, fratele lui.
– Și eu.
Mă durea capul numai când îmi aminteam de bătaia cu săbiile.
– Și unde i-ai cunoscut?
– Au venit la Wennith, la castelul tatei, într-unul din marile tururi ale imperiului. Orrin era cu soția.

S-a uitat la mine să vadă o reacție.
– Vorbise cineva cu ea.
– Katherine.
Am reacționat oricum. Nu e ca și cum fascinația mea pentru femei avea să dispară dacă eram însurat cu un copil.
– Și cum ți s-a părut prințul?
Am vrut să întreb de Katherine, nu de Orrin sau de fratele lui, dar m-am stăpânit, nu pentru a-i cruța ei sentimentele, ci fiindcă mă dezgusta slăbiciunea pentru Katherine.
– Orrin mi s-a părut un om extraordinar.
Însă ea nu avea nicio problemă în a mă călca în picioare!
– Egan, fratele lui, a adăugat, mi s-a părut prea plin de el. Și tata era de aceeași părere. Amestecul nepotrivit de slăbiciune și pericol. Dar Orrin mi s-a părut că ar fi un împărat grozav și că va uni Suta prin pace. Nu te-ai gândit niciodată să-i juri credință, când vine vremea?
I-am întâlnit privirea, iar ochii ei negri și vicleni nu aveau ce să caute pe fața unui copil. Adevărul e că mă gândisem de multe ori la ce aș face, dacă s-ar întoarce Orrin la Bântuit, indiferent dacă ar aduce o armată sau nu. Eram sigur că nimeni nu mă considera mai pregătit decât Orrin să ocup tronul imperiului, însă, fără să le-o cer, mii de oamenii fuseseră pregătiți să-și dea viața ca să-l oprească. Ca să ajungi undeva în viață, trebuie să calci pe cadavre, iar eu îmi pavasem calea cu sute și sute de leșuri. Gelleth ardea din cauza ambiției mele. Și încă ardea.
– M-am gândit la alternativă.
Miana a tresărit surprinsă când am început să vorbesc. Crezuse că n-o să răspund.
– Poate că odată aș fi putut fi administrator în imperiul lui Orrin, mi-aș fi lăsat ciobanii și fermierii lui să-și vadă tihniți de viață. Dar lucrurile se schimbă, valul întâmplărilor ne ia cu el chiar când crezi că tu conduci și dai ordine. Frații mor. Alegerile ni se împuținează.
– Katherine e foarte frumoasă, a zis Miana, plecându-și privirea.
De afară se auzeau strigăte, șuierat de săgeți și un răget îndepărtat.
– Am stat suficient?
N-o întrebasem de Katherine și aveam de purtat o bătălie. M-am pregătit să mă ridic de pe pat, dar ea a dus mâna la coapsa mea, pe jumătate emoționată, pe jumătate îndrăzneață.

A vrut să-și scoată din nou rochia și mă gândeam că are curaj, dar nu-și desfăcea șireturile. A scos o pungută din catifea neagră, care atârna de un șiret. Suficient de mare ca să țină un ochi.
– Zestrea mea, mi-a zis.
– Mă așteptam la ceva mai mare, am zâmbit eu și am luat-o.
– Nu e replica mea?
Am râs cu poftă.
– Cineva a pus o femeie rea și bătrână într-un corp de fetiță și mi-a trimis-o cu cea mai mică zestre din lume.
Am vărsat conținutul punguței în mână. Un singur rubin, cât un ochi, tăiat de un bijutier și cu o stea roșie arzând în mijloc.
– Drăguț!
Mi se părea fierbinte. Fața îmi ardea acolo unde mă atinsese focul.
– E magie. Un mag al focului a pus acolo căldura a o mie de cămine. Poate să aprindă torțe, să fiarbă apă, să încălzească apa din cadă, să facă lumină. Poate să creeze căldură ca să unești două bucăți de fier. Îți pot arăta.
A întins mâna după rubin, dar eu mi-am strâns degetele.
– Acum știu de ce le plac rubinele celor trecuți prin foc.
– Ai grijă! N-ar fi... înțelept să-l spargi.
În momentul când degetele au atins gema, căldura m-a lovit ca un șoc, cuprinzându-mi brațul. O clipă nu am văzut decât infernul și parcă simțeam cum mă apucă Gog de mijloc, de parcă stătea din nou în spatele meu, pe Brath, cum stătuse multe zile în primăvara aceea. Aproape că-i auzeam vocea, ca muzica mamei, încercând să ajungă la mine din vremuri de mult apuse. Ceva mi s-a aprins în mijloc și focul s-a revărsat, trecând nevăzut în jos, pe braț, și în rubin. Rubinul a scos un zgomot puternic, l-am scăpat din mână și am țipat. Miana l-a prins. Era iute de mână. Mă așteptam să țipe și să-l scape, dar în palma ei era rece. L-a pus pe pat.
M-am ridicat.
– E o zestre bună. Iar tu vei fi o regină bună pentru ținuturile de sus.
– Și pentru tine? m-a întrebat.
M-am dus la fereastră. Culmea pe care se strânseseră arcașii prințului era încă neorganizată. Trolii se vor fi retras în peșteri,

dar nimeni nu vrea să tragă de timp cu grija că o să-i sucească astfel capul o mână neagră.
– Și pentru tine? a repetat.
– Greu de zis.
Am luat cutia de aramă din desaga de la șold. Stătusem în fața ferestrei noaptea trecută și m-am uitat la cutie. Un pocal, cutia, un cuțit. Bea ca să uiți, deschide ca să-ți amintești sau despică pentru a pune capăt.
– E greu să-ți răspund, dacă nu știu cine sunt.
Am ținut cutia în fața ochilor.
– Secrete. Te-am umplut cu secrete și mai e unul, mai întunecat ca restul. Poate că unele adevăruri ar trebui să rămână nespuse. Unele uși, nedeschise. Un înger mi-a zis odată să las deoparte relele pe care le țin prea aproape, să-mi las deoparte defectele. Poate s-a iertat ce a rămas din mine, poate aș fi urmat-o în rai. I-am zis că nu.
Pietrele care s-au rostogolit, avalanșa, trolii, nimic nu conta. Oastea Prințului de Arrow tot avea să ne zdrobească. Ca să luptăm așa de îndârjit și să nu ne apropiem de victorie. Simțeam un gust amar.
Mai înfruntasem moartea fără sorți de izbândă, dar niciodată ca un om frânt, cu o bucată din mine prinsă într-o cutiuță. Luntar făcuse în deșertul acela arzător ce nu reușise îngerul. Îmi luase o parte din mine și lăsase un compromis care să meargă în pielea lui Jorg Ancrath.
Să nu deschizi cutia!
Băiatul mort se uita la mine din colțul camerei, ca și cum ar fi stat dintotdeauna acolo, așteptând tăcut, zi după zi, să se uite în ochii mei. Era palid și mut, fără nicio rană, cu excepția unor amprente albe pe piele, ca și cicatricile lăsate de morții Chellei pe fratele ei mai mic acum amar de vreme.
Deschide-o, și munca mea va fi în zadar!
Am întors cutia și am lăsat spinii gravați să reflecte lumina. La naiba cu Luntar și cu copilul mort! Aveam să înfrunt legiunile Prințului pentru ultima dată, să le înfrunt cu totul.
Deschide-o, și ești terminat!
Mâinile nu mi-au tremurat pe metal. Pentru asta eram recunoscător. Am deschis-o larg și am răsucit iute capacul, smucindu-l peste cearșaful roșu.
Să nu deschizi cutia niciodată!

Camera părintelui Glen din nou, luminată de strălucirea păgânului. Nevoia de a-l ucide îmi umple imediat mâinile.
– Sânge și noroi, spune Sageous și zâmbește. Otrăvurile lui Saraem Wim au efectul ăsta. Dar n-a fost niciun copil. Și nu cred că va mai fi vreunul. Otrăvurile vrăjitoarei ăleia bătrâne nu sunt blânde, ci jupoaie un pântece.
Găsesc cuțitul și mă duc spre el. Încerc să fug, dar e ca și cum m-aș mișca prin zăpadă.
– Prostuțule, chiar crezi că sunt aici?
Nu schițează vreun gest să scape. Încerc să ajung la el, dar mă poticnesc.
– Nu sunt nici măcar în oraș.
Mă cuprinde o liniște. Un vis dulce, cu soare, lanuri de porumb, copii care se joacă.
Mă mișc prin el, deși fiecare pas e ca o trădare, de parcă mi-aș ucide prietenii.
– Jorg, crezi că sunt ca tine. Scutură din cap și umbrele fug. Setea de răzbunare te-a târât de-a lungul mai multor regate și mă crezi mânat de ordinele tale dure. Nu sunt aici să te pedepsesc. Nu te urăsc. Eu îi iubesc la fel pe toți oamenii. Dar trebuie să fii frânt. Ar fi trebuit să mori cu mama ta.
Sageous își duce degetele la literele de pe gât.
– Așa a fost scris, adaugă și dispare când ajung la el.
Mă împleticesc pe coridor. E gol. Închid ușa și folosesc bucata de metal ca să pun zăvorul. Părintele Glen va trebui să se roage pentru ajutor. N-am timp pentru el acum și, în ciuda multelor minciuni și vise ale lui Sageous, bănuiesc că se face vinovat de *ceva*.
Katherine nu m-a adus la Castelul Înalt și nici Părintele Glen. Nu am făcut dreapta unde se bifurca drumul de la Mlaștinile Ken doar ca să văd mormântul câinelui. Am venit să-mi văd familia. Și acum trebuie să mă mișc repede. Cine știe ce vise o să mai trimită Sageous?
Sim m-a învățat să mă mișc rapid. N-are legătură cu zgomotul. Talentul e să fii mereu în mișcare, îndreptându-te spre ceva cu un scop. Orice șovăială aduce o provocare. Pe de altă parte, dacă nu există niciun motiv pentru prezența ta, tăcerea profundă te ascunde chiar și în văzul lumii. Ochiul te vede, dar, dacă ești de piatră, mintea nu te ia în considerare.

– Tu de colo, stai pe loc!
În cele din urmă, toate trucurile vor eșua și cineva te va provoca. Chiar și atunci le va veni greu să creadă că ești un intrus. Străjerii au o minte simplă, tocită de o meserie plictisitoare.
– Poftim?
Mi-am dus mâna la ureche.
Dacă ești provocat, prefă-te că nu te auzi! Apropie-te, apleacă-te. Fii iute și pune-le mâna peste gură, cu palma la buze, ca să nu te poată mușca. Lipește-i de un zid, dacă există. Înjunghie-i în inimă! Nu rata! Ucide-i din ochi! Dă-le ceva la care să se gândească în afară de a face zgomot, și oricum nimeni nu vrea să moară singur. Lasă-i să se scurgă pe lângă zid. Lasă-i în umbră.
Îl las pe mort în spate. Al doilea moare la capătul următorului coridor.
– Tu!
Ăsta vine după colț, cu sabia în mână. Aproape că mă doboară.
Mâini ascuțite. Așa mi-a zis Grumlow. Mâini ascuțite. Lecția lui în mânuirea obiectelor ascuțite. Sabia trebuie învârtită, forța, momentul, sincronizarea mișcării cu a dușmanului – un om cu un cuțit este un om cu mâini ascuțite, nimic mai mult. O luptă cu cuțite e înspăimântătoare. De-aia oamenii împung și fentează, se poziționează, fug. Grumlow spune că singurul lucru de făcut e să te miști iute, primul, și să-l omori repede.
Mă mișc rapid. Sabia îi cade pe covorul lung și nu face zgomot.
Ușa pe care o caut e după colț. E încuiată. Iau cheia de la cureaua străjerului. Ușa se deschide, iar balamalele sunt unse. Tăcere. Balamalele nu scârțâie la camera copiilor. Oricum bebelușii se luptă cu somnul.
Doica sforăie într-un pat lângă fereastră. Un felinar strălucește pe pervaz, iar mucul e tăiat scurt. Văd umbra barelor de la pătuț.
Ar trebui s-o omor pe doică, dar parcă e Mary, bătrâna care ne urmărea pe mine și pe Will cu multă vreme în urmă. Ar trebui s-o omor, dar o las să doarmă. Ar fi o idee proastă dacă s-ar trezi.
Îl târăsc pe străjer în cameră și închid ușa. Mă opresc o clipă, gândindu-mă pe unde să scap. Mai e o a doua ieșire, prin camera care duce la cea a doicilor. Mă simt în siguranță dacă știu că am două căi de evadare. Sunt culoare care duc departe

de castel. Tuneluri secrete, care duc la uși ascunse în Orașul Înalt. Nu am putut să deschid ușile din exterior, dar pot ieși pe ele.

Trag aer adânc. Mosc alb – parfumul mamei lui. Din nou. Mă duc la pătuț și îmi văd fratele. Îl cheamă Degran. E așa de mic. Nu m-am gândit că o să fie așa de mic. Mă aplec și îl ridic. Încă doarme. Aproape nu-mi încape în brațe. Oftează ușor.

Munca de asasin e murdară.

Am jurat să iau tronul imperiului, s-o iau pe calea cea mai grea, să câștig războiul Sutei cu orice preț. Și aici, în mâinile mele, țin cheia de la Poarta de Aur. Fiul femeii care mi-a înlocuit mama. Fiul pentru care tata m-a dat la o parte. Fiul căruia i-a dat moștenirea mea.

– Degran, am venit să te omor, îi șoptesc.

E moale și cald, are capul mare, mâinile mici, părul delicat. Fratele meu.

Lumina felinarului îmi cade pe cicatricile albe de pe brațe pe când îl ridic. Simt cârligele măceșului în gând.

Ar trebui să-i frâng gâtul și să mă fac nevăzut. În lumea imperiului nu era o mișcare rară, nici măcar neobișnuită. Fratricidul. Atât de comun, că exista și un nume. Adeseori se înfăptuia în persoană.

Atunci, de ce îmi tremură mâinile?

Fă-o și isprăvește!

Ești slab, Jorg. Chiar și tata îmi spune s-o fac. *Slab.*

Simt cârligele atât de adânc în carne, găsind osul pe când mă chinuiam să-l salvez pe William. Sângele îmi curge prin vene. Îl simt. Îmi curge pe obraji, mă orbește. Spinii mă țin prizonier.

FĂ-O!

Nu.

Îi dau foc lumii, dacă mă sfidează, aduc nenorociri în fiecare cotlon, dar fratele nu mi-l ucide. Nu din nou. Am venit aici să fac alegerea asta. Să arăt că aș fi putut s-o fac. Să cumpănesc la hotărâre.

Și l-am pus pe Degran printre pături. Doica i-a pus o oaie blănoasă cu picioare îndesate și ochi din nasturi. Dormi, fratele meu, dormi bine.

Se rostogolește din mâinile mele, alb acolo unde l-am atins cu degetele. Nu înțeleg. Înghet, o senzație de gol mă umple, până când nu mai sunt decât o carapace. Îl împing.

– Trezește-te!
Mișc păturile sub el. Zgâlțâi pătuțul.
– TREZEȘTE-TE!
Se zbate cu urmele albe ale mâinilor mele pe pielea lui moale ca niște acuze.
– Trezește-te! strig, dar nici doica nu se trezește.
Sageous e acolo în colțul camerei, luminat.
– Jorg necromanție. Câte margini are sabia?
– Nu l-am ucis. Aș fi putut, dar nu am făcut-o.
– Da.
Vocea îi e calmă și a mea, stridentă.
– N-am vrut asta! strig.
– Jorg, necromanția îți ascultă inima. Ascultă ce nu poți spune. Face ce vrea și ce are nevoie inima ta. Nu e păcălită de poziționarea ta. Ai moartea lucrurilor mici în degete. Un lucru mic a murit.
– Ia-l înapoi! îl implor. Adu-l înapoi!
– Eu? Jorg, eu nici nu sunt aici. Nu pot decât s-o țin adormită pe grasa aia șleampătă. Oricum, am vrut să o faci. De ce crezi că te-am adus aici, la urma urmei?
– M-ai adus?
Nu mă pot uita la el sau la Degran. Sau la umbre, în caz că mama și William se uită la mine din colț.
– Cu vise despre Katherine, ca să te aduc la castel și cu vise despre William ca să te ademenesc înăuntru. Jorg, credeam că un copil deștept ca tine ar fi înțeles cum acționez. Nu visurile în care ucizi sunt cele mai bune arme – cele mai subtile instrumente au cel mai profund efect. Un ghiont ici, un ghiont colo.
– Nu. Ca și cum, dacă dau din cap, o să fie o minciună.
– Jorg, sângerez pentru tine, îmi spune el, numai milă și ochi blânzi. Te iubesc, dar trebuie să fii frânt, e singura cale. Ar fi trebuit să mori și acum doar dacă te frâng se va restabili echilibrul, doar așa lucrurile își vor relua cursul firesc.
– Lucrurile?
– Prințul de Arrow ne va uni. Imperiul va înflori. Mii și mii care ar fi murit vor trăi. Știința se va întoarce la noi pe timp de pace. Și voi călăuzi mâna împăratului ca să fie totul bine. Jorg, nu valorează mai mult decât tine? Nu valorează moartea unui singur bebeluș?

Urlu și mă arunc spre el, de parcă mânia ar înlătura durerea, dar mi-am făcut o spărtură și Sageous va turna un șuvoi de nebunie. Mă împleticesc orb și urlând.
Nu mai văd nimic. Nimic până când mă uit într-o cutie goală și fără capac.
Atâta nebunie și atât regret mă cuprind, că n-am loc de amintiri, nimic pentru cutie. Ce instincte, ce noroc sau ce călăuzire m-au dus de la castel fără să descopăr sau câte leșuri am lăsat în urmă-mi nu pot spune.
– Jorg?
Mă întorc și mă uit la Miana. Obrajii îmi sunt uzi de lacrimi. Magia lui Sageous mi s-a strecurat pe sub piele, dar nu vrăjile lui m-au golit. *Mi-am ucis fratele.*
Fantoma lui era pe pat, întinsă în spatele Mianei. Nu copilul moale, ci copilul de patru ani care ar fi fost. Pentru prima dată, mi-a zâmbit, de parcă eram prieteni, de parcă era încântat să mă vadă. A pălit când m-am uitat și am știut că nu se va mai întoarce, nu va mai crește, nu se va mai vindeca.
Cineva a bătut la ușă.
– Sire, a cedat poarta!
M-am rezemat de perete și am căzut la podea.
– L-am ucis.
– Jorg? a zis Miana îngrijorată. Inamicul a intrat în castel.
– Miana, mi-am ucis fratele. Să vină!

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

28 martie, anul 99 Interregn
Castelul Înalt. Capela.
Degran a murit. Fiul surorii mele a murit. Nu pot scrie.

29 martie, anul 99 Interregn
Jorg a făcut-o. A lăsat un șir de cadavre până la ușa lui Degran.
O să mă asigur că plătește cu viața pentru ce a făcut.
Am o furie mistuitoare. Nu pot să-mi descleștez dinții. Dacă Părintele Glen n-ar fi mort, dacă Sageous ar fi prin preajmă, niciunul dintre ei nu ar prinde dimineața.

31 martie, anul 99 Interregn

Azi l-am înmormântat în cripta unde își doarme somnul de veci și familia lui Olidan. Un coșciug mic, din marmură albă, pentru el. Micul Degran. Pare prea mic ca să încapă în el un copil. Maery Coddin a cântat Ultimul cântec pentru el, nepotul meu. Are o voce pură și înaltă, care a răsunat în criptă și m-a făcut să plâng. Doamnele surorii mele au pus flori albe pe mormânt, crini Celadine, câte unul fiecare, și toate suspinau.

Părintele Eldar a trebuit să vină din orașul Fecioara din Crath ca să țină slujba, căci nu mai avem fețe bisericești la castel. Jorg i-a furat sau i-a ucis pe toți. Și când a isprăvit, după ce a citit fragmentele și a vorbit de Valea Morții și de lipsa fricii în fața oricăror rele, am plecat cu toții. Sareth însă nu. Sir Reilly a trebuit s-o ia de acolo cu forța. Am înțeles. Dacă era copilul meu, nu puteam pleca nici eu. Doamne, îi pot otrăvi din pântece, să-i las să cadă în sânge și noroi, dar, dacă aș avea copilul meu și i-aș fi văzut ochii, i-aș fi atins buzele... Ar trebui mai mulți oameni, nu doar Sir Reilly, ca să mă ia de acolo.

2 aprilie, anul 99 Interregn

M-am uitat în urmă în jurnal și mi-am urmărit visele de-a lungul acestor pagini. Cel puțin cele despre care am scris, dar cred că am scris multe, de parcă mă tulburau. Nu mi le amintesc. Poate m-au părăsit când le treceam pe hârtie.

Nu vreau nici să dau pagina înapoi. Mi se pare că cineva mă ține de mână. Dar nu mă las cu forța.

Văd acum – cum m-a jucat păgânul pe deget, cum m-a manevrat ca pe un cal biciuindu-mă ușor ca să merg de-a lungul unei întregi hărți. Nu cred că magia mă depășește. Nu pot accepta faptul că Sageous are așa o putere, și eu nu.

Nu pot să conduc un regat ca Jorg sau Orrin. Niciun soldat nu-mi va urma ordinele, nu va lupta sau nu va muri pe pământ străin dacă îi zic eu. Lucrurile astea îmi sunt interzise. Din cauză că sunt femeie. Pentru că nu-mi crește barbă. Pentru că brațul meu nu e așa de puternic. Dar generalii nu au nevoie de brațe puternice. Regii nu au nevoie de barbă.

Poate că n-o să domnesc sau n-o să dau ordine, dar pot clădi un regat în minte. Și armate. Și dacă cercetez ce mi-a făcut păgânul. Dacă iau totul bucată cu bucată. Pot să-mi fac propriile arme.

8 aprilie, anul 99 Interregn
Orin de Arrow mi-a chemat cumnatul azi. Am zis că mă căsătoresc cu el. Deși mai întâi a trebuit să-mi promită că mă duce departe de castel, unde miroase a Jorg Ancrath criminalul, și să nu mă mai aducă niciodată.
Orrin îmi spune că va fi împărat și îl cred. Jorg de Ancrath va încerca să îl oprească și atunci va plăti pentru crimele comise. Până atunci o să descâlcesc metodele păgânului și o să le învăț pentru mine. Frica îl ține departe pe omul obișnuit de puteri, nimic mai mult, nu cred că Sageous e capabil de ceva ce eu nu sunt, nu pot să cred. Frica ne face slabi, frica de ce nu cunoaștem și de ce cunoaștem. Știm ce le va face Biserica vrăjitoarelor. Însă papa de la Roma și toți preoții săi n-au decât să-și pună frânghia de gât. Am văzut ce se întâmplă cu clerul în aste vremuri. O femeie poate prelua puterea la fel de bine ca orice bărbat și va veni o vreme când Jorg va afla cum e să fii zdrobit de vise.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

1 iunie, anul 99 Interregn
Arrow. Castelul Yotrin.
Ne-am căsătorit. Sunt fericită.

23 iulie, anul 99 Interregn
Arrow. Pădurea Nouă.
Am plecat călare de la Castelul Yotrin până în Pădurea Nouă. Îi spun așa pentru că un mare sire de-ai lui Orrin a pus să fie plantată după ce i-a împins pe bretoni în mare. E prima șansă adevărată de a vedea Arrow, deși o să vedem mai ales copaci. Egan i-a cerut lui Orrin să vină la vânătoare cu el și Orrin a vrut să merg și eu. Nu cred că și Egan. Egan a zis că Orrin i-a promis o vânătoare în doi, fără curteni, fără zarvă. Orrin a răspuns că, cu cât se îmbogățește, cu cât își permite mai puțin lux, însă i-a promis că n-o să fie multă lume la vânătoare.
Arrow e un ținut minunat. Poate că nu are grandoarea și munții din Sorron, dar pădurea e superbă, plină de șiruri de stejari și ulmi, fagi și mesteceni, iar Scorron are pini, pini și iar pini. Iar pădurea e atât de luminoasă și de aerisită, că ai loc să te

ascunzi între copaci, nu ca acasă, unde pădurea din vale e deasă și întunecată.
Am pus tabăra într-un luminiș, servitorii înalță corturile și fac focul. Orrin i-a invitat pe Lordul Jackart, pe Sir Talbar și pe Lady Jarkart și pe fiica ei, Jesseth. Cred că Lady Jarkart trebuie să mă binedispună în timp ce bărbații omoară jivine în pădure. E bună la suflet, dar plictisitoare și simte nevoia să urle ca să-i înțeleg accentul. O aud foarte bine, doar vreau să mai facă o pauză și să termine un cuvânt înainte să-l rostească pe următorul. Jesseth e o fată drăguță, de șapte ani, care mereu se duce prin tufișuri și trebuie s-o ia Gennin, servitorul familiei Jarkart.
Aș vrea două fete blonde ca Orrin.
Orrin s-a întors călare, cu Egan în spatele lui, flancat de Jackart și Talbar. M-am ridicat să-l întreb de căprioare, dar m-am gândit mai bine, căci toți păreau supărați, mai puțin Egan, care voia să omoare pe cineva. Micuța Jesseth nu înțelegea și l-a întrebat țipând pe tatăl ei dacă i-a dus o ciută sau un căprior. Lordul Jackart aproape că a căzut din șa și a luat-o de jos înainte să coboare Egan. După cum se uita la el Egan, cred că Jackart o să izbucnească în flăcări. Și apoi am văzut sângele negru și lipicios pe mâinile lui Egan ca niște mănuși negre și pe antebrațe stropi care se uscau.
– O să tai niște lemne.
Atât a zis Egan și-a plecat, strigând să i se dea un topor.
Lordul Jackart și-a dus fiica la cort, Lady Jackart venind într-un suflet după ei. Era anostă, însă suficient de isteață ca să stea liniștită.
– Egan l-a alergat pe Xanthos într-un măceș, mi-a zis Orrin. Și-a întins mâinile. Nici eu nu l-am văzut.
– Dar i-ai spus să meargă încet, să aibă grijă. Sir Talbar își freca mustățile și dădea din cap.
– Talbar, Egan nu e genul care să renunțe la urmărire. Cerbul avea optsprezece coarne. Orrin are talentul de a arăta slăbiciunea cuiva ca semn de putere. Poate că e bunătatea din el. Oricum, oamenii îl urmează, îl iubesc. Poate are aceeași magie și asupra mea – nu știu.
– Sărmanul Xanthos!
Armăsarul fusese o creatură minunată, numită după calul lui Ahile, negru ca smoala și cu mușchi proeminenți sub crupa lucioasă. Am vrut să-l călăresc și eu, dar e greu cu Egan, mi se

pare că îl enervez la cuvântul pe care-l rostesc. Nu avem așa de mulți cai în Scorron, dar nu am auzit de unul ucis de un măceș. Apoi am înțeles sau am crezut asta. Și-a rupt piciorul? Sărmanul Xanthos!
Orrin a dat din cap, Sir Talbar a scuipat.
– Măceșul e înșelător. A fost o minune că nu și-a rupt piciorul, dar i s-a sfâșia pielea.
– Dar cel ce are grijă de cai... chirurgul nu l-ar fi putut coase?
Nu mi se părea că asemenea răni pot fi fatale.
Orrin a clătinat iar din cap.
– Am mai văzut și înainte, iar chirurgul Mastricoles vorbește despre asta în lucrarea lui de căpătâi, se menționează și în Franco Botany de Hentis. Spinii măceșului sunt ca o sârmă ghimpată, ce lasă în rană se strică, sângele e otrăvit, animalul moare. Chiar și oamenii pot muri. Unchiului lui Sir Talbar i-au intrat doi spini în palmă. Rana a fost curățată, i-au dat cu o alifie și tot s-a înnegrit și a intrat în putrefacție. A rămas fără mână, apoi fără braț și în cele din urmă a murit.
Înțelegeam că sângele era afectat.
– Măcar Egan nu l-a lăsat să sufere.
Orrin și-a plecat capul.
– Xanthos a avut un sfârșit iute.
Sir Talbar s-a uitat la Orrin, apoi în altă parte și nu a mai zis nimic.
Mai târziu m-am plimbat cu micuța Jesseth și am lăsat-o să sporovăiască prin luminiș. Se auzeau lovituri de topor printre copacii pe care îi despicase Egan ca să facă un munte de bușteni, iar bucătarii aveau de zece ori mai multe lemne decât le trebuia. Acum dobora copacii. A venit de după un ulm o oră mai târziu, aproape de locul unde jucam dame cu Jesseth. Nu mai avea sânge pe brațe și sudoarea i se prelingea pe trupul musculos și agil ca al lui Xanthos. Abia a schițat un gest și a trecut repede pe lângă noi, cu toporul pe umăr.
– Nu-mi place de el, i-a șoptit Jesseth.
– De ce? am întrebat, aplecându-mă cu un zâmbet conspirativ.
– Și-a ucis calul.
Jesseth a dat din cap de parcă voia să-mi arate că nu mințea.
– Dar a făcut-o din bunătate.
– Mama zice că i-a tăiat capul cu sabia pentru că a scăpat căprioara.

25 iulie, anul 99 Interregn
Castelul Yotrin. Bibliotecă.
Am găsit niște pergamente în biblioteca lui Orrin, unde se vorbește despre vise folosindu-se termenii ca „maree“ și „curenți“. O femeie din satul Hannam le ghicește viitorul celor vii, dar are mai multe de spus persoanei potrivite. Mi-a povestit într-o odaie mică, la ea acasă, despre cum a navigat pe marea viselor.

18 august, anul 99 Interregn
Castelul Yotrin. Dormitorul regal.
Orrin a plecat ca să comande armata în vest. O să-i duc dorul. Însă o să profit de odihnă. Mi se pare că am petrecut o lună în dormitor. Dacă îți ia mai mult să faci un copil, până la iarnă o să fiu istovită și până la primăvară o să fiu bătrână.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

18 iulie, anul 100 Interregn
Castelul Yotrin. Bibliotecă.
Orrin e un om bun, poate chiar un om mare. Toate oracolele spun că va fi împărat și va purta coroana. Însă uneori nici oamenilor mari nu trebuie să li se dea ascultare.
Când e aici, petrece cel puțin jumătate din timp în bibliotecă. Cavalerii și căpitanii care îl caută intră pe furiș în sala de lectură. Sunt nelalocul lor, se uită bănuitori pe pereți, de parcă știința din cărți s-ar prelinge și i-ar infecta. Ne găsesc, Orrin e într-un colț, eu în altul, iar el se uită la ei peste un tom imens și legat în piele. „Generalul cutare“, o să zică. Lasă fiecare regat cucerit să aibă un general. Spune că e important ca oamenii să aibă mândrie și eroi. „Generale cutare“, o să zică. Și generalul cutare o să-și sprijine greutatea de pe un picior pe altul, jenat printre atâtea cuvinte scrise, neașteptându-ne ca viitorul împărat să fie atât de învățat, de parcă ar trebui să poarte ochelari de citit.
Orrin citește marile cărți. De la clasicii de dinainte de Constructori până la greci și Homer. Nu e că ar alege cele mai importante și cele mai impresionante cărți ca să se fălească, dar asta ajunge să citească. Îi plac filozofia, istoria militară, viețile marilor oameni și istoria naturală. Mereu îmi arată planșe cu

animale ciudate. Cel puțin când e aici. Creaturi despre care ai crede că autorul le-a inventat într-o după-amiază fierbinte. Dar îmi spune că pozele au fost făcute, nu sunt picturi, de parcă o imagine ar fi înghețat într-o înghețată și fiarele sunt reale. Pe unele le-a văzut. Îmi arată o balenă și pune unghia lângă gură ca să semnaleze ceva cât un cal lângă ea. Îmi spune că a văzut una de pe un vas, de pe coasta Africii. Cică s-a învârtit prin apă, un spate de balenă, cenușiu, nesfârșit, suficient de întins pentru o trăsură și mai lung decât sala de mese.
Am citit cărțile mici și uitate. Cele pe care le-am găsit în spatele celor de pe rafturi, în cufere încuiate. În bucăți ca să fie puse la loc. Par vechi. Unele au o sută de ani, trei sute, poate cinci sute, dar ale lui Orrin sunt și mai vechi. Ale mele par mai vechi, de parcă ce scrie în ele are efect negativ, chiar pe pergament și piele. Ale mele au fost așternute pe hârtie după Ardere, când Constructorii au aprins sorii.
Cărțile străvechi spun o poveste limpede. Euclid ne dă forma. Matematica și progresul științei într-o anumită ordine. Rațiunea predomină. Poveștile mai noi sunt întortocheate. Idei și ideologii care se bat cap în cap. Mitologii noi, magie nouă, oferite cu intenții serioase, dar într-o sută de variante, fiecare învăluită în propria superstiție și nonsens, dar cu un sâmbure de adevăr. Lumea s-a schimbat. Cândva, în decursul timpului, s-a schimbat, iar ce nu era posibil a devenit posibil. Lipsa rațiunii s-a transformat în adevăr. Să le strângi pe toate într-o alcătuire pură, într-o știință nouă, ce oferă control în haosul din prezent, ar fi o muncă titanică. Dar am început. Îmi place mai mult decât să cos.
Orrin spune să las totul deoparte. Că asemenea cunoaștere pervertește și, dacă trebuie să facem uz de ea, atunci să o facem prin alții, cum l-a folosit Olidan pe Sageous și Renar pe Corrion. Îi spun că face o confuzie între marionetă și păpușar. Zâmbește și îmi răspunde că e posibil, dar, dacă vine vremea, el va trage sforile, nu invers. Orrin îmi zice că e sigur că pot să am acces la același izvor ca Sageous, dar apele m-ar acri, și lui îi place să fiu dulce.

Îl iubesc pe Orrin, sunt sigură. Dar uneori e mai ușor să iubești pe cineva cu defecte pe care le poți ierta ca să le ierte și el pe ale tale.

În urmele sângerii ale bătăliei, Fratele Kent pare adesea proaspăt ieșit din iad. Deși în altă viață ar fi arat câmpul și ar fi murit la pat, plâns de nepoți, în luptă Kent cel Roșu are o limpezime care îngrozește și pustiește. În alte privințe, e zăpăcit de propriile contradicții: instinct de criminal și suflet de țăran. Nu e înalt, nu e lat în spate, dar e solid și iute, are pomeții mari, ochii negri – în care se vede crima –, buzele mușcate, mâinile cu cicatrici, degetele groase, loialitatea și nevoia de a fi loial fiindu-i scrise în suflet.

46

Ziua nunții

– Jorg, oamenii Prințului au intrat pe poartă!

Miana nu a trebuit să strige. Îi auzeam de la fereastră, zgomotele adânci făcute de scorpioni pe când slobozeau scorpioni, țipetele, săbiile încleștate, zdrăngănitul de corzi ale oamenilor de pe ziduri care acum aruncau săgeți în propriul castel. Și tobele! Bubuitul furios al tobelor de luptă ale unchiului Renar. Un ritm atât de asurzitor și de feroce, încât și din cel mai blând om face o fiară. Îi dă curaj.

Unchiul ar fi trebuit să le folosească atunci când am venit eu.

Nu mai conta nimic. Otrava viselor picurată de Sageous mi se învălmășea prin corp, însă totul era o variațiune pe același coșmar clădit de mine însumi. Mi-am ucis fratele. După ani în care m-a dominat setea de răzbunare – ani întregi mistuit de dorința de a ajunge la ucigașul lui William –, i-am luat viața fratelui meu, un bebeluș care abia îmi încăpea în brațe.

– Jorg!

Am ignorat-o. Mi-am ținut mâinile în dreptul feței, mi-am amintit cum se simțea, mi-am adus aminte când am realizat că era mort. Degran. Fratele meu.

Tutorele Lundist mi-a arătat odată un desen. O față de bătrână. „Mai uită-te o dată!“ mi-a zis. „E o fată tânără.“ Și așa și era. Doar un truc al minții. Nimic nu se schimbase, nici linia desenului, și totuși totul era diferit. Cutia mi l-a dat înapoi pe Degran, care mi-a vorbit de-a lungul anilor. „Mai uită-te o dată!“, îmi spusese. Uită-te la viața ta – acum mai uită-te o dată! Și, deodată, nu mai conta nimic.

Mi-a tras o palmă, cățeaua m-a pălmuit și, preț de o secundă, a contat. Se folosise de tot corpul. Dar furia s-a dus mai repede decât a venit.
Apoi o piatră de asediu a lovit fereastra din dreapta. Bucăți de piatră au zburat prin cameră, lovindu-se de peretele îndepărtat. În jur s-a stârnit praful.
– N-o să mor aici, a zis Miana.
M-a apucat de păr. Mi-a întors capul spre fereastră și la barele îndoite. O parte din zidul de sub fereastră se prăbușise și vedeam curtea, unde de dimineață se strânseseră țăranii să ne felicite. Câțiva oameni de-ai Prințului, mantiile lor stacojii, își croiseră drum prin ruinele hersei pe care odată o ținuse Gorgoth deschisă pentru mine. Soldații mei, jumătate păstori cu săbiile pe care le dădusem, țineau dușmanul la distanță. Vedeam contingentul albastru al Lordului Jost și armurile lor sclipitoare. Sorții nu erau de partea intrușilor, dar, când mureau, veneau și mai mulți. Prințul de Arrow își ducea oamenii în câmpiile morții, arcașii și trupele mele îi masacrau, dar nu-i opreau. Și în toată învălmășeala se auzea bubuitul tobelor de luptă.
– Fă ceva! mi-a strigat Miana.
– Nu contează, i-am zis. Toți murim.
Trecutul meu, fantomele mele dansau în jurul meu, morții, cei trădați. M-am gândit să plonjez prin zidul spart spre dușman, peste capetele alor mei. Puteam să fac un asemenea salt? Poate dacă alergam. Puțin, și apoi o cădere lungă în eternitate.
Mi-a tras o altă palmă.
– Dă-mi rubinul!
Am căutat punguța și i l-am pus în mână.
– Meritai un soț mai de ispravă.
Miana mi-a aruncat o privire plină de dispreț.
– Meritam unul mai puternic. Nu există victorie fără sacrificiu. Așa mi-a zis mama. Trebuie să tot ridici miza.
– A fost războinică?
Am clătinat tare din cap. Din mine au ieșit visele. Morții mă țineau cu mâini reci, sfârtecându-mi intestinele.
– Jucătoare de cărți, mi-a răspuns Miana.
Miana s-a dus la cămin și a luat unul din cele două paravane de protecție, o tapiserie exotică, într-o ramă de abanos. A făcut-o bucăți lovind-o de zid și a repetat mișcarea cu al doilea. Afară

cei stacojii s-au transformat într-un semicerc în jurul porților rupte. După ziduri avea să se întindă o mare roșie.
Miana a luat cele două baze de piatră de la paravane și a pus rubinul între ele. A încercat să rupă din tapiserii și, cum i s-au părut prea rezistente, și-a sfâșiat bucăți din rochia de mireasă.
Deși aveam un gol în suflet, eram un pic curios. O săgeată rătăcită a intrat pe fereastra din stânga și s-a înfipt în tavan. Miana a legat bine pietre, cu rubinul între ele.
– Mai luptă Lord Jost? a întrebat.
M-am îndreptat spre zidul prăbușit, clipind ca să-mi limpezesc privirea. Văd cavaleri de la Casa Morrow. Cred că unul dintre ei e Jost. Miana și-a mușcat buza.
– Uneori poți învinge doar dacă ești pregătit să sacrifici tot.
Începeam să mă întreb dacă nu cumva aveam latura întunecată din partea familiei mamei.
Ochii i s-au luminat. Lacrimi pentru morți.
– Miana, ce…
A alergat spre spărtură în ritmul tobelor și a azvârlit pietrele. Nu credeam că poate arunca așa de tare și cu atâta putere. Pachetul a trecut peste capetele acelor oameni care se luptau, mureau și se împingeau ca să se atace. A zburat peste cei din ținuturile de sus, peste Jost, peste infanteriștii roșii din Arrow, a ricoșat într-un punct în stânga porților și s-a izbit de zidul exterior.
Îmi amintesc doar lumina și căldura. Bubuitura s-a auzit până la Gutting, dar eu n-am auzit nimic. Un pumn fierbinte mi-a scos tot aerul din plămâni. Am văzut-o pe Miana aruncată spre cămin. Arsura de pe față s-a aprins din nou și am urlat de durere. Cu o clipă înainte ca nimic să nu mai conteze, dar suntem făcuți întâi din carne și apoi din vise, iar cărnii îi pasă de durere.
Când m-am sprijinit în mâini și genunchi, simțeam mirosul pielii carbonizate, de parcă arsura chiar se aprinsese. M-am târât în gaură și m-am uitat afară. O clipă am văzut doar fum. Niciun sunet, nimic. Apoi vântul montan a dus fumul deoparte și înaintea mea se întindea spărtura. Zidurile din fața Bântuitului dispăruseră. Toate tăbăcăriile, tavernele, abatoarele, cotețele din fața lor… puse la pământ. Doar moloz fumegând. Și peste tot armata uriașă a prințului, în zdrențe, culoare întregi de

distrugere, sculptate prin bucăți de zidărie de mărimea căruțelor care coborau de pe versanți.

Distrugerea părea să fi fost provocată de zidurile care explodaseră. Deși mare parte din forță fusese direcționată departe de noi, căldura și focul rămăseseră în curte. Șiruri peste șiruri de cadavre înnegrite radiau din locul unde rubinul s-a spart și a emanat într-un moment flăcările magice, zăgăzuite de mulți ani. Trupurile aflate cel mai aproape de explozie erau prăjite. Cei din spate încă ardeau. Cei care muriseră acolo unde luptaseră Lordul Jost și oamenii săi păreau roșii și topiți. Mai în spate erau alții, care se zvârcoleau în chinuri groaznice. Și mai în spate, plămânii nu le erau carbonizați și puteau urla. Și încă și mai în spate, mai aproape de baza turnului de apărare, supraviețuitorii se cățărau de sub morții care îi apăraseră ca niște scuturi.

Acum ardeau grinzile care susținuseră pasajele pentru arcași. Ardeau obloanele de la ferestrele ce dădeau spre curte. Ce mai rămăsese din scorpionii mei ardea. Ceva prins în osul obrazului ardea cu propria intensitate și în fiecare flacără dansau posibilități. Le vedeam. De parcă focul ar fi fost o fereastră spre lumi noi mai fierbinți.

Cred că pierduserăm trei sute din cei opt sute de oameni rămași. În două secunde o fată de doisprezece ani i-a distrus pe cei mai buni luptători din Renar. M-am uitat pe versanți. Prințul de Arrow pierduse cinci mii, poate șapte mii. În două secunde, regina ținuturilor de sus își decimase dușmanul.

Am strigat în curte. Abia mă auzeam peste țiuitul din urechi. Am încercat din nou.

– În turn! În turn!

Fața mă durea, plămânii mă dureau, totul mă durea, în aer era fum, se auzeau strigătele muribunzilor și deodată voiam să înving din nou. Tare mult.

M-am dus la cămin și am luat-o pe Miana din moloz. I-a căzut praf din păr când am pus-o pe umăr, dar a tușit și m-am liniștit.

47

Ziua nunții

Am lăsat-o pe Miana pe pat. Se dovedise mai dură decât mă așteptasem și părea să-și fi pierdut cunoștința. Din obișnuință, am pus cutia fără capac la loc, în buzunarul de la șold.
Deși nu vedeam focul din curte, îl simțeam. Când am trezit soarele Constructorilor de sub Muntele Honas, puterea lui îi aprinsese talentul lui Gog. Puterea focului din rubin, eliberată într-o singură explozie, trezise în mine ce răsuna în Gog și talentul lui îmi rămăsese în carne când murise sub Halradra. Mă luptam cu sentimentul. Îmi aducea aminte de Ferrakind. Nu aveam să mă transform într-o asemenea creatură.
Donjonul Bântuitului avea patru turnuri, iar dormitorul meu era în vârful celui de la răsărit. M-am dus pe acoperiș. Un străjer tânăr stătea ghemuit pe treptele de sus, sub trapă. Părea un recrut nou, iar cămașa de zale era prea mare pentru cât de pipernicit părea.
– Aștepți aici, în caz că păsările uriașe aterizează pe acoperiș și forțează intrarea? l-am întrebat.
– Maiestate!
S-a ridicat în picioare. Dacă n-ar fi fost așa de mic, s-ar fi lovit la cap în trapă. Părea îngrozit.
– Poți să mă însoțești până sus.
Avea timp să moară în numele meu mai târziu. N-avea rost să îl pun să coboare scările.
– Te cheamă Rodrick?
Nu știam care era numele lașului, dar „Rodrick“ era un nume popular în ținuturile de sus.
– Da, Maiestate, a zâmbit ușurat cu toată fața.
A tras zăvorul și a deschis ușa. L-am lăsat să intre primul. N-a tras nimeni în el, așa că l-am urmat. De pe parapet vedeam oastea Prințului pe versanți, mai dezorganizată decât armata mea. Abia peste o oră căpitanii aveau să dea ordine, unitățile se reformau și se contopeau înainte ca morții să fie puși în grămezi, iar cei răniți duși în spate. O coloană de fum atârna deasupra rămășițelor orașului care fusese în fața zidurilor Bântuitului. Vântul iute nu prea mișca lucrurile.
În ciuda flăcărilor din curtea de mai jos, în turn era frig. Vântul era tăios sus și purta amenințarea iernii. M-am dus la zidul dinspre est și m-am uitat la culme, unde avea Prințul cei mai mulți arcași. Păreau nedumeriți. Ieșiseră troli din mai multe

locuri nedescoperite și erau din nou ocupați să decapiteze arcași.
M-am ferit. Îmi ținusem capul ridicat două secunde. Unei săgeți i-a luat trei secunde să zboare de pe culme până la donjon. Și câteva mi-au șuierat deasupra capului. Toate l-au ratat pe Rodrick, care nu avusese înțelepciunea să se dea în spatele meu. I-am tras una și a căzut la pământ.
– Stai acolo!
Am luat inelul Constructorilor din armură și l-am ținut în dreptul unui singur ochi. Mărind imaginea într-o singură zonă, am simțit ca și cum aș fi căzut de la o înălțime inimaginabilă. Știam că e legat de lentile, cum îmi arătase Lundist în observatorul tatei, dar parcă eram pe spatele unui înger care se prăbușește din rai.
– Jorg! Jorg!
Era vocea lui Makin de jos. Părea îngrijorat.
– Suntem aici, sus.
Câteva clipe mai târziu, i-am văzut capul. Sau cel puțin credeam că el e în spatele coifului.
– N-ai luat foc.
– Era cât pe ce! Nu l-am găsit pe Kent. Cred că nu mai e.
– Uită-te! i-am făcut eu semn să vină lângă mine. Ar trebui să fie bine. Dar nu-ți ridica privirea prea mult.
I-am luat scutul și l-am ținut deasupra ca să fim protejați. Ne-am uitat peste parapet. Câmpul de luptă era aproape liniștit după explozie, însă mai țipau oameni, dar fără zăngănitul armelor, strigătele de luptă și bufniturile mașinăriilor de asediu. Și tobele erau tăcute – cele șase tobe de luptă mari ale unchiului, alamă, abanos și piele de bou, mai mari decât un butoi, acum arse și fumegânde printre cadavrele din curte. În spatele tuturor auzeam alt zgomot, dar mai slab. Makin a dat capul într-o parte. Și el auzea. Putea fi altă avalanșă.
– E cavalerie! Jorg, Arow aduce cavalerie, a zis și s-a furișat pe zidul de unde se vedea partea distrusă din față a Bântuitului.
L-am tras înapoi.
– E un singur loc unde poate goni un cal, Sir Makin.
Și au venit gonind, o mare de tunici albastre și violet, cu zale argintii, trecând de trupele ascunse ale lui Marten, primii cu lăncile coborâte pentru atac.
– Care?
Makin aproape s-a ridicat.

– I-am spus odată lui Sim că Hannibal a dus elefanți peste Alpi. Ei bine, unchiul meu a adus cai grei peste Munții Matterack în toiul iernii.
– Cum?
Am desenat cercuri cu mâna, parcă vrând să-i învârtesc mai repede rotițele din cap.
– Trecătoarea Lunii Albastre, a rânjit Makin, dezvelind mai mulți dinți decât ar fi trebuit.
– Chiar și așa. L-am golit pentru el. Și Lordul Jost probabil le-a zis că s-a consumat căsătoria… și iată-i.
Cavaleria Casei Morrow își croia drum, despicând infanteria trimisă să vâneze trolii lui Gorgoth. Era de ajutor că majoritatea trupelor Prințului erau cu spatele la Runyard, din moment ce găsiseră mai mulți troli decât își doriseră. De fapt trolii îi hăcuiau singuri pe oamenii lui Arrow. Se mișcau ca niște câini sălbatici la atac, aruncându-se în hoardele de bărbați și lăsând membre împrăștiate în urma lor.
Cavaleria trebuia să încetinească, pentru că era pe culmea arcașilor, dar puteau străbate toată lungimea câte cinci sau opt în rând, ucigând din mers. Arcașii nu se comparau cu cavalerii în armură. Cei mai mulți dădeau bir cu fugiții, căzând de pe munte. Erau cam cinci sute din cavaleria bunicului. Gorgoth și-a retras trolii, cum era înțelegerea, și a lăsat oamenii să se lupte între ei. Nu-mi dădeam seama ce pierderi suferiseră trolii, dar erau majore și știam că Gorgoth n-o să le permită să se alăture din nou bătăliei. Își dorise un teritoriu pentru noii supuși și plătiseră prețul cerut.
– Incredibil! a strigat Makin, care tot scutura din cap.
– Nu e suficient, i-am zis.
În urma asaltului rămăsese un măcel, sute și sute muriseră înainte să le piară avântul. Și fără a fi un atac coerent, cavalerii făcuseră prăpăd, decapitându-i cu topoare și săbii pe arcașii care alergau. Dar nu te poți aștepta să asmuți cinci sute de oameni împotriva a patru mii fără să nu plătești. Cavalerii se întorceau, croindu-și drumul pe panta din spatele culmii și întorcându-se din nou spre Runyard. Cam jumătate supraviețuiseră.
– Au fost minunați! s-a ridicat în picioare Makin. Tu nu te-ai uitat.
– Da, au fost minunați. Și, când o să ni se alăture, o să avem un pic peste șapte sute de oameni în castelul ăsta zdrobit. În

funcție de câte trupe poate să adune și să refacă, Prințul o să aibă între cinci și șapte mii de oamenii.
M-am dus să mă uit la armata principală a Prințului. Pierderile pe care le provocaserăm pe câmpul de luptă ar fi pus pe fugă o oaste întreagă. Tăiaserăm bucăți bune din forța Prințului, una câte una, le despărțiserăm, le distruseserăm. Tăiaserăm până la os, dar nu îi subțiaserăm rândurile ca să le distrugem moralul. De abia când Miana declanșase explozia trupele Prințului simțiseră că se dă o luptă.
Explozia i-ar fi putut pune pe fugă, dar nu s-a întâmplat și asta îmi spunea că oamenii lui Arrow erau fideli și bine antrenați, după cum se zvonise.
Când m-am uitat spre Runyard, cavalerii de pe Coasta Calului intrau în castel. Au rămas câțiva care să ducă apoi caii în trecătorile montane. Marten și trupele lui aveau să-i aducă pe ultimii.
– Să mergem să-i întâmpinăm, i-am zis. Apropo, el e străjerul Rodrick. Rodrick, Lord Makin din Ken.
– Acum sunt Lord? a zâmbit Makin. Și ce să vreau cu mlaștinile Ken, nu că ar fi ale tale să le dai cuiva.
Am coborât primul.
– Dacă nu învingem, nu contează că înaintarea ta în rang e praf în ochi. Dacă învingem, Prințul de Arrow a luat mult pământ în stăpânire, așa că o să am de unde să-ți dau.
– Pe-ăla moale?
– Vino să ți-l prezint pe unchiul. Are multe rețete bune cu broască.
M-am uitat în cameră când am trecut. Miana era pe pat și se freca la tâmple cu mâinile, de parcă îi era teamă să nu cadă.
– A sosit Lord Robert. Stai aici! Străjerul Rodrick te va apăra. E unul dintre cei mai buni.
M-am întors spre el:
– Ține-o aici, Rodrick! Doar dacă nu vine cu un plan să distrugă restul armatei, caz în care o lași să plece.
Makin și cu mine am coborât mai departe. L-am văzut pe unul din cavaleri, care își pansa o rană la umăr și avea mustața arsă.
– Tu ești Hekom? Du-te la pivnița de sub armurărie. Aia cu butoaiele mari. O să-i vezi pe aliații din sud cum ies dintr-unul. Trimite-i pe Lord Robert și pe căpitani în sala tronului!

Hekom, dacă așa îl chema, părea nedumerit, dar a dat din cap și a plecat, așa că ne-am îndreptat spre sala tronului. Am luat un alt om când treceam peste răniții de pe coridoare.
– Să mi se aducă armura în sala tronului! Cea bună. Și repede!
Unchiul Robert a sosit cu doi căpitani exact când trei paji mă puneau în armură. Câțiva dintre căpitanii mei erau în fața lui, Hobbs printre ei.
– Nepoate, dușmanul e mai numeros decât credeam.
Unchiul Robert n-a început cu formalitățile. De fapt, doar a așteptat să treacă prin uși.
– Sunt cu câteva mii mai puțini decât în dimineața asta.
– Și castelul pare avariat.
– Pentru asta poți să dai vina pe fina ta. Dar a fost o zestre bună.
– Doamne! Asta a făcut rubinul? Și-a scos Robert coiful și a dat din cap. Ne-au zis să avem grijă. Nu mi-am dat seama însă de pericol.
– Rubinele sunt greu de spart. Nu prea poți să le spargi din greșeală, zău.
A strâns din buze.
– Așadar, nepoate, am venit pentru tine. Cum stăm?
Tot îmi plăcea de el. Nu-l mai văzusem de patru ani, dar mi se părea doar o pauză în conversație. Și venise pentru mine, la fel cum visase un băiețel schilod înainte să fugă trădat de la Castelul Înalt. Unchiul Robert venise cu cavaleria după el. Cumva mai ieșise otrava din rană.
– Unchiule, suntem până la genunchi.
– Pare până la piept, după cum am văzut eu când am intrat în peșteri.
S-a încovoiat puțin, oboseala de după luptă spunându-și cuvântul. Pe platoșă avea dâre de sânge, o adâncitură reflecta lumina din unghiuri ciudate, iar partea stângă a feței i se înnegrea într-o vânătaie impresionantă.
Am dat din umeri.
– Oricum, avem cizme de rahat și situația pute. Are mii și sute de oameni. Ne poate asedia în donjon, dintre ruinele castelului. E clar că ne pune cu botul pe labe în luni, dacă nu săptămâni.
– Dacă situația e pierdută. Dacă a fost mereu pierdută. De ce am sacrificat două sute de cavaleri? De ce ne-am croit drum prin munți, la urma urmei?

S-a încruntat, iar în ochi avea o lumină periculoasă. O cunoșteam.
– Pentru că nu vrea să aștepte luni sau săptămâni.
Makin a pășit din spatele tronului.
– Prințul ne atacă de parcă ar vrea să ne cucerească într-o zi.
– Acum trebuie. Voia o victorie rapidă înainte, dar acum are nevoie. Nu voia să aștepte iarna. Are o armată uriașă de hrănit, un orar, alte puteri de luat în seamă, teritorii noi de supravegheat. N-a plănuit să fie prizonier al iernii. Dar acum trebuie să învingă, azi sau mâine, cel târziu. Într-o zi sau două, armata lui va înțelege ce pierderi mari are, căpitanii vor începe să vocifereze, trupele se vor dispersa și poveștile depănate altundeva îi vor îmboldi pe dușmanii Prințului. Dacă ne doboară azi, poveștile vor avea alt curs. Se va vorbi despre cum l-a zdrobit pe Jorg de Ancrath, care a distrus Gelleth și l-a umilit pe contele Renar. Da, pierderile au fost mari, dar a făcut-o într-o zi! Într-o zi!
– Și cum ne ajută toate astea? a întrebat unchiul Robert.
– Nu cred că poate să ne doboare într-o zi. Și nici el nu crede.
– Chiar și așa, o să murim toți, nu? Poate că planurile Prințului se vor duce de râpă, dar nu prea mă încălzește.
Unchiul Robert le-a aruncat o privire căpitanilor, niște bărbați înalți arși de soarele din sud. N-au scos o vorbă.
– Ne ajută pentru că îmi va accepta oferta.
– Oferta? I-ai zis lui Coddin că nu faci nicio înțelegere!
Makin a ieșit de pe podium ca să mă măsoare cu privirea, de parcă n-aș fi Jorg.
– Nicio înțelegere!
Era vocea Mianei, care venea ajutată de tânărul Rodrick. Părea palidă, dar nu rănită.
– Nu fac nicio înțelegere, ci un duel.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

27 august, anul 101 Interregn
Arrow. Palatul Greenite. Camera Roșie
Orrin este din nou în campanie. Cu cât e mai mare domeniul, cu atât îl văd mai puțin. Primăvara a pus stăpânire pe Conaught cu doar trei sute de oameni. Acum se află cu o armată spre

Normandia, cu nouă sute de soldați. Ar vrea să ia și pământurile lui Orlanth, deși mai sunt și altele de luat în considerare.
Nu vorbește niciodată cu patimă, de parcă vrea locurile alea pentru el, să-i facă plecăciuni înaintea tronului ori să-și umple cuferele de război. Îmi spune ce vrea să facă pentru popoarele din acele zone, ce o să câștige, câtă libertate vor avea, ce prosperitate, ce perspective. Ar suna fals din gura altuia. Dar Orrin crede și poate să înfăptuiască. În Conaught îl venerează ca pe unul dintre foștii lor eroi, care a renăscut.
Cu mine vorbește plin de dorință. De când ne-am căsătorit, mă simt prețuită. Fericită. Și știu că și eu îl fac fericit. Deși e mereu o urmă de dezamăgire, bine ascunsă. Dacă nu aș fi petrecut multe zile sondând visele oamenilor, poate că n-aș fi văzut. Dar văd și sunt tăiată de cuțitul pe care l-am făurit și l-am ascuțit. Orrin vrea un copil. Și eu. Dar au trecut doi ani.
Sareth îmi spune în scrisorile ei că uneori poate dura doi ani, alteori patru. Ea însăși n-a avut niciun copil de când a murit Degran, cu excepția micuțului Merrith, care s-a îmbolnăvit și a murit așa de repede. Cred că din cauza durerii Sareth e stearpă. Jilli și Keriam îmi zic și ele că poate dura doi ani, cum spune Sareth. Îmi zic că sunt sigure că o să vină repede. În primul an au crezut.

28 martie, anul 102 Interregn
Arrow. Palatul Greenite. Grădinile de la apus.
Egan s-a întors la palat. Deși am spus că s-a întors, el n-a mai fost aici niciodată. Orrin a construit palatul înainte ca ducatul Belpan să predea armele, iar Egan se întoarce atât de rar din campanii, încât e prima oară când îl vede.
Iar e rănit. La șold acum, a căzut de pe cal în ceva ascuțit. Întotdeauna pare să se înzdrăvenească repede, ca și cum n-ar suporta niciun fel de restricție, deși propriul corp îi interzice.
Am citit Despre vise și ce ascund de Roland de Thurtan. Îmi place să citesc pe balconul care dă în grădina cu plante aromatice. Grădinile formale... sunt prea formale și prea mari. Îmi place să mă uit la cea cu plante aromatice, cu pârâiașele, cu ceasul solar și lunar pe care le-am instalat, și să miros parfumul. Și nu e o carte de citit în casă sau pe întuneric. Simți cum te împresoară pereții, dacă citești un paragraf sau două din cartea lui Roland de Thurtan.

Egan se antrenează cu sabia în piața mare în fiecare zi, în fața statuii tatălui său. E ceva magic în felul în care se mișcă. Îmi amintește de dansatorii din ținuturile slave, creaturi ca niște spiriduși, numai grație și aer, deși adaugă forță la grație. Doar atunci când i se alătură oameni cu care să se dueleze înțelegi cât de iute e. Îi face să arate stupid. Chiar și pe cei mai buni din garda palatului.
Însă are ceva care mă sperie. Patima cu care urmărește fiecare victorie. Te uiți la el cum luptă și te întrebi dacă există ceva ce nu ar face ca să obțină ce vrea.

15 aprilie, anul 102 Interregn
Arrow. Palatul Greenite. Grădina de plante aromatice.
Egan e tot aici. S-a recuperat rapid, deși cică a fost o rană gravă. Părea dornic să se vindece și să facă ce îi place – să taie pe oricine i se opune lui Orrin. Dar acum trândăvește prin palat. A venit azi și în bibliotecă – nu l-am mai văzut niciodată aici.
Îmi place și în același timp îmi displace cum se uită la mine. Unei părți animalice din mine îi place. Partea rațională e jignită. N-am găsit nimic să-mi placă la Egan, ceea ce nu înseamnă însă că văd un mister. Când mă privește, parcă le înțelege instinctiv pe femei, ceea ce le e interzis înțelepților. Îi e interzis lui Orrin.
Orrin și Egan sunt din nou în campanie vara asta. Zilele sunt lungi, calde și însingurate, deși trebuie să fie peste o mie de suflete în palatul ăsta al nostru, iar cel puțin cincizeci de domnițe de calitate au fost aduse doar ca să-mi țină de urât.
Am învățat să călătoresc în vis, să mă concentrez și să fiu lucidă, deși merg pe tărâmurile posibilului și imposibilului. Uneori zbor, înot sau sunt în galop. Lumea e o linie, un singur fir pe întinderea visului, și, dacă-l urmez, pot să deslușesc ce e aievea, nu să mă scald în imaginația străinilor. Am trimis mesageri să exploreze locurile vizitate astfel, iar ei mi-au confirmat adevărul observațiilor.
L-am visat pe Jorg de Ancrath noaptea trecută și așa m-am prins în coșmarurile lui. Marginile viselor lui sunt pline de măceși, deși atât de ascuțiți, încât m-am trezit așteptându-mă să am cămașa de noapte sfâșiată și plină de sânge. Și e o furtună așa de puternică, încât m-a trezit din somn. Parcă pusese bariere să nu lase intrușii. Sau poate a fost doar imaginația mea. Nu prea pot trimite mesagerii să verifice.

În dimineața asta mă doare capul, pana îmi tremură în mână și abia văd pagina. În Arrow se dă anason, nu pelin, dar tot nu ajută. Mi-aș da la schimb durerea de cap ca să mă tai în măceș, dar ăsta e prețul când intri în visele altora.

22 mai, anul 102 Interregn
Arrow. Palatul Greenite. Marea bibliotecă.
Orrin îmi scrie că îl are pe Sageous sfătuitor! Păgânul e la Curtea Normandiei, după ce a fugit de la Olidan. Orrin îmi scrie că Sageous i-a fost de folos la descifrarea terenului care îi aștepta și la interpretarea anumitor vise problematice de care a suferit.
I-am răspuns și i-am trimis scrisoarea cu cel mai iute călăreț, implorându-l pe Orrin să-l dea afară pe păgân imediat. I-aș fi scris să-l „spânzure“, dar Orrin e prea... corect.

23 iunie, anul 102 Interregn
L-am găsit pe Orrin visând! N-am putut merge prin visul lui auriu cu multe straturi, dar se pare că a luptat împotriva tuturor încercărilor lui Sageous de a-l controla. Poate că a avut dreptate că el ținea sforile. Mă neliniștește însă că sunt ținută pe dinafară. Poate că e o barieră creată de păgân sau o apărare a lui Orrin, fie conștientă, fie o rezistență naturală la direcționare.
Pe când Jorg mă ținea la distanță cu spini și fulgere, Orrin folosea un refuz calm și simplu. Sper că l-a trimis pe Sageous mâncând pământul la Olidan Ancrath, în Castelul Înalt.

12 iulie, anul 102 Interregn
Arrow. Palatul Greenite. Sala de bal.
Palatul e de doi ani, dar nimeni n-a dansat în sala de bal. Orrin ar organiza un bal ca să-mi facă pe plac și să-i pună pe lorzi și pe doamne să vină la palat cu trăsura. Ar veni sute de oameni înveșmântați în satin și dantelă. Ar dansa cu precizia și cu grația care i-au uimit preceptorii, ar fi atent la nevoile mele, i-ar complimenta pe muzicieni. Și în tot acest timp aș ști că în spatele ochilor umblă gânduri mai importante, planuri, filozofii, scrisori și, când ultimii petrecăreți vor fi duși acasă beți morți cu trăsura, Orrin va fi în bibliotecă și va face însemnări pe marginea unui volum gros.

Egan mi-a scris de la petrecerea de după acapararea ultimului castel al lui Orlanth. Zic că Egan, dar nu i-am văzut mâna până acum. Aș fi surprinsă să aflu că a scris vreo scrisoare până acum. Poate un scrib a așternut totul în scris, căci literele sunt făcute cu măiestrie, dar e tonul lui Egan. Spune așa:

Katherine,
Orlanth din câmpiile de vest e la hotarul Mlaștinilor Ken. Orrin are planuri pentru Baronul Kennick. Va face jocuri politice, va propune condiții, îi va gâdila orgoliul. Ar trebui să mergem fără să ne oprim și să lăsăm totul fumegând în urmă.
Orrin m-a trimis la Castelul Traliegh în Conaught, la naiba în praznic. După excesele de la East Haven, își face griji pentru mine. Zice că am nevoie de odihnă.
Am nevoie de odihnă ca de otravă. Vreau să mă călesc în luptă, apoi să cad în mrejele somnului în fiecare noapte.
Conaugh e bântuit. Visez numai ciudățenii. Mă uit la ziduri și mi-e frică de noapte. Chiar dacă te visez. Nu sunt vise plăcute.
Nu știu ce să fac. Orrin nu vrea să audă nimic rău de fratele lui. Am mai văzut. Cumva, îi scuză toate faptele lui Egan.
N-am făcut nimic ca să încurajez această pasiune, această obsesie a lui Egan. Din prima mi-a plăcut Orrin. Dacă voiam un sălbatic, îi zâmbeam lui Jorg de Ancrath și atunci eram legată de o creatură vajnică.
Orrin trebuie să-l trimită departe pe Egan, să-i dea un castel la o graniță disputată, ca să-l țină ocupat cu vreun război. Nu cred că are nevoie mereu de fratele lui. O singură sabie nu poate schimba soarta unei bătălii, oricât de iscusit e cel care o mânuiește.

18 iulie, anul 102 Interregn
L-am căutat pe Egan pe tărâmul viselor și încă e ascuns. La mesaje nu primesc răspuns. Nici călăreții nu știu dacă ajung la armata lui Orrin. Se pare că se apropie de Înălțimile Renar. O parte din mine se întreabă dacă Sageous o fi unealta lui Jorg Ancrath. Și-o fi dezlănțuit preferatul asupra soțului meu?

28 octombrie, anul 102 Interregn
Am găsit visele lui Egan, dar erau întunecate și nu aveam acces la ele. Am simțit că e lucrătura păgânului și îngrijorarea lui

asupra planurilor sale. Să fi fost Orrin prea greu de manevrat? Cu Egan avea să fie mai ușor, ca un taur care s-ar fi îndreptat spre bucata de pânză roșie. E înnebunitor să fii într-un palat, când se întâmplă atâtea la trei sute de mile depărtare.

29 octombrie, anul 102 Interregn
Tot nicio veste de la Orrin sau Egan, se pare că sunt zeci de mii în mișcare, oameni înarmați care se duc spre ținuturile de sus, iar Jorg Ancrath se furișează în castelul lui, cu a douăzecea parte din oamenii lui Orrin.
Și tot îmi fac griji. Orrin e deștept, puternic, răbdător și înțelept. Egan are pasiune și îndemânare. Îmi amintesc de Jorg de Ancrath și de privirea din ochii lui, de cicatricile pe care le are, de faptele lui, care încă răsună prin tărâmul viselor. Îmi amintesc de el și m-aș îngrijora și dacă Orrin ar avea de zece ori câți oameni are, iar Jorg ar fi singur.

1 noiembrie, anul 102 Interregn
Am făcut un vis de lumină și umbre și l-am pus în mintea lui Marcus Gohal, căpitanul gărzii de la palat. A fost mai ușor pentru el să fie de acord cu mine când i-am cerut să pună la cale o forță care să mă păzească în călătoria spre soțul meu. A uitat să se certe. El a dat din cap că da, a bătut din călcâie, cum fac toți din Arrow, și a strâns patru sute de lăncieri, care să mă însoțească în sud.
Am pornit dimineață devreme, înainte ca zorile să alunge umbrele de pe cer, și am mers la pas, caii fornăind și iscând nori, frunzele erau galbene și sângerii când le-a atins prima rază de soare.
Și eu mă simțeam urmărită, de parcă cineva de sus ar fi fost foarte atent la mine.

Mi-e tare dor de fratele Gog. Nimic nu e mai enervant decât trăncăneala unui copil și nimic nu e mai trist decât tăcerea pe care o lasă în urmă când nu mai sunt.

48

Ziua nunții

– E o nebunie, Jorg! Dumnezeu l-a pus pe Prințul de Arrow în spatele unei spade. Așa spune toată lumea. Nu e ca alți oameni când are o sabie în mână. Nu e om.
Makin stătea acum în fața tronului, de parcă voia să-mi blocheze calea.
– Și se va dovedi că s-a născut să moară răpus de o sabie, am zis.
– L-am văzut luptând, a clătinat din cap. Jorg, sper că ai un as în mânecă.
– Desigur.
Lui Makin i s-au lăsat puțin umerii, semn că s-a relaxat un pic. Unchiul Robert a zâmbit.
– Asul din mânecă e cel mai bun braț din istorie care să mânuiască o sabie.
Protestele au început imediat în cort, de parcă mi se umpluse curtea de gâște supărate.
– Domnilor! m-am ridicat eu de pe tron. Lipsa voastră de încredere mă uluiește. Și nu v-ar plăcea să mă vedeți surprins. Dacă Prințul de Arrow acceptă provocarea la duel, o să mă întâlnesc cu el pe câmp și o să izbândesc acolo.
Am trecut pe lângă Makin, împingându-l.
– Tu! am arătat spre un cavaler la întâmplare. Adu-mi vestitorul!
Eram încrezător că am unul. M-am întors și m-am uitat în ochii lui Makin:
– Ți-am zis că m-am luptat cu maestrul spadasin Shimon?
– De o mie de ori, a răspuns el cu un oftat și s-a uitat la Lord Robert.
– Jorg, Shimon mi-a zis că ești bun, mi-a spus Unchiul Robert. Unul dintre cei mai buni pe care i-a văzut în patruzeci de ani.
– Vezi? am strigat. Vezi?
– Dar doi ani mai târziu l-a cunoscut pe Orrin și i s-a părut mai iscusit. Iar se pare că Egan, fratele lui Orrin, e mult mai periculos.
– Aveam paisprezece ani! Acum sunt un bărbat în toată firea. Pot să-l bat pe Makin cu piciorul de la scaun. Ai încredere în mine. O să-l pun la pământ într-o baltă de sânge pe Prinț înainte să-mi vadă sabia.
Ușurința cu care vorbeam era ca să mă dau în spectacol. Aveam să mă lupt cu Prințul de Arrow. Chit că pierdeam sau câștigam, că aveam sorți de izbândă sau nu. Nebunia sădită de Sageous

fusese eliminată și urma să sfidez soarta și să câștig, oricât de puține șanse aveam, însă îmi ucisesem fratele. Flăcările nu aveau cum să topească sentimentul de vină. Urma să-l duc cu mine pe câmpul de luptă și poate aveau să-l îngroape cu mine.

L-au găsit pe Kent cel Roșu sub corpurile carbonizate ale oamenilor Lordului Jost. Am cerut să fie adus în sala tronului, când am aflat.
– Sir Kent, ai arătat și mai bine.
A dat din cap că da. Doi străjeri l-au adus înăuntru legat de un scaun ca să nu cadă.
– Și m-am și simțit mai bine.
Vocea lui era o șoaptă răgușită, căci plămânii-i fuseseră arși de aerul fierbinte.
Chiar și acum, când niciunul nu știa dacă vom trăi sau vom muri, Kent stătea cu capul aplecat, umil printre lorzi și cavaleri, deși îl ridicasem în rang. Avea să se avânte în dinții unei armate, dacă era încurajat un pic, dar o sală a tronului cu oameni obișnuiți cu mătăsuri, și nu cu piele îl făcea să se simtă mic.
Am părăsit tronul și m-am pus pe vine lângă el.
– Ți-aș oferi ceva pentru durere, frate Kent, dar vreau să dai tot ce ai în bătălie. Luptă-te cu arsurile! Învinge! Nu o să mă predau.
Și arsura mea mă chinuia. Sigur că nu se compara cu durerea lui Kent și a altora din curte, dar tot mă măcina, pulsându-mi în obraji și în tâmple.
Am văzut ceva cu coada ochiului și m-am întors de la Kent spre tron. Două lămpi cu ulei încadrau podiumul, urne date cu lac și vopsite în negru și roșu, puse pe un suport din fier forjat. Flacăra care dansa în fiecare fitil, sub sticlă, părea ciudată, prea luminoasă, prea portocalie, cu prea multe forme deodată. Am pus mâna deasupra sticlei și nu simțeam nicio căldură, doar o forță vitală care mi-a străbătut brațul și mi-a venit să urlu.
Să nu deschizi cutia niciodată!
– Maiestate, mesagerul s-a întors.
Mi-am tras mâna, aproape simțindu-mă vinovat. Solul stătea în pragul ușii, între doi cavaleri. Era arătos și înalt în uniforma lui cu fir de aur, din catifea.
– Și ce a avut de zis Prințul despre oferta mea? l-am întrebat.

Mesagerul s-a oprit, apelând la un șiretlic ca să atragă mai mulți oameni, deși eram ochi și urechi.
– Prințul vă va întâlni pe câmpul de luptă pentru a hotărî soarta acestei bătălii.
L-am văzut pe Makin scuturând din cap.
– Bun. Și a pomenit vreun loc sau a acceptat invitația mea de a ne duela pe culmea Runyard?
– Prințul consideră că acea culme e făcută mai mult din troli decât din piatră și a găsit o zonă de câmpie aproape de Ridgen Rock, la jumătatea drumului dintre castel și linia de acum a frontului. Va aduce cinci observatori care să urmărească de la douăzeci de metri ce se întâmplă și se așteaptă ca și dumneavoastră să faceți la fel.
– Spune-i că accept și voi ajunge într-o oră.
Mesagerul a făcut o plecăciune și a pornit să-mi transmită mesajul.
– Makin, vreau să fii acolo. Dar înainte vreau să vorbesc cu Olvin Green sau, dacă el e mort, cu cineva care se pricepe la răni de săgeată. Vreau ca el și șase oameni puternici să se ducă la Coddin. Să i se trateze rana acolo, dacă mai e în viață, și să fie adus jos imediat ce poate fi mutat.
Makin a dat din cap și a părăsit sala tronului fără să scoată o vorbă. Doar a pus o mână pe umărul lui Kent când a trecut pe lângă el.
– Vreau să vină Lordul Robert, Rike, căpitanul Keppen și părintele Gomst.
Unchiul Robert a plecat capul în chip aprobator, apoi a urcat pe podium și s-a aplecat spre mine:
– De ce un preot? Ai nevoie de spadasini buni, în caz că suntem trași pe sfoară.
– Prințul de Arrow o să aducă cinci săbii bune. Eu trei, plus un arcaș, în caz că ticălosul o rupe la fugă, și un preot, pentru ca în viitor să se spună adevărul despre ce s-a întâmplat.
I-am lăsat să-mi prindă armura – bucăți de oțel argintat, bine făcut și fără ornamente. Nu aveam blazon și embleme pe zale. Ornamentele sunt pentru timp de pace, pentru cei care se joacă, dar care nu înțeleg ce fac.
Trebuie să știți că Războiul Sutei e un joc. Și ca să câștigi trebuie să joci cu piesele pe care le ai. Secretul este să știi că e doar un joc și singurele reguli sunt ale tale. Dat fiind că nu mai

era cutia amintirilor, aveam toate planurile în minte. Trucul era să nu zăbovesc asupra lor – să nu i le dezvălui lui Sageous, care apoi avea să le acapareze. O greșeală, și totul avea să ia sfârșit.

În timp ce pajii prindeau armura cu șuruburi, legau cu curele și transpirau, am dus inelul Constructorilor în dreptul ochiului. O clipă am văzut-o pe Miana în încăpere și m-am întrebat dacă i-ar intra mâna prin inel și l-ar purta ca pe-o brățară la încheietura ei mică. Apoi s-a format imaginea. Aveam întreaga lume în față, ca un giuvaier în albastru și alb. O pânză pe care nici tot imperiul nu ar părea mare.

Am mișcat un pic degetul pe marginea inelului și imaginea s-a focalizat spre pământ mai iute ca o săgeată. Mai iute chiar decât un glonț. Da – am auzit de ele.

Imaginea a fost neclară o secundă, două, trei și apoi s-a limpezit. Oricât de mare e telescopul ce trebuie să atârne deasupra noastră, nu avea cum să arate o priveliște mai apropiată, o imagine pe mile întregi, în care se vedea profilul Bântuitului, dar detaliile erau ascunse. Armata Prințului era ca un punct negru pe munte. Vedeam forma mașinăriilor mai mari de asalt, iar oamenii din jur erau ca niște particule de praf. Am mutat din nou degetul și imaginea s-a înnegrit. Am numărat când a sărit prin patru goluri prin care Constructorii nu mai vedeau și apoi, cu degetul pe ultima ridicătură, am văzut altă priveliște. Armata mea și zidurile fumegânde le vedeam de parcă stăteam pe un vârf de munte din apropiere. Am atins partea metalică și mi-am mișcat foarte puțin degetul, reușind să văd imaginea de mai aproape, focalizându-mă pe terenul de la Rigden Rock.

În multe locuri inelul Constructorilor nu vede decât din perspectiva unei păsări, dar într-un loc din cinci se poate folosi de alți ochi. Prin explorare și extrapolare am găsit unde era un ochi pe care îl exploatam acum. E pe o culme înaltă în Munții Matterack, complet ascuns când nu e folosit. Când îl chem, o rază strălucitoare de oțel se înalță după niște uși negre dintr-o rocă naturală și ridică un dom negru de cristal în aer. Am stat sub dom și am ascultat un sunet vag când am schimbat perspectiva inelului. Un ochi mecanic trebuie să stea în interior și să răspundă nevoilor mele. Simțeam că l-am găsit. Ochii ăștia din bolțile cerului și jos, printre ei, cufundați în piatră, sunt geniali. Chiar și așa, mă mir cum de a simțit un popor nevoia să

fie supravegheat în fiecare moment și în fiecare loc. Poate de asta au și înnebunit. N-aș vrea să fiu spionat așa. Aș orbi cu asemenea ochi.
Fexler Brews a înnebunit. La paisprezece ani după ce ecoul i-a fost prins și ținut în mașinărie, a luat un pistol și s-a împușcat. Cu un Colt 45, deși nu arată ca un cal, la fel ca și Coasta Calului. L-am găsit pe Fexler, dar n-a fost ușor. L-am găsit pe drumul lung de întoarcere spre Înălțimile Renar și m-a costat multă durere și pierdere de vieți omenești. Vieți pe care le prețuiam. Marfă rară. Fexler și-a tras un glonț în cap, dar mașinăria nu l-a lăsat, ci l-a prins în capcană între fracțiuni de secundă. Am alungat gândul, imaginea unei arme în mâna lui înghețată în timp, rubine de sânge nemișcate în aer, pe lângă rana de unde a ieșit glonțul. Am uitat de camera de inerție… înainte ca Sageous să vadă că-mi aduc aminte.
Se spune că Dumnezeu se uită la noi în fiecare moment. Dar cred că în anumite momente, când anumite fapte se înfăptuiesc, își întoarce privirea.
– Jorg, ce vezi?
Miana era lângă mine acum.
– Terenul crimelor e liber.
Am luat inelul de la ochi.
– Jorg, poți să câștigi? m-a întrebat. În fața Prințului. Cică e foarte iscusit.
L-am simțit pe Sageous. Îl miroseam cum încerca să-mi intre în gânduri, să-mi fure din secrete.
– E foarte iscusit. Și eu… sunt foarte rău. Să vedem ce se întâmplă.
Mi-am făcut un zid din imaginație și n-am vrut să mă mai gândesc la ce se va întâmpla. Mâinile mele știu ce să facă – nu trebuia să mă gândesc.
La baza tronului de la Bântuit e incastrat un safe. Până să-mi pună coiful, am îngenuncheat în fața tronului și am pus cheia grea în încuietoare. Am coborât partea laterală și am întins mâna dreaptă, trecând-o prin scutul de fier, mic, apoi am scos-o. Am făcut-o pumn în jurul obiectului ascuns de scut și am zâmbit. Închipuiți-vă că Fexler Brews s-a gândit că aș putea să refuz! Am lăsat cutia deschisă și m-am ridicat în picioare, am coborât de pe podium pentru ca pajii să-mi pună coiful.
– Keven, mută cureaua cu sabia!

Băiatul s-a încruntat și a clipit. Arăta ca un copil. Bănuiesc că nu era mai mare decât Miana.
– Sire?
Doar am dat din cap și el, tot încruntat, a desfăcut cureaua și a pus-o la loc cu plăselele deasupra șoldului stâng.
Unii oameni le dau nume săbiilor. Mereu mi s-a părut ceva pompos. Dacă i-aș da un nume, i-aș zice „Ascuțita“, dar nu vreau, cum n-aș face-o nici cu furculița de la cină sau cu coiful.
Am părăsit cu pași mici sala tronului, toți fiind cu ochii pe mine.
– Jorg cel Roșu, mi-a șoptit Kent când am trecut pe lângă el.
– Roșu ar fi bine, Kent. Dar mă tem că sunt mai închis.
Când am deschis cutia, am obținut mai mult decât amintirile.
Flăcările din torțele de lângă ușă au pâlpâit când am trecut pe-acolo, dându-mi o energie ciudată. Mă simțeam privit de mai mulți oameni decât cei de la Curte, de Sageous și de cei care vor să mute Suta pe tabla lor de joc. Gog se uita la mine. Din foc.
Am privit o dată în urmă și am văzut-o pe Miana lângă tron. Lordul Robert a venit după mine. Afară ni s-au alăturat căpitanul Keppen și Rike.
– E timpul să intrăm în luptă, bătrâne, i-am zis lui Keppen când a venit lângă mine.
A zâmbit larg, de parcă ar fi știut că sosise clipa și mi-ar fi împărtășit dorința.
Am pornit la drum pe coridoarele unchiului meu. Degran nu mă mai urmărea din umbră, vina nu mă mai chinuia cât să mă ducă la nebunie, dar oricum știam ce faptă odioasă săvârșisem. Moartea mă aștepta pe versanți, într-un fel sau altul. Moartea avea să fie bună. Moartea provocată de Prinț, ucis de săbiile celor o mie de soldați sau moartea de care mă salvase Fexler când pusese în cutia lui Luntar forțele necromanției și focul cu cârligele înfipte atât de bine în mine și cum mă smuceam.
Și mi-am amintit. Am luat cutia goală pentru ultima dată ca să o arunc. În cutia Pandorei era speranța, ultimul dintre relele hărăzite nouă din cauza curiozității ei nechibzuite. Poate că ea avea să lase speranța să zboare, dar nu spre mine. Chiar și așa, m-am mai uitat o dată în cutia fără capac, cu mâna ridicată ca să o arunc pe jos. Și acolo, în interiorul arămiu și lustruit, era o pată. O ultimă amintire? Nedorind să se întoarcă? Am pus un

deget pe ea și întunericul mi-a intrat în piele, lăsând în urmă doar arama strălucitoare.
Amintirea nu m-a cuprins, nu m-a luat din prezent, dar s-a așezat ca un gând pe când mergeam pe coridoarele Bântuitului. Mi-am amintit ultima discuție cu Fexler, de la castelul bunicului. Fexler se uitase la cutie în timp ce eu o priveam prin inelul lui.
– Sageous?
Cugetase asupra zumzăitului inelului.
– Sageous? Tâlharul ăla împuțit de vise mi-a făcut asta? Mi-a pus nebunia?
– Sageous a făcut mult mai mult decât atât, Jorg. Te-a pus în spini.
Fexler a făcut o pauză ca și cum și-ar fi adus aminte.
– Altceva te-a ținut acolo.
Fiecare cicatrice de la spini arsese la auzul cuvintelor lui.
– De ce? l-am întrebat. De ce ar face una ca asta?
– Mâinile ascunse care mișcă piesele imperiului tău au profeții pe care vor să le împărtășească. Vor să vorbească despre Prințul de Arrow și viitorul lui aurit. Și mai au preziceri pe care nu vor să le spună. Mâinile ascunse cred că doi Ancrath uniți vor pune capăt puterii lor. Vor pune capăt jocului.
– Doi? râsesem. Atunci, sunt în siguranță!
– Se pare că, atunci când ai supraviețuit, în ciuda sorții, o valoare s-a atașat de tine, îmi zisese Fexler.
Și am simțit fiori reci, aflând în cele din urmă cum încercaseră jucătorii să-i împiedice pe cei doi Ancrath să se alăture pe tabla de joc. I-au văzut pe fiii lui Oldai murind împreună. Și, când am scăpat de moarte și când am devenit util pentru jocul lor, ca tata, m-au lăsat în viață, pentru că știau că n-o să-mi alătur cauza lui? Ori se luase în calcul posibilitatea cu mult timp în urmă și prăpastia dintre tată și fiu nu fusese doar lucrarea noastră?
– O să-l găsesc pe păgân și o să-l omor, îi promisesem lui Fexler.
– Sageous e doar un sălbatic care întinde adevărul prin superstiții ca să intre în vise, clătinase din cap Fexler.
– Însă e greu de prins, îi zisesem.
– Ce mi-aș dori să dispară, îmi spusese Fexler, cântând pe jumătate.
– Ce?

– O rimă din vechime, antică. Sageous îmi amintește de ea. Când urcam scările am cunoscut un om ce nu era acolo; nu era nici azi acolo; ce mi-aș dori să dispară. Așa e Sageous, omul care nu era acolo. Ideea e să schimbi perspectiva. Ce mi-aș dori să rămână mereu.
– Poftim?
Mă întrebam dacă fantomele pot fi senile. Fexler se apropiase de mine și și-a pus mâna de fantomă pe cutie.
– Dar nu ți-e de niciun folos până când ghicitoarea cutiei nu e gata și nodul gordian nu e desfăcut. O s-o pun în cutie.
– Nu! i-am strigat.
Nu voiam să-l las să-mi ia amintirea.
– Nu ce? mă întrebase Fexler.
– Eu… uit, îi zisesem.

– Nu? m-a întrebat Makin, care era lângă mine, înapoi pe coridoarele Bântuitului, în timp ce Prințul de Arrow aștepta afară cu sabia și cu alte mii de soldați în spate.
Am clătinat din cap. Țineam cutia goală în mână, zdrobită, cu sânge de la cicatricile de la spini, care sângerau din nou. Mi-a scăpat și am izbit-o de perete.
– Nu, am zis. Doar nu.

Părintele Gomst ne aștepta în curte. Se făcuse o cărare printre cadavre. Stăteau unii peste alții, de o parte și de alta, de parcă era drumul spre iad. Și duhoarea, Frații mei, îmi făcea stomacul să se agite! Și, mai rău, când mergeam printre cadavrele așezate unele peste altele și carbonizate, unele mai și tresăreau. Mâinile roșii se mișcau, pielea arsă li se prelingea de pe degete. Capetele li se lungeau, ochii morți mă găseau. Oamenii care erau cu mine, concentrați pe ce au de făcut, nu vedeau nimic, dar eu vedeam, îi simțeam pe toți, neliniștiți în somnul lor, pe când Regele Mort se uita la mine prin ei.
Să nu deschizi cutia niciodată!
Moartea și focul își înfipseseră cârligele în mine. Mai adânc ca niciodată. Și fiecare începuse să tragă.
– Ar trebui să mă ocup de morți, a zis părintele Gomst, aproape strigând ca să fie auzit peste țipetele din galeria circulară unde fuseseră transportați.
– Lasă morții să-și poarte singuri de grijă! i-am replicat.

Știam că el n-o să-mi aducă nicio alinare când o să zac icnind în Heimrift. L-am văzut pe Grumlow la ușile donjonului, stând în spate, în umbră. I-am făcut semn să vină în față:

– Grumlow, arată puțină compasiune pentru muribunzi!

El a dat din cap și a plecat.

Știu că în Heimrift aș fi apreciat mila lui iute, nu o ieșire înceată, însoțit de Părintele Gomst, care să-mi țină predici.

Am mers pe cărarea curățată de morți, dar nu și de grăsimea de la carnea arsă, de bucățile de piele, de profilurile carbonizate ale oamenilor. Nimeni n-a scos o vorbă, chiar și Rike părea posomorât. Dar așa se cădea. Unchiului meu, ducele de Renar, îi plăcea să ardă oameni. Așa semănase groază. Și eu venisem să-i iau locul, cu Gog lângă mine, umplând curtea cu cadavre carbonizate. Prințul de Arrow avusese dreptate că cei din neamul Ancrath sunt cea mai întunecată ramură din arborele genealogic al familiei Steward. Mă întrebam de mult dacă îi voi ține piept lui Orrin când va veni clipa. Era cel mai strălucitor rod ce atârna de crengile din neamul împăratului. În cei patru ani de când pusesem stăpânire pe ținuturile de jos, străbătusem imperiul, întorcându-mă în cele din urmă să înăbuș revolta vărului Jarco din vest, apoi mă bătusem cu dușmani mai puțini vizibili, cu boala din oamenii mei și din economia mea. În acest timp Prințul de Arrow își consolidase puterea și ocupase cinci tronuri. Poate că doar înțelepții îmi șoptiseră în repetate rânduri că trebuie să-i cedez tronul și să mă gândesc să-i opresc înaintarea spre Poarta de Aur. Și nu-mi place să mi se spună ce trebuie să fac.

Însă acum, când cutia de aramă era deschisă, iar amintirile și păcatele se întorceau la mine, simțeam că s-au întors mai mult, de parcă fusesem o umbră a celui de dinainte, însă mi se furase ceva vital, ceva atât de legat de fărădelegile mele, încât Luntar fusese obligat să-l pună în cutia amintirilor. Poate că nu aveam să mai prind un apus în această zi însângerată, dar, dacă reușeam, nu aveau să mai treacă patru ani până să-mi ating țelul.

Mergeam printre ruinele orașului, unde bucăți fumegânde din zidurile exterioare ale Bântuitului lăsaseră doar distrugere. Nici urmă de grajdurile lui Jerring, unde Makin se tăvălise în bălegar ca să fie gata de drum.

Chiar și acum puteam pune capăt. Prințul avea să accepte pacea: progresul era prea important ca să n-o facă. Și cine ar spune că ar fi un împărat mai slab decât mine? Mi-aș putea compara fărădelegile cele mai grave cu ale lui, apoi să mă autodepășesc cu unele și mai groaznice.

Fuseseră momente foarte limpezi printre piscuri când mă gândisem să-i las drum neted lui Orrin de Arrow. Dar lucrurile se schimbă. Un alt Jorg se apropia de locul duelului și un alt prinț de Arrow. Ziua nunții făcuse din Jorg Ancrath unul mai vechi. Aveam iar o sete în mine. Și aveau să curgă râuri de sânge.

În jurul meu se înălța muzica, la început vag. O bucată pe care o interpreta mama mea la pian. Un instrument rar și complex, din coarde și ciocane, vechi, dar notele care ieșeau din mâna ei dreaptă erau limpezi și înalte, pure ca stelele, în contrast cu melodia întunecată din stânga. Uneori doar o notă rece și pură îți poate tăia respirația și a doua, ieșită din ritm, aruncată în gol, poate să-ți dea fiori pe șira spinării. O mică fugă, o fluturare a mâinii peste notele albastre, te poate duce oriunde, oricând, te poate face să te simți nou sau să domolească anii ce au trecut peste tine, suficient de grei să-ți oprească răsuflarea.

Am mers printre pietre sparte și lemn ars. Melodia pulsa pe sub trosnetul flăcărilor, iar mâna stângă trecea peste cele mai profunde note. Rike trona lângă mine, iar unchiul meu, pe partea cealaltă. Am simțit refrenul maiestuos. Am văzut mâna mamei găsind notele înalte, clapele negre, cele care îmi provocau o durere în piept, ca țipetele pescărușilor deasupra mării zbuciumate. După ce mă uitasem mulți ani la mâinile ei cu ochii minții, o auzeam în cele din urmă, îi auzeam muzica.

În josul muntelui, spre armata Prințului, strânsă la un loc. Muzica, melodia profundă și înceată, contrapunctul înalt și spart, de parcă munții înșiși deveniseră partitura, de parcă peșterile ascunse și piscurile secrete s-ar fi strâns în jurul maiestuozității oceanului și ar fi prefăcut în muzică toate viețile oamenilor, cântate de degetele unei femei, fără oprire sau milă, căutând, învârtind, descoperindu-ne toate secretele.

Până la suprafața plană din fața cenușiei Rigden Rock. Muzica încetinea, notele se împrăștiau, doar contrapunctul se auzea în cea mai mare octavă, note triste ce se auzeau din ce în ce mai slab. M-am uitat la Makin, amintindu-mi prima zi când îmi dăduse sabia de lemn. Toți băieții lui cinstiți gata să-i învețe

jocul. Îi arătasem că nu e vorba despre stilul de joc, ci despre victorie, dar nu cred că au înțeles nici atunci când cei mai buni dintre ei s-au prăbușit la pământ.
Lângă stâncă scotea flăcări o balistă mare. Cu siguranță luase foc mai aproape de ziduri și fusese târâtă departe înainte să-și dea seama că e o cauză pierdută. Mă întrebam dacă mașinăria aruncase piatra în dormitorul meu. Flăcările mă priveau și se aplecau spre mine.
Prințul de Arrow mă aștepta, cu dragonii încă zugrăviți pe armura de teuton, ce sclipea în culorile curcubeului. Cei cinci cavaleri stăteau la distanța convenită și eu am făcut la fel cu secunzii mei. Formau o linie ciudată, Rike trona în mijloc și arăta gata să facă prăpăd. Makin și Robert, de câte o parte. Bătrânul Gomst în dreapta, purtând fiecare lucru sfânt pe care îl avea, în speranța că n-o să bage nimeni o săgeată în el, iar bătrânul Keppen era în stânga, cu o față acră, de parcă n-ar fi avut timp pentru prostiile astea.
M-am dus să-l întâmpin pe prinț.
– Deschide donjonul și putem pune capăt.
Vocea prințului era înfundată în coif și mă privea cu ochi negri.
– Chiar nu vrei. E mai bine așa.
Am întors sabia să reflecte lumina:
– Nu te mai purta ca și cum ai fi fratele tău! Poate pentru el deschideam porțile. Poate.
Prințul și-a ridicat viziera. Mi-a zâmbit fioros și trist, apoi și-a scos coiful, trecându-și o mână prin părul aspru, des, scurt și negru.
– Salutare, Egan! am spus.
– Îmi plăceai mai mult pe drum, când erai jegos. Ți se potrivea.
Fumul de la mașinăria de asalt care ardea a ajuns la noi. L-am auzit pe Rike cum tușea.
– Îmi place armura ta. O s-o iau când o să ți-o dea jos de pe cadavru, am continuat.
S-a încruntat, iar sprâncenele negre i s-au întâlnit.
– Ești dreptaci. Ce joc e ăsta?
Am pus mâna stângă pe plăsele.
– Adesea lupt cu dreapta. Sper că nu mi-ați analizat iscusința pe baza spionilor care au văzut că... sunt mai bun cu stânga.
Egan și-a mutat greutatea pe călcâi:
– Ai luptat cu Orrin cu mâna dreaptă...

– Așa e. Îmi pare rău să aud că l-ai ucis pe Orrin. Era mai bun decât noi doi. Poate cel mai bun din generația noastră.
– A fost un prost, a zis Egan, punându-și coiful la loc.
– Poate a fost prea încrezător. Am auzit că l-ai înjunghiat în spate și te-ai uitat cum a sângerat până la moarte?
– Nu s-ar fi luptat niciodată cu mine, a dat din umeri Egan. Ar fi vorbit. Și vorbit. Și vorbit. A vorbit de parcă nu era nimic, dar îl bântuia. Vedeam în ochii lui.
– Și cum a primit Katherine vestea despre moartea lui Orrin? l-am întrebat.
L-am văzut pălind. Doar o jumătate de nuanță.
– Pregătește-te să te aperi!
Și-a scos sabia. Nu mi-a păsat.
– I-am zis lui Orrin că o să iau o hotărâre în privința lui în ziua când va veni din nou în ținuturile de jos. Cred că l-aș fi urmat și l-aș fi recunoscut drept împărat. Sper să fi făcut așa. Ar fi trebuit să aștepți două săptămâni – atunci l-ai fi putut ucide, după ce ai fi trecut prin ținuturile de sus. Ar fi fost mai bine pentru tine.
Egan a scuipat.
– Suntem doi fratricizi în bătălie. Ești gata?
– Știi de ce am exersat cu sabia în fiecare zi de când ne-am întâlnit ultima dată? l-am întrebat.
– Ca să-mi ia un pic mai mult să te ucid? m-a întrebat Egan.
– Nu.
– Atunci, de ce?
– Ca să crezi că aș sta în fața ta în luptă dreaptă.
Am ridicat mâna dreaptă și am îndreptat spre el un pistol scos de sub scut.
– Ce-i ăla? m-a întrebat Egan, făcând un pas în spate.
– Are cuvintele COLT ștanțate pe metal, dacă te ajută cu ceva. Gândește-te că e o arbaletă, dar comprimată într-un tub mic. Poți să-i mulțumești pentru el unui ecou pe nume Fexler Brews.
L-am împușcat pe Egan în burtă. Glonțul i-a făcut o gaură mică în armură. Știam că gaura va fi mai mare pe cealaltă parte pentru că încercasem înainte pe un pepene.
– Ticălosule! Egan s-a dat în spate, împleticindu-se.
Am vrut să-l împușc în picior, dar pistolul s-a blocat.
– Ce noroc că nu s-a întâmplat de prima dată, nu?
Am scos sabia cu mâna stângă. Aproape mi-a parat lovitura de sabie. Trebuia să recunosc că era destul de iscusit. Sabia i s-a

izbit de genunchi și s-a prăbușit la pământ. Cei cinci cavaleri aduși de Egan au pornit la atac. Am meșterit la armă, lovind-o de plăselele sabiei. Am ridicat-o din nou și am tras o dată, de două ori, de trei, de patru, de cinci ori. Cu toții s-au prăbușit cu găuri roșii în fețe. Aș fi ratat cu stânga.
– Ticălosule! a încercat Egan să se târască spre mine.
– Nu-i jocul tău! i-am strigat.
Suficient de tare să audă cei o mie de oșteni ai Prințului, dacă nu voiau vărsare de sânge pe când înaintau.
– Nu joc după regulile impuse de tine, am dat eu din umeri.
I-am dat lui Egan sabia din mână și le-am făcut semn secunzilor să se apropie.
– Aduceți-l pe Gomst!
Nu mai erau gloanțe în pistol, așa că l-am aruncat lângă scut și m-am lăsat pe vine în spatele lui Egan ca să-i trag coiful de pe cap. A trebuit să tai curelele cu cuțitul. Poate l-am crestat un pic.
– Egan, nu trebuie să sfârșești așa, l-am luat eu de grumaz. Am moartea în degete, să știi. M-a durut când m-ai făcut fratricid, dar e adevărat. L-am ucis pe sărmanul Degran fără să mă gândesc de două ori. Simți? Îți dai seama ce pot face când *chiar* îmi pun mintea la contribuție? Când chiar vreau să-ți fac rău?
El a urlat cuprins de durere.
– Vezi? i-am zis când a tăcut. Nu sunt mândru de cum am învățat, dar asta e, diavolul găsește de lucru mâinilor leneșe; pot să-ți distrug părți din șira spinării și să te las în chinuri groaznice ani întregi înainte să mori. Te pot paraliza și amuți ca să nu știe nimeni cum suferi și n-o să poți să cauți sau să implori ajutor ca să fii cruțat.
Soldații prințului veneau în fugă, dar aveau de acoperit mult teren montan.
– Ce vrei? m-a întrebat.
Deja distrusesem granița între minte și mușchi, așa că știa că nu mint. Am mințit doar când i-am sugerat că aș putea să o refac.
– Să fim prieteni! S-ar putea să n-am încredere în tine, chiar dacă ți-aș spune „frate“... Dar fă-o oricum!
– Ce? m-a întrebat Egan.
– Jorg, trebuie să fugim!
Unchiul Robert mi-a pus o mână pe umăr. L-am ignorat și am dezlănțuit un val și mai mare de durere în Egan.

– Spune-mi „frate“!
– Frate! FRATE! Ești fratele meu! a strigat, apoi a urlat și pe urmă a icnit.
– Părinte Gomst, ai auzit? l-am întrebat.
Bătrânul a dat din cap.
– Să fie oficial. Adoptă-mă în familia ta, Frate...
I-am pricinuit din nou durere.
– Jorg!
Makin a arătat spre miile de oameni care veneau spre noi, de parcă nu observasem.
– Eu... ești adoptat. Ești fratele meu, a zis Egan cu răsuflarea întretăiată.
– Excelent!
L-am lăsat să cadă la pământ. M-am ridicat și mi-am șters mâinile pline de sânge de mantia lui Makin.
– Trebuie să fugim! Makin a făcut câțiva pași spre Bântuit ca să mă încurajeze.
– Nu fi prostuț! N-am reuși niciodată.
– Ce plan ai? m-a întrebat Makin.
– Sperasem să se dea bătuți. Nu că le-ar plăcea mormanul ăsta de rahat.
L-am lovit pe Egan în cap, dar nu foarte tare:
– S-ar putea să mai am nevoie de picior ca să alerg. Am ucis mai bine de jumătate dintre ticăloșii ăștia.
Ambii prinți muriseră.
– Ai crede că s-ar duce acasă! am strigat spre efectivele lor, care erau suficient de aproape să li se vadă fețele.
– Atât? m-a întrebat unchiul Robert. Doar ai sperat?
Am zâmbit larg și m-am uitat la el.
– Mi-am trăit ultimii zece ani pe presupuneri, pariuri, speranță și noroc.
Focul dansa în spatele lui, iar lemnul din balistă cădea. Flăcările erau la fel de stranii ca acelea de la castel, nestatornice și netede. Aveau striații stacojii, cu puncte...
– O să mă uit la tine cum mori!
Sageous era în stânga mea, înfășurat doar într-o pânză, în ciuda frigului, iar fiecare părticică din corp era acoperită cu scris.
Mă surprinsese, dar am încercat să nu fie vizibil. M-am apropiat de el.
– Nu sunt aici. Jorg de Ancrath, tu nu te înveți niciodată?

Îmi dădeam seama că mă urăște. Iar asta era ca o victorie, căci vedeam emoție în ochii lui blânzi ca de vițel.
– Nu ești? l-am întrebat.
S-a uitat la Egan, nemișcat și sângerând din armura în culorile curcubeului.
– Aș fi putut înfăptui lucruri grozave cu el. Știi cât a durat să găsesc un om așa puternic și maleabil? N-am putut lucra cu Orrin. Era mai puțin dispus decât tatăl tău, și asta e ceva.
– L-ai pus să-l ucidă pe Orrin? l-am întrebat.
– N-a fost greu. Avea nevoie de un mic imbold în direcția corectă. Scumpa de Katherine s-a dovedit prea ispititoare și sărmanul Orrin era în drum. Tipii ca Egan au un singur răspuns pentru cei care sunt în drum.
– Atâtea imbolduri, vrăjitor al viselor.
– Probabil nu-ți amintești visul care te-a făcut să implori să vezi Norwood atunci, nu, Jorg?
– Ce anume?
Îmi apăreau imagini într-un cotlon îndepărtat al minții.
– Târgul de la Norwood. Fanioanele. Am vrut să mă duc. O bătusem pe mama la cap. Aproape i-am târât în trăsură. Tu erai?
– Da, a rânjit el. Păcatele tale erau dornice. M-a imitat.
– Eram copil…
Sageous s-a uitat în jos, la Egan.
– Și acum strigă.
M-a cuprins un foc rece.
– Păgâne, îți zic eu ce păcate strigă. Strigă pentru un prăpăd și mai mare. Vor companie. Și am pășit spre el.
– Jorg, nu sunt aici.
– Ba cred că da.
L-am simțit cum încerca să-mi împăienjenească privirea și să fugă în vis. Și atunci am văzut-o. O fantomă. Katherine era roșie ca racul de furie și mult mai frumoasă. Era o fantomă la umărul lui, așteptând în locul unde voia să fugă, ca un miraj pe nisipul fierbinte, în timp ce buzele i se mișcau fără să scoată un sunet, intonând ceva. O vedeam călare, printre aceeași cavaleri pe care îi adusese de la palatul Prințului de Arrow. Undeva în iureșul armatei, Katherine călărea orbită, ochii fiindu-i ocupați cu viziunile pe când făcea și ea vrăji. Și, cu fiecare cuvânt tăcut rostit, Sageous era și mai prezent, și mai *acolo.*

M-am întins după el.
– Am cunoscut un bărbat care nu era acolo…
Mâinile aproape că n-au găsit niciun păgân, aproape dispărând când îl apucam cu degetele. Ce îmi spusese Fexler? Totul e legat de voință. Dacă lași deoparte craniile, fumul, vrăjile, vei găsi numai dorința.
– N-a fost acolo nici azi. Dacă îți dorești se îndeplinește. Ce mi-aș dori să rămână mereu! Și l-am găsit. Orice s-ar spune despre gustul amar, pe moment răzbunarea e mai dulce ca sângele, frații mei.
L-am înșfăcat de cap și i l-am smuls de pe umeri, de parcă eu eram trol și el doar om, căci mersese prea mult în vis, iar pielea îi era putredă, rupându-se ca pergamentul scrijelit cu care semăna. A scos niște strigăte tăcute și a încercat să moară. Dar l-am ținut acolo. Am lăsat necromanția să-l ferece în craniu.
– Nu e suficientă suferință în lume pentru tine. Și focul care îmi ardea în sânge s-a aprins în mâini, a ars cu el, captiv acolo, și l-a mistuit.
I-am aruncat capul spre trupele care veneau. A sărit peste pietre, cu pielea făcând bășici și cu buzele ofilindu-se.
Arderea era prea plăcută pentru el. Am mers spre balista în flăcări, cu focul ducându-mi-se până la brațe.
– Jorg? m-a întrebat Makin cu o voce stinsă, pe jumătate sperând să nu fie observată.
– Mai bine fugi, i-am zis.
– Nu putem fugi mai repede ca ei, a mormăit Rike.
– De mine, i-am spus.
Focul a sărit când m-am apropiat. Era ca sticla, ca o fereastră. În spatele meu, Makin și ceilalți o rupseseră la fugă. Am râs. Bucuria, bucuria agresivă a distrugerii. De aia dansează flăcările. De fericire.
– E doar un foc, am zis și știam că Gog se uită la mine.
Am intrat în flacără cu mâna și l-am găsit, cu mâna lui albă într-a mea, cu bucăți din trupul lui pierdut încă în pielea mea, conservându-mă. În centrul ființei mele, noua magie a focului – să-i spunem magie, înțelegere sau empatie – declarase război necromanției care încă îmi otrăvea sângele.
Trupele prințului au trecut de Rigden Rock și o suliță mi-a zburat deasupra capului.
– Vino la mine, am zis, Frate Gog!

– Serios? m-a întrebat. Nu se va sfârși – ca soarele în spatele muntelui.
Un milion de imagini mi-au trecut prin fața ochilor. Chipuri, momente, locuri, frați de orice fel. Osteneala lumii. Și focul a mistuit-o. Atunci am știut cum s-a simțit Ferrakind.
– Să ardă tot!
Și Gog a intrat în mine. Un râu de foc care a înghițit magia morții, dând naștere la ceva nou, la un foc mai întunecat, care curgea ca o otravă ce mi se răsucea în jurul mădularelor.
Primii oșteni din armata lui Egan ajungeau la mine și focul mi-a ieșit din mâini. Oamenii au fost sfâșiați, pielea ridicându-li-se ca spuma mării luată de vânt, oasele luându-le foc pe când cădeau. Focul întunecat se propaga, sărind de la om la om, pe când soldații încercau să fugă, să se întoarcă și s-o ia la goană ca să-și vadă tovarășii neînțelegând și mărșăluind înainte.
Mergeam printre ei și moartea mergea cu mine.
Moarte și foc. Ferrakind a strigat la mine din locul unde sălășluiește focul, un cântec al distrugerii, dând la o parte ceea ce mă compune. Ferrakind și alții pierduți flăcărilor, toți unul, uniți, strigând după mine să mă alătur lor. Și în locul uscat unde cad morții erau alte voci, la fel de percutante, implacabile. Regele Mort s-a întins după mine pe cărările prin care necromanția a ajuns în sufletul meu, inundându-mă. Aceștia doi printre cei muți, ambii se luptau să pună stăpânire asupra mea, ca niște câini pe un os. Și, pe când se luptau, moartea și flăcările înfloreau în jurul meu, iar oamenii mureau cu zecile, cu sutele, prăbușindu-se în mormane urât mirositoare, aburinde, care urlau.

49

Ziua nunții

Războinicul e călare pe un armăsar negru. Fumul învăluie ruinele castelului din spatele lui, iar vântul ce-l spulberă lasă să se întrezărească spațiul dintre zidurile înalte și distruse, plin cu cadavre. Același vânt îi ridică părul lung și negru de pe umeri ca un fanion și îi flutură ce a mai rămas din mantie. La stânga și la dreapta ies din ceața războiului mai mulți călăreți, cu toții războinici, cu armurile găurite, sfâșiate, mânjite cu funingine și sânge. Un soldat uriaș cu zale duce stindardul: bourul provinciei

Ancrath pe câmpul roșu al Renar. Vin câte unul sau câte doi, se mișcă încet, de parcă distanța mare de la care sunt văzuți le-ar fi știrbit din graba mișcărilor. Fiecare copită atinge pământul ca niște uși de mormânt care se închid, fără vreun sunet care să însoțească acțiunea. Fiecare săritură și tresărire din șa durează o veșnicie.
Acolo unde noroiul tare se dezlipea de pe platoșa războinicului, pe metal se vede nuanța de curcubeu a oțelului. Lângă el e un cavaler mai bătrân, brunet, zâmbind cu buzele lui groase, cu părul creț lipit de frunte, un cap de vultur tronând pe scutul rotund, din cupru roșu, bronz și argint, cu o sabie mare la șold și cu un bici din fier negru la desagă. Un al doilea bărbat cu armură pe un cal alb de luptă e la stânga lor și se simte comod în șa, ca orice lup-de-mare pe o punte ce se mișcă. Armura e lucrată cu gravuri gotice de pe Coasta Calului, mantia albastră în amintirea mării, iar pe scutul de turnir se află o navă albă și un soare negru al Casei Morrow.
Un preot îi urmează, cocoțat nesigur pe un catâr neastâmpărat. Vântul îi flutură firele de păr cărunte pe fața morocănoasă.
Bărbatul din mijloc, vârful de săgeată al acestei armate, se uită drept în față. De desagă îi atârnă un craniu de lup. Un lup sau un ogar mare. Fața îi e brăzdată de cicatrici, partea stângă e aspră și schimonosită, de parcă sculptorul ar fi auzit un clopoțel prin care era chemat și ar fi părăsit statuia la jumătate, lăsând creația neterminată. Deasupra unui ochi, fixat de marginea coifului cu nituri de fier, e un inel de argint, suficient de mare să îi stea pe sprânceană și pomete. Dacă ai ști că marginea e brăzdată, ți-ai imagina că le-ai vedea, dar sunt prizonierii distanței dintre noi, la fel ca orice mesaj în acea privire de la o mie de metri distanță.
M-am plictisit să mă uit la mine și am ridicat inelul ca să nu am niciun obstacol în fața ochilor.

M-au găsit gol, arsese tot de pe mine, mai puțin sabia pe care încă dansau flăcările. Focul a rămas ore întregi pe lamă și chiar și acum, din când în când, mai văd flăcările în oțelul ei. I-am dat un nume primei săbii. Îi zic Gog, deși cred că are doar o mică parte din el, ca acel ecou al lui Fexler Brews, care s-a împușcat cu un Colt de calibrul .45 cu multă vreme în urmă, într-o cameră de inerție. A zis că lumea s-a învârtit. Și l-a lăsat în urmă.

Am deschis ochii când m-a învelit Makin în mantia lui. Rana de la piept era doar din margini trandafirii și cusături albe – focul arsese orice urmă de necromant din mine și, cum a dat greș, cum l-a potolit moartea și pe Gog. Am simțit lipsa amândurora, ca niște spații libere în lume. Gog și-a găsit sfârșitul. N-o să-l mai văd niciodată.
Focul m-a părăsit, căci a fost dintotdeauna al lui, niciodată al meu, la fel și necromanția. Poate că acum am haine și armură, dar sunt gol în lume din nou, neavând decât o minte brici, limbă și o sabie Ancrath care să mă scoată la liman.
Cred că, dacă Ferrakind și Regele Mort nu s-ar fi luptat pentru mine, dacă fiecare ar fi fost atent la mine când m-am deschis tărâmurilor lor și am lăsat acele locuri să iasă prin mine, abandonându-mă lor, aș fi fost cerut. Asemenea puteri nu pot fi cunoscute, nu fără un preț, iar prețul ar fi presupus să pierd motivele pentru care vrei puterea. Și e un sacrificiu pentru care aș fi luptat atunci, cu brațele a mii de oameni ridicate împotriva mea. În cele din urmă, frații mei, voi plăti orice preț ca să câștig acest joc al nostru. Niciun sacrificiu nu e prea mare ca să-i opresc să facă ce vor cu mine.

Mergem călare spre Arrow. Cred că îmi datorează cel puțin un castel. Și un palat ar fi drăguț. Și toți prezicătorii morți și toți ghicitorii viitorului – acum suntem prieteni. *Sunt* Prințul de Arrow. Întrebați-l pe Părintele Gomst. A fost acolo și a văzut cu ochii lui când Dumnezeu și-a întors spatele. Egan m-a adoptat în familia lui. Și acum a murit. Nu de mâna mea, ci călcat în picioare de oamenii lui. Așadar eu sunt Prințul de Arrow, mă îndrept spre casă, am dreptul meu să fiu împărat, cum s-a și prezis, și voi sta pe tronul de aur de după Poarta de Aur.
Mergem călare spre Arrow, o avalanșă care bubuie dinspre ținuturile de jos. Lumea mi se va pune la picioare. Cutia e deschisă, amintirile sunt libere, răutatea și păcatele au scăpat și ele. Nu mai sunt băiatul sălbatic, aproape matur. El face parte din trecut, iar în curând curbura pământului îl va ascunde, pe când anii se vor strânge. Nu mai sunt băiatul acela, iar fărădelegile lui nu-mi mai pătează mâinile. Merg călare spre Arrow. Mă voi scufunda până la umeri în sânge, dacă e nevoie, atât de adânc, încât niciun râu nu mă va spăla, deși își croiesc

drum prin munți. Visele mele sunt ale mele acum, întunecate și pure. Dacă le-ai ști, Frate, stai în calea mea.
I-am spus lui Sageous că păcatele mele strigau pentru mai mult și am de gând să le ofer companie. O să pârjolesc și o să torturez pământurile lui Orrin, iar moștenirea înecată în sânge a lui Egan va fi a mea. O să fiu Regele de Arrow, al Normardiei, al Conaught, al Belpan, al Mlaștinilor Ken, al Orlanth și al Înălțimilor Renar. O să iau pământurile și o să fac din popoare arma mea. Prin foc și sânge o să le conving să mi se supună, căci e un joc fără reguli și, dacă o să îngenunchez iadul, o să izbândesc.
Acum, când scriu, suntem în tabără după o zi grea călare. Scriu lateral pe paginile albe și scumpe. Poate că ele au fost făcute pentru gânduri mai nobile, dar eu mi le aștern pe ale mele. Sageous și-a scris cuvintele pe piele și asta l-a șubrezit. Tata le ține pentru el și e mai puțin uman. Pe-ale mele le aștern aici, ca și cum cerneala și hârtia ar putea să mă absolve de vină. Doctorilor le place să scoată sângele din om, ca să iasă umorile rele, pentru ca omul să înfrunte lumea renăscut. Poate că ar trebui să-i dea o pană și să lase otrava să picure din el când lasă sângele în scopul urmărit.
Paginile mele sunt lângă ale lui Katherine, scoase din ruinele de sub Rigden Rock. Le-am văzut arzând. Am văzut-o printre flăcări, cu calul nechezând. Sau poate a fost un vis în întunericul de după. Oricum, vântul i-a împrăștiat cuvintele printre morți și eu le-am urmat până la leșul unui catâr de povară. Odată am zis că sentimentele sunt prea puternice ca să dureze. Pot doar să ardă. Să ne facă scrum. Și am ars amândoi, dar tot o doresc. Deși, dacă ar sta acum lângă mine, doar m-ar urî și mândria m-ar împinge să o înțep și eu cu limba.
Mândria a fost mereu slăbiciunea și puterea mea, dar doar de trei lucruri sunt mândru. Primul: am urcat pe degetul lui Dumnezeu ca să fiu singur acolo, sus, și să am o nouă perspectivă. Al doilea: m-am dus la munte pentru Gog, deși n-am putut să-l salvez de focul lui, așa cum nimeni nu poate să mă salveze pe mine de al meu. Și al treilea: m-am luptat cu maestrul spadasin Shimon, împresurat de melodia sabiei, și am creat ceva superb.
Mândrie o să tot fie, cât să mă înec, dar poate n-o să mai fie lucruri de care să fiu mândru.

Vin vremuri groaznice. Întunecate. Se tot deschid morminte și Regele Mort se pregătește să navigheze. Dar lumea are lucruri mai groaznice decât morți. Vin vremuri întunecate.
Vremea mea.
Dacă te supără.
Oprește-mă.

Mulțumiri

Trebuie să-i mulțumesc lui Helen Mazarakis pentru că a citit *Regele spinilor* pe bucăți în timp ce scriam și pentru că și-a exprimat sincer părerea.

Editoarea mea, Jane Johnson, merită toată recunoștința pentru munca ei exemplară. O pot lăuda în multe feluri pentru toate sugestiile făcute, însă principalul este că, din cele zece mii de rânduri, l-a ales pe preferatul meu, fără să-i spun eu care e, și i-a plăcut la nebunie. Am citit și eu anul acesta una dintre cărțile ei – când editorul tău scrie romane minunate, știi că ai dat lovitura.

De asemenea, de la Harper Voyager, Emma Coode, Amy McCulloch și Laura Mell au făcut minuni pentru mine.

Și, în cele din urmă, trebuie să-i mulțumesc agentului meu, Ian Drury, în primul rând pentru că mi-a făcut rost de această slujbă și pentru că a continuat să-mi vândă cărțile în jurul lumii. Trebuie să le mulțumesc și Gaiei Banks, și Virginiei Ascione, care au lucrat cu Ian la Sheil Land Associates Ltd pentru ca povestea lui Jorg să ajungă la atâția cititori din întreaga lume.